

ભ સ્મ રે ખા

યુનીલાલ વ. શાહ

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગૂજરાતી કૉપીરાઇટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૪૫૪૮- કિંમત ૩-૮-૦

ગ્રંથનામ ભર-મરેજી.

વર્ગીક ૬-૧-૩

પરિમલ ગ્રંથાવલિ : ૪

ભરમરેખા

[સત્ય-ઘટનાત્મક નવલકથા]

શ્રી ચુનીલાલ વર્ધમાન શાહ

ગાંડી વ સાહિત્ય મંદિર : સુરત

પ્રકાશક :

નટવર મૂ. વીમાવાળા

ગાંડીવ સાહિત્ય મંદિર વતી-

હવાડિયો ચકલો, સુરત

૪-૩૩
ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
૨૪૫૪૬
ગુજરાતી કૌપીરાઈ-સંગ્રહ
૨૪૫૪૬

આવૃત્તિ પહેલી

વિ. સંવત ૨૦૦૦

ઈસ્વી સન ૧૯૪૪

કિંમત રૂ. ૩૥

[સર્વ હક સ્વાધીન]

મુદ્રક :

સુરેશચંદ્ર પોપટલાલ પરીખ
ધી ' હાયમંડ ન્યૂબલી ' પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ

સુરેશચંદ્ર-અમદાવાદ.

સ્નેહલક્ષ્મી તણી ઘેરી
ભસ્મરેખા સમોવડી
વિધમાન વિશા ! તુંને
સમર્પુ વંદના કરી

ધતિહાસ

હું અને શંકરલાલ સૌથી પહેલા પરિચયમાં આવ્યા ત્યારે હું પત્રકારના વ્યવસાયમાં તાજે પડેલો હતો, અને શંકરલાલ અભ્યાસ કરતો હતો. વર્ષો સુધી એ પરિચય લાંબાચો, મિત્રતા જામી, પરંતુ મારું વ્યવસાયક્ષેત્ર અમદાવાદ રહ્યું અને તેનું વ્યવસાયક્ષેત્ર મુંબઈ બન્યું; એટલે મિત્રતા ચાલુ રહી પરંતુ પત્રવ્યવહાર અને પરિચય ધીરે ધીરે ઘસાતા ગયા.

ધંધા-નોઠરીના થોડા અખતરા કર્યા પછી, અને વેપારીઓ, અમલદારો, ઉદ્યોગપતિઓના પરિચયમાં આવ્યા પછી શંકરલાલે એક અમલદારની લાગવખતે જોરે મુંબઈના છૂપી પોલીસખાતામાં નોઠરી મેળવી. નોઠરી આર્થિક દષ્ટિએ આશરપદ હતી અને શંકરલાલનું જીવન બિવિધ અને તેમાં દેખાતું હતું. તેની કામગીરી પણ સરસ હતી. વીસમી સદીના ત્રીજા દસકાના પ્રારંભમાં એ વર્ષો હતાં.

શંકરલાલ મુંબઈના એક દૂરના પરામાં રહેતો. હું મુંબઈ ગયો ત્યારે તેને મળવાની મને આકાંક્ષા હતી, પરંતુ મનમાં થતું હતું કે એટલે દૂર ક્યાં જઈ ! તેમના એક બાપની ધંધાની ઓપ્રીસ પર હું

પૂછવા ગયો કે શંકરલાલ મુંબઈમાં ક્યાં અને ક્યારે મળી શકે : પરંતુ આશ્ચર્ય વચ્ચે મેં જોયું કે શંકરલાલ એ ઓપીસની નજીકમાં જ એક દુકાન માંડીને બેઠો હતો !

મેં પૂછ્યું : “ કેમ બાપ ? આ હાટડી ક્યારે માંડી અને એવી સરસ નોકરી શામાટે છોડી દીધી ? ”

મને અચાનક આવેશો જોઈને શંકરલાલ ચોંક્યો, પરંતુ ખુશ થઈને ઉત્સાહભરે બેટી પડ્યો. એ નવી દુકાનદારીનો ઇતિહાસ મેં તેને ફરીથી પૂછ્યો, પણ તેણે જવાબ ન આપ્યો. વળી મેં પૂછ્યું : “ છૂપી પોલીસની નોકરીમાં કાંઈ કડવા અનુભવો થયા કે શું ? ”

તેણે જવાબ આપ્યો : “ કડવા કે મિઠા, પણ એ અનુભવો જો સાંભળવા હોય તો અહીં નહિ કહું. સાંજે અહીં આવજો, આપણે સાથે ઘેર જઈશું અને રાત્રે હું તમને એ અનુભવોની કથા કહીશ. ”

“ અસ્તુ ” કહી એ માગણી મેં સ્વીકારી લીધી, અને તે વખતે તો હું શંકરલાલથી છૂટો પડ્યો.

સાંજે હું શંકરલાલની સાથે તેને લાં ગયો. રાત્રે જમ્યા બાદ તેણે નોકરી છોડવાનું કારણ દર્શાવનારી વાત શરુ કરી. ‘ નોકરીને અંગે એક ખટખટ ઊભી થઈ અને મેં નોકરી છોડી ’ એટલું કહીને શંકરલાલ પતાવી શકત, પરંતુ તેને મારી સમક્ષ હૃદય ઠાલવવું હતું અને તેટલા માટે જ તે મને પોતાને ત્યાં તેડી ગયો હતો. મારામાં કદાચ તેણે અનેરી સમસંવેદનશીલતા કલ્પી હશે.

તેણે કથા શરુ કરી અને મારો રસ પ્રતિક્ષણે વધવા લાગ્યો. કલ્પિત કથા કરતાં સત્યકથા વધુ અદ્ભુત હોય કે ન હોય, છતાં શ્રોતાને કે વાચકને તે વધુ અદ્ભુત લાગે છે, કારણકે એ સત્ય હોવાને કારણે શ્રોતાની કે વાચકની એક જુદા જ પ્રકારની મનો-બુમિકા રચાય છે. કોઈ ‘કનકમેન’ રાગ અને ‘કનકાવતી’ રાણીની કલ્પિત કથા કરતાં ‘જહાંગીર’ બાદશાહ અને ‘નૂરજહાં’ બેગમની

ઐતિહાસિક પ્રેમકથા જે અનેરો રસ પૂરો પાડે છે તેને કવિવર રવીન્દ્રનાથ ટાગોર ‘ઇતિહાસ-રસ’ કહે છે. અને વિશેષમાં શંકરલાલ કહેતો હતો તે કથા તો એવી હતી કે જેનાં પાત્રો તથા કાળ જહાંગીર-નૂરજહાંનાં જેટલાં જૂનાં નહિ પણ નજીકના જૂતકાળનાં હતાં, એટલું જ નહિ પણ તેમાંનાં કેટલાંક પાત્રો તે કાળે વિદ્યમાન હતાં, અને એ જ પાત્રોમાંનો એક કથા કહેનાર શંકરલાલ પોતે જ હતો !

શંકરલાલે એ કથા રાત્રિના એક વાગતાંસુધી મને કહી પણ તે અધૂરી રહી. રહવારે પુનઃ તેણે કથા આગળ કહેવા માંડી પણ બોજનસમય સુધીમાં તે પૂરી થઈ નહિ. જમીને પાછા અમે મુંબઈ આવવા નીકળ્યા ત્યારે તેણે લોકલ ટ્રેનમાં કથા આગળ લાંબાવી પણ મુંબઈ પહોંચતાં સુધીમાં તે પૂરી થઈ શકી નહિ. અરે, ઘેરથી નીકળતાં ત્રીસ-ચાળીસ રૂપિયાની કિંમતની એક મોટી ચામડાની ખાલી ઐમ મુંબઈ લાવવા માટે અમે સાથે લીધેલી તે ઐમ ટ્રેનમાં જ અમે જુલી ગયા અને ગુમાવી પણ બેઠા, એટલે ઉતકટ અમારો કથારસ હતો !

છેવટે એ જ રાત્રે હું મુંબઈથી અમદાવાદ આવવા નીકળ્યો, તે વખતે શંકરલાલ મને વળાવવા રેશન સુધી સાથે આવ્યો અને તે વખતે એ કથા પૂરી થઈ.

એ કથાનાં પાત્રોના અને એક પછી એક બનેલા બનાવોના બજુકારા મને મુસાફરી દરમિયાન સંભળાવા લાગ્યા. ચિત્ત કુબ્જ બની મયું. ઘેર આવીને એ ચિત્તક્ષોભ ઠાલવવા માટે મેં એક કવિતા લખવા માંડી. બત્રીસ પંક્તિઓમાં ચિત્ત ઠલવાયું ત્યારે ક્ષોભ શમ્યો. એ કવિતા અમદાવાદના એક પત્રના ‘દીપોત્સવી અંક’માં પ્રાછળથી પ્રસિદ્ધ પણ થયેલી.

ત્યારપછી તો વર્ષો વીતી ગયાં, પરન્તુ એ વર્ષો દરમિયાન એ કથા મસ્તિષ્કના એક ખૂણામાં લપાઈને પડી રહી હતી. આજથી દસ વર્ષ પૂર્વે ‘પ્રગ્મંધુ’માં “રનેહલમની વિધવા”ને નામે તે કહે

કકરે લખાઇને પ્રસિદ્ધ થઈ હતી, અને આજે થોડા સુધારા સાથે 'ભરમરેખા' રૂપે પ્રચારિત થાય છે.

એટલે આ સત્યઘટનાત્મક નવલકથા છે, પરંતુ પાત્રોનાં નામ, સ્થાન અને સમય એ બધામાં મેં ફેરફાર કર્યો છે. એમાંનાં કેટલાંક પાત્રો આજે વિદ્યમાન પણ છે. નવલકથાની કલાને અર્થે, વાસ્તવિકતાને વિશદ કરવા અર્થે, અને કથાનો ધ્વનિ સ્ફુટ કરવા અર્થે કેટલાંક પાત્રો તથા પ્રસંગોની યોજનામાં તેમજ ઘટનાક્રમમાં કલ્પનાનો પણ આશ્રય લીધો છે.

*

'શીરી' અને 'ફરહાદ'ની કથા પ્રાગૈતિહાસિક કાળની પ્રેમકથા છે; 'જહાંગીર' અને 'નૂરજહાં'ની કથા મધ્યકાળની ઐતિહાસિક કથા છે; 'ભરમરેખા' એ વર્તમાનકાળની સત્યઘટનાત્મક નવલકથા છે, પરંતુ આજે તેને ઐતિહાસિક નવલકથા નહિ બેખી શકાય. ઇતિહાસ હમેશાં રાજકીય ઘટનાઓનો જ હોય અને સંસાર, સમાજ, ઉદ્યોગ, અર્થશાસ્ત્ર, સાહિત્ય ઇત્યાદિ ક્ષેત્રોનો ન હોય એમ કાંઈ થોડું જ છે? રાજકીય ક્ષેત્રને સ્પર્શતી ઐતિહાસિક નવલકથાઓ આપણે ત્યાં લખાતી આવી છે, ઇતર ક્ષેત્રો અણુસ્પર્શી રહ્યાં છે, તેથી 'ઐતિહાસિક નવલકથા'ની પાછળ એક રૂઢ ભાવના બંધાઈ ગઈ છે; વસ્તુતઃ સંસાર-સમાજ-ઉદ્યોગ-સાહિત્ય ઇત્યાદિ ક્ષેત્રોના ઇતિહાસની પણ નવલકથાઓ લખાવી જોઈએ. અંગ્રેજી સાહિત્યમાં એવી નવલકથાઓ લખાઈ છે. એટલું ખરું કે કથાવસ્તુને ઘડનારાં બજો ઇતિહાસને ચોપડે નોંધાવાને યોગ્ય અર્થાત્ સ્પષ્ટ-સ્થિર થએલાં હોવાં જોઈએ અને તો જ એવા વસ્તુને આલેખતી કથા ઐતિહાસિક લેખાવાને પાત્ર બને.

ઈંગ્લાંડમાં વિક્ટોરિયન યુગની શિથિલતાઓના અતિરેકથી ત્યાંના રાજકીય-આર્થિક-સાંસારિક-સામાજિક જીવનમાં જે ન્યૂનાધિક અરાજકતા પ્રસરી છે તેનું દર્શન કરાવનારી નવલકથાઓ બનીડે શી, એચ. જી. વેલ્સ, થોમસ હાર્ડી આદિ અનેક લેખકોએ લખેલી

જ છે. વેક્સની The New Machiavelli અને Joan and Peter એ તો સત્યઘટનાના અવલંબનપૂર્વક લખાયેલી છે. વર્તમાન યુગનાં રાજકારણ, સમાજનીતિ, જાતીય પ્રેમ, ઉદ્યોગનીતિ ઇત્યાદિને સ્પર્શતી અંગ્રેજી નવલકથાઓમાં સત્યઘટનાત્મક નવલકથાઓ જૂજ હોય છે, પરંતુ તેમનો આશય વર્તમાન જીવનને ઇષ્ટ દિશા-ભિમુખ કરવા માટે ક્રાન્તિ નીપજવવાનો હોય છે, પછી ભલે વેક્સ જેવા બેખંડો સ્થિતિચિત્ર રજૂ કરીને થોભી જાય અને શૌ જેવા બેખંડો ક્રાન્તિની દિશાનો અંગુલિનિર્દેશ કરવા સુધી આગળ વધે.

વર્તમાન કાળના આપણા સંસાર-સમાજની લાક્ષણિકતા દર્શાવનારી અનેક નવલકથાઓ ગુજરાતી સાહિત્યમાં લખાઈ છે; તેમાંની ધણીખરી કલ્પિત હોવા છતાં ન્યૂનાધિક અંશે વાસ્તવિકતાવાળી પણ્ય હોય છે. તેવી જ આ “ભરભરેખા” છે, પણ્ય તેની વિશેષતા એ છે કે સત્યઘટનાને અવલંબીને તે લખાઈ છે. આજે તે સામાજિક ઇતિહાસની નવલકથા નહિ બેખાય. સંસાર અને સમાજના ક્ષેત્રમાં વર્તમાન જીવન આજે ક્રાન્તિને પંથે પળી રહ્યું છે; હજી તો એ જીવનની ત્રુટિઓ અને ઊણપોની સામે નવી પેઢીએ લડવાનું રહ્યું છે; “ભરભરેખા” જેવી કથામાંની સત્યઘટનાઓમાંથી એ પેઢીને પ્રેરણાપાન કરવું પડે તેમ છે. આજે તે પ્રવર્તમાન પરિસ્થિતિ છે. વર્તમાન સમાજને ઘડી રહેલાં ઇષ્ટાનિષ્ટ યજ્ઞોની અસર ભવિષ્યમાં જ્યારે પૂરી થશે, આજનો સમાજ, તેની રચના, તેની ત્રુટિઓ કે તેની વિશેષતાઓ, તેનાં પાત્રોનાં માનસ તથા જીવનચર્ચા, એ બધું અતીત કાળનું બેખાવાને પાત્ર થશે, ત્યારે “ભરભરેખા” જેવી સત્યઘટનાત્મક નવલકથાઓ જરૂર ‘ઇતિહાસ-રસ’ પાનારી ઐતિહાસિક નવલકથાઓ બેખાશે.

ગિરધરનગર, શાહીબાગ,
અમદાવાદ.

તા. ૧-૩-૧૯૪૪.

યુનીલાલ વર્ધમાન શાહ.

અનુક્રમણિકા

ક

પ્રકરણ	પૃષ્ઠ
૧ વિભાવરી	૧
૨ જમાધરાજ જમવા પધારે છે	૭
૩ પતિનો મિત્ર પણ વિભાનો શત્રુ !	૧૨
૪ વિધાયલું કહેજું !... ..	૧૭
૫ માનચંદ શેઠ	૨૪
૬ વિભાવરી અને ચંદ્રવદન	૩૧
૭ ગલને નહિ ગણુકારનારું માછલું !	૩૮
૮ ભણુતરનો શાપ !	૪૬
૯ કૃષ્ણલાલ શેઠ	૫૨
૧૦ પ્રિયંકરા	૫૮
૧૧ અંતરનાં ગુણની ધીરધાર	૬૪
૧૨ સમાનશીલ્પસનેષુ સહયમ	૭૦
૧૩ “ વિભા ! તારી એ સ્વપ્રસૂષ્ટિને સંકેલી બે ! ”... ..	૭૭
૧૪ એક ચિંતા અને પછી બીજી	૮૪
૧૫ પોલીસની મદદ	૯૦
૧૬ શંકરલાલની પ્રાથમિક તપાસનું પરિણામ	૯૬
૧૭ “ તમારો આશીર્વાદ ક્ષમ્યતી વિભા ”	૧૦૫
૧૮ નવીનચંદ્ર	૧૧૨
૧૯ પ્રતિષ્ઠા પર આક્રમણ કરનારી બીજી આફત	૧૧૮
૨૦ એ ગોટાળો કેમ વળ્યો ?	૧૨૫
૨૧ બિહારી	૧૩૨
૨૨ ચાલીસ હજારનો મલમપટ્ટી !	૧૩૯
૨૩ નિષ્ફળ સમગ્રવણી	૧૪૬
૨૪ પિતાને ઢિંગમૂઠ કરનારી પુત્રી	૧૫૧

૨૫	છેવટે વિભા પિતૃગૃહે જાય છે	૧૫૯
૨૬	વિયોગનાં આંસુ અને આશાના ઉચ્છ્વાસ	૧૬૬
૨૭	વાધજીભાઈ શાસ્ત્રી	૧૭૨
૨૮	“ અફ્સુત છોકરી ! ”	૧૭૬
૨૯	વિભાની અદાલતમાં ઘેરીસ્ટરની દલીલો	૧૮૫
૩૦	ચંદ્રવદન પાછો મુંબઈમાં	૧૯૩
૩૧	ઓતમચંદ દોશી	૧૯૯
૩૨	પિતા-પુત્ર વચ્ચે તૂટ !	૨૦૫
૩૩	સુખભરી ઘેલછા	૨૧૧
૩૪	“ વં ઠેલી ”ની ફજેતી માટે !	૨૧૮
૩૫	શંકરલાલ ખટપટનો ભોગ અને છે	૨૨૪
૩૬	“ હર્ષ-શોકના રંગીન પાટા ”	૨૩૦
૩૭	વાધજીભાઈની વનિતા	૨૩૫
૩૮	‘ તમારી સાથે રહીશ, નહિતો વિરહમાં જ મરીશ ! ’	૨૪૫
૩૯	સમરાંજણમાંના ચક્રવ્યૂહો	૨૫૧
૪૦	પડદા પાછળનો ચક્રવ્યૂહ	૨૫૭
૪૧	ન્યાયદેવીને આંગણે તરફડતું સત્ય	૨૬૫
૪૨	જન્મભૂમિનો ‘ જા’કારો	૨૭૨
૪૩	નવી સોખત	૨૭૬
૪૪	કુમસમાં	૨૮૬
૪૫	દીવુનાં સુખસ્વપ્નો	૨૯૨
૪૬	દીવુ પોતાનો મનોભાવ સ્પષ્ટ કરે છે, પણ...	૨૯૭
૪૭	“ શશી જતાં, પ્રિય રમ્ય વિભાવરી ”	૩૦૨
૪૮	સ્નેહલગ્નની વિધવા...	૩૧૦
૪૯	સંતાનભક્ષિણી પ્રતિષ્ઠા	૩૧૬
૫૦	ભસ્મરેખા	૩૨૦

ભરમરેખા

૧

વિભાવરી

ઈ. સ. ૧૯૨૪ નો શિયાળો ઊતરતો હતો. વજ્રક આવતી વસંતનાં પગલાં સંભળાતાં હતાં. દિવસનો પહેલો પ્રહર ચાલતો હતો.

સાંતાકુઝમાંના કૃષ્ણલાલ શેઠના વીરભુવન બંગલાના વરંડા પર વિભાવરી બેઠી બેઠી અભ્યાસનું પુસ્તક વાંચતી હતી. હેમંતનો શીળો વામુ એ સોળ વર્ષની ખીલેલી કળીને સુખદ લાગતો હતો, પરંતુ તે ત્યાં વાયુસેવન કરવાને બેઠી નહોતી. તેની આંખો પુસ્તકનાં પાનાં પર જડાઈ મઠ્ઠ હતી પરંતુ પાનાં પરની એકે પંક્તિ આંખો વાંચતી નહોતી; પુસ્તક તો માત્ર તેના રથૂલ ધ્યાનની મૂર્તિ બન્યું હતું અને એ મૂર્તિના આલંબનપૂર્વક તે કાંઈ ઉંડા ચિંતનમાં પડી મઠ્ઠ હતી.

પરંતુ એક અવાજે તેના ચિંતનને રોકી દીધું. એ અવાજ ટપાલીનો હતો: “વિભાવરી બહેન! તમારો પત્ર છે”-એમ કહી વરંડાની આસપાસના કહેરાની ભમરીઓની વચ્ચે હાથ નાંખી ટપાલીએ પત્ર ધર્યો અને વિભાવરીએ તુરત તે લીધો. પત્ર પર કરેલા સરનામાંના અપરિચિત અક્ષરોને તે જોઈ રહી અને જરા નવાઈ પામી. પિતાના બધા પત્રો મીલમાં કે કોટની પેઢીમાં આવતા એટલે સાંતાકુઝને બંગલે તો કોઈ જ વાર પત્ર આવતો, અને ખાસ વિભાવરીના નામ પર તો જવલ્લે જ મહીને એકાદ બે પત્રો આવતા. પોતા પર પોતાની સખીઓ અને સહાધ્યાયિનીઓના પત્રો આવતા તે બધીના અક્ષરોને તે ઝોળખતી; પરંતુ આ અક્ષરો કેવળ નવીન હતા.

છે. આપરે! એ ત્રણ મહિના કેમ જાય! જીવનસુખનાં અને ભાવિ જીવનચર્ચાનાં જે સ્વપ્નાં મેં સ્વી રાખ્યાં છે તેના સાક્ષાત્કાર માટે એટલો લાંબો કાળ કેવી રીતે પસાર કરી શકાય તે જ મને સમજતું નથી. વડીલો સારા મુદ્દતને માટે ઝંખે છે; ઇશ્વરે બધા દિવસ સરખા કર્યાં છે, પરંતુ આશાભર્યા દંપતીને તલસાવવા માટે જ બ્રાહ્મણોએ આ મુદ્દતનાં તૂત ઊભાં કર્યાં છે એમ હવે મને સમજાય છે. જે હું શંકર હોત તો એ બ્રાહ્મણોને બાળી બસમ કરવા માટે જ ત્રીજું નેત્ર જરૂર ઉઘાડત !

“ પરંતુ આ માંડીધેલી વાતોથી તને વધારે હસાવવાની જરૂર નથી. થોડા કલાકમાં જ આપણે પ્રત્યક્ષ થઈશું અને થોડા દિવસમાં આપણે એકરસ થઈશું. નિશા અને શ્યામ-મેઘ ન્યારે એકરસ અને છે ત્યારે મને તેવાં તેજસ્વી નેત્રો પણ તેમનામાં બેઠકદર્શન કરી શકતાં નથી. કવિઓનું એ કથન આપણા સંઘે જ નિર્માયું હશે એમ શું તને નથી લાગતું ?

“ તારો સદનો—

“ શ્યામ. ”

વિભાવરી એ પત્ર વાંચીને ધડીબર આનંદના પ્રવાહમાં તરી રહી. તેની અનેરી આશાઓ ફળી હોય અને જે સંતાપ થાય તે સંતાપ તેની દેહકળીની પાંખડીઓને પુલકિત કરવા લાગ્યો.

એ દિવસ પહેલાં માનચંદ શેઠના પુત્ર શ્યામલાલ વેરે તેનું વેવીશાળ થયું હતું. આજે વિભાવરીના પિતાએ જન્માષ્ટમે પહેલી જ વાર પોતાને ત્યાં જન્મવા નોતર્યા હતા. વિભાવરીએ એક વાર શ્યામ-લાલને જોએલો ખરો, પરંતુ તેનો તેને કશો વિશેષ પરિચય નહોતો, એટલે તેને કાંઈ કાંઈ વિચારો થયા કરતા હતા. એ વિચારોમાં ઉંડે ઉંડે ચિંતા પણ થયા કરતી હતી. દાંપત્યજીવનના બહુવિધ અભિલાષો સેવતી કુમારિકાઓ જીવનરથના બીજા ચક્કના સંબંધમાં નેટલી વિશેષ અગત્ય હોય છે તેટલી તે વિશેષ ચિંતાતુર હોય છે. મંમજ

અને અમંગળ, સુખની અને દુઃખની કલ્પનાઓની વચ્ચે તેમની અભિપ્રાય-દષ્ટિ લોભ-વિલોભ કર્યા કરે છે. એ જ કલ્પનાઓમાં વિભાવરી દુખી ગઈ હતી. એવામાં તો આ અણુધારી પત્રે તેને મંગલ્યના મહાસાગરમાં તરતી મૂકી દીધી હતી.

તેણે પોતાના ભાવિ પતિનો પત્ર બીજી વાર વાંચ્યો, ત્રીજી વાર વાંચ્યો. આહા ! તેમાં અક્ષરે અક્ષરે દીવા બળતા હતા ! તેમાં સુંદર વિકૃત્તા હતી, સુંદર ભાષા હતી, સુંદર શૈલી હતી, પ્રેમનો સુંદર આવેશ હતો, સુંદર જીવનસ્વપ્ન હતાં, સુંદર રમૂજ હતી; જે જે સ્વપ્નને વિભાવરીએ સેવ્યાં હતાં તે બધાંના ભાવિ સાક્ષાત્કારની આશા આપનારું બધુંય એ પત્રમાં હતું અને વળી તે સુંદર હતું. વિભાવરીએ આવી આનંદોર્મિ જીવનમાં આજે પહેલી જ વાર અનુભવી. એ આનંદાનુભવમાં તે એટલી મૂઠ બની ગઈ કે તેને સાંભર્યું નહિ કે પોતાને રોજ અભ્યાસ કરાવવા આવનાર ચંદ્રવંદન માસ્તર ક્યારના આવીને રાહ જોતા પાસેના ખંડમાં બેઠા હતા.

છેવટે તેને મૂઠતામાંથી જાગ્રત કરવાને નાની લીલાએ બહારથી બારણું ખખડાવ્યું. તે બાનમાં આવી. તેણે પત્રને મેજના ખાનામાં મૂકી બારણું ઉઘાડ્યું. લીલા બોલી: “મોટી બહેન ! માસ્તર ક્યારનાય આવી બેઠા છે ને !”

“હા, પણ તેમને કહે કે આજે અભ્યાસ માટે બેસવું નથી.”

લીલાને મન એમ થયું કે વિભા પોતે જ માસ્તરને જવાબ આપે તો સારું. વિભાએ માસ્તરનો પ્રશ્ન સાંભળ્યો હતો; તેણે પોતે જ માસ્તરને જવાબ આપવો જોઈએ એમ તેને પણ લાગ્યું. માસ્તર બેઠા હતા તે ખંડમાં તે ગઈ, પણ જતાં પહેલાં મનની સંપૂર્ણ સ્વસ્થતા એકત્ર કરવા તેણે ખૂબ પ્રયત્ન કર્યો. પોતાના આનંદનો આવેગ પરપુરુષ જીએ કે જાણે તેમાં પણ અવિવેક કે લજ્જાહીનતા સમજતા કૌટુમ્બિક સંસ્કારોની વચ્ચે ઉછરેલી વિભાને તેમ કર્યા વિના છૂટકો નહોતો. સ્ત્રીના લજ્જાહીની ભૂષણનાં ગીત માનારા નીતિ-

વાદીઓએ લગ્નની અકારણ્ય અતિશયતાને લીધે ધૂળમાં મળી ગએલાં જીવન હિપર વિલાપો કર્યા છે ખરા, પરંતુ એ અતિશયતાનીએ પ્રશંસા કરવામાં ન્યૂનતા રાખી નથી !

ભારતર સમીપે આવીને તે પ્રયત્નપૂર્વક વદનને મંભીર રાખી બોલી: “ ભારતર ! આને કાંઈ અભ્યાસ માટે બેસવાની ઇચ્છા નથી. તથિયત સારી છે, પણ ધરમાં બહુ કામ છે, એટલે હવે કાલે જ બેસીશું.”

“ બલે કાલે વાત. ધરમાં કાંઈ પ્રસંગ છે ? ”

“ ખાસ કશું નથી. મહેમાન આવવાના છે. ” વિભા મહેાને માંડમાંડ દાવકું રાખી શકી.

“ કોણ મહેમાન છે ? ” ભારતરે સહજ પૂછ્યું.

“ કોણ જાણે ! ” એમ કહેતાં વિભાવરીએ લગ્નથી મહેાં ફેરવી આડું બેઠું. તેના મુખમાંથી હાસ્યરેખા સરી પડી. ભારતર તે જોઈ જશે એવી ભીતિથી તે વધારે કશું ન બોલતાં ઉતાવળે પગલે જતી રહી-જાણે દોડીને નાસી મઈ !

ચંદ્રવદને પાછા ફરવા માંડ્યું. એટલામાં સામે કૃષ્ણલાલ શેઠનાં બહેન વિજળીબાઈ આવતાં દેખાયાં, તેમણે પૂછ્યું: “ કેમ ભારતર ? ”

“ સારું. આને કાંઈ અભ્યાસ માટે બેસે તેમ લાગતું નથી એટલે ઘેર પાછો જઈ છું. ”

“ આને વળી અભ્યાસ શાનો અને તમારે ઘેર જવાનું શાનું ? ” વિજળીએ આનંદોત્સાહથી કહ્યું: “ આને તમારે અહીં જમવાનું છે. તમને ખબર નથી ? વિભાવરીના વરને આને જમવા તેડ્યા છે ! ”

“ હવે સમજાયું. ધરમાં એવી ધમાલ હોય ત્યારે છોકરાંને અભ્યાસ ન જ ગમે. ચાલો, આને મને વિભાના વરના પરિચયનો લાભ થશે. ”

વિભાવરી નવ વર્ષની હતી અને ચંદ્રવદન પાંચમું અંગ્રેજી ધોરણ બહુતો હતો ત્યારથી તે વિભાવરીને બહુવાતો હતો. વિભાવરીને ન્હાનપણથી ‘તું’ થી બોલવવાની ટેવ પડી હતી, તે કેમે

કરી છૂટતી નહોતી. સોળ વર્ષની વિભાવરીને ‘વિભા’ અને ‘તું-તા’ થી બોલાવતાં કાંઈ વાર ચંદ્રવદનને સંકેત થતો ખરો અને એક વાર તો તેણે વિભાવરીને એ સંકેત તથા પોતાને પડી ગયેલી ટેવ કહી બતાવ્યાં હતાં, પણ વિભાવરીએ તે વખતે તેને રમૂજ ઉપગવતાં આશ્વાસન આપ્યું હતું કે “એમાં શું? તમે મારા ગુરુ અને હું તમારી શિષ્યા ખરી કે નહિ? ગુરુ શિષ્યાને ‘તમે’ જેવા ભારેખમ સર્વાનામથી બોલાવે, તે કાંઈ શોભે?”

ચંદ્રવદન અને કૃષ્ણલાલ શેઠના કુટુંબ વચ્ચેનો સંબંધ જૂનો, મીઠો અને માયાબરો હતો. ચંદ્રવદન ગરીબ માયાપનો પુત્ર હતો. ટચુશનો દ્વારા કમાણી કરીને અને શેઠિયાઓ પાસેથી શિષ્યવૃત્તિઓ મેળવીને તે ભણ્યો હતો. ગયે વર્ષે તે બી. એ. ની પરીક્ષામાં પસાર થયો, ત્યારપછી તેણે એક ખાનગી હાઇસ્કૂલમાં નોકરી મેળવી હતી, છતાં કૃષ્ણલાલ શેઠના ધરનું ટચુશન ચાલુ જ રાખ્યું હતું. કૃષ્ણલાલ શેઠ બીજાઓના પ્રમાણમાં ચંદ્રવદનને પગાર બહુ ઓછો આપતા પરંતુ પૈસા ઓછા મળે કે વધુ મળે, તોય અટલો જૂનો સંબંધ છોડવા ચંદ્રવદન તૈયાર નહોતો. તે જાણતો હતો કે વિભા પરણીને સાસરે જશે એટલે ધણું કરીને પોતાને એ ટચુશન છોડવું પડશે, કારણકે એકલી લીલાને માટે કાંઈ શેઠ વીસ રૂપિયા ખર્ચે તેમ નહોતું તે તે સારી પેઠે જાણતો હતો.

ચંદ્રવદન અભ્યાસખંડ છોડીને નીચે આવ્યો. બંગલાના બોંયતળિયાના મધ્ય ખંડમાં દીવાનખાનું હતું, ત્યાં જઈ તેણે ખુરશી પર બેસી એક પુસ્તક વાંચવા લઈ વખત વીતાડવા માંડ્યો. પણ ધરના પ્રત્યેક ખૂણામાં પ્રવર્તી રહેલા ઉદ્વેગો અને ચાલી રહેલી ધમાલે તેને પણ વાંચવા ન દીધું. તે ઉઠીને દીવાનખાનાનું પાછલું બારણું ઉઘાડી રસોડાની સામેના ચોક્કમાં ચાલી રહેલી ધમાલ આનંદ-વિનોદપૂર્વક જોઈ રહ્યો.

૨

જમાઈરાજ જમવા પધારે છે

ન્યારથી કૃષ્ણલાલ શેઠે પોતાની બહેન વિજળાબાઈને ખબર આપી હતી કે જમાઈને જમવા માટે નોતર્યા છે, ત્યારથી જમણુમાં કઈ અને કેટલી વાનીઓ તૈયાર કરવી તેના વિવાદ ચાલ્યો હતો. વિજળાબાઈનો આગ્રહ હતો કે બોજનમાં સૌથી પહેલો કંસાર જ જોઈએ. તેર વર્ષનો ચંપક કહેતો હતો કે “કંસારમાં શું જમવાનું છે? એ કોને ભાવે? બાસુદી કે શિખંડ હોય તો જ જમણુ શોભે.” લીલાને દૂધપાક ભાવતો હતો એટલે તેણે તેની બલામણુ કેરી; પરંતુ છેવટે તો વિજળાબાઈએ પોતાનું જ ધાર્યું કર્યું અને આગલા દિવસની બપોરે રસોઈઆને વરદી આપી દીધી કે કંસાર જ કરવાનો છે.

એ તો મુખ્ય બોજનપદાર્થની વાત થઈ. બીજી વાનીઓની ચર્ચા તેથી વધારે ચાલી. બે જાતની કચુંબર, ત્રણ જાતનાં ભજ્યાં, ચાર જાતની ચટણી, છ જાતનાં રાઈતાં, આઠ જાતનાં શાક, પત્તર-વેલીયાં, કેળાંની કાતરી અને સાત જાતનાં અથાણાં તૈયાર કરવાનું નક્કી થયું. બધી વસ્તુઓની ગણતરી કરતાં તેત્રીસ વાનીઓ થઈ, તેથી વિજળાબાઈને ખૂબ આનંદ થયો, કારણકે દેવાના થાળમાં બત્રીસ જાતનાં બોજન પીરસાતાં હતાં ત્યારે પોતે પોતાના બત્રીજી-વરના થાળમાં તેત્રીસ વાની પીરસવાની હતી !

પણ બોજનની વાનીઓની ચર્ચા એટલેથી પૂરી થાય તેમ નહોતું. કચુંબર, ભજ્યાં, ચટણી, શાક, રાઈતાં વગેરેમાં કઈ કઈ વસ્તુઓ વાપરવી તે વિષે મતભેદો પડવા લાગ્યા. છેક સાંજના છ વાગ્યે બધું નક્કી થયું અને શાક વગેરે ભેવા માટે ચાઠરને મોટરમાં મુંબઈ મોઢલવામાં આવ્યો. પાંચ ટોપલા મોટરમાં લાદીને તે છેક રાત્રે નવ વાગ્યે પાછો ફર્યો અને પરાઈમાં તો એ બધું સમારવાનું કામ શરૂ થઈ ગયું.

ચંદ્રવદન જ્યારે રસોઇની ખમાલ જોઇ રહ્યો ત્યારે છ સઘડીઓ ધમધમાટ બણી રહી હતી અને રસોઇઓ આમથી તેમ દોડાદોડી કરી રહ્યો હતો. ચાકરો, નોકરડી, વિજળીખાઈ, ચંપક અને લીલા અર્ધાઈ કોઇ કોઇ કામે વળગી ગયાં હતાં. વિજળીખાઈને વચ્ચે કોઇ કોઈ વાર ચાકર-રસોઇયાને ધાંટા પાડી સૂચનાઓ કરવી પડતી હતી. તેમને આજે થાંકે લાગ્યો નહોતો, છતાં જમાઈ આવી પહોંચશે અને બધું તૈયાર નહિ થઇ જાય તો ખરાબ દેખાશે એવી ચિંતાથી તે આકળાં થઇને કોઇ કોઇ વાર ચાકર-ચાકરડી ઉપર હાકા-ત્રાપા કરતાં કે રસોઇઆ ઉપર ધુવાધુવા થતાં. સૌ એકસરખી ઝડપથી બધું તૈયાર કરવા પાછળ મચી ગયાં હતાં.

જમાઈ પ્રત્યેનું માન તથા સદ્ભાવ, તેને ખુશ કરવાની આતુરતા, તેનો ભાવ જીતી લેવાની ચિંતા, પોતાની પ્રશંસાના ઉદ્દેશો તેને મુખેથી સાંભળવાની ઝંખના, એવું કાંઈ કાંઈ આ બધી તૈયારીઓની પાછળ રહેલું ચંદ્રવદને જોયું. અને જમાઈરાજને માટે એ બધું કેમ ન હોય ? હૈયાની ફૂંકથી પોષીને ઉછેરેલું પુત્રીરત્ન જેના કંઠમાં આંધવાનું છે તેનો પ્રેમ સંપાદન કરવામાં જ પુત્રીનું સુખી હાંપત્યજીવન સમાઇ રહેલું હોય ત્યાં પ્રેમસંપાદનની આવી ચેષ્ટાઓ કરવી જ પડેને !

જોતજોતાંમાં સાડા દસ વાગી ગયા અને કૃષ્ણલાલ શેઠની મોટર મીલમાંથી સીધી આવી પહોંચી. તે એકદમ ટેલીફોન તરફ દોડ્યા અને એક મિનિટમાં જ દિવાનખાનામાં પાછા ફરતાં બોલ્યા : “ બહેન ! બહેન ! શ્યામલાલ તેમના એક મિત્રને સાથે લાઇને બરાબર અગીઆર વાગતાં અહીં આવી પહોંચશે. ટેલીફોન આવી મયો. ”

વિજળીખાઈ બોલ્યા : “ ત્યારે કેટલા પાટલા નંખાવું ? બે તેમના, એક ભાસ્તરનો અને એક ચંપકનો. ”

“ હા, બરાબર, હું પાછળથી બેસીશ. ભાસ્તર થયું ઠીક વખત-સર આવી ગયા છે. ”

“ તે તો બળાવવા આવેલા, પણ મેં તેમને જન્મવા માટે રાકી રાખ્યા. ”

“ ઠીક કર્યું. ચાલો હવે પાટલા નંખાવો. ” એમ કહેતા શેઠ ચોકમાં દાખલ થયા. તેમણે બધી સામગ્રી તૈયાર થએલી જોઈને છૂટકારાનો દમ લીધો. “ કાણુ પીરસશે ? ”

“ રસોઈઓ અને મદદમાં લીલા રહેશે. ”

લીલા મળકમાં બોલી: “ હું તો સ્યામલાલને રાઇતું જ ખૂંચ ખવાડવાની. ”

“ કેમ વારુ ? ” શેઠ જરા વિનોદમાં બળ્યા અને હસ્યા.

“ રાઇ જરા માથામાં ચડે અને છીંકા ઉપર છીંકા ખાય તો જોવાની મજાહ પડે ! ” લીલા હસતી હસતી બોલી.

“ એમ ન કરીએ બહેન ! જમાઇ તો લાડકા કહેવાય; તેમને ચ્હીડવાય નહિ અને તેમની હાંસીએ ન કરાય. ” શેઠ એમ કહેતા દીવાનખાનામાં આવીને મોટર આવવાની રાહ જોવા લાગ્યા.

વિભાવરી આ બધી ધમાલ નજરે જોવાથી દૂર રહી હતી, પરંતુ પોતાના અવ્યાસખંડમાં બેઠી બેઠી તે બધુંય સાંભળતી હતી અને ઉલ્લાસનો અનુભવ કરતી હતી. તેટલા માટે જ તેણે અવ્યાસખંડની ચોકમાં પડતી બારી ખુલ્લી રાખી હતી કે જેથી કોઈની દૃષ્ટિએ પડ્યા વિના તે બધું નજરે જોઈ શકે નહિ, તો પણ સાંભળી તો શકે જ. કાને પડતા એકઠે એકે અવાજ ઉપરથી તે પ્રત્યેક હીલચાલને જાણી શકતી હતી. તેણે પિતાના બોલ સાંભળ્યા હતા, તેમની અને ફોર્મની વચ્ચેની વાતચીત અને લીલાએ કરેલી મજાક પણ કાને સાંભળી આનંદ રોમાંચ અનુભવ્યો હતો. પોતાના ભાવિ પતિના સત્કાર માટેનો સૌનો આદરો ઉમંગ તેને પોતાને સંતોષની દહાણુ આપતો હતો. સ્વજન પ્રત્યેનો અન્યનો આદર મનુષ્યને પોતા પ્રત્યેના આદરશય જ લાગે છે, અને એ રીતે તેનું સ્વાભિમાન બોધાય છે.

વિભા ઘડિયાળની સામે જોઇ રહી હતી. અગીઆરમાં એ મિનિટ ઓછી રહી એટલે તે અબ્યાસખંડમાંથી બહાર નીકળી અને બાળુના ખંડમાં દાખલ થઇ. તે ખંડની આરી બંગલાની મોખરે આવેલા અગીઆમાં પડતી હતી. અગીઆની બરાબર સામે અને આરીની જમણી બાજુએ કંપાઉન્ડમાં દાખલ થવાનો દરવાજો હતો. આરી સહેજ ખુલ્લી રાખવાથી દરવાજો જોઇ શકાતો હતો.

ઘડિયાળમાં અગીયારના ડંકા પડવા લાગ્યા તે જ ક્ષણે દરવાજામાં એક પીરોજી રંગની મોટર દાખલ થતી દેખાઇ. “જરૂર તેમની જ એ મોટર. બરાબર ટાઇમસર જ આવ્યા !” વિભા મનમાં પુલકિત થતી બોલી; પણ સ્વામીનું દર્શન તો મોટર આવીને થોભે અને તેમાંથી સ્યામલાલ ઊતરે તે પહેલાં થાય તેમ નહોતું. પાંચ સેકન્ડમાં મોટર બંગલાનાં પગથિયાં પાસે થોભી, તેમાંથી સ્યામલાલ અને તેનો મિત્ર આનંદલાલ ઊતર્યા. કૃષ્ણલાલ શેઠે બહાર દોડી જતાં તેમનો સત્કાર કર્યો.

વિભા બરાબર તાકી રહી હતી, પણ સ્યામલાલ તેની દૃષ્ટિએ પડ્યો નહિ. બંગલાનાં પગથિયાં પાસે જ આવેલા આસોપાલવની એક કમખખત ડાળી આડે આવી અને તે પતિના વદનની ઝાંખી કરી શકી નહિ. વિભા ચ્હીડાઇ ગઇ. “અગીઆમાં વળી મોટાં વૃક્ષોની શી જરૂર? એ ક્યાં સુગંધ આપે છે?” એમ બબડતી નિરાશ બાવે તે અબ્યાસખંડમાં પાછી ફરી.

હવે હમણાં તો પતિના મુખનું દર્શન વિભા કરી શકે તેમ રહ્યું નહોતું. સ્યામલાલે પત્રમાં લખ્યું હતું કે દરથી વિભા તેને દર્શન આપે; પણ જ્યાં પોતે જ પતિનું દર્શન કરી શકી નહિ, ત્યાં પોતે તો પતિને દર્શન આપી શકે જ શી રીતે? છતાં એ માટે એકાદ તક શોધવાનો તેને ઉમંગ હતો.

સ્યામલાલ જ્યારે જમવા બેઠો હોય ત્યારે તેનું દર્શન ન કરી શકાય? કરી તો શકાય પણ તેની સાથે બીજા જમવા બેઠો હોય

અને તે બધા પોતાને જોઈ જાય, એવું એ લક્ષ્મણશીલ કુમારિકાથી બની શકે તેમ નહોતું. કદાચ ફોધના જાણવામાં એ આવી જાય, તો તેને ભરખી જ ખાય ! ઉપરથી નિર્લક્ષ્યતાનો શિરપાવ મળે ! જેની સાથે વિભાને ભવિષ્યમાં આશ્રુ જીવન વીતાડવાનું હતું, તેનું શ્રુત દર્શન પણ વિજળી ફોધનું શસ્ત્ર માન્ય રાખતું નહોતું. વિજળી ફોધ એક વાર જીવવાન હતાં, તે પરણ્યાં હતાં, માલ્યરામાં હસ્તમેળાપ સમયે મ્હોંએ ઢાંકેલી પામરીની આરપાર સ્વામીના વદનની ઝાંખી કરી તેમણે આનંદરોમાંય અનુભવ્યો હતો, પરંતુ નાનેરાંઓને લક્ષ્મણશીલતા શીખવવા માટે તે બધા સ્વાનુભવોને વિસરી જતાં હતાં એ વિભા જાણતી હતી, એટલે તેનાથી અત્યારે એવી હિંમત ચલાવી શકાય તેમ નહોતું.

અબ્યાસખંડની જે બારી ચોકમાં પડતી હતી, તેનો ઉપરનો અર્ધો ભાગ બંધ રાખીને અને અર્ધો ભાગ ઉઘાડો રાખીને તે ભાગના પિત્તળના સળિયાની પાછળ એક ખુરશી ગોઠવી વિભા બેઠી. જમતાં જમતાં જે વાતચીત થાય તે ત્યાંથી બરાબર સાંભળી શકાય તેમ હતું અને વળી ફોધની દૃષ્ટિ સહજ રીતે ત્યાં પડે તેમ નહોતું. દર્શનની આતુરતા એ રીતે વાતચીતના શ્રવણવડે સંતોષવાનો માર્ગ હવે બાકી રહ્યો હતો.

પાંચ મિનિટમાં વસ્ત્રો ઉતારી સૌ પાટલા ઉપર ગોઠવાઈ ગયા. શ્યામલાલ અને આનંદલાલની પંક્તિની સામે ચંપક અને ભારતરની પંક્તિ હતી. વચ્ચે પીરસનારને હરવા ફરવા માટે સારી પેઠે મોકળાશ રાખી હતી. તેઓ બેઠા અને પીરસણ નીકળ્યું, એટલે કૃષ્ણલાલ શેઠ દીવાનખાનામાં જઈને બેઠા અને ભોજનકાર્ય પૂરું થાય ત્યાંસુધી મેજ પર પડેલું ચોપાનિયું લઈ તેમાંનાં સીનેમા-નટીઓનાં ચિત્રો જોવામાં ગુંથાઈ ગયા.

૩

પતિનો મિત્ર પણ વિભાનો શત્રુ !

ભોજન પીરસાતું હતું તે દરમ્યાન ચંપકે ચંદ્રવદન ખાસ્તરની ઓળખાણ શ્યામલાલ અને આનંદલાલને કરાવી દીધી; એટલે પહેલાં પરસ્પર પરિચયાત્મક વાતચીત થઇ, પછી અભ્યાસની વાતચીત થઈ અને છેવટે ચંદ્રવદનના જાણવામાં આવ્યું કે આનંદલાલ એક ગેજ્યુએટ હતો, શ્યામલાલના પિતા માનચંદ શેઠની શરાશી પેઢી પરનો અંગ્રેજી કારકુન હતો અને શ્યામલાલનો મિત્ર પણ હતો.

શ્યામલાલ અઢારેક વર્ષની વયનો હતો, શરીરે ઉચો અને પુષ્ટ હતો, વર્ણુ ગૌર હતો અને તેની મોટી ગોળ આંખો સૌથી પહેલાં ધ્યાન આકર્ષણ કરતી. ગભ શ્રીમત્તા તેના અંગોમાંથી, વસ્ત્રોમાંથી અને પ્રત્યેક હિલચાલમાંથી ઝરી રહી હતી. તેના ભવ્ય શરીરના પ્રમાણમાં તેનું કપાળ નાનું હતું, પરન્તુ તે કદાચ લાંબા વધારેલા અને સુંદર રીતે ઓળેલા વાળના ગુચ્છને લીધે હશે એવું અનુમાન ચંદ્રવદન સ્વાભાવિક રીતે કરતો હતો. આનંદલાલ શ્યામલાલની પાસે વામન-દેહી દેખાતો પરન્તુ તેનાં નેત્રોમાં ચમકતી તરલતા લુલાય તેવી નહોતી.

ભોજન પીરસાઇ ગયું એટલે સૌ જમવા લાગ્યા. ચંદ્રવદને સહજ પૂછ્યું: “હે શ્યામલાલભાઈ ! તમે મેટ્રીકના વર્ગ સુધી પહોંચ્યા પછી કેમ અભ્યાસ મૂકી દીધો ?”

આનંદલાલ બોલ્યો: “મેં તેમને અભ્યાસ ચાલુ રાખવા બહુ કહ્યું અને તેમનીએ ઈચ્છા હતી, પણ મોટા શેઠનું મન વધતું નહોતું. કારણ એ હતું કે શેઠની અવસ્થા થઇ છે એટલે અભ્યાસ છોડીને શ્યામલાલભાઈ વેળાસર પેઢીના કામકાજમાં માહીતગાર થઈ જાય એવી શેઠની ઉત્કટ ઇચ્છા હતી. આથી તેમને અભ્યાસ છોડવો પડ્યો અને પેઢીના કામમાં જોડાવું પડ્યું.”

ચંદ્રવદનને માનચંદ શેઠની એ દષ્ટિ બૂલભરેલી લાગી. તે બોલ્યો: “ એ બૂલ હતી. બે વર્ષ વધુ અભ્યાસ સ્યામલાલભાઈએ કર્યો હોત, તો એમનો એટલો વધુ માનસિક વિકાસ થયો હોત કે જેથી જે કામ પેઢી પર ત્રણ વર્ષના અનુભવથી ઉપાડી લઈ શકત તે કામને એટલી વધુ ડેળવણીથી એક વર્ષમાં ઉપાડી લઈ શકત.”

આનંદલાલને એ સામે મતભેદ હતો. તેણે કહ્યું: “ એમાં તમારી બૂલ થાય છે. હાઇસ્કૂલની કે ઉચ્ચ ડેળવણી બગરના વહેવાર કામકાજ માટે કશા કામની નથી, માસ્તર ! હું બાર માસથી શેઠની પેઢીમાં દીચાઉ છું, પણ વહીવટી કામમાં સ્યામલાલભાઈ પાસે કશા હિસાબમાં નહિ.”

ચંદ્રવદનને આનંદલાલ જેવા ગ્રેજ્યુએટની કાર્યદક્ષતા માટે ઉચો મત ન બધાયો. તે ચૂપ રહ્યો.

પણ આનંદલાલને પોતાનો વિજય સિદ્ધ કરવો હતો, એટલે તેણે એ જ પ્રકરણ જરા લંબાવ્યું: “ અને માસ્તર સાહેબ ! આપણે બધા કોલેજની ડેળવણી લઈને કશું ઉકાળી શકતા નથી; તેના કરતાં વેપારી લાંબન બહુ સારી. મારો તો અભિપ્રાય છે કે આપણા દેશના જીવાનોએ આજકાલની પોપટિયા ડેળવણી લેવાને બદલે વેળાસર ધંધામાં પડી જવું જોઈએ કે જેથી માથે જવાબદારી આવી પડે તે પહેલાં રળતા થઈ જઈ શકાય. કોલેજમાં જનારાઓ મોટી ઉંમર સુધી ભણ્યા કરે છે અને કશાય વહેવાર અનુભવ સિવાય જવાબદારી ઓચિંતી માથે આવી પડતાં ગભરાઈ જાય છે.”

“ આપનો મત તેવો હશે, મારો મત તેવો નથી.” ચંદ્રવદને વિનયપૂર્વક પોતાનો મતભેદ દર્શાવ્યો. આનંદલાલને આ પંતુજમાં અહંત્વ ભાર્યું.

લીલા રાઈતું પીરસવા આવી: “ આ મોઢીનું રાઈતું લ્યો, બહુ મજાનું છે !” તેણે સ્યામલાલની સામે રાઈતાનો ચમચો ધર્યો.

“ નહિ, નહિ, નહિ ! મને રાઈતું મમતું જ નથી !” સ્યામલાલે આડો હાથ ધર્યો.

વિજ્ઞાની કોઇ હસીને બોલ્યાં: “લીલા ! તું હારી અને શ્યામલાલ જીત્યા.”

આનંદલાલે ચમકીને પૂછ્યું: “કેમ ?”

“લીલા શ્યામલાલને ખૂબ રાઇતું પીરસવાની હતી, અને તેમને છીંકતા જોઇને મજાક કરવાની હતી, પણ શ્યામલાલ શેઠને તો રાઇતું પસંદ જ નથી એટલે તે શું કરે ?”

આ વિનોદથી આનંદલાલ હસ્યો, લીલા હસતી હસતી પાછી ફરી, ચંપકને ખૂબ આનંદ મળ્યો અને ચંદ્રવદન ખાસ્તરે પણ રિમત કર્યું. પણ જમાઇએ એ વિનોદમાં જરાએ ભાગ લીધો નહિ. હસતી હસતી ચાલી જતી લીલા પર તે તીવ્ર દષ્ટિએ અને ગંભીર વદને જોઇ રહ્યો.

“ત્યારે શ્યામલાલભાઇ ! શુજરાતી સાહિત્ય તો તમે પુષ્કળ વાંચ્યું હશે.” ચંદ્રવદને નવો પ્રશ્ન છેડ્યો.

“હા.” શ્યામલાલે ટૂંકો જવાબ આપ્યો.

“ત્યારે કહો, તમને નાનાલાલ કવિના ‘ઇંદુકુમાર’ અને ‘જ્યાજ્યંત’માંથી વધારે સુંદર પુસ્તક કયું લાગ્યું ?”

આનંદલાલ બોલ્યો: “‘જ્યાજ્યંત’ એમને વધારે ગમ્યું છે એમ હું તેમની સાથેની ચર્ચા પરથી જાણી શક્યો છું. ‘ઇંદુકુમાર’ હજી અધૂરું છે તેટલા કારણથી નહિ પણ તેમને એમાંનાં ઇંદુકુમારનાં સ્વપ્નો કેવળ ભાવનાજન લાગે છે, તેથી તે ગમતું નથી.”

ચંદ્રવદનને આનંદલાલ અણગમતો થઈ પડ્યો. પોતે શ્યામલાલ સાથે વાતો કરતો હતો, તેમાં તેણે વચ્ચે શામાટે પુરાવું જોઇએ ? તેના બોલકણાવેડા ઉપર તે જરા ગુસ્સે પણ થયો, પણ પોતાનો વિરોધ પ્રકટ કરવા જેટલો ચંદ્રવદન અવિનયી નહોતો.

“અને શ્યામલાલભાઇ ! ‘ઉપા’માં નાનાલાલનું મઘ તમને કેવું લાગ્યું ?”

“તદ્દન માલ વિનાનું.” આનંદલાલ બોલ્યો: “શ્યામલાલભાઇ મઘનો સુંદર નમૂનો માત્ર ‘સરસ્વતીચંદ્ર’ને જ માને છે.”

વળી પાછો વચ્ચે આનંદલાલ બોલ્યો ! ચંદ્રવદને તેની સામે તીવ્ર નજર કરી. તેને શંકા પડી કે આ ઐન્યુએટ સાધારણ વિનય અને સમ્યક્તા પણ સમજતો હશે કે કેમ !

ચંદ્રવદને હવે આનંદલાલને જ પૂછ્યું : “ તમે કયા વર્ષમાં ઐન્યુએટ થયા ? ”

“ ૧૯૨૨ માં. ”

“ હું હજી મને વર્ષે જ ઐન્યુએટ થયો. તમારી બીજી ભાષા તો સંસ્કૃત જ હતી ને ? ”

“ જી હા. ”

“ ત્યારે કાલિદાસનાં નાટકોના લેખનાનુક્રમ વિષે તમે વાંચ્યું જ હશે. ”

“ હા; શ્યામલાલભાઈ પણ કાલિદાસનાં નાટકોના સારા અભ્યાસી છે. ”

“ મને લાગે છે કે ઉર્વશી, માલાવકા અને શકુંતલા એ ત્રણ નાયિકાઓના અનુક્રમે કાલિદાસે પોતાનાં નાટકો લખ્યાં હશે. પણ મારે અમારી શાળાના એક શિક્ષક સાથે મતભેદ પડ્યો છે. તમે શું માનો છો ? ”

“ શકુંતલા છેલ્લી આલેખાઈ હશે એ તો ખરાબર; પણ હું ધારું છું કે માલવિકા પહેલી અને ઉર્વશી બીજી હશે. ”

“ અને શ્યામલાલભાઈ ! તમારો શો અભિપ્રાય છે ? ” ચંદ્રવદને શ્યામલાલને જ સુદામ પ્રશ્ન કર્યો.

“ આનંદલાલ ખરાબર કહે છે. ” શ્યામલાલનો એ ટૂંકો જવાબ હતો.

ચંદ્રવદનને લાગ્યું કે શ્યામલાલ બહુ ગંભીર અને ઓછાબોલો હોવો જોઈએ, અથવાતો સાસરે તે શરમાળ પ્રકૃતિને લીધે વાતચીતમાં જોડાતાં સંકોચાતો હોવો જોઈએ.

જેવી રીતે ચંદ્રવદન આ બહુબોલા આનંદલાલ ઉપર ચીડાયો

હતો, તેવી રીતે ઉપર બેસીને સાંભળી રહેલી વિભા પણ તેની ઉપર ચ્હોડાઈ હતી. જાણે કે પોતાના પતિની મીઠી વાણી પોતાને સાંભળવા નહિ દેવાને તે પોતાનો કુસ્મન બનીને આવ્યો હોય એમ જિભાને લાગતું હતું. જે સુંદર વિચારો, જે સુંદર ભાષા અને જે ઉછળતી રમૂજ થોડા વખત પહેલાં સ્વામીના પત્રમાં વિભાએ જોયાં હતાં તેની પુનરાવૃત્તિ તેની જ વાણીમાં થયેલી સાંભળવાની તેની ઉકંઠાની વચ્ચે આનંદલાક્ષે આડે આવીને શત્રુની જ ગરજ સારી હતી. શ્યામલાલ બોલે તે પહેલાં તે જ વચ્ચે બોલી જતો હતો ! એવો અવિનયી માણસ પોતાના પતિનો મિત્ર હોય એ વિભાને ગમ્યું નહિ. એવાની મિત્રતા છોડી દેવાની પતિને સલાહ આપવાનો તેણે વિચાર કર્યો.

માત્ર એ-ત્રણ ટૂંકા જવાબો સિવાય તેણે શ્યામલાલની વાણી સાંભળી નહિ અને એ જવાબો પણ લુંખ્યા હતા-કશી રસિકતા વિનાના કેવળ ઔપચારિક હતા. જળગિંદ્રની આશા રાખી રહેલી અને છેવટસુધી તૃપ્તાતુર રહેલી ચાતકીના જેવી તેની દશા બની.

તે નિરાશાથી ચ્હીડાયેલી અભ્યાસખંડમાં આમથી તેના ધૂમવા લાગી. નીચે ભોજનકાર્ય પૂરું થવા આવ્યું હતું, એટલે કશી વધુ વાર્તાલાપ સાંભળવાની તક મળે તેમ નહોતું; પણ તે એટલું તો જાણુવા ઇચ્છતી હતી કે ભોજન બાદ તુરત જ તેઓ અધા જતા રહેવાના કે થોડો વખત રોકાવાના ?

તેની એ ઇચ્છા સ્વાભાવિક હતી. તે પોતાના પ્રેમાળ પતિને એવા અધીરી બની ગઈ હતી, તેની વાણીસુધાને કર્ણસંપુટમાં ઝીલવા ઇચ્છતી હતી અને લાગ મળે તો તેની સાથે થોડો વાણી-વિનિમય કરી લેવા પણ ઇચ્છતી હતી. એ જ્ઞાતયૌવના કુમારિકાના મનોભાવ ઉછળી રહ્યા હતા, પરંતુ તે ઉભરાઈને બહાર ન પડે તે માટે તેની ઉપર કૌટુંબિક આમન્યાનું ઢાંકણ ઢાંકવામાં આવ્યું હતું એટલે તે લાચાર બની ગઈ હતી. પરંતુ વિભાવરી કળાખાજ હતી.

જો લાગ મળે તો તે ફાઇને અને બીજાં સૌ ફાઇને રમાડી લઈને પોતાનું ધાર્યું કરવામાં ઓછી ઊતરે તેવી નહોતી; માત્ર લાગ મળવો જોઈએ અને અણીને વખતે હિંમતે દગો દેવો ન જોઈએ.

મહેમાનો જમી ઉઠ્યા અને દિવાનખાનામાં બેસી પાનસોપારી ખાવા લાગ્યા એટલે તે પણ પાછલે દાદરેથી ઊતરી સીધી રસોડે જઈ જમવા બેઠી. આજનો તેના મ્હોં ઉપરનો ભાર ! લીલા ફાઇ સાથે વાતો કરતાં કાંઈ કાંઈ મળક કરતી પણ વિમાના મ્હોં પરનો ભાર તેવો ને તેવો જ રહેતો. તે એકસરખા મંબીર વદને જમતી હતી.

શેઠ જમી ઉઠ્યા અને સીધા દિવાનખાનામાં ગયા. ફાઈનો ટેલીફોન આગ્યો, એટલે શેઠ એક હાથે મ્હોમાં પાનનો ડૂચો મૂકી, બીજો હાથે માથા પર પાદડી મૂકી, કપડાં પહેરી ચાલવા માંડ્યું. જતાં જતાં તે બોલ્યા: “ આનંદલાલભાઈ ! હવે અપોરની ચાહ પીને જ જવાનું રાખજો. ત્યાંસુધી આરામ કરો. હું બરાબર ચાહને વખતે પાછો આવીશ. ”

ચંદ્રવદનને હવે વધારે વાર રોકાવાની જરૂર ન લાગી. તે ચાલ્યો ગયો.

માત્ર વિમા ઉપરને માળે ચોમેર ધૂમતી અને ફાઇ વાર આરી-માંથી, ફાઇ વાર અગાશીમાંથી, ફાઇ વાર રવેશમાંથી, તો ફાઇ વાર ગોખમાંથી ડોકિયાં કરતી લાગ સાધવાને ટાંપ્યાં કરતી હતી.

૪

વિધાયલું કલેજું !

દિવાનખાનામાં શ્યામલાલ અને આનંદલાલે પાન ચાવતાં અને સીમારેટોના ધુમાડા કાઢતાં થોડી વાર ધીમી વાતચીતમાં વ્યતીત કરી. પછી આનંદલાલે એક ચોપાનિયું હાથમાં લઈ સોફામાં પડી વાંચવા.

માંડ્યું અને શ્યામલાએ ખીજ સોફામાં પડી આરામ લેવા માંડ્યો. ભોજન પછી શરીર પ્રમાદી બને છે ખરું, અને જ્યારે ખીજે કાંઈ રસભરિત ઉદ્વેગ હોતો નથી ત્યારે તો નિદ્રા ઝડપથી હાલરડું ગાવા માંડી જાય છે. પરંતુ જો એવો કાંઈ ઉદ્વેગ હોય છે તો ભોજન પછી પ્રમાદને બદલે ચપળતા આવે છે. એ શું બરાબર નથી? ન માતતા હો તો પૂછી જુઓ વિભાને! શ્યામલાલને તમે કશું પૂછી શકો તેમ નથી, કારણકે તે ધસધસાટ ઉઘે છે, તેનાં નસકોરાંથી દિવાનખાનું ગાળે છે!

ઉપરના માળમાં ફરતી અને સ્વામીની બધી હીલચાલ જોવા મથતી વિભાનું હૃદય ઉત્સુકતાથી બરાબ ગયું હતું. આમતેમ જોતાં અને દોડાદોડી કરતાં તે થાકતી નહોતી. પિતાજી ગયા, માસ્તર ગયા અને શ્યામલાલ તથા આનંદલાલ રોકાયા તે જાણી તેના અંતરમાં આનંદનું મોજું આવ્યું.

દિવાનખાનાની બહાર પડતા લાંબા વરંડાને એ છેડે એ સીડીઓ હતી. એક સીડી પરથી તે નીચે ઊતરી અને વરંડામાં આવી તેણે વરંડામાં ઝાડુ ઢાઢતી ચાકરડીને પૂછ્યું: “માસ્તર છે કે ગયા?”

“એકા હશે દિવાનખાનામાં.” ચાકરડીએ જવાબ આપ્યો.

ચાકરડીના દેખતાં દિવાનખાના પાસે જતાં તે સંકેતાર્થ. તે જાણતી જ હતી કે માસ્તર નથી, છતાં ચાકરડીને જોઈ ત્યારે નીચે ઊતરવા માટે કાંઈ બહાનું તો બતાવવું જ જોઈએને! જ્ઞાતયૌવના બાળાને એ કાર્ય-વિદગ્ધતા થોડી જ શિખવવી પડે છે? તેણે ચાકરડીને ધીરેથી કહ્યું: “તું જરા દિવાનખાનામાં જોઈ આવ કે કોણ કોણ છે?”

ચાકરડી જોઈ આવી અને બોલી: “માસ્તર નથી. એક મહેમાનો ઉઘે છે.”

“હી.....ક!” બોલતી વિભા પાછી દાદર પર ચઢી ગઈ. દોઢ વાગ્યો ત્યારે શ્યામલાલ જાગી ગયો. તેણે ધડિયાળ જોયું.

હજી ચાહના વખતને કલાકેકની વાર હતી. ચાકરે ટેબલ પર લાવી મૂકેલો દુવાલ અને પાણીનો કોટો લઈ તેણે મ્હોં ઘોયું અને તુરત સીગારેટ સળગાવી. દિવાનખાનામાં કોટો ખખડ્યો તે ઉપરથી વિભાને માળ પર સંદેશ પહોંચી ગયો !

સીગારેટ પૂરી થઈ એટલે શ્યામલાલ આળસ મરડતો વરંડામાં આવ્યો અને પોતાના સસરાનો અંગલો કેવો છે, અંગીચો કેવો છે તે જોવા લાગ્યો. વરંડા ઉપર બે-ચાર ફેરા ખાધને તે નીચે ઊતર્યો અને અંગીચામાં બે-ચાર ચક્કર માર્યો. વિભાએ બારીમાં અદૃશ રીતે ઊભાં રહીને તેના વદનની છબી અંતરમાં છાપી લીધી. તેના આશાત્મ અંતર ઉપર જાણે સંતોષનો છંટકાવ થયો. ત્રણચાર વાર તેણે શ્યામલાલને મિનિટ મિનિટ સુધી સ્થિર ઊભા રહી બરાબર જોઈ લીધો. એ પ્રયત્ન ગૌર દેહ જોઈને તેની આંખો દરી. પણ અંતરમાં ઉઠેલી એક ઊર્મિ અતૃપ્ત જ રહી. દૂર રહીને પણ દર્શન આપવાની ઇચ્છા પેલા પત્રમાં દર્શાવનાર પતિ કેમ હવે આંખો કરીને પોતાને જોતા નહિ હોય ? જે ચંચળતા પોતાની આંખોને ચોમેર ઘુમવી શકે છે, તે ચંચળતા તેમની આંખોને કેમ હવે પણ નહિ કરતી હોય ? “ અત્યારસુધી મને ન જોઈ શકવાથી શું તેમને અંતરમાં નિરાશા જ વ્યાપી ગઈ હશે ? ”

ત્રેમના ઉચ્છ્વાસ ભરતી વિભા બારી આગળથી પાછી હડીને વિચારમાં પડી ગઈ. અંતરમાં જાગ્રત થતી મમતા તેનામાં અવનવું ધૈય આણતી હતી.

શ્યામલાલ અંગીચામાંથી પાછો દિવાનખાનામાં આવ્યો. વળી એક સીગારેટ સળગાવીને તે દિવાનખાનાની બાજુના ખંડ તરફ ચાલ્યો. તેમાં ગોઠવેલું ફરનીચર જોતો તે ક્ષણભર બારણામાં થોભ્યો. ફરનીચર ઉપર નજર નાંખી લઈને તે ત્યાં ટાંગેલાં ચિત્રો ઉપર એક પછી એક દૃષ્ટિપાત કરતો સીગારેટ ફૂંકવા લાગ્યો.

બાજુના ખંડનું બારણું સહેજ ઉઘડ્યું અને દયાવી રાખેલા

આનંદની રેખાઓથી અંકિત વિભાના મુખડાએ દેખાવ દીધો ! એ ક્ષણે તો શ્યામલાલની દષ્ટિ તે તરફ ન ગઈ, પરંતુ વિભાનાં નેત્રાના આકર્ષણે છેવટે શ્યામલાલનાં નેત્રોને તે તરફ વાળ્યાં. ચાર આંખો મળી. વિભાની આંખો દોડી ગઈ હતી, તે પાછી ઢળી. તેના માલ-પરની રક્તિમામાં લજ્જની ચકરડી પડી. શ્યામલાલ એ ડગલાં ભરી એ અર્ધ ઉઘડેલા દ્વાર તરફ દોરાયો. તે કાંઈ પૂછે તે પહેલાં જ ઢાળેલાં નેત્રોને ઉઘાડી કરતી વિભા ધીરેથી ઉચ્ચરી: “ ઓળખો છો ? ”

શ્યામલાલે ડોકું ધુણાવી હા પાડી.

“ બોલવાની બાધા લીધી લાગે છે ! ” વિભાએ સ્વામીના મૌન ઉપર ટોણો માર્યો.

“ ના, ના, બાધા લીધી નથી. મારો પત્ર તો મળ્યો હશે. ”

“ હા, મળ્યો ’તો. ”

“ જવાબ લખ્યો ? ”

“ હું ! ”

મૌનમાં ક્ષણે પસાર થવા લાગી. આવી મૂલ્યવાન ક્ષણે વહી જાય તે વિભાને ગમતું નહોતું, પણ કોણ જાણે શાથી પત્રમાંની વાચાળતાનું એક પણ ચિહ્ન શ્યામલાલના ઓઠમાં દેખાતું નહોતું. છેવટે વિભાને જ વાતચીતનો પ્રસંગ શોધવો પડ્યો. આ રસિક દહાણુ લૂંટવાની મોજ તેનાથી કેવી રીતે જતી કરાય ?

“ હમણું શું જોતા ’તા ? ”

“ પેલું ચિત્ર. ” મયૂરની ડોક નીચે ઝૂકી રહેલી ઢેલનું એ ચિત્ર હતું.

“ કેવું છે ? ”

“ ઠીક છે. રંગો સારા છે. ”

“ પ્રસંગનો ભાવ કેવો લાગ્યો ? ”

“ એમાં કશો માલ નથી ! ”

વિભા ચમકી. આવા સુમધુર ભાવોદ્વેગવાળા ચિત્રમાં પતિને કશો માલ ન દેખાયો ? વિભાના મનનો એ પ્રશ્ન હતો. તે સ્મિતને સંકેલતી બોલી: “ એ ચિત્ર મેં દોર્યું છે. ”

“ ઉહ ! તમે બોકો ધરમાં મૂકવાનાં ચિત્રો પણ હાથે દોરો છો ? અમારા બંગલામાં ઇંગ્લાંડ, ફ્રાન્સ અને જર્મનીમાંથી મંગાવેલાં સુંદર ચિત્રો લટકાવ્યાં છે. ”

વિભા સડક થઈ ગઈ. તેના ઉરનો ભાવ દબાઈ ગયો. પોતાનો રસિક સ્વામી આમ કેમ બોલે છે, તેની રસિકતા ક્યાં ગઈ છે, તે તેને સમજતું નહોતું. તેને લાગ્યું કે કદાચ વ્યંગમાં તો તે એમ બોલતા નહિ હોય ? તેણે આંખો ઉઘી કરી તેના વદન બાજી જોયું. વદન ઉપર વ્યંગની રમૂજ નહોતી, ભાવનો છાંટો નહોતો. તે માત્ર વિભાના વદનને પશુવૃત્તિથી ડોળા ચગાવતો જોતો હતો.

વિભા અંતરમાં કંપતી હતી. તે બોલી : “ તમને આવાં ચિત્રો ન ગમે અને પરદેશી ચિત્રો ગમે ? ”

“ બેશક ! તેમાં કેવા સુંદર રંગો હોય છે ! આમાં તો કશુંય નથી. મેં તો તને સારું લખાડવાને જ રંગો સારા હોવાનું કહ્યું હતું—બાકી કશો દમ નથી. આ કરતાં તો અમારા આનંદલાલની આરડીમાં લટકાવેલાં કેન્ડેન્ડરોનાં ચિત્રો સારાં છે. ”

“ તમને સૂઝે તે ખરું. ” વિભા નિરાશ થતી દબાવેલ હૈયે બોલી. તેના પગ પાણી પાણી થતા હતા. તેને લાંથી નાસી જવાનું મન થતું હતું. તેને સમજતું નહોતું કે પોતે હજી ત્યાં કેમ જીભી રહી શકે છે.

શ્યામલાલ આગળ બોલ્યો : “ અને તમે બોકો કેવા મુક્લીસ છો ? માત્ર એક જ રસોઇઓ રાખો છો અને બાકી બધાય ધરનાં કામ કરો છો ; અમારે ત્યાં ત્રણ રસોઇઆ છે, સમજ ? ”

“ હા, સમજ ! ” વિભા કરડાકામાં બોલી : “ પણ તમે અત્યારથી અબ્યાસ કેમ છોડી દીધો ? ”

“ એ મારી મરજીની વાત છે ; તારી સલાહની મૂને જરૂર નથી : એવી તીનપાંચ મને પસંદ નથી. ”

બટોબટ બારણાં બંધ કરતી વિભા નાસી ગઈ ; પણ તે બહુ

ડમલાં ભરી શકી નહિ. ચાર-છ ડમલાં જતાં જ તે બાળુના ખંડમાં બેસી ગઈ. તેને આખે શરીરે પરસેવો વળી ગયો. તે અર્ધમૂર્છિત જેવી બની ગઈ હતી.

શ્યામલાલની આંખમાં વિજયનો કેફ ચઢી ગયો. તેને લાગ્યું કે પહેલે જ સપાટ પોતે પોતાની ભાવિ પત્ની ઉપર યરાયર રોફ જમાવી દીધો હતો. સીગારેટને હાથમાંથી ફેંકી દઈ તે ઓઠથી સીટી મારતો મારતો વરંડામાં આવ્યો. એ ઉન્મત્તતાનો આવિષ્કાર બંધ ઓરડીમાં મળરાતી પડેલી હરિણીના કક્ષેબને વીંધી રહ્યો હતો !

શ્યામલાલ પાછો દિવાનખાનામાં આવ્યો. સવા બે થઈ ગયા હતા, છતાં હજી આનંદલાલ ઉંઘતો હતો. શ્યામલાલ તેને વધુ વખત ઉંઘતો જોઈ શક્યો નહિ, કારણકે પોતાની વિજયવાર્તા આનંદલાલને કહી સંભળાવીને તેની પ્રશંસા મેળવ્યા સિવાય તેનાથી રહી શકાય તેમ નહોતું. તેણે તેને ઢંઢોળ્યો અને કહ્યું : “ આનંદલાલ, ઉઠો ઉઠો, સવા બે થયા. ”

“ ઉઠું છું; શેઠ આવી ગયા ? ”

“ નથી આવ્યા, પણ હું તમને એક મગહની વાત કહું તે જરા સાંભળો. ”

આનંદલાલ ઉઠ્યો અને હાથમાં ટુવાલ લઈ બહાર મ્હોં ધોવા ચાલ્યો. તે દિવાનખાનામાં પાછો ફરતો હતો, એટલામાં તો કૃષ્ણલાલ શેઠની મોટર આવી પહોંચી. શ્યામલાલના મનની વાત મનમાં જ રહી ગઈ.

શેઠ આવતાં વાંત બોલ્યા : “ યરાયર વખતસર જ આવ્યો છું ને ? ”

“ જી હા, અમારે તો એક-એક ઉંઘ થઈ ગઈ. ”

શ્યામલાલ બોલવા જતો હતો કે “ હું ક્યારનોય ઉઠ્યો છું. ” પણ આનંદલાલે તેની સામે આંખ કરી તેને ચૂપ રહેવા સૂચવ્યું.

શ્યામલાલને મ્હોં બંધ રાખવાની ફરજ પડી.

શેઠ પાધડી-કાટ ઉતારીને એક વિરામાસન પર આડા પડ્યા અને ચાકરને ચાહ લાવવા હાક મારી.

એક ચાંદીની નકસીદાર પ્લેટમાં ચાંદીનાં પ્યાલા-રકાબી અને ચમચા, ચાંદીનો સ્યુઅર પોટ તથા મીઠક જગ અને ચીનાઈ કીટ-લીમાં ચાહ આવ્યાં. એવા મૂલ્યવાન ‘ટી-સેટ’ની સમૃદ્ધિનું પ્રદર્શન આવે પ્રસંગે જ કરવું જોઈએ, એ વિજળી ફેઈ જણાતાં હતાં.

શેઠ ત્રણે પ્યાલામાં ચાહ રેડી, કે તુરત આનંદલાલે પોતાના અને સ્યામલાલના પ્યાલામાં ખાંડ નાંખી. દૂધ પોતપોતાને માફક હોય તેટલું લેવાનો ચાહના રસીયામાં રિવાજ હોય છે, પરંતુ સ્યામલાલના પ્યાલામાં દૂધ રેડવાની સેવા તો આનંદલાલે જ બજાવી. સ્યામલાલને ચાહ બનાવવાની તકલીફમાંથી બચાવી લેવામાં આનંદલાલની વિવેક-શીલતા સિવાય બીજું કશું કૃષ્ણલાલ શેઠના ધ્યાનમાં આવે તેમ નહોતું. તેમને તો પોતાનો જમાઈ જેમ રૂપાળો દેખાતો હતો, તેમ હોશિયાર પણ દેખાતો હતો, કારણકે તે પોતા કરતાંય ધનવાન વણિકનો પુત્ર હતો !!

ચાહપાન થોડી વારમાં પતી ગયું. આનંદલાલે પાન બનાવ્યાં એટલી વારમાં શેઠે ઉઠી કપાટમાંથી એક હીરાજડિત કાંડાનું ધડિયાળ, એક માણેકજડિત સોનાની વીંટી અને એક નાનું ખીરસા ધડિયાળ બહાર કાઢ્યાં. જમાઈને તેણે કાંડા ધડિયાળ ભેટ આપ્યું, આનંદલાલને વીંટી આપી અને મોટરના શોકરને ખીરસા ધડિયાળ આપ્યું. પછી શેઠ ઠંકાવટી અને શ્રીફળ લેવા જરા અંદર ગયા.

સ્યામલાલે ધડિયાળને ફેરવી-ફેરવીને જોયું. તે હીરાજડિત હતું એટલે મૂલ્યવાન તો હતું જ; કેટલું મૂલ્ય હશે તે કાંઈ સ્યામલાલને જોવાની જરૂર નહોતી; તેણે માત્ર તેની સોનાની ચેઈન ખોલીને કાંડા પર બાંધવા માંડ્યું, પણ એ જગડા કાંડાનું માપ મોટું બજાણું અને એનું ટૂંકું પડી ! સ્યામલાલ ચ્હીકાઈ ગયો. તેણે આનંદલાલને ધીરથી કહ્યું: “ ધડિયાળ હું પાછું આપું છું. મારે નથી જોઈતું. ”

“ કારણ ? ”

“ ચેન દૂંડી પડે છે. ”

“ તો આપણે બીજી ચેન કરાવીશું, પણ ભેટની વસ્તુ પાછી ન અપાય. ” ચેતવણી આપતી આંખે આનંદલાલે શ્યામલાલને સમજાવ્યું. શ્યામલાલે મ્હોં કટાણું કરીને ચેન અને ઘડિયાળ ખીસામાં મૂક્યાં.

એટલામાં શેઠ અંદરથી આવ્યા. તેમણે જમાઇને કપાળે ચાંદણે કરી રૂપિયો અને શ્રીફળ આપ્યાં, એટલે બેઉ જણ ઉઠી વિદાય થયા.

તુરત શેઠ પણ મોટરમાં બેસી મીલની ઓશીસ તરફ ઉપડ્યા. અને વિભાના વિંધાયલા કબ્જેબાંધી તમ રુધિર વહી રહ્યું હતું તેની કોઇને ખબર નહોતી, ચિંતા પણ નહોતી. તે તો પોતાના અબ્યાસખંડમાં પડી પડી આજોટતી હતી અને આંસુથી ગાલીચો બીંબવતી હતી.

૫

માનચંદ શેઠ

શ્યામલાલને પોતાની વિજયવાર્તા આનંદલાલને કહેવાની જે તક મળી નહોતી, તે મોટરમાં ધર તરફ જતાં મળી. તેણે વિભા સાથેની મુલાકાતની વાત આનંદલાલને ગર્વિષ્ઠ મુખમુદ્રા સાથે કહી. પોતે વિભાને, તેના પિતાના ગૃહની સંપત્તિને અને તેમના મુશ્કેલીસપણાને કેવી રીતે ઉતારી પાડ્યાં, વિભાના ચિત્રને વખોડી કાઢીને તેને કેવી આશિયાળા બનાવી દીધી અને છેવટે તેની તીન-પાંચ કરવાની ટેવને કેવા ગુસ્સા સાથે દાખી દીધી એ વાત તેણે આનંદલાલને અંતરના ઉદ્ભાસ સાથે કહી સંભળાવી. એ બધું સાંભળતાં જ આનંદલાલે

નિઃશ્વાસ નાંખ્યો અને તે બોલ્યો: “શ્યામલાલભાઈ! તમે મારી બધી બાજુ ધૂળધાણી કરી નાંખી.”

શ્યામલાલનો ઉત્સાહ એકદમ શમી ગયો. તેનું મ્હોં પડી ગયું. તેણે તો આનંદલાલ તરફની સામ્યાશીની આશા રાખી હતી, તેને બદલે આનંદલાલ પોતાને ઠપકો આપે છે એ બાજુતાં તે ચૂપ બની ગયો.

વસ્તુસ્થિતિ એ હતી કે શ્યામલાલના પિતા માનવ્યંદ શેઠ કેટલાક વખતથી આનંદલાલને પોતાની નોકરીમાં રાખીને તેને પોતાના પુત્રનો મિત્ર બનાવ્યો હતો. શ્યામલાલ શરીરે નેટલો વધી ગયો હતો તેટલો તે બુદ્ધિમાં એછો હતો. તે મેટ્રીક સુધી પહોંચ્યો હતો એ માત્ર કહેવાની જ વાત હતી. ગુજરાતી પહેલી ચોપડીથી માંડીને ઠેઠ અંગ્રેજી સાતમા ધોરણ સુધી તે નાપાસ થઈ થઈને ચડ્યો હતો ! ધનવાનોના છોકરાઓને બાજુવાની પરવા કરતા વગરબણે ઉંચા-ઉંચા ધોરણમાં ચડ્યે જવાની આકાંક્ષા વિશેષ હોય છે, અને તેમનાં માબાપોને પણ ધનની મહત્તા એવી ટૂંસી ગએલી હોય છે કે તેમને સંતાનોના બાજુતરની ઝાઝી પરવા હોતી નથી. મોટા પમારની નોકરીની ઝંખનાવાળાઓ જ વધુ ને વધુ બણે, ગર્ભશ્રીમંતોને કાંઈ નોકરી કરવાની થોડી જ હોય છે ! એટલે તેમને બાજુવાની જરૂર હોય જ નહિ એવી એવાં માબાપોની સમજ હોય છે. છોકરાઓને સારા કુળની હોશિયાર કન્યા મળે એટલો જ તેમને છોકરાઓના બાજુતર સાથે સંબંધ હોય છે; પરંતુ બાજુતર કેવળ પરીક્ષા ઉપર આધાર રાખે છે અને પરીક્ષામાં પસાર થવાની બાજુ કસોટી ઉપલા વર્ગમાં ચડવાથી થાય છે એટલે ઉપલા વર્ગમાં જવું તે જ બાજુતર હોય છે, એવું સમજનારાં માબાપો સંતાનોને વર્ગ ચડેલા નેધને હરખાઈ જાય છે. બાજુતરથી સંતાનોની બુદ્ધિમાં કેટલો વધારો થયો તે જોવાની તેમને જરૂર જણાતી જ નથી, એટલે બાજુવવા માટે ખાનગી શિક્ષકોની પસંદગી કરતાં પણ લાગવગવાળા અને મોટા

પગારના શિક્ષકો કે જેઓ નાપાસ થએલાઓને પણ ઉપલા વર્ગમાં ચડાવવાની કલાકુશળતા ધરાવતા હોય તેવાને જ રાખવામાં તેઓ પોતાની લાંબી નજર પહોંચાડે છે. આ પ્રમાણે ધનને જોરે અબણ સંતાનોને ઉંચા વર્ગમાં બણનારાઓ તરીકે ઓળખાવી શકાય ત્યાં સાચું બણતર તો માત્ર ગરીબોને અને નોકરીઓ કરનારાઓને માટે જ અનામત રહેલું મનાય એમાં શું આશ્ચર્ય ? શ્યામલાલ આ જ રીતે મેટ્રીકના વર્ગ સુધી પહોંચ્યો હતો, જ્યારે તેનું જ્ઞાન અંગ્રેજી બે ધોરણ બણેલાઓ જેટલું પણ નહોતું ! મેટ્રીકની ખાડમાંથી પુત્ર પંદર વર્ષે પણ બહાર નીકળવાનો નથી એવું માન્યંદ શેઠની જાણ બહાર નહોતું. પુત્ર મેટ્રીક સુધી પહોંચ્યો એટલું જ તેને માટે સારી કન્યા મેળવવા અર્થે યસ હતું, એટલે શેઠે તેને મેટ્રીકના વર્ગમાંથી ઉઠાડી લઇને આનંદલાલને તેની પાસે મૂકી દીધો હતો કે જેથી તે તેને બોલવા-ચાલવાની રીતભાત શીખવે, તેને શિખામણો આપે, તેને સંસ્કારી બનાવે અને તેની શુદ્ધિના વિકાસમાં કાંઇક મદદગાર થાય. આનંદલાલ એ ફરજ પૂરી એકનિષ્ઠાથી બજાવતો હતો, પરંતુ શુદ્ધિહીન મનજમાં તે ગિયારો કેટલુંક ભરી શકે ? જ્યાં પાત્ર જ છીછરું હોય ત્યાં ગમે તેટલું જળ રેડ્યા છતાં તે તેમાં ક્યાંથી ટકી શકે ? પાંચ માણસની વયમાં શ્યામલાલના મનજનું છીછરાપણું ખુદલું ન પડી જાય અને માન્યંદ શેઠનો એ રૂપાળો દીકરો બહારથી ઢમઢોલ અને માંહેથી પોલપોલ છે એવી વાત જણાઇ ન જાય તે માટે તે શ્યામલાલની સાથે જ રાતદિવસ રહેતો, અધા પ્રસંગો જાળવી લેતો અને શ્યામલાલને બોલવાની તકલીફમાં ઊતરવા દીધા વિના તે તેના માનને ભૂષણરૂપ મનાવવા યત્ન કરતો. શ્યામલાલની વાણી ઉપર તે સોનેરી ઢાળ પણ ઘણી વાર ચડાવતો અને તેના વર્તનને પોતાના દાખ વડે નિયમનમાં રાખવા મથતો. છતાં જ્યારે જ્યારે શ્યામલાલ સ્વેચ્છાથી કાંઇ કરી વાળતો ત્યારે ત્યારે મોટે ભાગે તે છપ્પરડો જ વાળતો ! એવો છપ્પરડો તેણે વિભાની સાથેની મુલાકાત વખતે વાળ્યો હતો તેથી આનંદલાલને બહુ લાગી આવ્યું. વિભાવરી ઉપર તેણે જ

શ્યામલાલને નામે પત્ર લખ્યો હતો કારણકે તેને શ્યામલાલ ઉપર રનેહ ઉપગમવા માટે એવું પગલું જરૂરી લાગ્યું હતું. એવા પત્રથી ઉપજેલા રનેહનો કેદ એ ત્રણ માસ સુધી વિભાવરીમાં રહે અને પછી લગ્ન થઈ જાય, એટલે પછી કશી ચિંતા નહિ, એવી સમજથી તેણે આ માર્ગ લીધો હતો, પરન્તુ એ બધા યત્નો ઉપર શ્યામલાલે પાંચ મિનિટમાં જ પાણી ફેરવી દીધું એ જ આનંદલાલની નિરાશાનું કારણ હતું.

પેઠી પર પહોંચતાં શ્યામલાલ મોટા મુનીમ પાસે જઈને બેઠો અને ટોપી બાજુએ મૂકી ખીરસામાંથી રેશમી રૂમાલ કાઢી મ્હોં પરનો પરસેવો લૂછવા લાગી ગયો. આનંદલાલ અંદરના ઓરડામાં ગયો, ત્યાં શેઠ ચાહ પીતા માટી પર બેઠા હતા. શેઠે લાગલો જ પ્રશ્ન કર્યો: “ કેમ આનંદલાલ ! જમી આવ્યા ? ”

“ જી હા. કૃષ્ણલાલ શેઠે અમારો ઠીક સત્કાર કર્યો. શ્યામુ-ભાઈને હીરાજડિત રીસ્ટ વૉચ આપ્યું, મને માણેકજડિત વીંટી આપી અને શૌકરને ખિરસા ધડિયાળ આપ્યું. ”

“ ઠી...ક હવે, એમાં તે શી મોટી વાત હતી ? ” શેઠ તુચ્છ-કારસૂચક મુખમુદ્રાથી બોલ્યા: “ હીરાજડિત રીસ્ટવૉચ બહુ તો પાંચસેઃ—સાતસોનું હશે, બીજું શું ? મેં મારી કમળાના વરને ત્રણ રતીના હીરાની વીંટી આપી હતી અને ૧૮૦૦ રૂપિયાની રતીના ભાવનો હીરો હતો. ”

શેઠને પોતાની સમૃદ્ધિની પ્રશંસા વહાલી હતી એ ચતુર આનંદલાલની જાણબહાર નહોતું. તે બિચારાને એવો ખ્યાલ હતો કે પાંચસો—સાતસોનું ધડિયાળ આવે ટાંકણે ભેટ આપવામાં આવે તે સુંદર સત્કાર બેખાંચ; પણ શેઠને હિસાબે તે દમ વિનાની ભેટ હતી તેની હવે તેને સમજ પડી. મોટા મનુષ્યોનાં ત્રાજવાનાં કાટલાં કેટલાં વજનદાર હોય છે તે બિચારા બાજીતોળુ કાઢીયાઓ ક્યાંથી સમજે ?

શેઠને પુષ્ટિ આપતાં હવે તેણે ફેરવી તોલ્યું: “એમ તો કૃષ્ણ-લાલ શેઠ આપનાં પમરખાંમાં પગ ધાલી શકે તેમ છે જ નહિ. મમે તેવો મોટો હોય, પણ આખરે તો પાંચસો-હજાર મીલ મજુરીયા-ઓનો જ શેઠ ને? તેનાથી કાંઈ આપના જેવું નીપજે તેમ છે?”

માનચંદ શેઠની આત્મગૌરવવૃત્તિ હવે કાંઈક સંતોષાઈ. તેમણે આનંદલાલને કીટલીમાંથી ચાહ લઈ પીવા સૂચ્યું અને પૂછ્યું: “વારુ, ખીજું કાંઈ કૃષ્ણલાલ શેઠ ખોલ્યા?”

“ના, કશું નહિ. ઘરનો વિવેક પણ સાધારણ રીતે સારો હતો. પણ એક નાપસંદ વાત મારે આપને કહેવી પડે તેમ છે.” આનંદલાલ કીટલીમાંથી ખાલામાં ચાહ રેડતો ખોલ્યો.

શેઠે ચમકીને પૂછ્યું: “એવું શું છે?”

“વાત એમ છે કે શ્યામુભાઈએ જરા છત્તરડો વાળી નાંખ્યો છે. કાલે મેં બાઈ પાસે એક પત્ર લખાવ્યો હતો-વિભાવરી ઉપર ખાનગી લખાવ્યો હતો.”

“એમ?” શેઠના મુખમાં જરા સ્મિત દેખાયું. આનંદલાલની હોશિયારીને માટે એ સ્મિત અભિનંદનરૂપ હતું. વસ્તુતઃ શ્યામ-લાલને તો આનંદલાલે એ પત્ર વાંચાવ્યો જ હતો અને લખ્યો તો તથા તે ઉપર સહી કરી હતી પણ તેણે પોતે જ. શ્યામલાલથી ખીજના લખાવ્યા પ્રમાણે પત્ર પણ ન લખી શકાય તેવી તેની નાલાયકીની વાત તેના ધનવાન પિતાને કહેતાં આનંદલાલની વહે-વારકુશળતાએ તેને અટકાવ્યો હતો; એટલે પત્ર પોતે જ લખ્યો હતો એ વાત તેણે શેઠ પાસે જરા પાઠાફેર કરવામાં ડહાપણ માર્યું હતું.

તે આગળ ખોલ્યો: “વિભાવરી બણેલી અને હોશિયાર છોકરી છે એટલે એ પત્ર વાંચીને નીચે શ્યામુભાઈને મળવા આવી. હું ઉંઘી ગયો તો અને બાઈ બંગલાના ઓરડાઓમાં કાંઈ કાંઈ જોતા ફરતા હતા. એવી એકાંત તક તેણે સાધી.”

શેઠ હસ્યા. “છોકરી જયરી તો ખરી.”

“હા, પણ શ્યામભાઈએ છયરડો વાળ્યો ને! તે તેની સાથે વાતચીતમાં લડી પડ્યા! તમે તો મુશ્કેલીમાં છો, ને એક જ રસોઈઓ રાખી ધરકામ હાથે કરો છો, ને ચિત્રો પણ હાથે દોરીને ધરમાં ટાંગો છો, એવું કાંઈ કાંઈ તેને મ્હોંએ જ કહીને તેના મનોભંગ જેવું કરી નાંખ્યું; એટલું જ નહિ પણ જ્યારે વિભાવરીએ પૂછ્યું કે તમે અભ્યાસ કેમ મૂકી દીધો, ત્યારે ભાઈએ જવાબ આપ્યો કે એવી તીન-પાંચ કરવી નહિ! હવે વિભાવરીના મન પર આથી કેવી અસર થઈ હશે તેની તો શી ખબર પડે, પણ ભાઈ મારું કહ્યું બરાબર માનતા નથી, શિખામણુ ધ્યાનમાં લેતા નથી અને આમ છયરડા વાળે છે ત્યારે મને બહુ નિરાશા થાય છે. તેમને સુધારવાને હું રાતદહાડો મથું છું, પણ મારી બધી મહેનતને એક પળવારમાં પાણી કરી નાંખે છે અને જ્યારે ટપકો આપું છું ત્યારે કશો જવાબ નહિ દેતાં મ્હોં ચડાવીને મૂગા મૂગા સાંભળ્યા કરે છે. આજે તો એમણે મને બહુ જ નાસીપાસ કરી નાંખ્યો છે અને આથી હવે શું થશે તેનો વિચાર કરતાં હું મુંઝાઈ છું.”

પુત્રના અવગુણની કહાણી માનવ્યંદ શેઠને ગમી નહિ. પોતાનો પુત્ર એાછી અછલવાળો છે એ શેઠની સમજમાં હતું, પરંતુ પોતાનો એક નોકર પોતાના પુત્રના અવગુણ પોતાની સમક્ષ ગાય અને પોતે તે મૂગા મૂગા સાંભળ્યા કરે એ તેમનાથી વેડી શકાય તેમ નહોતું. પોતાના દોષ કોઈ પોતાની સમક્ષ કહી બતાવે તે જેમ મનુષ્યને ગમતું નથી, તેમ સ્વજનના દોષ સાંભળવા પણ મનુષ્યને ગમતા નથી; અને ખાસ કરીને જ્યાં તમોટ્ટિની રેલ વહી રહી હોય છે ત્યાં તો એ અગ્નિય સત્ય કહેનાર ઉપર દ્રેષ્ટિ જ જન્મે છે.

માનવ્યંદ શેઠે આનંદલાલની વાત સાંભળીને મ્હોં ચડાવતાં કહ્યું: “માસ્તર! તેમાં તમે આટલી લાંબી ચોડી વાતો શાની કરો છો? મારો શ્યામ પોતાની બેરીને ધમકાવે તેમાં તેણે એવો તે કયો વાંક

કરી નાંખ્યો કે તમે આટલું મોયણ ધાલીને વાત કરો છો ! ”

“ શેઠ સાહેબ ! ” આનંદલાલ જરા સમયસૂચક બનીને બોલ્યોઃ
“ હું તેની ના ક્યાં કહું છું ? ધનવાનની છોકરી, પણ આખરે તો સ્યામુભાઈની વહુ જ ને ! તેને ધમકાવવાનો તેમનો અધિકાર છે, પરંતુ લગ્ન થયા પહેલાં ભાઈ જરા શાંત બાવે વત્યા હોત તો સારું હતું, એટલા માટે હું એમ કહું છું. ”

“ પણ તમે તો કહો છો કે જાણે સ્યામુએ મોટો જીરડો વાળા નાંખ્યો ! એમાં જીરડો શાનો ? એ તે કઈ મોટી લખેશરીની દીકરી હતી કે તેને સ્યામુ ન ધમકાવી શકે ? આજકાલ તે પૈસાવાળો થયો તેથી શું ? અમે સાંત પેઢીથી શરાધું કરતા આવ્યા છીએ અને ન્યાતમાં અમારું ઘર જેવું કુળવાન ગણાય છે તેવું તેમનું ઘર નથી. એ છોકરીએ દસે આંગળીએ દેવ પૂજ્યા હશે કે તે અમારા ઘરમાં આવવાને ભાગ્યશાળી થઈ ! નહિતો અમે એ ઘરની કન્યા લઈએ જ નહિ, સમજ્યા ? ”

“ હું ક્યાં એવું બધું જાણું છું, શેઠ સાહેબ ? મારા મનમાં એમ કે એ બહેલી છોકરી છે અને ભાઈને એવો અવિવેક કરતાં જીએ, તો જરા મનોભંગ થઈ જાય, અને લગ્ન પહેલાં આપણે એવું કરીએ તો આપણું સારું ન દેખાય; બાકી તો આપણે ઘેર આવી એટલે પછી શી ચિંતા છે ? પછી તો આપણો તેના પર પૂરો અધિકાર એટલે ગમે તેમ વર્તીએ. કદાચ કૃષ્ણલાલ શેઠ જાણે...”

શેઠની બ્રૂકટી વધારે ઉગ્રતાથી મરડાઈ અને તે બોલ્યોઃ “ જાણે તોય શું ? શું હું એનાથી દબાયેલો છું ? સાત વાર મારે પગે પડ્યા ત્યારે મેં તેનું શ્રીફળ લીધું છે. નહિતો એના ભાગ્યમાં મારા જેવા કરોડપતિનો પુત્ર ક્યાંથી હોય ? ”

આનંદલાલ સાવધાનતાથી બોલતો હતો અને વધારે ને વધારે નમ્ર બનીને શેઠને અનુકૂળ થવા યત્ન કરતો હતો, તોપણ પોતાનું પ્રત્યેક કથન શેઠને અવળું જ પડતું હતું, એટલે તેણે હવે શેઠને

વધારે કહેવાનું માંડી વાળ્યું અને ગુપચુપ ચાહ પીવા માંડ્યો.

શેઠ જરા શાંત થયા અને ચાહ પીને ઉઠ્યા. ઉઠતાં ઉઠતાં તે બોલ્યા: “ છતાં તમને ઠીક લાગતું હોય તો સંયામુ પાસે એકાદ બીજો પત્ર લખાવીને મામલાને સુધારી લેજો. ”

આનંદલાલ એ ગર્વભૂતિને આશ્ચર્યથી જોઈ રહ્યો. જાણે કે કોઈ વેપારનો સોદો સુધારી લેવાની વાત હોય તેવાં શેઠનાં વચ્ચેના ઉપર તે સ્ત્રીડાયો પણ મૂગો ખેસી રહ્યો. વિભાવરી જેવી હોંશિયાર છોકરીને એક બનાવટી પત્રથી બનાવી કાઢી, તેને પુનઃ પત્ર લખીને વધુ બનાવવાનો યત્ન કરવો એ કેવી મૂર્ખાઈ છે તે તે સહમજતો હતો, પરંતુ ધનવાનોને કાંઈ તેની થોડી જ ખચર હોય છે? માલના સોદાગરોને શી ખચર હોય કે દિલના સોદા કેવળ જુદી જ રીતે થાય છે? એક વાર ખુંદથી બગડી તે હોજથી પણ સુધરતી નથી તેવું સમજનારા અને આચરી જાણનારા જ જ્યાં થોડા હોય છે, ત્યાં સોનારૂપાની લગડીઓથી ઠાંસેલાં માનવકલેવરોમાં એવી સમજ શોધી પણ જડે ખરી?

૬

વિભાવરી અને ચંદ્રવદન

કારમા બાણથી વિધાયલી હરિણી ઉપર થઈને શીળા સંધ્યાના, શીતળ રાત્રિના અને ઉષ્માભર્યા પ્રભાતના વાયુ વામ્ન ગયા. એ વાયુસ્પર્શથી તેને કળ વળા ખરી, પરંતુ ધા ઉડેો હતો; તે રૂઝાય તેવો નહોતો. એ ધામાંથી ક્યાંસુધી રુધિર સ્વચ્ચા કરશે, કાળવહન સાથે એ રુધિરવહન બંધ થશે કે નહિ, કિંવા તે ધા રૂઝવનારો કોઈ વૈદ્ય-હકીમ મળશે કે નહિ, તેની એ હરિણીને ખચર નહોતી. હા, તેને એટલી ખચર હતી કે એ ખુલ્લા ધામાંથી ઝરતા રુધિરથી

રંગાયલી ચુંદડી જ્યારે પોતે ઓઢશે, ત્યારે એનો કમળલ રંગ આમજનોને ખૂબ આનંદ આપશે અને તેઓ ખાશે:

રામ-સીતાની બેલડી, આનંદ બલા !

જોઇ અંતર આનંદ હેલડી, આનંદ બલા !

નવ વાગ્યા, એટલે ચંદ્રવદન નિયમ મુજબ આવ્યો. તે અભ્યાસખંડમાં જઈ બેઠો. લીલા અને ચંપક હાજર થઈ ગયાં. વિભાને ચંદ્રવદને સંદેશો કહાવ્યો કે પોતે આવી ગયો છે. લીલા અને ચંપકનો અભ્યાસ શરૂ થઈ ગયો, અર્ધી કલાક વીતી ગયો, પરંતુ વિભા ન આવી.

વિભાને થોડો વખત અભ્યાસમાં ચિત્ત પરોવી બેસવાની ઇચ્છા હતી. એ રીતે ચિત્તને થોડું વિષયાંતર સાંપડવાથી તેને સતત વહેતા ધામાંથી કાંઈક વિશ્રાન્તિ મળવાનો સંભવ હતો. પરંતુ ભારતરની સમીપે જઈ બેસવાનું ધૈર્ય તેનામાં નહોતું. દુઃખી હૃદયનો મુસવાટો કદાચ પોતાથી અગણતાં છોડાઈ જશે અને ભારતર તે જાણશે, એવો તેને ભય રહેતો હતો. બે દિવસથી પુસ્તકોને હાથ લગાડ્યો નહોતો એટલે તે શોધવાં પડ્યાં. છેવટે પુસ્તકો હાથ લાગ્યાં, પણ પગ ઉપડતા નહોતા. એટલામાં ચંદ્રવદને પોતે બંધ દાર ખખડાવ્યું અને કહ્યું: “ વિભા ! વખત જાય છે, હું ક્યારનો આવી ગયો છું. ”

“ આ આવી. ” કહેતાં વિભાએ દાર ઉઘાડ્યાં અને તે ભારતરની સમીપે આવી એક ખુરશી પર બેઠી. તેણે સંસ્કૃત અભિજ્ઞાન શાકુંતલ અને તે સાથે તેનો ગુજરાતી તરજૂમો એ બેઉ પુસ્તક ઉઘાડ્યાં અને ચિત્તને તેમાં પરોવવા મથન કરવા માંડ્યું.

ચંદ્રવદન વિભાને જોઈ રહ્યો. તેના વદન પર ઉદાસી સ્પષ્ટ દેખાતી હતી.

તેણે પૂછ્યું: “ કાલે, ના, પરમ દિવસે આપણે જે ભાગ સમજી ચૂક્યાં હતાં, તે તો તેં વાંચી રાખ્યાં છે ને ? ”

“ ના. ”

“ ત્યારે ? ”

“ હજી અત્યારે જ વાંચવા માંડું છું. ”

વિભાએ આંખો ઉઘી કરી, માસ્તરની સામે જોઈ, બળાતકારે સ્મિત કર્યું. પણ કેવું ફિક્કું એ સ્મિત ! ચંદ્રવદન કશી વધારે વાતચીત કરવાનું ધૈર્ય દાખવી શક્યો નહિ.

ચંપક અને લીલા અભ્યાસ કરતાં કરતાં સામેની ધડિયાળ ઉપર નજર કરતાં હતાં. એક કલાકથી વધારે વખત તેમને અભ્યાસની બેડીમાં પુરાવું ગમતું નહિ, અને વિભા આજે મોડી બેડી, એટલે તેઓ વિભા ઉપર મનમાં ચ્છીડાયાં હતાં. હવે માસ્તર વધુ વખત બેસવાના અને પોતાની કેદ લંબાવાની એમ તેમને થયાં કરતું હતું.

વિભાએ વિમનસ્કતાથી ચોપડીનાં પાનાં ઉથલાવવામાં સમય ગાળવા માંડ્યો. રોજ અભ્યાસસમયે તે કાંઈ પૂછતી, શંકાઓ કાઢતી, ચર્ચા કરતી, તેમાંનું કશું આજે તે કરતી નહોતી. બીજી બાળુએ ચોપડીમાંથી વારંવાર ઉઘી થતી લીલા અને ચંપકની આંખો ધડિયાળ તરફ ટીકતી હતી. ચંદ્રવદનને હસવું આવ્યું. તે બોલ્યો : “ આજે પણ કાંઈ ઉકાળાય તેમ લાગતું નથી. ચંપક, લીલા ! તમે તમારે જાઓ; અને વિભા ! તારે બેસવું છે ? ”

“ બેડી તો છું. ”

“ પણ આજે અભ્યાસમાં તારું ચિત્ત નથી; વળી તે કાંઈ વાંચી રાખ્યું નથી, એટલે આગળ તો વધાય તેમ નથી. ”

“ આજે તો નવો પાઠ નહિ જ લખ શકાય એ સાચું છે; પણ...હવે કાંઈ નહિ, પછી વાત ! ”

“ ઠીક. ” ચંદ્રવદને પતાવ્યું. તે ઉઠ્યો. લીલા અને ચંપક ક્યારનાં દક્ષતર ઉઠાવી ચાલતાં થયાં હતાં.

જતાં જતાં ચંદ્રવદનથી પૂછ્યા વિના રહેવાયું નહિ: “પછીની વાત આજે જ કહી દે તો કાંઈ વાંધો છે ?”

“ના, કશો જ નહિ. હ્યોને કહી દઉં. મારો વિચાર હવે અભ્યાસ બંધ કરવાનો છે.”

ચંદ્રવદન ચમક્યો. વિભાનો એ વિચાર ઓચિંતો થયો હતો. જે વિચારનું ગમ કાલે સ્વપ્ન પણ નહોતું, તેનો આજે સાક્ષાત્કાર કેવી રીતે થયો, એ જ ચંદ્રવદન માટે એક કાયડો થઈ પડ્યો. પરંતુ તત્કાળ તેની બુદ્ધિએ એ કાયડો ઉકેલી નાંખ્યો. વેવીશાળ થઈ ગયું, પતિ મળી ચૂક્યો; પારખ થઈ ગઈ પછી સોનાને વધારે ને વધારે અજવાળવાની શી જરૂર? એ જ મનોભાવથી વિભા અભ્યાસ બંધ કરવા ઇચ્છતી હોવી જોઈએ, એમ ચંદ્રવદને જોયું. તે હસ્યો અને બોલ્યો: “તારા જેવી સંસ્કારી બાળાને પણ શું એમ લાગે છે કે, હવે વધુ અભ્યાસની જરૂર નથી?”

“હા.”

“નવાઈની વાત છે. અજ્ઞાન ભોટો તો જાણે એમ માને કે છોકરીતે ક્યાં નોકરી કરવા જવું છે કે વધારે ભણવું? વેવીશાળ થઈ ગયું એટલે પત્યું! પણ તનેય એમ લાગે છે તે નવાઈ જેવું છે.”

વિભા ચૂપ રહી. તેણે ચોપડીમાં જ આંખો પરોવી રાખી.

ચંદ્રવદન આમળ બોલ્યો: “ભણતરને સ્ત્રીઓને માટે કમાણીનું સાધન બલ્કે ન બનાવવું હોય, તોપણ એ એક પ્રકારની માનસિક કેળવણી છે—કલ્પ્ય છે, તેથી મનઃસૃષ્ટિની ક્ષિતિજ વિશાળ બને છે અને ગમે તેવા દુઃખી જીવનને પણ સુખે નિર્વાહવાની શક્તિ માણુ-સને પ્રાપ્ત થાય છે; એટલે સ્ત્રીઓને માટે પણ ભણતર કેવળ નકામી વસ્તુ નથી.”

આ નાનુંસરખું બાપણ સાંભળીને વિભા પુસ્તકમાંથી આંખોને ઊંચી કરી માસ્તર તરફ તીવ્ર દષ્ટિએ જોઈ રહી.

માસ્તરને એ દષ્ટિ અપૂર્વ લાગી. તેણે વિભાની એવી આંખો

કોઈ વાર જોઈ નહોતી. તેમાં તીવ્રતા તો હતી જ, પરંતુ એ તીવ્રતાની પાછળ કોઈ એવી આમ સળગી રહી હતી કે જેનો મર્મ ચંદ્રવદન સમજી શકતો નહોતો. તે જવા માટે ડગલું ભરતાં થોભી ગયો. વિભાએ પુસ્તકો ખંધ કરી મેજ ઉપર મૂક્યાં. તે બોલી: “માસ્તર! તમે અપેક્ષારહિત વાત કરો છો. બહુતર હંમેશાં આશીર્વાદરૂપ બનતું નથી—કોઈ વાર તે શાપરૂપ પણ બને છે.”

“બહુતરની અપૂર્ણતાથી તેમ થાય.”

“બહુતર હમેશાં અપૂર્ણ જ હોય છે. તે પૂર્ણ કદાપિ થતું નથી. પૂર્ણ તો કેવળ પરમેશ્વર હોય છે. અમે તેટલું બહુલો માણસ દુઃખી થાય છે ત્યારે તમારા જેવા કહે છે કે એ બહુતરની અપૂર્ણતાનો દોષ! એ કરતાં દુઃખનું સંવેદન જ ન્યૂન કરાવે તેવું અજ્ઞાન શું બોલે?”

“વિભા! આ તું શું બોલે છે?” ચંદ્રવદનના આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહોતો. તેણે કોઈ વાર વિભાના આવા ઉદ્ગારો સાંભળ્યા નહોતા. આજે જ એવા ઓચિંતા અનુભવથી રંગાયલી વિભા આવું કેમ બોલે છે તે તે સમજી શક્યો નહિ એટલે તેણે આશ્ચર્ય વ્યક્ત કર્યું.

“હું બરાબર બોલું છું માસ્તર! હું એમ નથી કહેતી કે સૌને માટે અજ્ઞાન આશીર્વાદરૂપ હશે, અને સૌને માટે બહુતર શાપરૂપ હશે; પણ કોઈને માટે તે સ્થિતિ હોય અને હું તે કોઈમાંની એક છું.”

એમ બોલતી વિભા ઉઠી. માથા પરથી ખસી ગયેલો સાડીનો છેડો તેણે સમો કર્યો.

ચંદ્રવદન દિગ્મૂઠ બની ગયો. વિભાના શબ્દોની પાછળ કાંઈ વિલક્ષણ મર્મ છે એવી તેને ગંધ આવતી હતી. વિભાએ મેજ પરથી પુસ્તકો ઉપાડી પોતાના ખંડ તરફ ડગલું ભર્યું. તે જતી હતી અને ચંદ્રવદનની ઉત્સુકતા તીવ્રતર બની. તે બોલ્યો: “વિભા!”

વિભાએ પાછું વાળીને જોયું. તેની આંખો સજળ હતી.

ચંદ્રવદનની ઉત્સુકતા તીવ્રતર બની. તે બોલી: “વિભા! શું

છે? હું કશું સમજી શકતો નથી, કશું અનુમાન કરી શકતો નથી; છે શું?”

રખેને કોઈ આવી જશે અને પોતાનાં આંસુ જોઈ જશે, એવી બીતિથી તેણે આંખો લૂછી. તેના હૃદયનો ધા સ્મરણના આધાતથી પાછો ખુલ્યો હતો અને તેમાંથી ધગધગતું રુધિર વહેતું હતું. એ રુધિરપ્રવાહ કંઠમાંના શબ્દોને બહાર નીકળવાનો અવકાશ આપતો નહોતો. છેવટે થોડી વાર વિરમી તે બોલી:

“માસ્તર! અત્યારે તો તમે જાવ. કોઈ વાર વળી કહીશ. આજે મારાથી નહિ બોલી શકાય.” એ શબ્દોમાંય રોદન હતું તે ચંદ્રવદન પારખી શકતો હતો.

“ભલે, હું જઈશ; પરંતુ તારા આજના ઉદ્દગારો મને ખાવા, ઉંઘવા કે વર્ગમાં કશું કામ કરવા નહિ દે.” ચંદ્રવદને પોતાની ઉત્સુકતાની તીવ્રતાનો ખ્યાલ આપ્યો.

“તો ખાશો નહિ, ઉંઘશો નહિ, કામ કરશો નહિ!” જાણે વિભા રૂઠી હોય તેમ બોલી.

“તો ભલે તેમ!” કહી ચંદ્રવદન ચાલ્યો. ખંડની બહાર નીકળ્યો.

વિભાએ આવેશમાં કહી તો નાંખ્યું, પણ તેને પાછો વિચાર થયો. માસ્તરની સહૃદયતાને તે પિછાણતી હતી. તેની સુજનતાનો તેને પરિચય હતો. જ્યારે આટલું પોતે તેને કહી ચૂકી છે, તો અધુન કહેવામાં શી હરકત છે, એવું વિચારીને તે દ્વાર બણી દોડી. બહાર નીકળીને તે બોલી: “અરે માસ્તર!”

ચાલ્યા જતા ચંદ્રવદને થોભીને પાછું વાળી જોયું. વિભાની આંખોએ તેને પાછો બોલાવ્યો, તે પાછો વળ્યો અને વિભાની પાસે પહોંચ્યો. વિભા બોલી: “જરા થોભો.”

તે પોતાના ખંડમાં ગઈ. શ્યામલાલનો પેટ્રો પત્ર તેણે મેજના ખાનામાંથી બહાર કાઢ્યો. જે વાત આ ઘરમાં પોતા સિવાય ખીજું કોઈ જાણતું નહોતું, તે વાત એક પરાયા માણસને જણાવવાનું સાહસ તે કરતી હતી, એમ એ પત્ર હાથમાં લેતાં તેને થયું.

પણ માનવસ્વભાવથી તે પર નહોતી. ગાનના પ્રત્યેક ધ્વનિને ઝીલનાર કર્ણસંપુટ વિના ધ્વનિ શૂન્યમાં અથડાઈ પાછો પડે છે, ઝીલનાર વનસ્પતિ વિના અગ્રોને વરસવાનું ગમતું નથી, અને વિકાસ ઝંખતા ચિત્તની પ્રત્યેક ઊર્મિને સંવેદન કરનાર વિના એન પડતું નથી. વિભાની ઊર્મિને ઝીલનાર આ ગૃહમાં કોણ હતું? માસ્તરમાં તેને એ સંવેદનશીલતાનો ભાસ થતો હતો. એ ભાસે તેને આ અપૂર્વ સાહસ કરવા પ્રેરી હતી. હા, પોતે ગઈ કાલથી આવેશમાં આવી ગઈ હતી તેનું તેને ભાન હતું, એ આવેશ તેને સાહસિક બનાવી રહ્યો હતો તેની તેને સમજ હતી, પરંતુ હવે તે બેપર્વા બની હતી; લૂંટાઈ ગયેલા મનુષ્યને ચોરની શી પર્વા?

પત્ર લખતે અભ્યાસખંડમાં આવી તેણે પત્ર માસ્તરના હાથમાં મૂકીને કહ્યું: “ઘેર ગયા પછી આ પત્ર વાંચજો, તેમાં સૂઝી કરનારને ઓળખી લેજો, તેનો તમને પરિચય થયો છે એટલે તમે તુલના કરજો અને પછી આવતી કાલે મને પત્ર પાઠો આપજો. અસ, પછી મારે મુખેથી મારે તમને કશું જ કહેવું નહિ પડે.”

ચંદ્રવદને મૂગા મૂગા પત્ર લીધો, સીરનામું જોયું અને પત્ર ગજવામાં મૂક્યો.

“ ઠીક, હું જાઉં છું. ”

ચંદ્રવદન વિશેષ ઉત્સુક બન્યો. એ પત્ર વાંચવાને તે અધીરો બન્યો હતો. માર્ગમાં એ પત્ર વાંચવો કે વિભાએ કહ્યા મુજબ ઘેર ગયા પછી જ વાંચવો તેની ધડ-મથલ કરતો તે દ્રેન પર પહોંચ્યો.

દ્રેનમાં પત્ર આરામથી વાંચી શકાય તેમ હતું, પરંતુ ઘેર જઈને જ વાંચવાની સૂચનાની અવગણના કરવાનું તેને ગમ્યું નહિ. જે પત્રથી વિભા આટલી ઉશ્કેરાઈ ગઈ હતી, તે પત્ર ગંભીર હોવો જાઈએ, તેને તો ઘેર જઈને સ્વસ્થ ચિત્તે જ વાંચવો જોઈએ, એમ તેના સંયમશીલ મને સ્વીકારી લીધું.

૭

ગલને નહિ ગણકારનારું માછલું !

ચંદ્રવદન પોતાની ઓરડી પર આવ્યો અને તાણું ખોલી તેણે દ્વાર ઉઘાડ્યાં, ત્યારે અંદર એ પત્રો પડેલા હતા. એક ટપાલમાં આવેલો હતો અને ખીજે કોઈ માણસ આવીને નાંખી ગયેલો હોય એમ જણાતું હતું, કારણકે તે ઉપર ટપાલની ટીકેટ નહોતી અને તેની ઉપર પેન્સીલથી ચંદ્રવદનનું નામ લખેલું હતું. કોઈની અગત્યની ચીઠી હશે એમ ધારીને તેણે તે પરખીડિયું ફેાડયું, તો માંહેથી એક નાનીસરખી ચીઠી નીકળી. તેમાં લખ્યું હતું:

શ્રીમાન્ ચંદ્રવદનભાઈ!

હું આપને જરા મળવા આવ્યો હતો, પરન્તુ આપ મળ્યા નહિ એટલે પાછો જઈ છું; પાછો દસેકે વાગતાં ફેરો ખાઈ જઈશ. આપ મળશે તો ઠીક છે, નહિતો વળી કાલે વાત. કાંઈ ખાસ કામ નથી.

લી.

નવરનેહાંકિત

આનંદલાલના જયભારત.

“ઓહો ! આ તો પેલો આનંદલાલ, શ્યામલાલનો મિત્ર !” એમ મનમાં ખોલી, તેણે પત્રને મેજ ઉપર મૂક્યો.

“ક્યારે ઓરડી ઉપર પહોંચું અને વિભાએ આપેલો પત્ર વાંચું” એ વિચારને ઘૂંટતો ઘૂંટતો જ ચંદ્રવદન ઓરડી પર પહોંચ્યો હતો, એટલે આનંદલાલવાળી ચીઠી વાંચીને બાજુ પર મૂકતાં, તુરત જ તેણે ગજવામાંથી એ પત્ર કાઢ્યો અને કોટ-ટોપી ઉતાર્યા વિના જ ખુરશી પર બેસી પત્ર વાંચવા માંડ્યો.

શ્યામલાલનો જે પત્ર વિભા ઉપર આવ્યો હતો, જે પત્રે વિભાને આનંદની હંચામાં હંચી ટોચે મૂકી દીધી હતી અને જે

પત્રે તેના કૃત્યસંપુટમાં સંસારસમુદ્રની સફરના સફળ પ્રારંભની મંગળ નોમતો બળવવા માંડી હતી, તે જ એ પત્ર હતો. પત્ર વાંચતાં તેમાંથી ઝરી રહેલી રસિકતાના સીકર ચંદ્રવદનને રોમાંચિત કરતા હતા. તેણે આખો પત્ર આદિથી અંત સુધી વાંચ્યો, બીજી વાર વાંચ્યો અને તે ઉંડા વિચારમાં પડી ગયો.

જે સ્યામલાક્ષે આવો રસિક પત્ર પોતાની ભાવિ પત્ની ઉપર લખ્યો હતો, તે સ્યામલાલનો પરિચય ચંદ્રવદનને થયો હતો. તે તદ્દન મૂર્ખ હતો એવી છાપ તેના મન પર પડવા પામી નહોતી. તે ઓછાબોક્ષો અને શરમાળ જુવાન હોવો જોઈએ, અને વળી સાસરે પહેલી જ વાર આવ્યો હોવાથી તે બહુ જ સંકેતથી વર્ત્યો હોવો જોઈએ એવો તેનો ખ્યાલ બંધાયો હતો. એ જ સ્યામલાલ જો આટલો રસિક જુવાન છે, તો પછી વિભાની આંખોમાં આંસુ શા માટે હતાં? તેના વદન ઉપર દુઃખની રેખાઓ શામાટે હતી? તે અગ્નિનને કેમ ઝંખતી હતી? અને એ અગ્નિની ઝંખનાના કારણ તરીકે વિભાએ પોતાને આ પત્ર શામાટે આપ્યો હતો? એમાં એવું શું હતું કે જેથી તેને અભ્યાસ બંધ કરવાનો એકાએક નિશ્ચય કરવો પડે? આ પત્ર ઉપરથી શું વિભા કાંઈ ગેરસમજમાં તો નહિ પડી હોય? તેને એ પત્ર સોંપતી વખતના વિભાના ઉદ્ગારો સાંભર્યા: “તેમાં સહી કરનારને ઓળખી લેજો, તેનો તમને પરિચય થયો છે એટલે તમે તુલના કરજો.” તે મનમાં બોલ્યો: “હા, પણ આમાં તુલના કરવા જેવું શું છે? સ્યામલાક્ષે આમાં એવું શું લખ્યું છે કે જે ગેરવાજબી હોય? તેણે કાંઈ મર્યાદા ઓળંગી નથી, અરસિકતા દાખવી નથી, વિભાને ખોટું લાગે તેવું કશું લખ્યું નથી; પછી તેની તુલના શી કરવી?” તે મનમાં મુંઝાવા લાગ્યો અને વિચારમાં ને વિચારમાં યાંત્રિક રીતે મેજનું ખાનું ખોલી તેમાં તેણે પત્ર મૂકવા માંડ્યો.

પણ તત્કાલ તે ચમક્યો. મેજ પર આનંદલાલની ચીઠી પડી હતી, તેના અક્ષરો અને વિભા ઉપરના સ્યામલાલના પત્રના અક્ષરો

જાણે એક જ બીબામાં ઢાળેલા હોય તેવા લાગતા હતા ! ચંદ્રવદન પાછો જુદા જ વિચારમાં ડૂબી ગયો. ચિત્તની અનિશ્ચિત અવસ્થામાં તેણે બેઉ પત્રો પાસે પાસે રાખીને અક્ષરોનો મરોડ સરખાવી જોયો. ખરેખર, બેઉ પત્રો આનંદલાલના હસ્તાક્ષરે જ લખાયા હતા !

અને પછી ચંદ્રવદનની વિચારસરિતાએ જુદો જ વળાંક લીધો. શ્યામલાલના ઓછાબોલાપણામાં, આનંદલાલની વચ્ચે જવાળા આપવાની રીતભાતમાં, જેમ બંને તેમ ટૂંકો જ જળ્યાળ આપવાની શ્યામલાલની પદ્ધતિમાં અને વિભાના પત્રમાંની રમૂજથી કેવળ ઉલટા જ પ્રકારના તેના અતડાપણામાં તેને બેદ ભાસવા લાગ્યો. તેનું એ વર્તન અને આ પત્રમાં પ્રતીત થતો તેનો સ્વભાવ, એ બેઉની તુલના કરવાનું જ વિભાનું સૂચન હવે તેના ખ્યાલમાં આવ્યું. તે બધું સમજી ગયો. શ્યામલાલનું સાચું સ્વરૂપ વિભાના લક્ષમાં કોઈ પણ રીતે આવી ગયું હોવું જોઈએ અને એ સ્વરૂપ તથા પત્રમાંના સ્વરૂપ વચ્ચેનું અંતર જોતાં તે અત્યંત નિરાશ થઈ ગઈ હોવી જોઈએ એવો નિશ્ચય તે સહજમાં કરી શક્યો અને તેણે ઉંડો નિઃશ્વાસ નાંખ્યો.

એટલામાં આનંદલાલ આવ્યો. “સાહેબજી !” કહી તેણે હસતે મુખે બે હાથ જોડી નમ્રતા દાખવી.

ચંદ્રવદને ઝડપથી મેજનું ખાનું બંધ કરી વાળ્યું અને હસતે મુખે આનંદલાલનો સત્કાર કરતાં કહ્યું : “આવો આવો, મી. આનંદલાલ ! હજી હમણાં જ તમારી ચીઠી મળી.” ચંદ્રવદને આનંદલાલને ખુરશી બતાવી.

ખુરશી પર બેસતાં આનંદલાલે ખૂબ લટકાં કરવા માંડ્યાં. જાણે ચંદ્રવદનની સાથે તેની જૂની અને અત્યંત ગાઢી મિત્રતા હોય એવા શબ્દો બોલવામાં અને અભિનયો કરવામાં તેણે મણા રાખી નહિ. અને “શ્યામુભાઈ”નું નામ તો તે વારેવારે વાતચીતમાં લાવવા લાગ્યો.

“ ચંદ્રવદનભાઈ! આપણો માત્ર એક જ દિવસનો પરિચય થયો છે, ત્યારથી મારું અને શ્યામુભાઈનું તો જાણે તમે મન જ હરી લીધું છે! તમારું સૌજન્ય, જ્ઞાન અને નમ્રતાની શી વાત કહું! મોટરમાં ઘેર આવતાં શ્યામુભાઈએ મને ઠેઠ સુધી તમારી જ પ્રશંસા સંભળાવ્યા કરી; અને સાચું કહીશ ભાઈ! મારો પણ તમારા માટે સારો અભિપ્રાય બંધાયો હતો.” એમ કહી આનંદલાલે ડોકું ડાબી બાજુએ ઢાળી જરા સત્યવાદીનો અભિનય કર્યો.

ચંદ્રવદન એટલા જ શબ્દો ઉપરથી આનંદલાલને પરખી ગયો. ગર્હ કાલના લાંબા પરિચયથી અને પુષ્કળ વાતોથી તેની જે સાચી ઓળખાણ ચંદ્રવદનને પડી નહોતી, તે ઓળખાણ આજના દિને ખુલેલી નવી દૃષ્ટિના તેજથી હવે તેને પડી. ડોઈ પણ મહત્ત્વના હેતુપુરઃસર તે પોતાની પાસે આવ્યો છે, એવું કળી જતાં તેને વાર લાગી નહિ. પરંતુ ચંદ્રવદન ઉતાવળો નહોતો. તે તેને તેના પૂરવઠાર-માં ખીલવા દેવા માંગતો હતો. તેણે કહ્યું: “ મનુષ્યમાં સુજનતા જોવા માટે પણ તે જોનારમાં સુજનતા જોઈએ. મારામાં તમે અને શ્યામુભાઈ સુજનતા જુઓ છો, તે પણ તમારી જ સુજનતાનું પ્રતિબિંબ છે.”

“ ખરેખર, જાણે મૂર્તિમંત સૌજન્ય બોલી રહ્યું છે. તમારા મળતાવડા સ્વભાવની ચિત્તાકર્ષકતાથી શ્યામુભાઈ તો બહુ જ પ્રસન્ન થયેલા. પણ તે તો મને તેમણે ઘેર જઈને કહ્યું તારે સમજાયું.”

“ તેમણે શું કહ્યું?” ચંદ્રવદન એ સાકરપીરસુ ગ્રેન્ડ્યુએટને નાણુવા યત્ન કરી રહ્યો હતો.

“ તેમણે કહ્યું કે ચંદ્રવદન મારતરને હવે આપણે પરાયા નહિ સમજવાના, તે આપણા મિત્ર થયા અને મૈત્રી બાંધવા જેવા જ તે સંજ્ઞન મનુષ્ય છે.”

“ એમ ? ”

“હા; જોકે મને તેમણે ખુલ્લા શબ્દોમાં તો ન કહ્યું, પણ હું અનુમાન કરું છું કે તમે વિભાવરીના શિક્ષક છો, એટલે વિભાવરી પરના તેમના મત્તવને કારણે તમારી પ્રત્યે પણ તેમનો પૂજ્યભાવ કે પક્ષપાત થયો હોવો જોઈએ; નહિતો એક જ મુલાકાતમાં મનુષ્યમાં એકદમ આવો મિત્રભાવ જાગે નહિ; કેમ તમે શું ધારો છો ?”

“જો હુઓ !” ચંદ્રવદન મનમાં બોલ્યો: “વિભા ઉપર શ્યામલાલને નામે પત્ર લખનાર હવે શ્યામુને નામે મનેય બનાવવા ઇચ્છે છે !” પણ પ્રકટ રીતે તો ચંદ્રવદને કહ્યું: “એમ પણ હોય ! પરન્તુ મુલાકાત દરમિયાન તો તે એટલું થોડું બોલ્યા....”

આનંદલાલે ચંદ્રવદનને પૂરું બોલવા પણ ન દેતાં વચ્ચે કહેવા માંડ્યું: “હા, ભાઈ ! હા. એમના હૃદ ઉપરાંતના શરમાળપણાની તો હું તમને શી વાત કહું ? ઇશારો કરવાથી જો ચાલી શકે તો મોઢે એક શબ્દ પણ ન બોલે, એટલા શરમાળ છે. મારી સાથે વાતચીત કરતાં પણ એમની એ જ ઢાંચ. માત્ર મારી સાથે મિત્રભાવ જામી ગયો એટલે કાંઈક ખુલ્લા દિલથી બોલે છે ખરા, છતાં કેટલુંક તો મારે માત્ર અનુમાનથી જ સમજી લેવાનું હોય છે.”

“ત્યારે તો બહુ ગૂઢ સ્વભાવના માણસ !”

આનંદલાલને લાગ્યું કે પાછું આંકું વેતરાય છે ! શ્યામલાલના મોનને શરમાળ સ્વભાવના પડદાથી ઢાંકવાના તેના યત્નનો અતિરેક થવા લાગતાં તે ચેત્યો અને વાતને સંભાળી લેતાં બોલ્યો: “ઓછા પરિચયવાળાને પહેલાં એમ લાગે ખરું, પરન્તુ વાસ્તવિક રીતે તે માત્ર ઓછાબોલા એટલું જ; પેટમાં જરાયે પાપ નહિ કે સ્વભાવમાં કશી ગહનતા-ગૂઢતા નહિ. પણ આ તો બધી આડી વાત થાય છે. હું આપને એક ભેટ આપવા આવ્યો છું અને એ જ મારા આવવાનો આશય છે.” એમ કહી આનંદલાલે ગળવામાંથી એક લાંબી દાબડી કાઢીને મેજ પર મૂકી. તે તેણે ખોલી, તો માંહે

એક ફાઉન્ટન પેન દેખાઇ. તે સોનાની રીંગણી શોભતી હતી, તેને રંગ મનોહર હતો, કદે તે મોટી હતી; ચાલીસેક રૂપિયાથી ઓછી કિંમતે એ પેન મળી ન શકે એવું ચંદ્રવદન જોઈ શક્યો.

“પણ મને આ બેટ શાની?”

“વાત એમ છે કે પોતાના વેવીશાળની ખુશાલીમાં શ્યામુભાઈએ બધાય મિત્રોને કાંઈ કાંઈ બેટો આપી છે. મને સોનાનું ધડિયાળ આપ્યું છે. બીજા કોઇને વોટી, કોઇને કાંઈ, એમ ઓછામાં ઓછી વીસેક બેટો તેમણે મિત્રોને વહેંચી છે. તમારી વર્માણા પણ તેમણે મિત્રમાં કરી, એટલે તમને પણ બેટ પહોંચાડ્યા વિના કેમ ચાલે?”

ચંદ્રવદન સમજી ગયો. એ બેટ નહોતી પણ લાંચ હતી અને તેના બદલામાં ભવિષ્યમાં વિભાને ભ્રમાવવાની નોકરી પોતાની પાસેથી લેવા માટેની આ જાળ બિલાવવામાં આવે છે તેમ તે તુરત સમજી ગયો. તેને આનંદલાલ ઉપર બહુ જ ક્રોધ ચઝ્યો. તેના કપાળ પરની નસો ખેંચાઈ, મ્હોં પર સોડી ધસવા લાગ્યું અને આંખોમાં લાલ રેખાઓ આવી પહોંચી. તેને સમજતાં વાર લાગી નહિ કે શ્યામલાલ એક બખૂચક છે અને વિભાને તેની કોટે બાંધવામાં કાંતો પૂરી ઠગાઈ થઈ છે અથવા મૂર્ખતા થઈ છે. એ ઠગાઈ કે મૂર્ખતાનો ભોગ વિભા હવે પૂરી રીતે અને તે માટે જાણ ગોઠવવાને વિભા પર બનાવટી પત્ર લખવામાં આવ્યો હતો અને તેમાં પોતાને મદદગાર બનાવવાને આ મૂલ્યવાન ફાઉન્ટન પેનની લાંચ ધરવામાં આવે છે.

“હું આ દુષ્ટનું અપમાન કરું? તેને મૂગો મૂગો હાંકી કાઢું? તેના મ્હોં પર તમાચો ચોડી દઉં? શું કરું?” એ વિચારમાં ચંદ્રવદન મૂગો મંતર બની ગયો.

બેટ સ્વીકારવામાં ચંદ્રવદન આનાકાની કરે છે, તેમ જોઇને આનંદલાલ બોલ્યો: “ભાઈસાહેબ! આ બેટ તમારે સ્વીકાર્યો જ

છૂટકો છે. શ્યામભાઈના પ્રેમનો અનાદર તમારાથી નહિ થઈ શકે; અને તમે જાણો છો કે હવે તમારો અને તેમનો સંબંધ વધારે નિકટનો બનવાનો. જો તમે તેમની ભેટ નહિ સ્વીકારો તો તે તમને જીંદગીભર ટોણા મારી કરશે.”

“આ બદમાશને હું શો જવાબ દઉં?” ચંદ્રવદનનું અંતર એવો ચિત્કાર કરતું હતું. તેનો ક્રોધ માતો નહોતો. પરંતુ એ ક્રોધને શમાવ્યે જ છૂટકો હતો તેમ તે જાણતો હતો, કારણકે વિભાનું જેની સાથે જીવન જોડાવાનું હતું તેને માફ લગાડવા જેવું કંઈ પણ કૃત્ય કરવું એ વિભાને માટે જ દુઃખ ઊભું કરવા બરાબર હતું એમ તેને લાગતું હતું.

આનંદલાલનું કે શ્યામલાલનું અપમાન કરવાથી બગડેલી બાજી કાંઈ થોડી જ સુધરવાની હતી? નિરાશાથી તેનું હૃદય રડવા લાગ્યું. એ મૂક રોદનના જળિંદુઓથી ક્રોધાગ્નિ ઠરી જવા લાગ્યો અને તે બોલ્યો: “આનંદલાલભાઈ! મારાથી એ ભેટ નહિ સ્વીકારી શકાય. શ્યામલાલભાઈને મારા પ્રણામ કહેજો અને આવા અવિનય માટે તે મને માફ કરે એમ કહેજો.”

“નહિ ચાલે, નહિ, ચંદ્રવદનભાઈ! એમ નહિ જ ચાલે. તમારે એ ભેટ સ્વીકારવી જ પડશે!” મમતાદર્શક સ્વરે ઠપકો આપતાં આનંદલાલે આગ્રહ કર્યો.

એને પતાવવાનો ટૂંકો માર્ગ ચંદ્રવદને શોધી કાઢ્યો અને કહ્યું: “મને તમારે કાંઈ પણ ભેટ આપવી હોય, તો હું સીધી રીતે તમારી પાસેથી નહિ લઉં. વિભાવરીને તે મોકલી આપજો અને તે જો મને તે આપશે, તો હું સ્વીકારીશ.”

“હે!!!” આનંદલાલ ચમકી ગયો. તે ડાચું વિકાસી રહ્યો. નાવ ભરદરિયે ડૂબવાની ખબર પડતાં ઉતારને જેવી ચિંતા થાય તેવી ચિંતા તેના વદન ઉપર ઓચિંતી પથરાઈ ગઈ. તેના મમતાભાઈ આગ્રહનો સ્વર એકદમ પલટાઈ ગયો અને તે બોલ્યો: “વળી

એ નવો છુટો તમે ક્યાંથી શોધ્યો ? એમાં વિભાવરીને વચ્ચે લાવવાની શી જરૂર ? ”

“ તમે જાણો છો ને, એના બાવિ પતિ પાસેથી મારાથી સીધી ભેટ ન લેવાય. વખત જતાં તેનો કોઈ કેવો અર્થ કરે, કોઈ કેવો અર્થ કરે. એ કરતાં પ્રકટ રીતે જ ભેટ લીધી હોય તો કશી ચિંતા નહિ. મારું તો ભેટ લેવાનું દિલ નથી, પણ જ્યારે તમારો બહુ અગ્રહ છે, ત્યારે મારે એ ભેટ લેવી એમ મને લાગે છે, પણ તે યોગ્ય માર્ગે જ. ”

આનંદલાલને હવે પોતાની જાળનાં બધાં દોરડાં તૂટી જતાં લાગ્યાં. તેણે જાળને સંકેલી લેતાં પેનને પાછી ગજવામાં મૂકીને કહ્યું : “ હશે ભાઈ, જેવી તમારી મરજી ! હું તો આ બધું શ્યામુભાઈને કહીશ અને તેમને ઠીક લાગે તેમ તે કરે. પણ ચંદ્રવદનભાઈ ! મને લાગે છે કે તમે આમ સીધી ભેટ લ્યો, તેમાં કશું ખોટું ન લેખાય. ”

“ ના, આનંદલાલ ! મને એ ઠીક નથી લાગતું. કદાચ લઈ અને પછી તે તમને પાછી મોકલવાનો પ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય, તો પછી તમને અત્યારના કરતાંય વધારે ખરાબ લાગે, ખરું કે નહિ ? ”

આનંદલાલ મૂગો મૂગો ઉછ્યો, અને “ સાહેબજી ! ” કહી ચાલતો થયો.

ધનવાનો માછલાં પકડવામાં કેવા કુશળ હોય છે, તેનો ખ્યાલ કરતાં ચંદ્રવદનની નજર અત્યારસુધી લુલાઈ ગયેલા ખીજા પત્ર ઉપર પડી. તેણે તે હાથમાં લીધો. સરનામાના અક્ષરો જોયા અને તેને આશ્ચર્યનો અનુભવ થયો. વાંકા-ચુંકા અને કોઈ બાઈના હાથે લખાયેલા જેવા તે અક્ષરો હતા. તેણે કાગળ ફેંચ્યો અને સમગ્રયું કે એ તો તેની બાવિ ધર્મપત્નીનો પત્ર હતો.

૮

ભણતરનો શાપ !

ચંદ્રવદને પત્ર વાંચવા માંડ્યો, પણ તેમાંનું લખાણ બંધ ખેસાડતાં તેને બહુ તકલીફ પડી. એક આખા કુદ્સકેપ કાગળ ઉપર કાળી શાહીથી અને બુટ્ટી થઈ ગયેલી બરુની કલમથી મોટા મોટા અક્ષરે લખેલો તે પત્ર હતો. કાના-માત્રા કે હસ્ત-દીર્ઘનું કશું ઠેકાણું નહોતું, અનેક અક્ષરો પડી ગયેલા હતા, દસ ઠેકાણે ડચકા પડ્યા હતા, બે ઠેકાણે શાહી ઢોળાઈ હતી અને લીંટીઓ નદીપ્રવાહનું અનુકરણ કરીને દોડતી હતી ! પત્ર આખા કાગળની ચારે બાજુએ ભર્યો હતો. શુદ્ધ ભાષામાં તેનું લખાણ નીચે પ્રમાણે બંધ ખેંસાડી શકાતું હતું :

“સ્વસ્તિ શ્રી મુંબઈ બંદર મહાશુભસ્થાને પૂજ્યારાધે શેઠ સાહેબ શ્રી પાંચ, શેઠ ચંદ્રવદન ઓતમજીની ચિરંજીવી ધણી ધણી હજ્જે. એતાન શ્રી ગામ સરધારથી લખીતંગ તમારી દાસી, ભવોભવની અર્ધાંગના, હરકોરનું પાયેલાગણું વાંચજ્જે. જત લખવાનું એ છે ને તમે અમારા માથાના મુગટ છો, કાળજીની કોર છો, મનડાના મોર છો, બાગ્યાના ભેરુ છો, પ્રાણના નાથ છો, પ્યારાપ્રીતમ છો, અને અમ નોધારાના આધાર તમે એકલા જ આ સંસારમાં છો. અમે તમારી દાસી છીએ, અર્ધાંગના છીએ, ધરમનાં ધણીઆણી છીએ અને તમારાં દોર્યાં દોરાવાનારાં છીએ. પણ અમને ધણું માફુ લાગે છે કે તમે અમને એકકે ખાનગી કાગળ લખવાની પુરસદ મેળવી શકતા નથી, એટલે અમારે તમારું સરનામું મેળવીને તમને કાગળ લખવો પડે છે તે જણજ્જે.

“બીજું લખવાનું એ છે કે તમે અમને સંભારતાય નથી. સંભારતા હો તો આવું ન હોય. અમારા પડોશમાં દેવકોર ડોશીની દીકરી દિવાળી રહે છે, તેનો વર મુંબઈમાં રહે છે. તે તો ધણી વાર

પારસલમાં કપડાં મોકલે છે, ખાવાનાના ડબ્બા ને ઠરંડીયા મોકલે છે, પોતાની છપ્પી પડાવીને મોકલી છે, વળી અંબોડા ઉપર ધાલવાનો રૂપાનો ફેવડો પણ મોકલ્યો છે. તમે તો કાગળનો કકડોય લખતા નથી. અમારું તમારા પર હેત છે પણ તમારું અમારા પર હેત નથી. જે તમારું હેત હોય તો અમારે માટે એક રેશમી સાડી, જરીબરેલું પોલકું, ઝાલરવાળો ધાધરો, કાનનાં ઇમીટેશનનાં લવ્વીંગીયાં, રૂપાનો ફેવડો, રૂપાની કુંચીઓનો ઝૂડો આંકડા સાથે, મુંબઈનો હલવો, નારંગી-મુસંખી, લીલી દરાખનો દાળડો, એક મોટું આભલું, ગુલાબનું અત્તર, લવંડરનો નહાવાનો સાબુ, કામીનીયા જાતનું તેલ અને તે ઉપરાંત તમને બીજું જે કાંઈ ગમે તે પણ જરૂરજરૂર ટપાલમાં પારસલ કરીને મોકલી દેજો. સરનામું મારા નામનું કરશો મા. મારું સરનામું કરશો તો મારે લખવું પડશે, માટે મારા નાના બાઈનું સરનામું કરજો અને એના જ નામથી કાગળ લખજો. તેની નિશાળમાં કાગળ મળે એવું ઠેકાણું કરજો. વળી પારસલમાં મારા બાઈને માટે વાંચવાની જગરામારની ચોપડી, એક રેશમી રમાલ અને રખરનો દડો મોકલજો. મારી નાની બેનને રમવા માટે ચાવીવાળી ઢીંગલી અને ચાવીવાળી મોટરગાડી જરૂરજરૂર પારસલમાં મૂકી દેજો. સાથે એક દશ રૂપીઆની નોટ પણ અમારે વાપરવા બીડી દેજો. અમારા ઉપર તમારું હેત હોય તો આટલું જરૂર મોકલજો. તમારી છપ્પી પડાવેલી હોય તો તે જોવાનું અમને મન થયું છે.

“ તમારા આપા અમારે પહેરવાનું ધરેણું અને કપડાં આપી ગયા છે પણ બધુંય હલકું-હલકું થયું છે. રેશમી સાડી ત્રણ મહીનામાં જ ચીરાઈ ગઈ છે. જરીવાળું પોલકું મેલું થએલું તે ધોયું તો બધો કસબ ઝરી ગયો. બંગડીઓ તૂટી ગઈ છે. એક ચૂડી ખોવાઈ ગઈ છે. ઝાંઝરની ધુધરીઓ ખરી પડી છે એટલે પહેરતી જ નથી. આવું હલકું હલકું આપીને અમારા આપાજીને ફાસલાવ્યા. તમે તમારા આપાને ઠપકો લખજો અને ફરીથી બધું ધરેણું કરાવી

આપે તેવું લખજો. અમે પહેર્યા વિના રહીએ છીએ અને સમપણુ કર્યા પછી અડવા હાથ-પગ લઈને ગામમાં ફરતાં અમને શરમ આવે છે તે જાણજો.

“ બે વરસથી મેં બણુવા માંડ્યું છે. બીજી ચોપડી મેં પૂરી કરી છે તે જાણજો. તમે ઝાઝું બણ્યા પણુ અમને કાગળ લખતા નથી એવું તે કેવું બણુતર બણ્યા છો ? કે પછી મુંઝઈની મોહનીમાં ફસાઈ ગયા છો તે અમારાથી સમજતું નથી. શેઠીયાઓને ઘેર બણુવવા જવ છો તો સાચવજો. મુંઝઈમાં તો જીવતી ડાકણો રહે છે તે બાયડાને ભરખી જાય છે એવું અમારા ગામમાં સંભળાય છે, તે સાચું છે કે ખોટું તે લખજો. પણુ અમને તમારી બહુ જ ચિંતા થાય છે. વૈશાખ મહીનામાં લગન કરવાનું છે એમ મારા બાપા મારી બાને કહેતા'તા. હવે ત્રણ મહીના બોકી રહ્યા છે તે બરાબર સાચવીને રહેજો અને કોઈના ભરમાવ્યા ભરમાશો નહિ. દસકત તમારી પ્રાણુપ્યારી હરકોરનું પાયેલાગણું વાંચજો.”

પત્ર પૂરો કરતાં અને અર્થ સમજીને વાંચતાં એક કલાક થયો, એ એક કલાક સુધી ચંદ્રવદન માંડમાંડ ધૈર્ય ટકાવી શક્યો. પત્ર પૂરો થયો, એટલે તેને મેજ પર ફેંકીને તે આરામખુરશીમાં પડ્યો. તેણે જીંડો નિઃશ્વાસ નાંખ્યો.

કોલેજમાં અભ્યાસ કરતી વખતે ચંદ્રવદને અનેક સ્વપ્નમંદિરો ચણી રાખ્યાં હતાં, તે અત્યારે ભાગીને ભૂકો થઈ ગયેલાં લાગ્યાં. કેન્ટ અને એરીસ્ટોટલ, ટોલ્સ્ટોય અને વિવેકાનંદના વિચારોનું પાન કરી ચૂકેલા એ નવજીવાનને મળે એક ગામડાની અબણુ અને કુસંસ્કારી કન્યા વળગાડવામાં આવી હતી કારણકે તે એક ધનવાનની પુત્રી હતી ! ચંદ્રવદનના પિતા એાતમજી દોશીએ એ કન્યા પસંદ કરી હતી. તે ધનવાનની પુત્રી હતી જ, પણ રૂપાળી હતી, મોટી બધી હતી, એકદમ ધરનો ભાર ઉપાડી લે તેવી હતી, તેથી ચંદ્રવદનને પૂછ્યા વિના જ તે સરઘાર જઈને ગોળ ખાઈ આવ્યા હતા. તેમણે

પોતાના પત્રમાં કન્યા સંબંધી જે માહિતી લખી હતી તે ઉપરથી તો ચંદ્રવદનને ખાસ નિરાશા જેવું લાગ્યું નહોતું, કારણકે તેમાં લખ્યું હતું કે—“ હરકોર સારી પેઠે બહેલી છે; ” પરંતુ હરકોરના પત્રમાંથી સંસ્કાર, બહુતર, વિચારો અને તેના પિતાની આભાસી ધનિકતા અધુન સ્પષ્ટ થતું હતું. હરકોર જ્યારે બહેલી છે અને સારા ખાન-દાનમાં ઉછરી છે, ત્યારે પોતે તેને સંસ્કારી ધર્મપત્ની બનાવી શકશે એવા જે સંતોષ ચંદ્રવદને પિતાનો પત્ર મળતાં માની લીધો હતો તે અત્યારે સૂકા ધાસની પેઠે બડબડ બળી જતો હતો. પુત્રની જીવનસખીને પસંદ કરતાં પિતાએ પોતાને પૂછવું જોઈતું હતું એમ તે માનતો હતો, પરંતુ જ્યારે તેમણે પૂછ્યા વિના જ આ સંબંધ બાંધ્યો હતો, ત્યારે તે નાબૂદ કરીને બંડખોર બનવામાં તેને ઉચ્છૃંખલતા ભાસતી હતી, અને તેથી જ હરકોરને સંસ્કારી બનાવવાનો શ્રમ વેઠવાને તે તત્પર બન્યો હતો; પરંતુ હવે તેને એ શ્રમમાંય કશી સાર્થકતા લાગી નહિ.

પુરુષને સ્ત્રી જોઈએ, સ્ત્રીને પુરુષ જોઈએ, એવા પરંપરાગત પશુસંસ્કારવાળી દુનિયાએ આજે પોતાના જીવનને ધૂળધાણી કરવાનું બાળે કાવતરું રચ્યું હોય તેમ ચંદ્રવદનને લાગ્યું. શું તે ખરેખર કાવતરું હતું ?

ચંદ્રવદન વિચારમાં પડ્યો અને તેણે પોતાના પિતાનો જૂનો પત્ર શોધી કાઢ્યો. તેમાં લખેલી વીગતમાં આ વેવીશાળની જે સર્વોપરિષ્કૃતાઓનું સમર્થન કરવામાં આવ્યું હતું, તેનું તેણે પૃથક્કરણ કરવા માંડ્યું. હરકોર રૂપાળી હતી, એટલે તે સસરાનું ઘર શોભાવે તેવી અને પતિને માટે રૂપાળી પૂતળી બનવાની યોગ્યતાવાળી હતી. તે ધનવાનની પુત્રી હતી એટલે તેના પિતા સારી પેઠે દર-દાગીના અને કપડાં આપે તેમ હતું, તેથી એ પૂતળીને શણગારવા માટે સસરાને કે પતિને ખર્ચ કરવું પડે તેમ નહોતું. ચંદ્રવદનની પત્ની થવાની તેની બીજી અને કદાચ સર્વોપરિ લાયકાત એ હતી. તે મોટી

અધી હતી, એટલે શરીરે પહોંચતી, જલ્દી સંતાનોત્પત્તિ કરે તેવી અને માંદી ન પડે તેવી-ડાકટરનાં બીજો અચાવનારી હતી, તે ઓતમજ દોશીની પુત્રવધૂ થવાની તેની ત્રીજી લાયકાત હતી. તે એકદમ ધરનો ભાર ઉપાડી લે તેવી હતી, એટલે ચંદ્રવદનની માતાને માથેથી રાંધણું અને ધરનું બીજું વહીતરું ઊતરી જાય તેમ હતું. તે ચંદ્રવદનની માતાને સાસુપણનો વિશિષ્ટ દહાવો આપવા માટે બસ હતું. તે સારી પેઠે ભણેલી હતી, તેમ ઐન્યુએટ પુત્રને સમજાવવા માટે લખવાની અપૂર્વહિતચિંતક પિતાને આવશ્યકતા લાગી હતી. વખત જતાં ચંદ્રવદન પિતાને પૂછે કે બે ચોપડી ભણેલી છોકરીને સારી પેઠે ભણેલી કેમ જણાવી, તો ઓતમજ દોશી તેનો જવાબ આપી શકે તેમ હતું કે આપણી ન્યાતના ગોળમાં કોમ છોકરીને ભણાવતું જ નથી અને તારી માય કશું ભણી નથી, છતાં હરકોર તો આટલું ભણી છે તે કંઈ થોડું કહેવાય? અને ધનવાન કુટુંબ એટલે ઉચું ખાનદાન, ઉચું ખાનદાન એટલે ઉત્તમ સંસ્કાર, એવી સામાન્ય લોકમાન્યતા જ અત્યારે ચંદ્રવદનને ગળે ડૂબો બઝાડી રહી હતી.

“હું પિતાને શો દોષ આપું? પોતાની અક્કલ પ્રમાણે તેમણે મારું બહું થાય તેમ કર્યું. હા, મારા જેવા ઐન્યુએટને જીવનમાં ફસાવી મૂકનાર એ કાવતરું છે, પરંતુ તે પિતાજીનું નહિ, સમાજનું છે. સમાજનું પણ કાવતરું શામાટે? અસંસ્કારી કે કુસંસ્કારી સમાજની વચ્ચે જન્મનાર હું આટલું ભણ્યો અને નવા સંસ્કારોમાં તે ઉછર્યો તે કુયોગનો જ એ દોષ છે. હરકોરની પડોશણ દિવાળીના પતિ જેવો હું હોવો, થવો કે રહેવો જોઈતો હતો; હું ભણ્યો જ શામાટે? જ્યાં ન્યાતની હરકોરોને માટે જ યોગ્ય પતિઓ ઘડાવા જોઈએ, ત્યાં મારું ભણતર જ શું અને શાપરૂપ નથી?”

આ ઉદ્ગાર કાઢતાં જ ચંદ્રવદન ચમક્યો. થોડી વાર પહેલાં જે વિચારસરણી વિભાની હતી અને જેનો પોતે ખૂબ વિશ્વાસ કર્યો હતો, તે જ વિચારસરણી, ઉપસ્થિત થએલી નવીન પરિસ્થિતિમાં, તેની

પોતાની બની ગઈ હતી ! વિભા અજ્ઞાનને ઝંખતી હતી : પોતે બભુતરને શાપરૂપ માનતો હતો !

તે હવે કંટકોનો દંશ અનુભવતો વિચારપ્રવાહમાં અથડાવા લાગ્યો. તેની દષ્ટિગોચર ક્ષિતિજમાં અંધકાર ભર્યો હતો; એ ક્ષિતિજની પેઠે પાર તેને ગાઢ તિમિર સિવાય બીજી કલ્પના આવી શકતી નહોતી; મહાપુરુષોનાં વચનોના કોઈ દીપ્તિમાન કિરણને સળગાવીને ચિત્તમાં પ્રકાશ કરવા તે મથતો, પરંતુ પરિસ્થિતિના નક્કર અંધકારમાં મળેલો વિનાશક વાયુ એ કિરણને વારે વારે બુઝાવી દેતો હતો, અને અંધકારના લોઢથી ઊછળતો સાગર જ તેની દષ્ટિને ભરી દેતો હતો.

બભુલો હરકોરને સંસ્કારી બનાવવાના તેના પહેલાંના કોડ હવે ઝાંઝવાનાં જળની પેઠે વાયુમાં જ પીગળી ગયા હતા. અબભુ અને કેવળ કુસંસ્કારની મૂર્તિ સમી હરકોરને સંસ્કારી બનાવવાની શક્તિ તેને પોતામાં જણાતી નહોતી. તે શાળાના છોકરાઓને સંસ્કારી બનાવવા મથતો, પરંતુ તેઓ સુસંસ્કારી અને કે ન અને તેની જવાબદારી તેને શિરે નહોતી; તેઓને સુસંસ્કારી બનાવવામાં તેને પોતાને કાંઈ સ્થૂળ લાભ નહોતો અને તે માટેના યત્નોની નિષ્ફળતામાં તેને કાંઈ સ્થૂળ ગેરલાભ નહોતો. શાળામાં સારા મનાતા શિક્ષકોની સામાન્ય મનઃસ્થિતિ એ ચંદ્રવદનની મનઃસ્થિતિ હતી. પરંતુ હરકોરની સંસ્કારિતા ઉપર તો તેના આખા જીવનના સુખદુઃખનો આધાર હતો. ચંદ્રવદન શ્રમસાધ્યતાને માનતો પરંતુ તે નિતાંત તપસ્વી નહોતો. તે ઉગતી પ્રજ્વળે સારો શિક્ષક થવાનો ઉત્સાહી હતો, પરંતુ જીવનસાધ્યતા તેના વિચારોમાં અર્થહીન અલિદાન કે તપશ્ચર્યને સ્થાન નહોતું.

“ હવે શું થાય ? ” એ પ્રશ્ન તેને ખૂબ મૂંઝવ્યો. પોતાની વિચારસરણી તેને કુંઠિત થઈ જતી લાગી. ખૂબ ઊંડી ગઈ. શાળામાં જવાનો ટાઈમ થયો હતો તે તે જૂલો ગયો. હરકોરની કલ્પનામૂર્તિને

જોઈ રહ્યો. તેની ઘૃણાજનકતાથી તેને આંખો મીંચી જવાનું મન થયું; પરંતુ આંખો મીંચતાં જ આંખોમાંથી ટપક ટપક કરતાં બે અશ્રુચિંદુઓ પડ્યાં.

બિચારો ચંદ્રવદન ! જો તે જાણતો હોત કે એ હરકારને પોતાને મળે બાંધતાં પોતાના પિતાએ વહેવાઈ પાસેથી છાની રીતે પાંચસો રૂપિયાનું પોટલું બાંધ્યું હતું અને પુત્રીને માટે ઐજ્યુએટ વર મેળવવા માટે એ પોટલું પોતાના સસરાએ બંધાવ્યું હતું, તો તેની આંખોમાં અશ્રુચિંદુ ન હોત, પરંતુ એ કાવતરા સામે ગુલાલભરી આંખોનો કુતકાર હોત.

૯

કૃષ્ણલાલ શેઠ

મનુષ્ય જ્ઞાનથી મહાત્મા કે અજ્ઞાનથી અદ્વાત્મા બનતો નથી. પ્રત્યેક મનુષ્ય પાસે પોતાના જ્ઞાનનું નાનું કે મોટું ભંડોળ હોય છે, પરંતુ એ ભંડોળનો તે જેવો અને જેટલો ઉપયોગ કરે છે તેટલું આત્મતત્ત્વ તે પ્રકટાવી શકે છે. જ્ઞાનના સાગર સમા પડિતો અને વિદ્વાનો આ જ કારણથી જગતમાં કોઈ વાર અદ્વાત્માઓ જેવા હોય છે અને પ્રાકૃત જનસમાજમાંના અદ્વપ્રજો કોઈ વાર સાચા મહાત્માઓ પણ હોય છે. જ્ઞાનનો જીવન સાથે સંવાદ સાધવામાં જ સાચી શક્તિ રહેલી હોય છે, એટલે જેની જેટલી શક્તિ હોય છે તેટલું જ્ઞાન તે આત્મસાત્ કરી શકે છે અને બાકીનું તેનું બધું જ્ઞાન ભરાઈ ગયેલા ઘડા ઉપર થઈને વહી જતા પાણીની પેઠે વહી જાય છે; તેની શક્તિ તેને જીરવી શકતી નથી. જગતમાં જ્ઞાની અદ્વાત્માઓ જેટલા જેવામાં આવે છે, તેટલા અદ્વપ્રજ મહાત્માઓ જેવામાં આવતા નથી, કારણકે જ્ઞાનને જીવન સાથે

આત્મસાત્ કરવાની ક્રિયા મનુષ્યની દૃષ્ટિથી અગોચર હોય છે તેમજ કષ્ટસાધ્ય હોય છે, જ્યારે જ્ઞાનની સ્થૂલ પ્રાપ્તિ એટલી કષ્ટસાધ્ય હોતી નથી અને મનુષ્યની દૃષ્ટિને ગોચર થઈ શકે છે. આ કારણથી નેટલા જ્ઞાનીઓ દુનિયામાં દેખાય છે તેટલા મહાત્માઓ દેખાતા નથી.

કૃષ્ણલાલ શેઠની વિદ્યાશક્તિ, તેમનું સામાન્ય જ્ઞાન, વહેવાર ઉદાપણ અને લૌકિક ઉદારતા એ બધું જોતાં તેમને હરકોઈ માણસ શાણા અને સ્વધર્મનિષ્ઠ સેવક તરીકે ઓળખ્યા વિના રહેતું નહિ. તેમના જીવનમાં ધણું ધણું આકર્ષક તત્ત્વ દેખાતું હતું અને તે જનસમાજની દૃષ્ટિની બહાર રહ્યું નહોતું. કોલેજમાં છએક માસ ભણીને પછી તુરત ધંધામાં જોડાવાની તેમને ફરજ પડી હતી. તેમના પિતાજીના મૃત્યુના કારણે તેમને કોલેજ છોડવી પડી હતી. પિતાને વેપાર-ધંધો સાધારણ હતો, તે કૃષ્ણલાલે વધારીને દસગણો કરી નાંખ્યો હતો અને ઉત્તરોત્તર ધંધામાં તેમને ફેરફાર જ મળ્યા કરી હતી. પિતા પચાસ હજારના આસામી લેખાતા, આજે કૃષ્ણલાલ શેઠ પંદર-વીસ લાખના લક્ષ્યાધિપતિ લેખાતા. કાંઈક ફેળવણીનો સંપર્ક, કાંઈક અર્ભ-શ્રીમત્તા, કાંઈક સ્વાશ્રયથી ધંધા તથા સમૃદ્ધિમાં કરેલો વધારો, અને કાંઈક જીવનના અનેક અનુભવોમાંથી મેળવેલું ઉદાપણ, એ બધા ગુણોને યોગે કૃષ્ણલાલ જનસમાજમાં, પોતાના ધંધાદારીઓના મંડળમાં અને ન્યાત-જાતમાં એક શાણા અને પ્રતિષ્ઠિત સન્ન જ લેખાતા. તે સ્વધર્મનિષ્ઠ પણ લેખાતા. સ્વધર્મનાં દેવસ્થાનોના ઉદ્ધાર માટે તેમણે ધન વાપર્યું હતું, જૈન મુનિરાજોનાં સુખસગવડ માટે તેમણે પુષ્કળ પૈસાનું દાન કર્યું હતું, કાઠિયાવાડમાંના પોતાના વતનના ગામમાં એક મોટી ધર્મશાળા બંધાવી હતી અને જ્ઞાનનાં અનેક પુસ્તકો છપાવીને તેની છૂટથી વહેણી કરી હતી. આટલી ઉદારતા છતાં કૃષ્ણલાલને કોઈ ઉડાઉ કહી શકે તેમ નહોતું, બલકે ઘણી વાર તે કંજૂસની પદવી પામતા ! વેપાર-ધંધામાં તે ફેવળ કરકસરથી આગળ વધ્યા હતા, એટલે કરકસર એમના જીવનનો મુખ્ય સિદ્ધાંત હતો. મુંબઈમાં તે એ મીલોના

એજંટ હતા; એહ મીલોનો વહીવટ તે જતે કરતા; મીલોમાં મેનેજર, સેક્રેટરી અને અનેક કલાકો હતા, પરંતુ મેનેજર સૂઢાંત શેઠને પૂછ્યા વિના એકકે દહેણુ-દેણુનો સોદો ઉતારી શકતો નહિ; અને કદાચ કોઈ સોદો મેનેજરે કર્યો હોય, તેમાં પોતાને પૂછવામાં ન આવ્યું હોય અને જરા પણ ખોટ કે ઓછો નફો જણાતો હોય, તો તેનો ટોપલો મેનેજરને માથે ઓઢાડતાં શેઠ અચકાતા પણ નહિ. મીલના નોકરોને વ્યર્થ ત્રાસ આપવા શેઠ ઇચ્છતા નહિ, પણ આર કારકુનોનું કામ દસ કારકુનો પાસેથી લેવામાં તેમને પોતાનું સાચું કરકસરિયાપણું દેખાતું. માંદો પડેલો કારકુન દસ-આર દિવસથી વધારે વાર ગેરહાજર રહે કે તુરત તેને ત્યાં શેઠની ચીડી પહોંચી જતી કે તમને નોકરી-માંથી કમી કરવામાં આવ્યા છે. શેઠ દયાળુ હતા, આવક પણ હતા, પરંતુ માંદા કારકુનની જગ્યાએ નવો કારકુન રાખવો પડે, તો મીલને એવડું ખર્ચ થાય અને મંદીના જમાનામાં તે ન પોસાય, એવું વહેવાર ડહાપણુ શેઠને કારકુનની માંદગી દરમિયાન માનવતા દાખવવાનું ભુલાવી દેતી. છતાં કૃષ્ણલાલ શેઠે ઘણાં દાનો કર્યા હતાં, અનેક સ્થળે તેમની કીર્તિની ધ્વજાઓ ફરકતી હતી તથા આરસની તખ્તીઓમાં તેમનું કોતરાયેલું નામ દીપતું હતું.

અને તેમનું ગૃહજીવન પણ તેમની શાણા, પ્રતિષ્ઠિત તથા ધર્મિષ્ઠ સજ્જન તરીકેની કીર્તિને દીપાવતું હતું. તેમની ઉંમર અત્યારે અડતાળીશેક વર્ષની હતી. તેમને બે પુત્રીઓ તથા એક પુત્ર એટલાં સંતાનો હતાં. ધનવાન પુરુષને એ વયે પરણવું હોય તો તે સડેલાઈથી પરણી શકે; કદાચ થોડું ખર્ચ કરવું પડે પણ તેની શેઠને કાંઈ ચિંતા નહોતી; છતાં તેમણે પરણવાની સાફ ના પાડી હતી. પોતાની પુત્રી જેવડી કન્યાને પરણવું, પુત્ર-પુત્રીઓની ઉપર સાવકી માતા લાવવી, ઘરમાં કંકાસનું ખીજ રોપવું, એ કયા ડાહ્યા માણસને ગમે ? જ્યારે તે રાંડ્યા ત્યારે તો મુંઝઈના અને ઢાઢિયાવાડના તેમના ન્યાત્રીલાઓમાં તેમના બાવિ લગ્નની ઘણીએ વાતો થવા લાગી ગઈ હતી.

ન્યાતની મોટી મોટી કન્યાઓનું વસતીપત્રક પણ ન્યાતના ચોવટિયાઓ જીભની અગ્રે રાખીને અનેક ચોકઠાં ગોઠવાઈ જવાની વાતો કરતા હતા. ન્યાતના યુવકો એ વાતોથી ખળભળાને છાને ખૂણે એકઠા થઈ નક્કી કરતા હતા કે જે કૃષ્ણલાલ શેઠ હવે પરણે અને ન્યાતની કોઈ કુમારિકાનો ભવ બગાડે, તો તેમની સામે પગલાં લેવાં, પિકેટિંગ કરવું, વિરુદ્ધ પ્રચારકાર્ય કરવું અને તેમને ફજેત ફજેત કરી મૂકવા. પરંતુ કૃષ્ણલાલ શેઠ કોઈના ડરથી નહિ, પણ પોતાની દીર્ઘ દૃષ્ટિથી જ પરણવાની ના કહી હતી, અને ત્યારથી ન્યાતના યુવકો પણ ન્યાતના એક આદર્શ સજ્જન તરીકે તેમની પ્રશંસા કરતા થયા હતા.

આવા ચતુર પુરુષે વિભાવરીનું વેવીશાળ માનચંદ શેઠના શ્યામલાલ વેરે કેમ કર્યું હશે, તેવો પ્રશ્ન ચંદ્રવદનને અને ન્યાતના બીજા જે માણસો શ્યામલાલને બરાબર ઓળખતા હતા તેમને પણ થયા કરતો હતો. પરંતુ કૃષ્ણલાલ શેઠ પોતે માનતા નહોતા કે પોતે એમાં જરા પણ ભૂલ કરી છે. એટલું ખરું કે શ્યામલાલનું કમ-અક્કલપણું સંપૂર્ણ રીતે કૃષ્ણલાલના ખ્યાલમાં આવી શક્યું નહોતું, કારણકે તે મેટ્રીક સુધી પહોંચેલો, શરીરનો તંદુરસ્ત અને રૂપાળો જીવાન છોકરો હતો, છતાં તે ભોળો અને ઓછી આવડતવાળો છે એટલું તે જાણતા હતા જ; પણ ભોળપણ અને ઓછી આવડત તો માત્ર ધન કમાવામાં જ આડાં આવે છે અને શ્યામલાલને ધન કમાવાની જરૂર પડે તેમ નહોતું એવી કૃષ્ણલાલ શેઠની ગણતરી હતી; એટલે એ ભોળપણ અને ઓછી આવડત વિભાના વર તરીકેની શ્યામલાલની લાયકાતમાં ઊણપ આણનારાં નહોતાં. કૃષ્ણલાલ શેઠે ન્યાતમાં બીજા ઘણે ઠેકાણે વિભાને માટે નજર નાંખી હતી, પણ ક્યાંક વિદ્યા હતી ત્યાં ધન નહોતું, ક્યાંક ધન હતું ત્યાં તંદુરસ્તી નહોતી, વિદ્યા અને તંદુરસ્તી હતાં ત્યાં હલકું કુળ હતું, અને ધન, વિદ્યા, તંદુરસ્તી તથા પ્રતિષ્ઠા બધુંય હતાં, ત્યાં પોતાની ન્યાતનો ગોળ નહોતો ! ન્યાત એક એવું વર્તુળ હતું કે જેના પરીધની બહાર

કૃષ્ણલાલ શેઠ સ્વપ્ને પણ જન્મ શકે તેમ નહોતું. એ પરીધમાંથી જ તેમને વિભાને માટે એવો વર શોધવો હતો કે જે કુળવાન હોય, ધનવાન હોય, તંદુરસ્ત હોય અને ભણેલો પણ હોય; પરંતુ ભણતર એ ધનની ગેરહાજરીમાં જ આવશ્યક વસ્તુ છે એવો ખ્યાલ-વિદ્વાનો ઉપયોગ ધન કમાવા પાછળ જ કરવાનો ખ્યાલ-આ ધનવાનના મગજમાં વજ્રરૂપ થઈ ગયો હતો એટલે છેવટે તેણે વિભાને માટે શ્યામલાલની જ પસંદગી કરી હતી. વેવીશાળ કર્યા પૂર્વે પુત્રીને પૂછી જોવા જેટલી સમાજજન્યુતિ તે સમયે નહોતી, અને ભલે અત્યારે મુંબઈવાસી, છતાં મૂળે કાઠિયાવાડના જ પાણીમાં ઉછરેલા માછલાને એ પાણીની બહારનો પ્રકાશ જોવાની જરૂર જ લાગી નહોતી.

ભોજન, ઉધ અને આરામ સિવાયનો મોટો ભાગ કૃષ્ણલાલ શેઠ મીલોના કામમાં જ ગાળતા. અવકાશના અધા સમયનો સારી રીતે ઉપયોગ કરવાને અને ફાજલ પડતા પૈસાને કમાતા કરવાને તેમણે કાનપુર, કલકત્તા અને મદ્રાસમાં “ ચંપકલાલ એન્ડ કંપની ” ના નામથી કાપડ વેચવાની એજન્સીઓ કાઢી હતી અને એ એજન્સીઓનો નફો મીલો ખાતે નહિ જતાં શેઠના પોતાના જ ગજવામાં પડતો હતો. આ ઉપરાંત શેઠના પિતાના નામની એક શરાણી પેઢી ચાલતી હતી અને મીલોનો નાણું સંબંધી વહીવટ એ પેઢી દ્વારા ચાલતો એટલે પેઢીને જે આડત કે વ્યાજ-વટાવનો ગાળો મળતો, તે પણ શેઠના પોતાના જ ગજવામાં જતો. હજી એકાદ મીલસ્ટોર્સની કંપની કાઢવાનો અને કોલસાની એજન્સી બેવાનો શેઠનો ધરાદો હતો કારણકે મીલોમાં વપરાતો સ્ટોર્સ અને કોલસા એ બેઉ ઉપર ખીજ વેપારીઓને કમીશન રળાવવું, તે કરતાં તે ખીજે જ નામે પોતે રળા બેવું શું ખોટું, એવો વિચાર શેઠને વારંવાર આવ્યા કરતો હતો. તેમના ઉદ્યમશીલ સ્વભાવ મુજબ અર્ધા ખાતાંઓની સંપૂર્ણ દેખરેખ વિના તેમને એન પડે તેમ નહોતું, અને હવે જો મીલસ્ટોર્સની કે કોલસા વેચવાની કંપનીઓ કાઢવામાં આવે તો રાત્રિના આનંદ-વિનોદ

ઉપર કાપ મૂક્યા વિના ચાલે તેમ નહોતું, તેથી જ તેમણે હજી આ સાહસો ઉઠાવ્યાં નહોતાં.

આવક કુટુંબના નિયમ મુજબ તે રોજ સાંજે છ વાગ્યા પહેલાં ભોજન કરતા અને પછી આનંદ, વિનોદ અને આરામ માટે ફરવા નીકળતા. આનંદ-વિનોદ વિના થાકેલા મગજને તાજગી મળતી નથી, એકધારા જીવનનો કંટાળો ઊતરતો નથી, સ્વાસ્થ્ય બગડે છે અને ચિત્ત અપ્રસન્ન રહ્યા કરે છે. બાળ, યુવા અને વૃદ્ધ સૌને તાજગી માટે આનંદ-વિનોદની આવશ્યકતા હોય છે જ, પરંતુ જેઓ એનું મૂલ્ય નહિ સમજતાં દિવસ અને રાત જીવનકલહમાં ગાળ્યા કરે છે તેઓ સ્વાસ્થ્યને બગાડે છે અને સ્વભાવને પણ બગાડે છે. શેઠ આ બધું સમજતા અને આ વયે પણ તે આનંદ-વિનોદમાં જરૂરી સમય ગાળતા.

આનંદ-વિનોદને માટે શેઠ કોઈ વાર ધનવાન વેપારીઓની એક ક્લબમાં જતા, કોઈ વાર ‘હેર્મીંગ ગાર્ડન’માં જતા, કોઈ વાર બંદર પર ફરવા જતા, કોઈ વાર સીનેમામાં જતા અને કોઈ વાર ‘ફેરી બોટ’માં બેસી દરિયાની સહેલ પણ કરતા. તાજેતરમાં ફેરી બોટની સહેલ તેમને બહુ ગમી ગઈ હોય એમ જણાતું હતું, કારણ કે તે ઘણી વાર રાત્રે બંદર પર બોક્ષના જોવામાં આવતા અને કલાકો સુધી તેમની મોટર રાહ જોઈને બિભી રહેતી.

આજે બોટમાંથી ઊતરીને તે મોટરમાં બેસવા જતા હતા ત્યારે બંદર પર બિંબો એક જીવાન તેમને આશ્ચર્યથી જોઈ રહ્યો અને મનમાં બયડ્યો: “અહો, આ તો કૃષ્ણલાલ શેઠ ! તે ફરીથી પરણ્યા કે શું ?”

તેમની સાથે એક જીવાન સ્ત્રી હતી. સ્ત્રીની સાથે જ તે બોટ પરથી ઊતર્યા હતા અને તેની સાથે જ તે મોટરમાં બેસીને હંકારી ગયા.

જીવાન પુનઃ મનમાં બયડ્યો: “પણ એમાં નવાઈ શું ? ધનવાનોને એક કરતાં એકવીસ કન્યાઓ મળે !”

અને દોડી જતી મોટરને જોતો જોતો તે ચાલ્યો ગયો.

૧૦

પ્રિયંકરા

ધડિયાળ ટકોરા કરતી હતી. એક પછી એક અગિયાર ટકોરા થયા.

“ઓહો ! અગિયાર વાગી ગયા ! પ્રિયંકરા ! ઉઠ, ઉઠ, મારે હવે જવું જોઈએ.”

“ઉઠું !”

“કેમ, ઉઠું ?”

“નહિ જવા દઉં !” કહેતી પ્રિયંકરા કૃષ્ણલાલ શેઠના ખોળામાંના પોતાના મસ્તકને જરા આધું લઈ બેઠે હાથે શેઠની કમરને ગાઢ બાથ લઈને તેમની તેમ સૂઈ રહી. શેઠના ખોળામાંથી આધું નહિ ખસેડવાનો કે શેઠને સોફા ઉપરથી જરાએ નહિ ચસકવા દેવાનો જાણે તેનો ધરાદો હતો.

પ્રિયંકરાની સુંવાળી દેહલતા ઉપર હાથ ફેરવતાં કૃષ્ણલાલે કહ્યું : “એમ ન કર, ચાલ ઉઠ જોઈએ. આજે તો બહુ મોડું થયું; સાંતાક્રુઝ પહોંચતાં મને મધરાત થશે.”

“મને દિવસે જીગી જાય !” પ્રિયંકરાએ સૂતાં સૂતાં જ કૃષ્ણલાલનાં નેત્રોની સાથે નેત્રો મિલાવતાં જવાબ આપ્યો.

શેઠ હસ્યા. “તું તો દિવસે દિવસે ગાંડી થતી જાય છે, પ્રિયંકરા ! મારાથી અહીં રાતભર રહેવાય ?”

“કેમ ન રહેવાય ?”

“જો પાછી વધારે ગાંડી બની !”

“તમે જ મને ગાંડી બનાવી મૂકી છે. આમ હવે નહિ ચાલે.”

“કેમ વારુ ?”

“ તમે રોજ એ-ચાર કલાક આવીને જતા રહો, પછી મારું શું? મારો દિવસ જતો નથી. મને એકલાં ગોઠતું નથી. ”

“ તારી બા છે, નોકર છે. ”

“ એ બધાંને શું હું પૂછું? મને તમે ગાંડી બનાવી છે, તો તમારે જ ડાહી બનાવવી પડશે. મને તેમ કરો, પણ હવે અહીં રાત રહેવાની સગવડ કરો. ”

“ તે તો ન બને. ”

“ કેમ ન બને? ”

“ મારી પ્રતિષ્ઠા જાય, તેટલા માટે તો મેં તને પરણ્યા વિના જ અહીં રાખી છે. હું ધારત તો તને પરણી શકત નહિ? ”

“ એટલે એમ કે તમારે પ્રતિષ્ઠા છે, મન છે, મોજ છે, બધુંય છે; મારા અંગમાં તો જાણે મન જેવી કંઈ વસ્તુ જ નહિ હોય! ”

“ કેમ ન હોય? દરેક માણસને મન હોય. ”

“ તો પછી તમે મારા મનને ગાંડું કેમ બનાવ્યું? તમે મને વચન આપ્યું હતું તે સાંભરે છે? એક લગ્નવિધિ સિવાય બીજી બધી રીતે તમે મારા પતિ થયા છો. ”

“ હા, તે સાચું; પણ પ્રિયંકરા! તને દુઃખ થાય એવું હું નહિ કરું. મારી પ્રતિષ્ઠાને હાનિ ન થાય, તું મારી ને મારી રહે અને તને સંતોષ થાય એવો કંઈ માર્ગ બતાવ. ”

“ માર્ગ તો હું બતાવું છું કે તમે અહીં રહો; બન્ને જમવાને સાંતાક્રુઝ જાઓ. ”

“ ના, ના, એમ નહિ. મારા વિના તને દુઃખ થાય છે એ જાણીને મનેય દુઃખ થાય છે, તો કંઈ વચક્ષો રસ્તો બતાવ. ”

“ તમે જૂઠું ખોસો છો. તમને દુઃખ નથી થતું. એક કુમારિકાના દિલના દુઃખની તમને ખબર છે? ”

“ કેમ ન હોય? ”

“ ન જ હોય, કારણકે તમે કુમારિકા નથી; તમે પરણ્યા નથી; તમે પરણ્યા નહિ હો ત્યારે કુમાર હશે, પણ કુમારિકા નહિ હો.”

શેઠ હસ્યા. પ્રિયંકરાની તર્કપટુ વાણીએ શેઠને ખૂબ આનંદ આપ્યો. તેમણે પ્રિયંકરાનું મસ્તક બેઠે હાથે ઢંચું લઇ ચુંગન કર્યું.

“ બોલોને, તમને કુમારિકાના દિલના દુઃખની ખબર છે ? ”

“ ખબર છે એમ તો કહી શકું, પણ અનુભવ તો ક્યાંથી હોય ? અનુભવ માટે તો સ્ત્રીનો અવતાર લીધે જ છૂટકો ! ”

“ હાં ! હવે સમજ્યા. ત્યારે સાંભળો, હું કુમારિકા છું. મારા દિલનો તમને અનુભવ ન હોય, માટે હું કહું છું કે તમારે હવે અહીં જ રહેવું. ”

શેઠ ચૂપ બની ગયા.

“ જવાબ આપોને ! હા કહોને ! ઓઠ ઉઘાડો ! ” પ્રિયંકરાએ પોતાની આંગળીઓ વડે શેઠના ઓઠને બળાતકારે ઉઘાડવાનો યત્ન કરવા માંડ્યો. થોડા યત્ને ઓઠ ન ઉઘડ્યા એટલે તે બેઠી થઈ અને બેઠે હાથે શેઠના ઓઠ ખુલ્લા કરીને બોલી : “ હવે હા કહો ! ”

પ્રિયંકરાની રમૂજે અને રમતિયાળપણાએ શેઠને ખૂબ હસાવ્યા, પણ તે હકાર ન બણ્યા.

“ હસો છો ખરા, પણ હા નથી કહેતા. ”

“ હા કહેવાય તેમ નથી, ગાંડી ! તું જાણે છે કે હું આરુઘ્નદાર વેપારી છું, શરાદ્ર છું, ત્રણ સંતાનોનો પિતા છું, લોકદષ્ટિએ વિધુર છું, વિધવા બહેનનો ભાઈ છું અને વરસ દહાડા પછી કદાચ દહેઠા પણ થઈશ ! હું તારે ત્યાં પડ્યાપાથર્યો રહું તો લોકમાં મારી શી દશા થાય તે તું જાણે છે ? બે, આ બંધી તને સાચી વાત કહી દીધી. ”

“ પણ મારી સાચી વાત તમે બૂલી જાઓ છો ને ! સાંભળો, હું આરુઘ્નદાર પિતાની પુત્રી છું, દુર્ભાગ્યે પિતા મરણ પામ્યા એટલે માતાની છત્રછાયામાં છું; મરીબાઈને કારણે માતાએ મને પરણાવવાને બદલે તમને સોંપી છે, પણ તે તમારું રમકડું બનાવવા માટે નહિ;

મારા સુખ માટે પણ હું તમારી થઇને રહી છું. તમે ઘેર બૂખ્યા આવો અને હું તમને પીરસી, હસતીરમતી, વાતો કરાવતી જમાડું એવા મનેય કોડ છે. દુર્ભાગ્યે એ કોડ પૂરા થતા નથી તો ખેર, પરંતુ તમારો ખૂબ-ખૂબ સહવાસ પણ મને ન મળે? તમારી સાથે ધરાઈને વાતો કરું એટલો સમય પણ તમે મને ન આપો? તમે તમારી પ્રતિજ્ઞાને રડો છો, પણ એક કુમારિકા આળાના સ્વામી-સહવાસધેલા ચિત્તડાને કેમ ભૂલો છો, મારા શેઠસાહેબ? ” અને પ્રિયંકરાએ લાડમાં જ શેઠનો કાન પકડીને જરા આમળ્યો.

“ માફ કર, પ્રિયંકરા ! તારી યધી વાત સાચી છે. પુરુષના ચિત્તને સ્ત્રીનો સહવાસ પ્રકુલ્લિત કરે છે, તો સ્ત્રીને પણ પુરુષનો સહવાસ પ્રકુલ્લિત કરે જ અને સ્ત્રી પણ એવા સહવાસને વાંછે જ. મને તારી દયા આવે છે, ખરેખર દયા આવે છે; જરા ઉનાળો આવવા દે; વિભાનાં લગ્ન કરીને આપણે સાથે ઉટાકામંડ કે નૈનિતાલ જઈને રહીશું અને બે માસ સુધી ચોવીસે કલાકનો સહવાસ સેવીશું; યસ, પછી છે કાંઈ? હવે તો રાજ થઈને ? ”

પ્રિયંકરા હસી. શેઠને તેનું હસતું વદન જોઈને આનંદ થયો. બ્રહ્મંડ કરી આંખો નચાવી પ્રિયંકરા બોલી: “ ફેસલાવતાં સારું આવડે છે, હોં ! ત્રણ માસ પછીની વાત આજથી કહીને મને ફેસલાવો છો, પણ ત્રણ મહિના કેટલા લાંબા છે તે જાણો છો ? તમારી વિભા તે જાણે, તમે ન જાણો.”

શેઠ અબોલ રહ્યા. પ્રિયંકરા વિભાનું નામ વચ્ચે લાવી તે શેઠને ગમ્યું નહિ, પરંતુ મનના એ ચચણાટનું સંવેદન થતાં પહેલાં તો તે ઉઠવા લાગ્યા, અને પ્રિયંકરાએ હાથ પકડી પાછા બેસાડ્યા.

“ હજી શું છે ? ”

“ બપોરે તો તમે મીલમાં હો છો ને ? ”

“ હા. ”

“ બપોરે ચાહ ક્યાં પીઓ છો ? ”

“ મીલની ઓશીસમાં જ. ”

“ ત્યારે કાલથી રોજ તમારે ચાહ પીવા માટે અહીં જ આવવું. ” પ્રિયંકરાના મુખમાંથી આજ્ઞા નીકળી.

આ ચતુર છોકરીની કળાઓની જળમાં ગુંથાતાં કૃષ્ણલાલ શેઠનું ચિત્ત મોજ અનુભવતું હતું. તેમણે પ્રિયંકરાની આજ્ઞા માન્ય રાખી, ત્યારે જ શેઠના વિદાયગીરીના ખરીતાને પ્રિયંકરાના ચુંબનની મહોર વાગી.

મનુષ્યની જાતીય ક્ષુધા કેવળ દેહની જ હોતી નથી, દિલની પણ હોય છે. દિલની ક્ષુધાનો અંત દેહની ક્ષુધાતૃપ્તિથી આવે અને ન પણ આવે; દેહક્ષુધાની તૃપ્તિ એ હમેશાં દિલની ક્ષુધાની તૃપ્તિ નથી હોતી. જાતીય ક્ષુધાનું ક્ષાંટાયાજપણું જગતમાં વિધવિધ અનર્થો નીપજાવી રહ્યું છે. દંપતીઓના જીવનને અને સંસારને તે છિન્નભિન્ન કરે છે. બાહ્ય દૃષ્ટિનાં સંજોડાને તે કળ્મેડાં બનાવે છે, પુરુષને ગૃહ-જીવનમાં અસંતુષ્ટ કરે છે, સ્ત્રીમાં પતિ તરફ અણુગમે જન્મ્યાવી પતિના મિત્ર પ્રત્યે અનુરાગ જન્મ્યાવે છે, વૃદ્ધના ઘોળામાં ધૂળ મેળવે છે, બહેલાના બહુતરને લુલાવી દે છે અને અમલદારોના અમલદારીના કેફને ઉતારી એકાદ નાચીજ બગરુ સ્ત્રીદ્વારા પાણી ઊતરાવે છે ! દેહની એકતા છતાં દિલની એકતા જ્યાં નથી થતી, દિલની બેટરીઓમાંનાં રાસાયનિક મિશ્રણો સમરસ થઇને વિદ્યુત નથી નીપજાવી શકતાં, ત્યાં જાતીય ક્ષુધા અણુસંતોષાયલી જ રહે છે. આમ અનેક રીતે એ માનવજીવનમાં અરાજકતા પ્રસારે છે.

છતાં એ જાતીય ક્ષુધાનો સ્વીકાર સ્વમુખે કોઇ કરતું નથી ! તેમાં અવિવેક, અસંખ્યતા, અનીતિ અને અસંયમ મનાય છે અને જાતીય ક્ષુધા હોવી એને જ દુર્ગુણ માનવામાં આવે છે ! આ પર-પરાગત બૂલને પરિણામે માનવના બાહ્ય અને આંતર જીવનની વચ્ચે એક એવી દિવાલ ઊભી થાય છે કે જેથી તેની માનવતાનું મૂલ્ય ઈતર મનુષ્યની દૃષ્ટિ આંકી શકતી નથી અને આંકે છે તો તે મૂલ્ય

સાચું કે ખોટું હોવાની કોઈ ખાત્રી આપી શકતું નથી. બહારથી નીતિમાન માણસ અંદરથી તેવો જ હશે તે જોઈ કોઈ કહી શકતું નથી, તેમજ બહારના અનીતિમાન મનુષ્યમાં કાંઈ ગુણવિશિષ્ટતા હશે તે પણ કોઈ છાતી ઠોકીને કહી શકતું નથી. જીવનમાં આ દંભાચારનો પ્રચાર માનવને કેટલો માનવતાવિહીન બનાવે છે તેનો વિચાર બાગ્યે જ કોઈ કરતું હશે.

કૃષ્ણલાલ શેઠે નાણાં ખર્ચાને અઢાર વર્ષની એક સ્વરૂપસંપન્ન બ્રાહ્મણ કુમારિકાને બારેક માસથી પોતાની પ્રિયતમા બનાવી હતી, કારણકે નવી પત્ની પરણીને તેની જવાબદારી ઉઠાવવા તે તૈયાર નહોતા. નવી કુમારિકા પત્ની પોતાની જ ન્યાતમાંથી અને પોતાના જ ગોળમાંથી તેમને મળી શકત કે નહિ એ પ્રશ્ન હતો, પરંતુ જો મળી શકે તોપણ તેમને પરણવું નહોતું; કુમારિકા ન મળી શકે અને વિધવા મળે તો તેમનાથી પરણાય જ નહિ; તેમને માત્ર જવાબદારી વિના એક સ્ત્રી જોઈતી હતી અને આ રીતે તેમણે એ માર્ગ કાઢ્યો હતો. પોતાના તન અને મનના આરામ માટે સ્ત્રી જોઈએ એમ તો તેમને પોતાના મનમાં સ્વીકારવું પડ્યું હતું, પરંતુ પ્રતિષ્ઠા જાળવવાને તેમણે જે માર્ગ લીધો હતો તે માર્ગ કોઈના જાણવામાં આવવા દીધો નહોતો. સાંજ પડ્યા પછી તે રોજ મોટરમાં પ્રિયંકરાને લઈને ફરવા નીકળતા, પરંતુ તે તે વખતે એવી રીતે વેશ બદલી નાંખતા કે તેમને કોઈ વાણીએ માને જ નહિ, પછી ઓળખી તો શકે જ કોણ? બહુ જ હોશિયાર માણસ કદાચ તેમને ઓળખે, પણ અલબેલી મુંબઈનગરમાં એવી રીતે કોઈ ઓળખે તેથી પ્રતિષ્ઠાને હાનિ ન થાય એવી શેઠની સ્વાભાવિક સમજ હતી.

પરંતુ તન અને મનના આરામ માટે વિજ્ઞાતીય સહચારની જે આવશ્યકતા તેમને પોતાને જણાઈ હતી, તે આવશ્યકતા ખીજને પણ હોય એમ કૃષ્ણલાલ શેઠ પોતાના મનમાં પણ સ્વીકારવા તૈયાર નહોતા. લોકોએ દુનિયાના બધાય નીતિના નિયમો પાળવા જોઈએ,

પરણેલાં પતિ-પત્નીએ હળી મળીને એક ખીજાંમાં સંતોષપૂર્વક રહેલું જોઈએ, એમ તે માનતાં. જે મનનો આરામ પોતાને જોઈતો હતો તે સૌને જોઈએ એવો તેમને ખ્યાલ જ નહોતો. કોઈ મેલાવડાઓમાં પુરુષો ખીજની સ્ત્રીઓની સાથે હસી-હસીને વાતો કરતા તે જોઈને શેઠને સૂઝ ચડતી અને તેમને તે નિર્લજ્જ માનતા, કોઈ સ્ત્રી જીવાન પતિને છોડીને ખીજઓની સાથે થનગન નાચતી વાતો કરતી તે જોઈને શેઠને તેનો તે વ્યભિચાર લાગતો અને એવો વ્યભિચાર કરવાનું તેને મન જ કેમ થતું હશે તે તેમને સમજાતું નહિ. જે પોતાના જ મનોભાવનું પૃથક્કરણ તેમણે કર્યું હોત, તો એ બધું તે સમજી શકે તેમ હતું; પરન્તુ દંભાચારને પોષી રહેલું તેમનું માનસ એવી માનવતાથી વિહીન બની ગયું હતું, એટલે તેમની દષ્ટિ એટલે દૂર જઈ શકતી નહિ.

અને હા, જે એ માનસ એટલું પતિત ન થયું હોત, તો તેમણે વિભા જેવી પુત્રીને માટે પતિ તરીકે ઓછી આવડતવાળો અને ભોળો શ્યામલાલ ન જોયો હોત, જમાઈની ધનવત્તા અને તંદુરસ્તી પુત્રીને બધાંય સુખો આપી દેશે એવી ગણતરી તેમણે ન કરી હોત, પ્રિયંકરાના દિલની ક્ષુધા તેના મુખેથી જ સાંભળવા છતાં તેના જેટલી જ વયની વિભાના દિલને યાદ પણ નહિ કરવા જેવી તુચ્છ મનોદશા તેમનામાં આવીને ન વસી હોત.

૧૧

અંતરનાં ગુહ્યની ધીરધાર

મેટાં નગરોમાં અનેક વિભક્ત અને સંયુક્ત કુટુંબો હોય છે, પરન્તુ તેનું જે પ્રમાણ કાઢવામાં આવે તો જણાઈ આવે કે ઘણેખરે સ્થળે કૌટુંબિકતા હોતી નથી. નાનાં ગામોનાં કુટુંબોમાં કૌટુંબિકતા વિશેષ દેખાશે પરન્તુ સ્થિતિરક્ષકતાએ જળવી રાખેલી એ કૌટુંબિકતા હોય છે.

એ કૌટુંબિકતાનાં સદંશોનું જ્ઞાન નહિ હોવાને લીધે તેને ધસાતાં-
ભુંસાતાં વારં લાગતી નથી કિંવા તે વિકૃત પણ ત્વરાથી થાય છે
અને તેમાંથી અનર્થો નીપળે છે. કુટુંબનો આશય કૌટુંબિક
સંસ્કારોનો વારસો ઉત્તરોત્તર પ્રજામાં રેડતા રહેવાનો છે. કુટુંબનો
વડીલ, કિંવા સંસ્કારી સ્ત્રીપુરુષ કુટુંબની પ્રત્યેક વ્યક્તિના સંપર્કમાં
રહ્યા કરે, બધી વ્યક્તિઓને પોતાની સમીપે એકત્ર કરી તેમનામાં
સામુદાયિક રીતે સંસ્કારની ધારા વહાવે અને એ રીતે બધી વ્યક્તિ-
ઓનો પણ પરસ્પર સંપર્ક સાધીને તેમને એકબીજાથી અતડા
બનતાં અટકાવે. પ્રત્યેક વ્યક્તિના મનોભાવ, માનસિક પ્રગતિ ને
વિકૃતિ, હોંશ અને ડેડ, ઉત્સાહ અને ઉદાસીનતા, શોખ અને ટેવ
એ બધાંનું ધ્યાન કૌટુંબિક વડીલ રાખતો રહે અને તેમનામાં
ઉત્સાહ પ્રેરી આગળ વધારે કિંવા અનર્થની ચેતવણી આપી અટ-
કાવે, તેના ઇષ્ટ મનોભાવને સંતોષે કિંવા અનિષ્ટ મનોભાવને સન્માર્ગે
વાળવાનું સમજાવે. ઉચ્ચ કૌટુંબિક સંસ્કાર આ રીતે રેડવામાં
આવતા, ત્યારે આનુવંશિક સંસ્કારોવાળી પ્રજા થતી અને વંશનું
મહત્ત્વ પણ તેથી જ સ્થપાયેલું. આને તેના લીસોટા માત્ર રહ્યા
છે. નાનાં ગામેમાં પ્રવૃત્તિ ઓછી હોય છે એટલે સવારે નાસ્તા
વખતે કે રાત્રે ભોજન પછી ઘરનો વડીલ છોકરાંઓને પોતાની
આસપાસ એકઠાં કરી કાંઈ-કાંઈ વાર્તાવિનોદ કરે છે પરંતુ આ
રીવાજ પણ હવે ત્યાં ભુંસાતો જાય છે. મોટાં શહેરોમાં તો
કૌટુંબિક જનોનો પરસ્પર આટલો સંપર્ક પણ નાશ પામતો જાય
છે. સૌ પોતાની જ પ્રવૃત્તિમાં મશગુલ હોય છે અને પોતપોતાના
જ તાનમાં મસ્તાન હોય છે ! વડીલને ધંધાની કે નોકરીની સગવડ
જ લક્ષ્ય હોય છે; છોકરાંઓને પોતાના બહુતર કે અમ્મત
સિવાય બીજું કશું કર્તવ્ય જ હોય એમ લાગતું નથી; અને સ્ત્રી-
વર્ગને ઘરકામ કે કુથલી-તડાકા વિના બીજું સ્વરૂપ નથી. આખા
કુટુંબને એક જ સમયે કલાક-બે કલાક સાથે બેસીને વાતો કરવાનું
મળે એવો સમય તો મહિને-બે મહિને પણ ભાગ્યે જ આવે, એવી

વસ્તુસ્થિતિમાં પરસ્પરનો સંપર્ક ધસાય છે, લાગણીઓ શિથિલ બને છે, વ્યક્તિગત અતડાપણું વધે છે, પોતાના સંસ્કારો બાળકોમાં રેડવાનો સુયોગ વડીલને પ્રાપ્ત થતો નથી કે તેમનાં ઊર્મિ-અભિલાષો ગળણવાનો અવસર મળતો નથી.

કૃષ્ણલાલ શેઠનું કુટુંબ પણ એ જ પરિસ્થિતિમાં સંડોવાયેલું હતું, પરન્તુ એ પરિસ્થિતિમાં કાંઈ ઇષ્ટતા-અનિષ્ટતા છે કે નહિ તેનો તેમણે કદાપિ વિચાર કર્યો નહોતો. ધંધાની પ્રવૃત્તિ એ તેમનો ખોરાક હતો અને પિયંકરાને ત્યાં બે-ચાર કલાક ગાળવા એ તેમનો વિરામ હતો. રહવારે ચાહ-નાસ્તો લઈને તે સાંતાકુઝને બંગલેથી નીકળી પડતા તે અગીઆર વાગે પાછા જમવા આવતા. રહવારના ત્રણ કલાક તે મીઢોમાં જઈ ટપાલ તપાસી તેની વ્યવસ્થા કરતા. જમીને એક વાગે તે ઘેરથી નીકળી કાપડની એજન્સીની ઓફિસે થઈ પાછા મીલમાં જતા અને ત્યાં ચાહ પીતા, પરન્તુ હવે તો ચાહપાન માટે પ્રિયંકરા પાસે જવાનું હતું હતું. સાંજે તે પોતાની શરાફી પેઢી પર લટાર મારી, બીજા દિવસ માટેની નાણાં પ્રકરણી તજવીજ રાખી ઘેર જમવા જતા. રાત્રે તે ફરવા નીકળતા તે ઘેર અગીઆર કે બાર વાગે પહોંચીને ઉઘી જતા.

શેઠ પોતાની આ દિનચર્યા નિયમિત રીતે કર્યા કરતા. તેમાંનો સ્વસ્થ પણ સમય તેમણે પોતાના સંતાનો માટે જીવેલા કાઢ્યો નહોતો; હા, એ સમય દરમિયાન એ સંતાનો કે તેમની વતી વિજળાબાઈ કાંઈ પૂછે-ગાછે તો શેઠ તેનો જવાબ આપતા અને માંગવામાં આવે તે ચીજની વ્યવસ્થા કરી આપતા. તેમાંના કોઈની માંદગી આવી પડે તો શેઠ તે બાળી બેતા અને નર્સ, ડોક્ટર તથા દવા દારૂની વ્યવસ્થા કરીને પોતાની દિનચર્યા નિયમિત રીતે પૂરી કરતા. ઘેર રાંધી ખવડાવવા માટે રસોઈઓ હતો, બાણાવવા માટે માસ્તર હતો, કાંમકાજ માટે ચાકરો હતા, ફરવા જવા મોટરો હતી; એ પ્રમાણે બધી સગવડ શેઠે કરી આપી હતી, પછી સંતાનોને બીજું કાંઈ

જોઈએ એવી તેમને ખબર નહોતી. તોપણ તેમને વખતસર પરણાવવાં જોઈએ એ તેમનાં ધ્યાન બહાર નહોતું, એટલે તેમણે વિભાને ઠેકાણે પાડી હતી અને વખત થતાં બીજાંને પણ ઠેકાણે પાડવાનું તે જુલે તેમ નહોતું. ઘણું કરીને રોજ સહવારે ચાહ વખતે એક જ ખંડમાં સૌ એકઠાં મળે એમ બનતું ખરું, પરંતુ સૌ એકઠાં મળે જ એવો કાંઈ નિયમ નહોતો. અંબાળી કુટુંબની પેઠે જ્યાંસુધી બધાં હાજર થાય નહિ ત્યાંસુધી ચાહપાન શરૂ થઈ શકે નહિ એવું ઠડક શિસ્તપાલન નહોતું. સૌને પોતાની સમીપે એકઠાં કરી તેમની સાથે વાતો કરવી કે ધડીબર વિનોદ કરવો એવું કોઈ લક્ષ્ય ચાહપાનના તેમના કૌટુંબિક મેલાવડામાં હતું જ નહિ; તેથી જ્યારે ચાહ કાઢવામાં આવે, ત્યારે ચંપક બિછાનામાં ધોરતો હોય કે લીલા બગીચામાં ફૂદતી હોય, તો તેમના વિના પણ શેઠ ચાહ પીને વખતસર ઘેરથી મીલ પર જવા માટે નીકળી પડતા.

વિભા, લીલા અને ચંપક ત્રણેના જુદા જુદા અભ્યાસખંડો અને શય્યાખંડો હતા. તેઓ પોતાની સગવડે રસોડામાં પાટલે જઈ બેસતાં અને રસોઈએ તેમને પીરસતો. તેઓને પરસ્પર વાતચીત કરવા જેવો તો કોઈ ખાસ વિષય હોતો નહિ અને વિજળી ફેાઈને તેમની માંદગી વિષે કે તેમને શું જોઈએ છે એ સિવાય બીજું કશું પૂછવાનું હોતું નહિ. આ પ્રમાણે બધાં એકમાર્ગી અને એકલ-શરારાં બનતાં; પરંતુ તે બધાંમાં જે કાંઈ પણ બાઈ-બહેનનો મમત્વ-ભાવ બગચો હતો તે તેઓની ચંદ્રવદન માસ્તર સમક્ષની એકત્રિત હાજરીને આભારી હતો.

પોતાના વેવીશાળથી વિભાને જે કાંઈ કષ્ટ થયું હતું અને તેના ચિત્તમાં જે સતત ઉદ્વેગ વહેવા લાગ્યો હતો, તેની જરાસરખી ગંધ પણ ઘરમાં ફોઈને આવી નહોતી. તેના વદન ઉપર ઉદ્વિગ્નતાની રેખાઓ અચૂક હતી, પરંતુ તેના પિતાને તે દેખાઈ નહોતી અને તેની ફેાઈને તેનું કશું કારણ દેખાતું નહોતું, એટલે તે ઉદ્વિગ્નતાની

રેખાઓ નહિ હોય પણ વિભાની સ્વાભાવિક ગંભીરતાની રેખાઓ હશે એમ એ જાડી બુદ્ધિની વાણિયણે માની લીધું હતું.

ગૃહના આવા શુદ્ધ અને અતિગંભીર વાતાવરણમાં એક માત્ર ચંદ્રવદન જ વિભાના માનસિક કષ્ટ પ્રતિ સેહાનુભૂતિમય માનસ ધરાવતો હતો. એ માનસના તંતુ-અણુનો પરિચય વિભાને અભ્યાસ દરમ્યાન થયો હતો. ઓચિંતું અને પહેલી જ વાર તેણે પોતાના અંતરનું શુદ્ધ ચંદ્રવદનના વિશ્વાસને ધીર્યું હતું.

ખીજે દિવસે ચંદ્રવદન આવ્યો; ત્રણે પાર્શ્વબેન લગભગ સાથે જ અભ્યાસખંડમાં હાજર થઈ ગયાં; ચંદ્રવદન સાથેની આગલા દિવસની વાતચીતનું અનુસંધાન લીલા અને ચંપકની હાજરીમાં આગળ ચલાવવાનું અને તેમ નહોતું. નિર્દોષતાને પણ જગત સમક્ષ નિર્દોષતા સિદ્ધ કરવી પડે એવી સમાજની દૃષ્ટિને વિભા અને ચંદ્રવદન ઓળખતાં હતાં.

અન્યથી અજ્ઞાત એવું એક શુદ્ધ વિભા અને ચંદ્રવદન વચ્ચે જન્મ પામ્યું. એ શુદ્ધને ધીરતાં વિભાએ ચંદ્રવદન પ્રત્યે વિશ્વાસ દાખવ્યો હતો. વિશ્વાસ વિશ્વાસને જન્મ આપે છે.

શુદ્ધને શુદ્ધ તરીકે હૃદયસંદૂકમાં પૂરી રાખતાં અને પરાયા વિશ્વાસની પાત્રતાનું ભાન થતાં, જે પરસ્પર સહભાવનાં કિરણો પ્રકટે તે વિભા અને ચંદ્રવદનમાં પ્રકટયાં હતાં, પણ તે કેવળ નિર્દોષ હતાં.

એ સહભાવે જ ચંદ્રવદનને પોતાનું શુદ્ધ વિભાને ધીરવાનું મન કરાવ્યું. શુદ્ધને શુદ્ધ તરીકે જાળવવા માટેના સદોષ આચરણમાં પણ ચંદ્રવદનને નિર્દોષતા ભાસી અને તેને વિભાએ સોંપેલો પત્ર તથા તે સાથે હરકોરનો પોતા પર આવેલો પત્ર એ બેઉ એક અભ્યાસની ચોપડીમાં દાખી એ ચોપડી-ચંપક તથા લીલાની હાજરીમાં-વિભાના હાથમાં મૂકી. વિભાએ ચોપડી લખને તે ઉઘાડી. ચોપડી ઉઘાડતાં જ તેણે બે પત્રો જોયા. પોતાના પત્રને તેણે

ઝોળખી લીધો પણ ખીજો પત્ર તે ઝોળખી શકી નહિ, છતાં તે પરનું સીરનામું જોઈને તે જરા વિચારમાં પડી. ચંદ્રવદનની પત્ર પહોંચાડવાની આ વિદગ્ધતાભરી રીતિથી પહેલાં તો વિભા ચમકી ગઈ. પોતાનું કે ચંદ્રવદનનું કશું દોષયુક્ત આચરણ હતું જ નહિ; પત્રો પણ નિર્દોષ હતા; છતાં આ ચોરી-છૂપી શામાટે? તેણે જરા વિચાર કયો અને તેને સમગ્રયું કે, સમાજદષ્ટિ પ્રકટ સાચી નિર્દોષતા સહી શકે તેમ નથી અને અપ્રકટ સદોષતા સામે તેને સૂગ નથી !

તે એ એક પત્રોને ચોપડીમાં જ દયાવી રાખીને, હસતી આંખે માસ્તર બણી જોઈ, તેની વિગ્ધતા સમજી અભ્યાસમાં પરોવાઈ. પરંતુ અભ્યાસ હવે તેના મનને રુચે તેમ નહોતું. પહેલાં અભ્યાસમાં જ રોકાઈ રહેલી વૃત્તિ હવે ભાવિ જીવન-દિશાભિમુખ બની હતી. અભ્યાસ વૃત્તિમાંથી ખસી ગયો હતો.

વિભામાં જે ઉત્સુકતા જાગી હતી, તે પોતા પરનો પત્ર વાંચીને ચંદ્રવદનને શી લાગણી થઈ તે જાણવાની હતી. પોતાને એ બનાવડી પત્રથી દગવામાં આવી છે એવી વિભાની ખાત્રી હતી; ચંદ્રવદન પણ તેમ માનતો હતો કે નહિ, તે તેને જાણવું હતું. ચંદ્રવદને પોતા પર આવેલો પત્ર ચોપડીમાં મૂક્યો હતો તે કોનો હતો, શામાટે તે પોતાને આપવામાં આવ્યો હતો, તે પણ તે જાણવા આતુર બની હતી; તે આતુરતા તો થોડી વાર પછી પત્ર વાંચવાથી શમે તેવો સંભવ હતો; પરંતુ પેલી ઉત્સુકતા તો ચંદ્રવદન સાથે એકાંતમાં થોડી વાતચીત કરવાની તક મળે તો જ શમે તેમ હતું. એ તક કેવી રીતે મેળવવી? લીલા અને ચંપક મઘ કુલે જેમ વહેલાં ઉઠીને વિદાય થયાં હતાં, તેમ આજે પણ થાય, તો પાછળ માસ્તર અને વિભાને થોડી વાતચીત કરવાનું મળે; પરંતુ આજે તે તક ન મળી. અભ્યાસનો સમય પૂરો થયો અને શિક્ષક તથા વિદ્યાર્થીઓ એકી સાથે જ છૂટાં પડ્યાં.

૧૨

સંગદલીલવ્યવસ્થાનેષુ સહ્યમ

વિભાએ પોતાના અબ્યાસખંડમાં પાછાં ફરીને તુરત જ ચંદ્રવદને આપેલો પોતાના સરનામાવાળો પત્ર ઉખાળ્યો, અને વાંચવા માંડ્યો. તેને પણ આખો પત્ર અંધ બેસાડતાં બહુ વાર થઈ અને તેનો મથિતાર્થ સમજવાને તે બીજી વાર વાંચવો પડ્યો. પત્ર વાંચી રહીને તેણે ઉડો નિઃશ્વાસ નાંખ્યો : “ગરીબ ગિયારા માસ્તર ! તેમની કોટે પણ પત્થર જ અંધાયો છે !”

વિભાને પોતાનું મનોદુઃખ સાલતું જ હતું, તોપણ તેને ચંદ્રવદનની દયા આવ્યા વિના રહી નહિ. પોતાને જેમ અજ્ઞાન સુખપ્રદ લાગતું હતું, તેમ માસ્તરનેય અજ્ઞાન સુખપ્રદ લાગે છે કે નહિ, તે તે બાણતી નહોતી, બેઉ વચ્ચે તે વિષે વાતચીત થઈ નહોતી; પરંતુ તે અનુમાન કરી શકતી હતી કે આ હરકોરની સાથે જીવન વીતાડવાનો વિચાર માસ્તરને પણ પોતાના બાણતર ઉપર તિરસ્કાર ઉપજાવનારો થઈ પડવો જોઈએ.

અને તેનું તે અનુમાન બીજે જ દિવસે સાચું પડ્યું. ચંદ્રવદન બાણાવવા માટે આવ્યો અને તુરત જ વિભા આવી. ચંપક તથા લીલાને આવતાં વાર થઈ, તેટલો સમય તેમને પોતાના વિચારોનો વિનિમય કરવા માટે મળ્યો.

વિભાએ ચંદ્રવદનને તેનો પત્ર પાછો આપ્યો અને પૂછ્યું : “મારો પત્ર વાંચીને સરખામણી કરી ?”

“કરી, અને તેથીએ વિશેષ માહિતી મેળવી. અને મારી ઢીંગલીનો પત્ર વાંચ્યો ?” ચંદ્રવદનના મુખમાં સ્મિત સ્ફુર્યું પણ એ શ્રીકંકુ સ્મિત હતું-તૂટી પડતા હૃદયનું સ્મિત હતું.

તેવા જ સ્મિત સાથે વિભા બોલી : “વાંચ્યો. સાચું કહું તો મારું અને તમારું સંકટ એકસરખું છે; તમને શું એમ નથી લાગતું ?”

“લાગે છે, અને મને પણ હવે મારું બહુતર સાહે છે.”

વિભાના વદન ઉપર વિજયનું તેજ આવ્યું. તે ક્ષણભર માસ્તરને જોઈ રહી. પોતે અને પોતાની સામે ઊભેલો પોતાનો વિદ્યારુ એક-સરખી જ્વાળામાં સળગતાં હોય અને પરસ્પર જાણે પૂછતાં હોય કે ‘હવે શું કરવું?’ તેમ તેઓ મૂક ઊભાં.

પુરશી પર બેસતાં વિભા બોલી : “પણ તમે વધુ માહિતી શી મેળવી, તે તો કહો.”

ચંદ્રવદને આનંદલાલવાળો બધો પ્રસંગ કહી સંભળાવ્યો અને વિભાનું મોં લાલલાલ થઈ ગયું. તેની હવે ખાત્રી થઈ કે પોતાને શ્યામલાલને ગળે બાંધવામાં ખરેખર એક કાવતરું જ રચવામાં આવ્યું છે અને પોતાના પિતાની બેદરકારીનો લાભ લેવામાં આવ્યો છે.

વિભા દાંત પીસીને બે ક્ષણ મૂગી રહી. તેના વદન ઉપર વિશેષ લાલાશ ચડતી હતી. બ્રુક્ટી વારંવાર ઠરડાતી હતી. આંખોમાં રક્તિમા છવાતી હતી. ક્રોધાન્વિત ચંડિકાનું રૂપ તે ધીરે ધીરે પકડતી જતી હતી. ચંદ્રવદન ચોપડીનાં પાનાં ફેરવતો વારંવાર તેના વદન બણી જોતો હતો.

પાંચેક ક્ષણ ચાલી ગઈ અને તે ઉઠી : “માસ્તર, હું આજે બેસવાની નથી. મારી તબિયત સારી નથી.” એમ કહી તે ઉઠી ગઈ. તેની ધમધમાટીભરી ચાલ ચંદ્રવદન જોઈ રહ્યો. તેને લાગ્યું કે આનંદલાલવાળો પ્રસંગ પોતે વિભાથી છાનોરાખ્યો હોત તો ઠીક હતું.

એટલામાં લીલા અને ચંપક આવ્યાં. લીલાએ પૂછ્યું : “વિભા બહુન ક્યાં ?”

“એમની તબિયત આજે સારી નથી. તમે તમારો અભ્યાસ ચલાવો.” ચંદ્રવદને સૂચના કરી.

વિભાની મનઃસ્થિતિ ઓચિંતી ઉગ્ર બની ગઈ હતી કારણકે તેને હવે ખાત્રી થઈ ચૂકી હતી કે પોતાના જીવનનું બલિદાન લેવાની એક કુટિલ જાળ પોતાની આસપાસ રચવામાં આવી હતી. એ

જળ શ્યામલાલના પિતા અને આનંદલાલે રચી હતી અને જાણ્યે-અજાણ્યે પોતાના પિતાએ તેમાં સાથ આપ્યો હતો એમ તે માનવા લાગી. આવી જળને શું કપાળે હાથ દબ તામે થવું અને ભાગ્યને દોષ દબ જીંદગીભર આંસુ પાડવાં? તેનામાં એકાએક પ્રતિકાર-વૃત્તિ જાગી.

અને વિભાની વિચારમાળાએ એકદમ પલટો લીધો. જે જ્ઞાન તેને પહેલાં શાપરૂપ લાગતું હતું, તે જ હવે આશીર્વાદરૂપ લાગ્યું. તે મનમાં બોલી: “હા, વિભા અજ્ઞાન હોત, તો તે એ જળમાં ફસાત અને ભાગ્યને દોષ દર્ષી જીંદગીને ધૂળધાણી થવા દેત; પણ વિભા તેવી નથી; તે એ જળમાં નહિ ફસાય, પોતાના જીવનને ધૂળધાણી નહિ થવા દે !”

એ વિચારપલટાએ વિભાને વિચારની ઉંડી ગતીમાં ફેંકી. તેની દષ્ટિ સમીપે અનેક અણુધાર્યાં દશ્યો આવીને ઊભાં. હાથપગ આંધીને પુત્રીને પરણીતાં માથાપ, પરણી લેવા માટે ફેસલાવતાં સગાં, આપ્તરુના બલિદાનથી ચરચરતાં વડીલો, પરણવા ના પાડતી કન્યાનું વગોળું કરનારા ન્યાતીલાઓ અને મોટાં મોટાં મથાળાં સાથે પાછી ફરેલી જનની રસદાયક કહાણી છાપતાં છાપાંઓ તેની દષ્ટિ સામે તરવર્યાં અને તેનું અંતર ધ્રુજી ઉઠ્યું.

જીવનભર વડીલોના દાખમાં, કૌટુંબિક રીત-રીવાજોના બંધનમાં, મોભો અને પ્રતિષ્ઠાના પરંપરાગત ખ્યાલોમાં ઉછરેલી વિભાના મગજમાં એક બંડખોર વિચાર ઉદ્ભવ્યો ખરો, પરંતુ તેનાથી તે જીરવાયો નહિ. તે અકળામ્ અને રડી પડી. હૃદયને ઢૂંક આપનાર માતા નહોતી, મોટી બહેન નહોતી, સમજી ભાઈ નહોતો; તે એકલી કાંઈ પણ કરવા સમર્થ હોય એમ તેને લાગ્યું નહિ.

પિતા અને ફાધ એ બે જ તેનાં વડીલો હતાં. પિતાએ તો આ વેવીશાળ પૂરી સમજણથી કર્યું હતું અને ફાધને પોતે કશું સમજાવી શકે કે પોતાના વિચાર માટેનો ટેકો તૈયાર કરી શકે એમ તેને લાગ્યું

નહિ. ક્રોધનો ઊભરો શમતાં વદનની લાલાશ ઉડી ગઇ, અને નિરાશાના આક્રમણે તેને શીછી બનાવી મૂકી.

આખો દિવસ વિચારમાં ગાળીને તેણે એક વિચાર દઢ કર્યો. ફોર્ડને આડકતરી રીતે કાંઈ પૂછી એવું એવો એ વિચાર હતો. રાત્રે ચંપક, લીલા અને નોકરચાકર ઉઘી ગયાં ત્યાંસુધી તે ફોર્ડના સવાના ઓરડામાં બેસીને ફોર્ડ સાથે કાંઈ કાંઈ વાતો કરી રહી. પછી તેણે તક જોઈને પૂછ્યું: “ ફોર્ડબા ! આપણી ન્યાતમાં કરેલાં વેવીશાળ શા કારણથી તૂટે ? ”

“ તૂટે જ નહિને ! એવું વળી શાથી પૂછવું પડ્યું ? ”

“ સહજ જ. પણ જો કોઈ કારણથી વેવીશાળ તૂટે નહિ તો પછી કેટલાંકનો તો ભવ બળી જાય. ધારો કે વર અંધળો થાય, તોય શું તેને કોઈ બાપે કન્યા પરણાવવી જ જોઈએ ? ”

“ ના, એમ નહિ. નાનપણનું વેવીશાળ હોય, વર કે કન્યામાં કોઈ માંદગીથી કાંઈ ખોટ આવી હોય, વરનો કે કન્યાનો જન્મારો એજે જાય એવો કોઈ મહારોગ હોય, તો ન્યાત વિચાર કરીને વેવીશાળ ફેંક કરી શકે. ”

“ પણ ધારો કે વર નાલાયક કે ગાંડો હોય, તો ? ”

“ આવું કેમ પૂછે છે ? ” ફોર્ડને આજે વિભાની વાતમાં કાંઈકે નવીનતા લાગતી હતી.

“ સહજ પૂછું છું. ”

“ જોજે, આવું બીજા કોઈને મોઢે બોલતી નહિ, નહિતો બોકો વહેમારો અને કાંઈ કાંઈ વાતો કરશે. જોકે શ્યામલાલમાં કરી ખામી નથી, પણ તું જ આવું પૂછે એટલે કોઈને વહેમ આવે કે નહિ ? ” ફોર્ડએ વિભાને કબજાવીને ચૂપ કરી દીધી.

વિભા પોતાને કેવળ એકલી-અટૂલી જોવા લાગી. ચોમેર તેને એવો અંધકાર ભાસતો હતો કે જેને તેનાં વિચારકિરણો ભેદી શકતાં નહોતાં. અંધકારને ભેદવા તે મથતી હતી, પરંતુ પ્રત્યેક ક્ષણે પાછી

પડતી હતી અને અંધકાર વજ્રમય દિવાલની પેઠે અભેદ જ રહેતો હતો. મધરાત થઈ, પિતાજી બહાર ફરીને ઘેર આવ્યા તથા સૂઈ ગયા, ત્યાંસુધી તે જાગતી જ બિછાનામાં આઝોટતી હતી.

ખીજે દિવસે ચંદ્રવદન આવ્યો. તેનું વદન વિભાને આગલા દિવસ કરતાંય આજે વધારે વિવર્ણ લાગતું હતું. વિભા તેના હૃદયની આરપાર તેનું દુઃખ જોઈ શકતી હતી, એટલું જ નહિ પણ પોતાના દુઃખનું મંવેદન ચંદ્રવદનનું હૃદય કરી રહ્યું છે એમ પણ તે જોઈ શકતી હતી.

અભ્યાસનો રસહીન સમય વ્યતીત થઈ ગયો અને બધાં છૂટાં પડ્યાં. જતાં જતાં માસ્તરે વિભાને એક પુસ્તક આપ્યું અને કહ્યું કે:-“આ પુસ્તક જોઈ જજો.” વિભાએ પુસ્તક લીધું અને પોતાના અભ્યાસખંડમાં જઈ ઉઘાડ્યું, તો અંદરથી એક ચીડી નીકળી. તેમાં લખ્યું હતું:

“વિભા! કાલે મેં તને આનંદલાલવાળા જે બધી વાત કહી તે સાચી જ છે, પરંતુ તે કહેવા માટે મને પાછળથી ખૂબ પરતાવો થયો. તે વાત સાંભળીને તને બહુ ક્રોધ ચડ્યો હતો અને તું ઉઠી ચાલી ગઈ, એ જોતી વખતે મને લાગ્યું કે મેં એ વાત ન કહી હોત તો ઠીક હતું. શ્યામલાલ તારે ક્રોડે બંધાયો છે તો હવે તે લગ્ન નિભાવી જાણ્યું એ તારું કર્તવ્ય છે; એ કર્તવ્ય અગ્નવવામાં તને બળ અને ઉત્તેજન મળે એવું કાર્ધ કરવું તે મારી ફરજ હતી, તેને બદલે તો તને ઉશ્કેરાવાનું મેં કારણ આપ્યું, એ માટે મને પરતાવો થાય છે. લી. ચંદ્રવદન.”

વિભા ચંદ્રવદનના નિખાલસ સ્વભાવને ધડીભર પ્રશંસી રહી અને તુરત તેણે એ ચીડીનો જવાબ લખી નાંખ્યો:

“માસ્તર સાહેબ! તમારી નિખાલસતા ધન્યવાદને પાત્ર છે, પરંતુ તમે તમારી ફરજ મને અજ્ઞાન રાખવામાં સમાયલી માનતા

હો, તો તે અચ્ચર નથી. સાચી પરિસ્થિતિ મને જણાવીને જ તમે તમારી ફરજ બજાવી છે. જો મને અજ્ઞાનને આશીર્વાદ મળ્યો જ નથી, તો પછી થોડા સરખા મારા અજ્ઞાનને કારણે તમે મને કેવી રીતે સંતોષ મનાવી શકવાના હતા? હવે તો મને એમ લાગે છે કે જે કાંઈ શક્તિ અને સંપત્તિ મનુષ્ય પાસે હોય તેના ઉપયોગ તેણે કેવળ શુષ્ક સંતોષ માનવામાં ન કરતાં સુખને માટે મથન કરવામાં કરવો જોઈએ. તમને શું એમાં જ માનવતા નથી લાગતી? મનુષ્યે પ્રાપ્ત પરિસ્થિતિમાં જ મંતુષ્ટ રહેવા માંડ્યું હોત, તો શું તે જરાએ વિકાસ કરી શક્યો હોત? તે વધારે ને વધારે સુખ માટે યતન કરતો રહ્યો તેથી જ તે કાંઈક પ્રાપ્ત કરી શક્યો છે અને બીજાઓને પણ સુખ પ્રાપ્ત કરાવી શક્યો છે. અભ્યાસને અંગે આવી ઘણી ચર્ચા આપણી વચ્ચે થઈ છે, તે બધી અત્યારે મારા ચિત્તમાં ઊભરાઈ આવે છે. હવે મારે કેવી રીતે મથન કરવું તે જ પ્રશ્ન છે અને મને કાંઈ સૂઝતું નથી. તમે શું કાંઈ એવો વિચાર ન સુઝાડો કે જેથી અંધકારની કોટે પ્રકાશ-સ્થામને ગળે વિભા બંધાતી બચી જાય? લી. વિભાના પ્રણામ."

ચંદ્રવદને આપેલા પુસ્તકદ્વારા જ તેને વિભાએ એ ચીડી પહોંચાડી. એ રીતે ચીડીપત્રીનો વહેવાર શરુ થયો અને છૂટથી ચાલવા લાગ્યો. એ છૂપી ચીડીઓ આપવામાં અને લેવામાં ધીરે ધીરે બેઠને રસ પણ પડવા લાગ્યો.

પરંતુ એ ચીડીઓ કોઈ પ્રેમપત્રિકાઓ નહોતી. બેઠની વચ્ચે લક્ષ્મ, તેની ઇષ્ટતા અને આવશ્યકતા, લક્ષ્મમાં જોડાનારાંઓના શુભ-સ્વભાવની સમતા-વિષમતા, લક્ષ્મ અને જાતીયતાનો સંબંધ, દાંપત્ય જીવનમાં જાતીયતાનો હિરસો, માનવની સર્જનાત્મક વૃત્તિ, લક્ષ્મ પછી જીવનમાં જન્મતી વિષમતા અને તેનાં કારણો, ઇત્યાદિ અનેક જાતીય અને સામાજિક વિજ્ઞાનની બાબતો વિષે લાંબો પત્રવહેવાર ચાલવા માંડ્યો. પત્રોમાં એવી બાબતોની ચર્ચા કેવળ પ્રાસંગિક

પણ હતી. લગ્ન વિષેની ચર્ચાને અંગે જ એક યા બીજો મુદ્દો ઉઠતો અને પછી તે મુદ્દા વિષે પ્રશ્નોત્તરી ચાલતી તેથી પત્રવહેવાર ખૂબ લાંબાતો. ચંદ્રવદને જાતીય અને સામાજિક વિજ્ઞાનના પોતાના અભ્યાસનો નિષ્કર્ષ એ પત્રોમાં પ્રસંગોપાત ઉતાર્યો હતો. વિભાને તે વાંચતા ખૂબ રસ પડતો હતો. જે વિષય તેને કોઈ વડીલ, સખી કે શિક્ષક પાસેથી શીખવાનો ન મળ્યો હોત, કિંવા જે વિષય પરત્વે તે કોઈને કશું પૂછી શકી ન હોત કે કોઈ તેને જવાબ આપી શક્યું ન હોત, એટલું જ નહિ, પણ જે વાતો પૂરતી સ્પષ્ટતાથી ચંદ્રવદને પણ સ્વમુખે કહી ન હોત, તે બધી વાતો તેને ચંદ્રવદનના પત્રમાંથી જાણવાની મળતી. તે સંબંધે પોતાને ઉઠતી શંકાઓ તે સામે પત્ર લખીને રજુ કરી શકતી અને એ શંકાઓનું સમાધાન પણ ચંદ્રવદન કરતો.

કેટલાક દિવસ સુધી આવો પત્રવ્યવહાર ચાલ્યા પછી પહેલાં વિભામાં સ્નેહાંકુર ઉગ્યો અને તેનું એક પત્રમાં દર્શન થયું કે તુરત ચંદ્રવદન ચમક્યો.

વિભા પોતાની શિષ્યા હતી, વાગ્દાનમાં શ્યામલાલને અપાર્થ ચૂકી હતી, ધનવાન પિતાની પુત્રી હતી; તેના સ્નેહને પાત્ર પોતે નથી એમ તેને સ્પષ્ટ દેખાવા લાગ્યું; અને તેણે વિભા ઉપર ચીડી લખવાનું બંધ કર્યું.

પરંતુ એ મૌનને પરિણામે વિભાએ જે કરણોત્પાદક પત્ર ચંદ્રવદનને લખ્યો, તે પત્રે તેના માનસતંત્રને અસ્તવ્યસ્ત કરી મૂક્યું. વિભાના માનસિક સંકટનું તીવ્ર સંવેદન તેને એ પત્રે કરાવ્યું. તેના આર્દ્ર હૃદયમાંથી એક સેર ફૂટીને વિભાના હૃદયમાંથી ઝરી રહેલા સ્રોત સાથે મળવા લાગી, અને તેમાંથી જે એકરસ પ્રવાહ વહેવા લાગ્યો તેમાં ઉભયના માનસિક સખ્યનાં વર્તુલો રમી રહ્યાં.

“ વિભા ! તારી એ સ્વપ્નસૃષ્ટિને સંકેલી લે ! ”

૭૭

૧૩

“ વિભા ! તારી એ સ્વપ્નસૃષ્ટિને સંકેલી લે ! ”

“ પ્રભો ! આખો દર્ધ અંધકાર રેડયા

“ શું કાળજી કૂર કીધું ?

“ આપી ચરણો ને લોહઅંધ બીડયા

“ શું કોધનું ઝેર પીધું ? ”

વિભાનો પત્ર પરખીડ્યામાંથી કાઢીને ઉખાળતાં જ મથાળે એક નાનીશી કવિતા લખી હતી તે ચંદ્રવદનની નજરે પડી. તેની ચાર પંક્તિઓ વાંચીને તે કવિતા આગળ વાંચવા લાગ્યો:

“ આપી ઠાયા ને ચિત્ત આધર શાને ?

“ વિષમતા બહાલી તને ?

“ દીધી વાચા ને વેણુ ધર ન કાને ?

“ નમેરા થવું શું ગમે ? ”

ચંદ્રવદન આગળ વાંચતો જરા અટક્યો: “ ખરેખર, નવી રચેલી કવિતા છે; મેં વાંચેલી કોઈ પણ કવિતા આ નથી. ત્યારે શું વિભાને કવિતા કરતાં આવડી ? ” એ પ્રશ્ન પોતાના મનને પૂછતાં તેણે આમળ વાંચવા માંડ્યું:

“ જીવન પ્રેરી, ઝીંલે ન મન ભાવે,

“ વિયોગનો યોગ સાધે ?

“ યોગી ! જગેલી કુણ્ડલિની માંહે

“ મરણનો રોગ વાધે ! ”

“ હે ! ! ” ચંદ્રવદન છેલ્લી પંક્તિ વાંચીને ચમક્યો. આખી કવિતા પોતાને જ સંબોધીને લખાઈ હતી. તેમાં વિભાના જ મનના

ઉદ્ધારો હતા, તે ચંદ્રવદન તુરત સમજી ગયો. તે મનમાં બોલ્યોઃ
“ વિભા ! આ તું શું લખે છે ? ” તેણે આગળ પત્ર વાંચવા માંડ્યોઃ

“ મારા મારતર સાહેબ !

“ મારા છેલ્લા પત્રના જવાબમાં તમે મૌન જાળવી બેઠા છો, તેનો અર્થ હું સમજું છું. એ મૌનનો અર્થ સમજતાં મારા અંતરમાં જે રોદન પ્રકટયું તે રોદન મેં ઉપર આલેખ્યું છે. એ રોદન તમારા દિલને કેટલું સ્પર્શશે તે હું જાણતી નથી. પરંતુ મને તો સંતોષ થયો છે કે મારે તમને જે કંઈ કહેવું હતું તે મેં એ નાની સરખી કવિતામાં કહી દીધું છે.

“ તમે નિર્દય તો નથી જ એવું હું જાણું છું. તમારી દયાળુતા કેટલી વ્યાપક બની શકે તેનો વિચાર તમને થયા કરતો હશે, પરંતુ તમારી દયાળુતા ઉપર જેટલો મારો અધિકાર છે તેટલો ધૃતિર કોઈનો નથી. માતા-પિતાએ મને જન્મ આપ્યો છે, પરંતુ પાંખો તો તમે જ આપી છે, એ પાંખોથી ટેવી રીતે ઊડી શકાય તે તમે જ સમજાવ્યું છે અને ઊડતાં ઊડતાં હિમાલયની ટોચે જઈ બેસવાનો અભિલાષ જેવો મને છે તેવો જ તમને છે; સમાન અભિલાષવાળાં આપણે સાથે કેમ ન ઊડીએ ? તમારી ઊડવાની કલા હું સાથે રહીને જોઉં અને તે પ્રમાણે શીખું, મારી કલા તમે જુઓ અને ભૂલ હોય તે સુધારો કે શીખવા જેવું હોય તો શીખો, એ મારો મનોરથ છે. એ મનોરથ તો જ પાર પડે કે જો તમારી દયા ઉપર તમારી શિષ્યાનો જ સર્વોપરિ અધિકાર હોવાનું તમે માન્ય રાખો.

“ હું ‘દયા’ શામાટે ચાહું છું તે તમે સમજો છો. હું ટેવી મુંઝાઈ છું તે તમારી જાણ બહાર નથી. તમે તો હરકોર બહેન સાથે ચાલવા, દોડવા કે ઊડવા જેવું સંયમી મન ધરાવી શક્તા હશો, પરંતુ હું એટલી અકળાઈ છું કે એ સંયમ ગુમાવી ભેડી છું; અને મને સંયમ જોઈતો પણ નથી. મનને સંયમની પાછળ રોકવા

“વિલા ! તારી એ સ્વપ્નસૃષ્ટિને સંકેલી છે !”

૭૬

કરતાં મનોરથ પૂર્ણ કરવાને તરફડવા પાછળ રોકવામાં વધારે સારો પુરુષાર્થ છે એમ હું સમજું છું. આ વિષય પરિસ્થિતિમાંથી મારે બચવું છે; તમારે બચવું છે કે નહિ તે હું જાણતી નથી, એટલે જ હું તમારી દયા ચાહું છું અને એ દયા ઉપરનો મારો અધિકાર સિદ્ધ કરવા મથું છું. મારા એ મથનમાં—એ માટેની દલીલમાં કદાચ પૂરતું બળ નહિ હોય, પરંતુ દલીલ કે મથન એ વાણીનો વિષય છે—દિલનો નથી. દિલને દલીલમાં ઉતારતાં મને બરાબર આવડતું નથી.

“દાંપત્યનાં અનેરાં સુખો માનસિક સમતામાંથી જન્મે છે એ તો હું સમજતી હતી. પરંતુ દાંપત્યનો ખરો લ્હાવ કેવળ હૃદયના અને સર્વસ્વના દાનમાં જ રહેલો હોય છે એ તમે સમજાવ્યું ત્યારથી મારા અંતરમાં જે વિજળીનો ઝબકારો થયો છે તેના પ્રકાશની હું શી વાત કહું ! એ પ્રકાશમાં હું મારો માર્ગ કેવળ સીધો જોઈ શકું છું. ધણી દંપતીજીવનો જોષને મને વિચાર થયાં કરતો હતો કે સંસારાટવિ ખરેખર અટવિ જ છે, તેમાં ઘણી ગૂંચવણો, મુશ્કેલીઓ અને આડી-દોઢી કેડીઓ છે, પરંતુ હવે મને એ અટવિ કેવળ સરલ કુંજમલી જેવી મનોહર લાગે છે. તેમાં મારે ફરવું છે—જરૂર ફરવું છે, પરંતુ મારા સર્વસ્વના દાનને બગલમાં મારી મને ધસડી જનારની સાથે નહિ, મારા પર માલકીહક્ક કરી મારા સર્વસ્વ ઉપર અધિકાર જમાવનારની સાથે નહિ; મને તો એવો સખા જોષએ છે કે જે ‘જયા’ને ‘જયંત’ રૂપે મળ્યો હતો. તમે વિભાના જયંત નહિ બનો ?”

ચંદ્રવદને ઉંડો નિઃશ્વાસ નાંખ્યો. તેને વિભાના હૃદયને વાંચતાં કાંઈ કાંઈ થઈ જતું હતું. તેના અભિલાષો, તેનાં સ્વપ્ન, તેના મનોરથ જોઈ તેના હૃદયમાં આર્દ્રતા રેલાતી હતી. એ બાળાના દુઃખમાં અને પોતાનાં દુઃખમાં ભલે સમાનતા રહી, પરંતુ પોતામાં દુઃખ

વેઠવાનું જે બળ હતું તે બળ વિભામાં નથી એવું સમજવાથી તેનું અંતર દ્રવવા લાગ્યું. એક કાચી કુમળી કળીની પાંખડીઓ પોતે વિકસાવી હતી, તેનામાં પોતે સૌરભ ભરી હતી, મનોરમ રંગો ધારણ કરતાં પોતે જ તેને શીખવ્યું હતું, અને હવે જ્યારે તે એક સુગંધી મનોહર પુષ્પ બન્યું હતું, ત્યારે તેને લગ્નની સોયથી વીંધીને તેનો પિતા એક બખૂચકને અર્પણ કરવાનો હતો; અને તેના રંગ સૌરભ કે સુક્રામળતાને ઓળખ્યા વિના તેની માત્ર પાંદડીઓને જ ચૂંથવા સિવાય તેને વિભાનો બીજો કશો ઉપયોગ નહોતો ! ચંદ્રવદન કમકમી ગયો. પોતાના આત્મજનને રાક્ષસ ખેંચી જાય અને તેને બચાવવાને કોઈ આવું મારે તેવું આવું મારવાને ચંદ્રવદન તૈયાર થયો: “પણ વિભા ! હું શું કરું ? ” તે લાચાર-હતાશ-હતબુદ્ધિ થઈને આરામપુરશીમાં જ કોકું નાંખીને પડ્યો.

કેટલીક વારે આંખે આવેલાં આંસુ લૂછીને તે સ્વસ્થ થયો. હજી વિભાનો પત્ર પૂરો વંચાયો નહોતો. તે તેણે આગળ વાંચવા માંડ્યો:

“મારા ચંદ્ર ! અંધારા જગતમાં તમે જ પ્રકટીને મને જીવનની કેડી બતાવી છે. એ કેડી ઉપર પ્રવાસ કરવા માટે હું તમને મારો હાથ ધીરવા આહું છું, અને શું તમે તે ગ્રહણ નહિ કરો ? શું તમારે વિયોગની યોગસાધના કરનારા યોગી બનવું છે ? પણ યોગીરાજ ! તમારી આ કુણ્ડલિની જાગ્રત થઈ ચૂકી છે. તે તમારા હૃદયપદ્મને ભેટીને જ શાંત થશે અને જે તેને તેમ કરતાં તમે રોકશો તો મૃત્યુના રોગને વશ થવું એ જ તેની અંતિમ દશા છે, એ ન ભૂલશો ! ”

“અરરર ! વિભા ! ” ચંદ્રવદન મનમાં ઓલ્યો: “ખરેખર, તું બહુ આકર્ષી બની ગઈ છે. તારા હૃદયના આવેગને ઝીલવાની મારામાં શક્તિ નથી; હું તને ગ્રહણ કરું એ મનોરથ પાર પડી શકે જ

“ વિભા ! તારી એ સ્વપ્નસૃષ્ટિને સ્પર્શેલી છે ! ”

૮૧

શી રીતે ? ના, ના, વિભા ! તું ઘેલછાભર્યા સ્વપ્નોમાં માત્ર રાચે છે, તારાથી એ ન બની શકે તેવું છે અને મારાથી પણ ન બની શકે તેવું છે. પિતાની પાસે એક અક્ષર પણ નહિ બોલી શકતી, ફેઝની એક હાક થતાં દબાઈને બેસી રહેતી, મારી સાથે બોલતાંય લગ્ન-લુતાથી અને બચથી સંકેતિયાતી નાનીશી વિભા મોટી મોટી વાતો કરે છે એ શું હસવા જેવી વાત નથી ? હા, સ્વપ્નો તો સૌને સેવતાં આવડે પણ સ્વપ્નોને સાર્થક કરવાં એ શું નાનીશી રમત છે ?”

ચંદ્રવદને વિભાને પત્ર લખવા માંડ્યો:

“ બોળા વિભા ! પ્રભુ આંખો આપે છે છતાં ચોપાસ અંધ-કાર ફેલાવી રાખે છે અને ચરણો આપ્યા છતાં ભોલશુંખલા પહેરાવી રાખે છે, તેનું કારણ એ નથી કે તે કૂર છે કે ગુરસાખોર છે; તેના પ્રત્યેક કાર્યમાં અનંત દયાળુતા અને માનવી પ્રત્યે ઉપકારકતા રહેલી છે; આપણે પામર માનવીઓ તેને સમજી શકતાં નથી, એટલે તેને વિષમતા જ વહાલી હશે એમ માની માળો દૃષ્ટિએ છીએ કે તેનો વાંક કાઢીને આપણા ડહાપણની ખુમારીમાં રાચીએ છીએ.

“ તેમાં તેની ઉપકારકતા શી છે, એમ તું અને પૂછીશ. હું પણ તારા જેવો જ પામર માનવી છું, એટલે તને શું સમજાવું ? પણ મારું શ્રદ્ધાશીલ ચિત્ત માને છે કે તેમાં પણ તેની કાંઈ ઉપકારક યોગના જરૂર હોવી જોઈએ.

“ અને વિભા ! હું તો માનું છું કે સંસાર એ એક તપોવન છે અને પ્રત્યેક સંસારી તપસ્વી છે. તે પોતાની તપશ્ચર્યા વડે પોતાને વધુ ને વધુ તપાવતો ઉગ્ગવલ અને દિવ્ય બને છે. હું તો માનું છું કે તારે અને મારે વિષમતામાંય સાંત્વન શોધીને એવી તપશ્ચર્યા કરવી જોઈએ કે જેથી પરિણામે આત્મકલ્યાણ જ સધાય.

“ માટે વિયોગના યોગીને યોગસાધના જ કરવા દે; સમય

જતાં જગેલી કુણડલિની પોતે સુષુપ્ત થઈ જાય એવો યોગી આશીર્વાદ છે. ”

ચંદ્રવદને વિભાના પત્રનો જવાબ લખ્યો અને તેને ફરીશ વાંચી જોતાં તે હસી પડ્યો. વિભા જેવી ચતુર બાળાને આવી માં શ્રીલક્ષ્મીથી સમજાવી શકાય જ નહિ એમ તેના ધ્યાનમાં આવ્યું વધારે તો તેને એ સાહ્યું કે તેણે એ જવાબમાં જે કાંઈ લખ્યું હોય તે બધું કૃત્રિમ હતું; જે વસ્તુ તે પોતે માનતો નહોતો તે વર વિભાને મનાવવાને તેણે નરી વાગ્મળ ગૂંથી હતી ! વિભાના જવલંત જીવંત અને હૃદયગર્જનથી ગાજતા પત્રનો આવો જવાબ લખતાં શરમાયો અને તેણે લખેલો પત્ર ફાડી નાંખ્યો. તેણે બીજો પત્ર લખવા માંડ્યો :

“ વિભા !

“ તારો પત્ર વાંચવાથી આ દિલ ઉપર શી અસર થઈ છે તે તને હું શી રીતે જણાવું ? તારા વિકાસને હું સાક્ષીભૂત છું અને તું છુંદાય તેનો પણ હું સાક્ષીભૂત બનું એ શું નાનોસરે હૃદયદાહ છે ? જીવન સંબંધી મારા અસંતોષને હું સંયમવડે જીર્વ શકીશ એમ તું માને છે; હું પણ મારા મનને એમ મનાવી રહ્યું છું, પરંતુ મારી માન્યતામાં મને પૂરી શ્રદ્ધા નથી એ વાત આનંદ હું તારી પાસે પહેલી વાર જણાવું છું. મારી એ શ્રદ્ધા ડગતી હતી અને તારા જવલંત પત્રે તેને વધારે ડગાવી છે. સંયમમાં પુરુષા નથી એમ તું ન માનતી; તેમાં પુરુષાર્થ છે, પરંતુ એ સંયમ કોઈ ઉચ્ચ ધ્યેયાભિમુખ હોવો જોઈએ. ખાડમાં પડેલો મનુષ્ય સંયમ રાખીને અનિચ્છાએ સડ્યા કરે એવા સંયમમાં પુરુષાર્થ નથી. તાર જેટલો જ પુરુષાર્થ મને પ્રિય છે.

“ પરંતુ પુરુષાર્થ એ અવિચારપૂર્વક કૃવામાં ફેદી પડવા જેવું ન હોય. તારું સૂચન મને એવું અવિચારપૂર્ણ લાગે છે, વિભા ! તારા

ચિત્તમાં જે સ્વપ્નો રમી રહ્યાં છે તેની હું કદર કરું છું, પરન્તુ સ્વપ્નસૃષ્ટિ એ જીવન્ત સૃષ્ટિ નથી, એ તું સમજે છે. એ સ્વપ્નનો સાક્ષાત્કાર કરવાને મનોબળ જોઈએ તે તારામાં હું જોઈ શકતો નથી, અને મારામાં તો નથી જ, એ હું નમ્ર ભાવે સ્વીકારું છું.

“ તારો સપ્ના હું ? હા, જે સપ્નને તું જાણે છે, તે સપ્ન-વિનાનો મારો આત્મા ચીમળાય છે એ હું અનુભવી રહ્યો છું, અને આજસુધી નહિ કહેલું તે અત્યારે કહું છું. અમર હો એ આપણું અંતરનું સપ્ન; પણ સપ્નના સ્થૂળ સાક્ષાત્કાર માટે જોઈતા બળવિનાનાં હું અને તું કશું કરવા સમર્થ નથી, માટે વિશેષ નહિ તો મારા ઉપર કૃપા કરવાને ખાતર, વિભા ! તારી એ સ્વપ્નસૃષ્ટિને સંકેલી લે ! ”

ચંદ્રવદનનો એ પત્ર નિયમ મુજબ એક ચોપડી દ્વારા વિભાને મળ્યો, પણ તેથી શું તે નાસીપાસ થઈ ? ના, તેથી તો તેનામાં નવો ઉલ્લાસ પ્રકટ્યો ! જે સપ્નને પોતે જાણતી હતી તે જ સપ્નને ચંદ્રવદન પણ જાણતો હતો, એવી પ્રતીતિ જ વિભાના હૃદયે ઉલ્લાસપૂર્ણ બનાવવા માટે પૂરતી હતી.

પત્ર વાંચીને વિભાએ તે પોતાના મેજના ખાનામાં મૂક્યો, એટલામાં લીલા દોડતી આવી અને બોલી : “ બહેન, ચાલ ! ચાલ ! ફોન બોલાવે છે. ”

“ શું કામ છે ? ”

“ તારી સાસુ આવ્યાં છે; નોતરું આપવા આવ્યાં છે. ”

“ શાનું વળી ? ” વિભાની ઝૂકટી ચઢી.

“ મારે ને તારે તેમને ત્યાં આવતા રવિવારે જમવા જવાનું ! ”

“ જા, કહેજે કે મને તાવ ચડ્યો છે એટલે સૂઈ રહી છું. ”

એમ કહી ઉઠીને વિભા પલંગમાં જઈ પડી અને રમખાંડો બોલી : “ જોજે હોં લીલા ! મેં કહ્યું તેમ જ કહેજે. ”

લીલા એ સંદેશ લખને ચાલી ગઈ.

૧૪

એક ચિંતા અને પછી બીજી

ફોટોગ્રાફર અનંતરાવ ફડકે મુંબઈમાં બહુ જાણીતો બેખાતો ફોટોગ્રાફર નહોતો, પણ તે પોતાના કામમાં નિષ્ણાત, મહેનતુ, કાળજીવાળો, નમ્ર અને વિશ્વસનીય ધંધાદારી હતો. જેકોય સર્કલમાં તે એક નાનો સ્ટુડીઓ કાઢીને પોતાનું કામ કર્યે જતો હતો અને તેની ધરાકી સાધારણ પ્રમાણમાં હતી. મુખ્યત્વે દક્ષિણીઓ અને થોડા મદ્રાસીઓ તેના ધરાકો હતા અને પોતાની લાગવગ, નમ્ર સ્વભાવ તથા વિવેકી વાતચીતથી તે પોતાનું ગાફું મળડાવ્યે જતો હતો. તેની વિશ્વસનીયતાને કારણે કોઈ કોઈ વાર મુંબઈના એક ડેપ્યુટી પોલીસ કમિશનર મી. પારપીયા તેને અગલના દસ્તાવેજોના ફોટોગ્રાફો અને તેની મોટી પ્રતિકૃતિઓ (એન્-લાઈવમેન્ટો) નું કામકાજ આપતા, તેમાંથી તેને ઠીક ઠીક કમાણી થતી. પારપીયા અને અનંતના પિતા કૃષ્ણરાવ ફડકે પોલીસખાતામાં નોકરો હતા અને મિત્રો હતા; અને આજે જોકે કૃષ્ણરાવ ફડકે મૃત્યુ પામ્યા હતા, તો-પણ પારપીયાએ પોતાના મિત્રના પુત્રને બનતી મદદ કરવાને એ રીતે પોતાનો સહાનુભૂતિભર્યો હાથ લંબાવ્યો હતો અને અનંતે પોતાની કાર્યકુશળતાથી પારપીયાનો ચાહ જીતી લીધો હતો.

પારપીયાની સૂચનાથી તેના હાથ હેઠળનો એક જુવાન સમ-ઈન્સ્પેક્ટર જ્યારે અનંત પાસે ફોટોગ્રાફો લેવા આવ્યો ત્યારે અનંત કેટલાક ફોટોગ્રાફો કાર્ડ ઉપર ચોડવાના કામમાં ગુંથાઈ ગયો હતો. તેના મ્હોં પર ઉતાવળ અને અધીરાઈ હતી; આંગળાંમાં અસાધારણ ત્વરા હતી; તે વારંવાર ધડિયાળ સામે જોયા કરતો હતો અને ફોટોગ્રાફોની કીનારીઓ ઝડપભરે કાપીફૂપી તેને સરખી કરી કાર્ડ ઉપર ચોડી રહ્યો હતો. સમ ઈન્સ્પેક્ટરને જોઈને સ્મિતથી તેનો સત્કાર કરતાં અનંત બોલ્યો: “પધારો સાહેબ, તમે વેળાસર જ આવ્યા છો, પણ મારે તમને થોડી વાર બેસાડી રાખવા પડશે.”

“ કેમ વારુ ? ”

“ જરા ઉતાવળનું બીજું કામ છે. આજે એક ધરાકને ત્રણ ફોટોગ્રાફોની નવ કોપીઓ બરાબર ત્રણ વાગતાં આપવાની છે અને ત્રણમાં હવે પાંચેક મિનિટ ઓછી રહી છે. ” અનંતે પોતાનું કામ કરતાં કરતાં જવાબ આપ્યો.

“ બહુ સારું, તો થોડી વાર હું બેસીશ; ઉતાવળનું કામ પહેલાં પૂરું કરો. મને કાંઈ ખાસ ઉતાવળ નેવું નથી. ”

“ અરે રામા ! પેલી પાછળથી છાપેલી કોપી ઝેઝ થઈ ગઈ હોય તો લાવ. ”

“ ઘેઉન થેતો. ” રામાનો જવાબ આવ્યો.

“ બાઈસાહેબ, તમારા ગુજરાતીઓમાં કહેવત છે ને કે દુકાળમાં અધિક માસ આવે, તેવું મારે આજે થયું. નવે કોપીઓ કાઢેલી, પણ ચોડવા બેઠો ત્યારે આઠ હાથ લાગી. એક કોપી ક્યાં ભડી ગઈ તેની ખબર રહી નહિ. એટલે છેલ્લી ધડીએ ઉતાવળે ઉતાવળે એક કોપી કાઢવી પડી; ઉતાવળનું કામ, બરાબર ટાઇમસર આપવાનું, તેમાં વળી છેલ્લી ધડીએ ગૂંચવણ બીભી થઈ. ” અનંતે પોતાની ઉતાવળ અને અધીરાઈના ખુલાસો કર્યો.

“ એ તો હોય. ”

એટલામાં રામા ઝેઝ કરેલી ફોટાની કોપી લઈ આવ્યો. મન્સ્પેક્ટરે તેના હાથમાંથી ફોટા લીધા અને જોયો. “ ઓહો, આ તો પેલા કૃષ્ણલાલ શેઠ અને તેમની નવી બેરીનો ફોટોગ્રાફ ! ”

અનંત હસ્યો : “ તમે શેઠને અને તેમની પત્નીને બરાબર ઓળખી કાઢ્યાં. ”

“ પણ શેઠ ધરડે ધડપણ ધક્કી જવાન બનતા લાગે છે ! તેમની ફોટા પડાવવાની રીત તો જુઓ ! બેરીને ખોળામાં બેસાડીને ચુંબન લેતાં ફોટા પડાવ્યો છે ! ”

અનંતે પોતાના ધરાકનો અચાવ કર્યો: “ધક્કી જવાન આને કોણુ નથી બાઈ? કોઈના મનમાં ધક્કે-જવાની હોય છે ને કોઈ આમ ફોટા પડાવી બતાવી આપે છે. મારે ત્યાં તો તરેહતરેહની પોઝ પડાવવા ધરાકો આવે છે; આમાં તમને નવાઈ શું લાગી?”

“તમને નવાઈ ન લાગે, કારણકે તમે ધક્કના ચેન-ચાળા બહુ જોયા હોય.”

“અને પોલીસ અમલદારે ન જોયા હોય?”

“અમે પણ જોયા છે ખરા, પરંતુ તમે જોયા હોય તેવા નહિ. કેમેરાની આંખ તો જડ છે, પણ ફોટોગ્રાફરની જીવતી આંખની સામે આવી પોઝમાં બેસનારને તો તમે જ જોઈ શકો બાઈ! કેમેરાની આંખ જેટલી જ ફોટોગ્રાફરની આંખ નસીબવંતી હોય છે.”

અને અનંત આ ટોળથી ખડખડાટ હસી પડ્યો.

તે બોલ્યો: “વૃદ્ધો બિચારા જીવાન બાઈને પરણે ત્યારે જીવાન મનવાળા જ હોય; જીવાનીમાં અધૂરા રહેલા કોડ એ વયમાં પૂરા કરવા એ શું પાપ છે?”

“એ તો ધર્મના આચાર્યો જાણે.”

“હું તો એટલું જાણું કે બાળક, જીવાન કે વૃદ્ધ-બધાંમાં પ્રકૃતિ સમાન રીતે વહેંચાયેલી હોય છે, માત્ર તેનાં આવિષ્કરણોમાં ભેદ હોય છે; આવો કોઈ આવિષ્કાર આપણે જોઈએ છીએ ત્યારે આપણને નહું લાગે છે, પરંતુ એમાંય પ્રકૃતિનો જ હાથ હોય છે.” અનંત બોલ્યો.

“એમ જ હોવું જોઈએ, એમાં પાપ તો ન બેખાય. પણ કૃષ્ણલાલ શેઠ પોતાની પરણાવવા જેવડી દીકરીની ઉંમરની કન્યાને આ વયે પરણે, આવા ફોટોગ્રાફ પડાવે અને ઘેરીને સાથે લઈને ફેરીમોટમાં બેસી દરિયામાં સહેલગાહ કરે, ત્યારે તે જરા વિવેક બહારનું બેખાય. પ્રકૃતિના કેટલાક આવિષ્કારો એવા હોય છે કે જેને સંયમમાં રાખવા માણસે યતન કરવો જોઈએ.”

“ તમે શેઠને ફેરીબોટમાં સહેલ કરતા જોયા લાગે છે. ”

“ એક વાર બેઠને દરિયાકિનારે જોએલાં. ”

“ ઠીક, ઠીક; એટલે જ તમે તેમને ફોટોગ્રાફમાં જલ્દી ઓળખી શક્યા. ”

એટલામાં રામો આવ્યો અને બોલ્યો : “ તો શેઠ આલા આહે, ફોટો ઘેણ્યા કરિતાં. ”

“બરે; ત્યાલા સાંગ મીં ઘેઉન ચેતો.” અનંતે જવાબ આવ્યો.

આટલી વારમાં બધા ફોટોગ્રાફ ચોડાઈને તૈયાર થઈ ગયા હતા. તેણે ફોટાની બધી કોપીઓ એકઠી કરી, ફરીથી ગણી જોઈ, પછી ઉઠીને ત્રણેય કાચની પ્લેટો તે લઈ આવ્યો અને ફોટો તથા પ્લેટો લઈને તે નીચેના બીજા મજલા પર આવેલી શોરૂમ તરફ ચાલ્યો.

અનંતે શેઠને નમન કરીને ફોટોગ્રાફ તથા પ્લેટો તેમના હાથમાં મૂક્યાં. એક પછી એક બધી નકલો શેઠે જોઈ લીધી, ગણી લીધી, પ્લેટો તપાસી વાળી અને એ બધાંનું બંડલ બાંધી આપવા અનંતને કહ્યું. અનંત બંડલ બાંધતો હતો ત્યારે શેઠે પૂછ્યું : “ એકઠે વધારે નકલ તો નથી કાઢીને ? ”

“ ના, શેઠ સાહેબ ! આપના ઓર્ડર નેટલી જ કાઢી છે. આપની સાફ ના હતી, એટલે મારા શોરૂમ માટે પણ મેં એકઠે નકલ કાઢી નથી. ” અનંતે વિવેકથી જવાબ આવ્યો. ખોવાઈ ગયેલી નકલ તેને સાંભરતી હતી, પરંતુ તેણે પોતાના મનથી નક્કી કર્યું હતું કે જો તે હાથ લાગશે તો પોતે તેનો નાશ કરી નાંખશે. પોતાની પ્રતિજ્ઞાનું તેને મન ઉચ્ચ મૂલ્ય હતું. પરંતુ જો એ ખોવાઈ ગયેલા ફોટાની વાત અત્યારે શેઠને કહે તો તેથી તેમને ખેદ થાય, એ હેતુથી તેણે એ વાત ન કહી.

“ ઠીક ત્યારે, મારે તમને શું આપવું ? ”

“ આપ કામ જોઈને ઠીક લાગે તે આપો. ”

શેઠે પચાસ રૂપિયા અનંતના હાથમાં મૂક્યા. અનંત ખુશ થયો.

અને ફોટોગ્રાફોનું બંડલ લઈને શેઠની સાથે નીચે ઊતરી તેમની મોટરમાં મૂકી પાછો ગયો.

શેઠ સીધા પ્રિયંકરાને આવાસે ગયા. તેને ત્યાં ચાહ પીવાનો તેમનો તે ટાઈમ હતો.

શેઠ આવીને પાઘડી ઉતારી સોફામાં હાથ કરતા બેસે, તે પહેલાં તો પ્રિયંકરા દોડીને શેઠના હાથમાંનું બંડલ ઝૂંટવી લઈ તે ખોલી ફોટોગ્રાફો જોવા મંડી મઈ. ફોટોગ્રાફો જોતી પ્રિયંકરાનું હૃદયસિત થતું મન અને મુખ પરના મનોભાવો શેઠ રમતિયાળ પ્રસન્નતાથી જોઈ રહ્યા.

ચાહના પ્યાલા આવ્યા અને મેજ પર ગોઠવાયા. ચાહ ફરી જવા લાગી, પણ પ્રિયંકરા ફોટોગ્રાફો જોવાની તદ્દલિનતામાંથી જગી નહિ. છેવટે તેને જમાડવા શેઠને તેની પાસે જવું પડ્યું. “ચાહ, ચાહ ફરી જય છે; ફોટોગ્રાફો પછી નહિ જોવાય?”

પ્રિયંકરા ઉઠી અને શેઠની બાજુએ બેસી ચાહ પીવા લાગી.

“બહુ સરસ ફોટોગ્રાફો પડ્યા છે હોં! રાતને વખતે પણ આવા સરસ ફોટોગ્રાફો પડતા હશે એ હું જાણતી નહોતી.”

“આ મુંબઈ છે, કાંઈ ગામડું નથી. મુંબઈમાં ન અને તેવું કશું જ હોતું નથી.”

ચાહપાન પૂરું થયું, ફરી પાછી પ્રિયંકરા ફોટો જોવા લાગી અને શેઠ પણ તેની સાથે સાથે તે જોઈને તે વિષે વાતો કરવા લાગ્યા.

ત્રણ પોઝ બેવામાં આવી હતી. એકમાં શેઠ ખુરશી પર બેઠા હતા અને પ્રિયંકરા બાજુએ ઊભી રહીને શેઠને ખભે હાથ મૂકી રહી હતી. બીજામાં પ્રિયંકરા ખુરશી પર બેઠી હતી અને શેઠ બાજુએ તેના ખભા પર હાથ મૂકીને ઊભા હતા. અને ત્રીજામાં પૂર્વકથિત ચુંબનલીલાની પોઝ હતી. ત્રણ પોઝ વિષેની ચર્ચામાં બેઠે પ્રેમીઓ લીન થઈ ગયાં. આજે રવિવાર હતો એટલે શેઠને મીલમાં

જવાની ઉતાવળ નહોતી. સાંજે માત્ર શરાશી પેઢી પર જવાનું હતું એટલે સહેજે પ્રિયંકરા પાસે જો કલાક ચાલ્યા ગયા.

જ્યારે તે જવા ઉઠ્યા ત્યારે બધા ફોટોગ્રાફો સંભાળી ગણીને તેમણે તેનું બંડલ બાંધ્યું. પ્રિયંકરા બોલી: “એક-એક નકલ મારી પાસે નહિ રહેવા દો?”

“ના, તારી પાસે કોઈ જોઈ જાય તો કમળજી થાય ને!” શેઠને પોતાની પ્રતિષ્ઠા માટેની ચિંતા ક્ષણ પછી છોડી જતી નહોતી.

પ્રિયંકરા હસી, અને ઉદારતા દાખવતી બોલી: “બહે, બહે, તમારી કમળજી કરવા હું રાજી નથી; તમે તમારે ખુશીથી તે લઈ જાઓ.”

અને શેઠ મોટરમાં બેસી પેઢી પર આવ્યા. મોટર રસ્તા પર થાભતાં જ ગુમારતો ઉતાવળે બોલ્યો: “હ્યો, આ શેઠ સાહેબ આવ્યા.”

એના સ્વરમાં કાતરતા હતી. પેઢીમાં પેસતાં શેઠે બધાના વદન ઉપર ચિંતા જોઈ. તેમનાથી સહજ પૂછી જવાયું: “શું છે?”

મુનીમ બોલ્યો: “ઘેરથી અને માનચંદ શેઠને ત્યાંથી ક્યારના ટેલીફોન આવ્યા કરે છે. વિભાજનને તેમને ત્યાં આજે જમવા જવાનાં હતાં ને?”

“હા, તે તો અગીઆર વાગતાં જ ઘેરથી મોટરમાં નીકળી ગઈ છે. સાથે લીલાએ ગઈ છે.”

“પણ વિભાજનનો પત્તો નથી!”

“એમ કેમ બને? મોટર ક્યાં છે? લીલા ક્યાં છે?”

“મોટર લીલાજનને લઈને ઘેર પાછી ફરી છે, પણ વિભાજન ક્યાં ગયાં તે કોઈ જાણતું નથી.”

શેઠની આંખ ફાટી. તેમાં ચિંતા અને ક્રોધ તરવરતાં હતાં: “આ શું બોલો છો તમે? વિભા અને લીલા બેઉ એક જ મોટરમાં નીકળ્યાં હતાં; મારી નજરે મોટર રવાના થઈ હતી, વચ્ચે બન્યું શું?”

મુનીમે જે કાંઈ ટેલીફોનદ્વારા વીગત મેળવી હતી તે શેઠને સમજાવવા માંડી. વાતમાંથી તારતમ્ય એ નીકળતું હતું કે કોટમાં આવેલા માનચંદ શેઠના મકાન તરફ જતાં વચ્ચે ભોરીબંદર સ્ટેશન પર આવતાં વિભા સ્ટેશનના બૂકરટોલ પરથી કાંઈ પુસ્તક લેવા માટે મોટરમાંથી ઊતરી હતી, પણ ત્યાં શું બન્યું તે કોઈ જાણતું નહોતું. મુનીમને શક હતો કે સ્ટેશન પરથી જ તેને કોઈ બદમાશો ઉપાડી ગયા હોવા જોઈએ.

શેઠના હોશ-કોશ ઉડી ગયા. તે એકદમ પાછા ઉઠ્યા અને મોટરમાં જઈ બેઠા. “ધર તરફ ચલાવ, જલદી મારી મૂક !” શોફરને શેઠની આજ્ઞા થઈ.

શેઠ પૂરા ચિંતાતુર બની ગયા હતા, પરંતુ એ ચિંતામાંએ પેલું ફોટોગ્રાફીનું બંડલ સંભાળી ગુખવાની ચિંતા તેમને થયા કરતી હતી.

મોટર ઘેર પહોંચતાં પણ તેમણે પહેલાં એ બંડલને કબાટમાં મૂકી તે બંધ કર્યું અને પછી તે પોતાની બહેન પાસે દોડ્યા.

૧૫

પોલીસની મદદ

વિજળાબાઈની આંખોમાં આંસુ હતાં. લીલા અને ચંપક એક બાજુએ લપાઈને બચત્રસ્તની જેમ બેઠાં હતાં. મોટરનો શોફર પરતાપ બહારથી હિંમતવાળો દેખાતો હતો, પણ અંતરથી ફફડતો હતો. કૃષ્ણલાલ શેઠને જોતાં જ જાણે તેની હિંમત ઉડી ગઈ. વિભાને ગુમાવવા માટેનો જાણે બધો વાંક પોતાનો જ હોય તેમ તે આશિયાળો બની ગયો.

શેઠે આવતાં વાંત જ પૂછ્યું: “બહેન ! બન્યું શું ? વિભાને કાંઈ ઉપાડી ગયું કે શું ?”

ભાષને જોતાં વિજળીઆષને વધુ રડવું આવ્યું. રડતાં રડતાં તેમણે કહેવા માંડ્યું: “ શી ખબર શું થયું, આ રડ્યો પરતાપ પણ ક્યાં કાંઈ કહે છે? લીલા સાથે હતી પણ તેય કાંઈ કહેતી નથી. હું પૂછું છું કે કોઈ બદમાશોની મોટર પાછળ પડેલી જોવામાં આવતી હતી? ત્યારે બેઉ જણ ના કહે છે. ”

“ ત્યારે પરતાપ! આ બન્યું કેવી રીતે? ”

“ શેઠ સાહેબ! કાંઈ પણ વહેમ ઉપજે તેવું બન્યું જ નથી. બોરીબંદર આગળ બહેને મને મોટર થોભાવવા કહ્યું એટલે મેં મોટર થોભાવી. તેમણે મને ઊતરતાં કહ્યું કે સ્ટેશનના સ્ટોલ પર હું એક પુસ્તક લેવા જઉં છું, ને પાંચ મિનિટમાં પાછી ફરીશ. એમ કહી તે સ્ટેશનમાં ગયાં. મેં તો પા કલાક રાહ જોઈ પણ તે આવ્યાં નહિ, એટલે મેં ઊતરીને સ્ટેશનની અંદર ડોકિયું કર્યું, તો સ્ટોલ પર કોઈ નહોતું. મેં સ્ટોલ પર જઈને પૂછ્યું કે કોઈ જીવાન બંદિન અહીં પુસ્તક લેવા આવ્યાં'તાં, તો સ્ટોલવાળા પારસીએ કહ્યું કે હા, તે તો સવાબે રૂપિયાનું પુસ્તક લઈને તુરત જ ગયાં છે. આ રહ્યું, મેં તેની પાસે એ પુસ્તકનું નામ પણ લખાવી લીધું છે. ” એમ કહી પરતાપે શેઠના હાથમાં પેન્સિલથી લખેલો એક કાગળનો ટુકડો આપ્યો.

શેઠે તે વાંચ્યો: “ મેરીડ લવ, બાય મેરી સ્ટોર્સ. આ પુસ્તક ખરીદીને પછી તે ક્યાં ગઈ? તેની પાછળ કોઈ બદમાશો કે પઠાણો પડેલા હતા? ”

“ મેં સ્ટોલવાળાને બહુએ પૂછ્યું કે તે દરવાજામાંથી સીધાં બહાર નીકળી ગયાં હતાં, તો તે કહે કે એટલું બધું ધ્યાન રાખવાની મને કુરસદ હોતી નથી. હવે ખરેખર શું બન્યું હશે, કોઈએ તેમને ફસાવ્યાં હશે, કોઈ બદમાશો ઉપાડી ગયા હશે, કે શું બન્યું હશે તેની સમજ પડતી નથી. ” પરતાપ બોલ્યો.

ધંટડી વાગી અને શેઠ ઉઠીને ટેલીફોન તરફ દોડ્યા.

“કોણ ? માનવંદ શેઠ ? વિભા ત્યાં નથી આવી તે હું જાણું છું. પણ શું બન્યું હશે તેની મને સમજ પડતી નથી. તે માર્ગમાંથી ગુમ થઈ ગઈ છે. તમારે ત્યાં જમવા મોકલવામાં અમને વાંધો હોય જ નહિ, શેઠ સાહેબ ! આપ એવો વહેમ લાવો છો તે નકામો છે. આપનું અપમાન કરવાનો અમારો કોઈનો ઇરાદો નથી. વિભા બોરી-બંદર સ્ટેશન આગળ કોઈ બદમાશોનો ભોગ થઈ પડી હોય એમ લાગે છે. મને તો હજી અર્ધી કલાક પહેલાં જ ખબર પડી. હવે હું તપાસ કરું છું. પાતાળમાંથી ય હું તેને શોધી કાઢીશ. એની ચિંતા આપ ન કરશો. મુંબઈ આજકાલ ખરાબ શહેર બની ગયું છે. તેના શરીર ઉપર પચીસેક હજારના દાગીના હતા એ જ મ્હોંકાણુ છે ને ! એ જ કારણથી કોઈ તેને ઉપાડી ગયું હોવાનો મને પૂરો શક છે. ના, ના, દાગીનાની પરવા કરું તેવો હું માણુસ નથી. મને મારી આચરુની અને વિભાની સલામતીની જ પરવા છે. તે મને મળે તો તેના માથા પરથી ઉતારીને દાગીના ફેંકી દેવાય હું તૈયાર છું. હા, પોલીસને તો ખબર આપવી જ પડશે અને છાપાંવાળાને પણ સમજાવવા પડશે; નકામી ચોળાચોળ કે ફળેતી ન થાય તેમ કરવાની મને ખાસ ચિંતા છે. આપની અને મારી બેઠીની આચરુ ભેગી છે, શેઠ સાહેબ ! હા, સાહેબજી ! જરૂર ખબર આપીશ.”

ટેલીફોનનું રિસીવર પાછું મૂકીને બહેન પાસે આવતાં શેઠ બબડવા લાગ્યા: “આ વહેવાઈ તો જીઓ ! કહે છે કે તમે અમારી રસોઈ બગડાવી, વિભાને જમવા આવવા ન દીધી, અમારું અપમાન કર્યું ! આપણું દિલ બળતું હોય ત્યારે ઉપરથી એ ડામ ચોડે છે.”

વિજ્ઞાપનાઈ બોલ્યાં: “એ તો હોય, શું કરીએ ? દીકરાનો આપ છે એટલે લાડકો છે, તે જ કહે તે સાંભળી રહેવું એ આપણી ફરજ છે. પણ ભાઈ, સાંજ પડવા આવી, હવે કાંઈ તપાસ તો કરો.”

શેઠ ઝડપભેર ઉઠ્યા અને ટેલીફોન જોડ્યો: “હાં, છુપી પોલીસ ખાતાની ઓફીસ છે કે ? અને પારપીયા સાહેબ છે કે ? ત્યારે તેમને

જરા ટેલીફોન આપોને !...હેલો...પારપીયા સાહેબ ! એ તો હું કૃષ્ણલાલ. આપ ઓફીસમાં જ છો ? અર્ધી કલાક તો રહેશો ને ? મારે ખાસ કામ છે; હું ત્યાં જ આવું છું; હું આવું ત્યાંસુધી આપ ત્યાં રોકાઓ તો મારા પર મોટો ઉપકાર થશે. હાં, જલ્દી આવું છું, વિલંબ નહિ કરું.”

શેઠ જાણે ઊડતા હોય તેમ મોટર તરફ ધાયા અને ચડપ બેસીને બારણું બંધ કર્યું. મોટર ત્વરાથી ચાલવા લાગી. પારપીયા સાથે કેવી રીતે વાત કરવી એ કાંઈ શેઠને માટે બહુ મહત્ત્વનો પ્રશ્ન નહોતો. મહત્ત્વનો પ્રશ્ન એ જ હતો કે પોતાની કુંવારી પુત્રીના અપહરણનો કિસ્સો છાપાને પાને ન ચડે, પોલીસ ખાતાના દફતર પર પણ ન ચડે અને તપાસ ચાલે.

પોલીસ સ્ટેશન આવ્યું. શેઠ પારપીયા પાસે જઈ પહોંચ્યા, પણ શેઠે જોયું કે આગુબાગુ ખાતાનાં માણસો ઊભાં છે. શેઠ તેમની હાજરીમાં પારપીયાને કાંઈ કહી શક્યા નહિ. પારપીયા નવરા પડે અને માણસો જતા રહે તેની તે રાહ જોવા લાગ્યા.

દશેક મિનિટમાં પારપીયાએ નવરા પડીને કહ્યું: “કહો કૃષ્ણલાલ શેઠ ! સેવકને શી ફરમાશ છે ? તમારે માટે જ હું રોકાયો છું.”

મીઠી જીભ વાપરવી અને ઉપરથી ઉપકારનો ભાર મૂકવો એ ચતુર પોલીસ અમલદારનું લક્ષણ છે. મીઠી જીભ એમ બતાવે છે કે જાણે “હું તમારો મિત્ર અને સ્નેહી છું.” ઉપકારનો ભાર એમ બતાવે છે કે “કશાય બદલા વિના મેં તમારે માટે જ તકલીફ ઉઠાવી છે.” શેઠ આવ્યા અને દશેક મિનિટ બેઠા, ત્યાંસુધી પારપીયા નવરા નહોતા, છતાં “તમારે માટે જ હું રોકાયો છું” એ ઉપકાર-દર્શક વાક્ય નિત્યની ટેવથી તેમના મુખમાંથી સરી પડ્યું.

કૃષ્ણલાલ શેઠના ધ્યાન બહાર એ મોટા વિવેક રહ્યો નહિ, પણ અત્યારે શેઠને પારપીયાની એટલી બધી ગરજ હતી કે એ મોટા વિવેકને સાચો સ્નેહ માની લેવાની શેઠને ફરજ પડી: “મારા ખ્યાલમાં

છે. મારા ટેલીફોનથી જ તમે રોકાયા હશે. આપ દોસ્તીની ઠંદર કરો તેવા છો જ, એટલે મેં ટેલીફોન કરીને આપને રોકાવાની તરદી આપી છે.”

“એમાં તરદી શાની ! ફરમાવો શું છે.”

શેઠે આળુઆળુ બેતાં કહ્યું : “જરા એકાંતની જરૂર છે.”

“એમ કે ? અરે ઘોડું, શંકરલાલ, દત્ત, બહાર બાહ્યો.”

એક મિનિટમાં શેઠ અને પારપીયા એકલા પડ્યા. શેઠે વિભા ગુમ થયાની બધી વીગત કહી સંભળાવી. પારપીયા પોતાની ઝીણી આંખો મીંચતા અને ઉઘાડતા, માથે હાથ ફેરવતા અને કાન બજવાળતા વિચારમાં પડ્યા. થોડી વારે તેમણે કહ્યું : “ઠીક, તમે ફરિયાદ લખાવો, એટલી વારમાં હું માણસનો બંદોબસ્ત કરું છું.”

“નહિ સાહેબ ! મારે ફરિયાદ લખાવવી નથી. ફરિયાદ લખાવું તો આખા શહેરમાં કુંવારી દીકરીની ફજેતી થાય, ન્યાતમાં ગેરઆબરુ થાય અને છાપાંવાળા ગુલબાન ઉડાવે તે જુદા !”

“ત્યારે શું થાય ? મારાથી તપાસ કેવી રીતે હાથ ધરી શકાય ?”

“આપણી દોસ્તીનો ખ્યાલ કરીને ખાનગી રીતે તપાસ ચલાવો અને મને મારી વિભા મેળવી આપો.”

પારપીયાની આંખો પાછી વધુ જોરથી ઉઘાડ-મીંચ થવા લાગી. તેમણે કહ્યું : “એમ તો ન બને શેઠ ! માણસોને કામ સોંપું, તેઓ ડાયરી લખે અને દફતરે ફરિયાદ તો દાખલ થઈ ન હોય; એ કેવી રીતે ચાલે ? તમારી ફરિયાદ છાપાંમાં ન આવે, તેની હું કાળજી રાખીશ. માણસોને હુકમ કરીશ કે કોઈ છાપાંવાળાને ખબર ન આપવી.”

“તોય છાપાંવાળા છાના રહેવાના નહિ અને કાગળ પર અક્ષરો પડ્યા હોય એટલે આપણાથી ઈનકાર થઈ શકે નહિ. કોઈ પણ ખર્ચે અને કોઈ પણ ભોગે કશું છાપાંમાં ન આવે, ચકચાર ન ચાલે, ખાતાનાં માણસો પાસે પણ આ વાત બહુ ન ચુંચાય અને

મારી વિભા પાછી મળે એવો ઉપાય કરો તો આપનો મારા પર અત્યંત અહેશાન થાય. ”

પારપીયા હસ્યા અને જરા ગ્રામ્ય બન્યા: “ શેઠ, તમે તો બાર વરસની બેરી ને બે છોકરાંની મા જેવી વાત કરો છો ! ઠીક બાધ, ચાલો, આપણી દોસ્તીને કાંઈ ભુલાશે ? ”

“ થેંક યુ ! ” શેઠને હવે કાંઈક કળ વળી.

“ અરે, શંકરલાલ ! જરા અંદર આવો તો. ”

ત્રીસેક વરસનો એક જુવાન સખઈન્સપેક્ટર તુરત અંદર આવ્યો અને સાહેબને સલામ કરીને બેઠો.

“ શંકરલાલ ! ” પારપીયાએ ફરમાવ્યું: “ આ શેઠની સાથે તેમને ત્યાં જાઓ; તેમની બધી વાત સાંભળો; તેમની દિકરી ગુમ થઈ છે; તેમની, તેમના શોફરની અને બીજાંઓની વીગત ઉપરથી જે કાંઈ તપાસ કરવી ઘટે તે કરો, અને રહવારમાં જ મને ખબર આપો કે તે ગુમ થવાનું કારણ શું છે અને ગુમ કરનારાઓ કેવા માણસો હોવાનો સંભવ છે. ”

“ જી સાહેબ. ”

“ જુઓ કૃષ્ણલાલ શેઠ ! શંકરલાલ પણ તમારી કોમનો છે, જૈન છે. બીજા કોઈ માણસ કરતાં તે વધારે સારી તપાસ કરી શકશે એમ હું માનું છું. પછીથી હું તેની મદદમાં બીજાં માણસો જોઈશે તો આપીશ. ”

“ બહુ સારું, સાહેબ ! ”

“ ત્યારે હવે હું જઈ છું. ” પારપીયા ઉઠ્યા: “ શંકરલાલ ! તમે શેઠની સાથે જાઓ. ”

“ જી હા ! ”

પારપીયાએ જતાં જતાં કહ્યું: “ શેઠ, મેં તમને એક સરસ ડિટેક્ટીવ ઓફીસર આપ્યો છે હો ! અને શંકરલાલ ! હાલ તુરત

ડાયરી ના લખતા; જુદા કાગળો પર જે કાંઈ નોંધ કરવી હોય તે કરજો. ”

“ સારું સાહેબ ! ”

શેઠ અને શંકરલાલ ઓશીસમાંથી નીકળ્યા. એક શેઠની મોટરમાં એકા. અંગલા તરફ આવતાં શેઠે શંકરલાલને બધી વાત કહી. શંકરલાલે ખૂબ ધ્યાનથી બધું સાંભળ્યું.

કેટલીક વાર સુધી ચૂપકીથી વિચાર કર્યા પછી તેણે શેઠને પૂછ્યું: “ ખૂકરોલ પરથી વિભાએ ખરીદેલા પુસ્તકનું નામ શું? ”

“ મેરીડ લવ, બાઈ મેરી સ્ટોપ્સ. ”

“ હાંઅ ! ” શંકરલાલના ચિત્તમાં કેવળ નવું જ વિચારકિરણ પ્રકટ્યું. પણ તે છૂપી પોલીસનો એક માણસ હતો. ઓછું બોલવું અને વધારે સાંભળવું એ તેનો નિયમ હતો. કોઈ પણ અપકવ વિચાર કે યોજના તે મુખથી બહાર પાડતાં મનમાં ખૂબ ઘૂંટતો.

એટલામાં શેઠનો અંગલો આવ્યો અને એક જણા મોટરમાંથી ઊતરી અંદર ચાલ્યા.

૧૬

શંકરલાલની પ્રાથમિક તપાસનું પરિણામ

સોથી પહેલાં શંકરલાલે પરતાપને બોલાવ્યો અને વિભા કેવી રીતે ગુમ થઈ તે વિષેની વીગત તેને પૂછી. શેઠને જે વીગત પરતાપે આપી હતી તે જ વીગત તેણે શંકરલાલને કહી. તેણે અનેક ઉલટ-પાલટ સવાલો પૂછ્યા, પરન્તુ પરતાપ પોતાની વીગતોમાં જરાએ બદલાતો જણાયો નહિ.

તે ગયો એટલે શંકરલાલે શેઠને પૂછ્યું: “ પરતાપ તમારી નોકરી કેટલાં વરસથી કરે છે? ”

“ દસ વરસથી. અહુ ડાહ્યો માણસ છે અને વિશ્વાસુ પણ છે. ધરમપુરનો ગરાસીયો છે—જાતવંત છે. ” શેઠે જણાવ્યું.

“ ત્યારે તમારા ધરમાં કોઈ શંકાશીલ માણસ છે ? નોકર, ચાકર, કોષ્ટ પણ ? ”

“ કોષ્ટ જ નહિ. ”

“ કોઈ અવાર-નવાર આવ-જા કરનારું માણસ છે ? ”

“ ના; કાયમી નોકરો સિવાય આવ-જા કરનાર તો માત્ર પેલા ચંદ્રવદન માસ્તર; પણ તે તો ઘણા વરસથી અમારે ત્યાં બજાવવા આવે છે અને અહુ સુશીલ માણસ છે. વિભા નાની હતી ત્યારથી તેને બજાવે છે અને હવે તો ચંપક અને લીલાને પણ વિભાની સાથે બજાવે છે. ”

“ ત્યારે લીલાને જરા બોલાવો. ”

“ લીલાને ? તે તેની સાથે મોટરમાં હતી; પરતાપ કહે છે તેથી વધારે તે ખીજું કશું કહેવાની નથી. ”

“ છતાં બોલાવો તો ખરા. ”

શેઠે લીલાને બોલાવી અને પોતાની પાસે બેસાડી.

શંકરલાલે પૂછ્યું : “ લીલા અહેન ! તમે વિભા અહેનની સાથે જ મોટરમાં હતાં ખરું ને ? ”

“ હા. ”

“ અને વિભા અહેનની સાથે બજાવવા પણ બેસો છો, ખરું ને ? ”

“ હા. ”

“ વિભા અહેન અને ચંદ્રવદન માસ્તરની વચ્ચેની વાતો કોષ્ટ વાર સાંભળવામાં આવતી ખરી ? ”

“ હા, પણ અભ્યાસની જ વાતો તે કરતાં. ”

શેઠ વચ્ચે જરા હસીને બોલ્યા : “ શંકરલાલ ! તમારો વહેમ અસ્થાને છે. વિભાના વર્તન ઉપર તમારે જરાએ શંકા ન લાવવી. તે વિશે મારી ખાત્રી છે. ”

“આ શંકાની વાત નથી. આને માસ્તર બંધાવવા આવ્યા હશે.”

શેઠને ખબર નહોતી, કારણકે તેમને ધંધાના બોજમાં એવી અધી ખબર રાખવાનો અવકાશ નહોતો. લીલાએ જ એ પ્રશ્નનો જવાબ આપ્યો : “હા, આવ્યા’તા. અમે ત્રણે જણાંએ તેમની પાસે આવ્યોનો પાઠ કર્યો હતો. જતાં જતાં માસ્તર વિભા બહેનને એક ચોપડી આપી ગયા હતા.”

શંકરલાલે બીજો પ્રશ્ન પૂછ્યો : “એમ કોઈ કોઈ વાર ચોપડી આપતા હતા ખરા કે ?”

“હા, ઘણીએ વાર. માસ્તર ચોપડી લાવતા તે વિભા બહેનને આપતા; વિભા બહેન એ ચોપડી વાંચી લખને બીજો કે ત્રીજો દિવસે પાછી આપતાં અને માસ્તર નવી ચોપડી આપતા.”

શંકરલાલ જરા થોડ્યો અને વિચારમાં પડ્યો. તેણે પૂછ્યું : “આને તેમણે કઈ ચોપડી આપેલી તેની તમને ખબર છે ?”

“લાલ પૂઠાની ચોપડી હતી; કઈ ચોપડી હતી તે ખબર નથી.”

“ઠીક, હવે તમે જાઓ.”

લીલા ઝડપે શંકરલાલે શેઠને પૂછ્યું : “વિભા બહેનનું વેવીશાળ તો કરેલું છે, ખરું ને ?”

“હા, પેલા માનચંદ શેઠના દીકરા શ્યામલાલ વેરે. તમે ઓળખતા હશે.”

“સારી પેઠે. હવે જરા ફોર્મ્યાને બોલાવોને.”

શેઠનું મન કચવાયું. આ છૂપી પોલીસનો માણસ નકામી માથાફાડ કરાવે છે એમ શેઠને લાગ્યું. પણ તેની સૂચના શેઠને માન્ય રાખવી પડી. વિજળી ફોર્મ આવ્યાં અને બેઠાં.

“ફોર્મ્યા, બુઝો, મને અત્યારે તમારો ભત્રીજો માનજો, પોલીસનો માણસ ન સમજતાં.”

“નારે બાઈ, પૂછો તમારે પૂછવું હોય તે.”

“ વિભા બહેન કોઈ વાર તમારી પાસે પોતાના વેવીશાળ વિષે કોઈ બોલેલાં ખરાં ? ”

શેઠ બ્રૂકુટી ચઢાવીને બોલ્યા : “ મીસ્ટર શંકરલાલ ! આ બધું તમે શું પૂછી રહ્યા છો ? શું તમે એમ માનો છો કે મારી વિભા બાણી જોઈને કોઈની સાથે નાસી ગઈ છે ? આવા સવાલો પૂછતાં તમે વિચારતા નથી કે હું કોણ છું, કેવા દરજ્જાનો માણસ છું અને મારું કુટુંબ કેવું બિજળું છે ? ”

વારે વારે શેઠ પોતાની તપાસની આડે આવે તે જોઈને શંકરલાલને પણ માફ લાગ્યું. તેણે કહ્યું : “ શેઠ સાહેબ ! આપ માફ લગાડશો નહિ. હું જે કોઈ તપાસ કરવા ઇચ્છું છું તે મને કરી લેવા દો, અગરતો મારી તપાસ તમને ન ગમતી હોય તો હું ચાલ્યો જઉં. દર્દીને ડાક્ટરને સોંપ્યા પછી દર્દીનાં સર્ગાઓનું ડહાપણ ડાક્ટર સાંખી શકતો નથી, કારણકે ડાક્ટર દર્દી અને દર્દીના સંબંધમાં જેટલું બાણીતો હોય છે તેટલું તેનાં ગમે તેવાં વહાલાં સર્ગા પણ બાણીતાં હોતાં નથી. ”

શંકરલાલના આ જવાબથી શેઠ ઠંડા બની ગયા. “ હશે બાઈ, પૂછો તમારે પૂછવું હોય તે; પણ હું પહેલેથી જ કહેતો આવ્યો છું કે તમારો વહેમ જરાએ પાયાવાળો નથી. ”

“ તો વધારે સારું. મારે શોધ બિવિધમાં કરવાની છે તે રખડેલ બદમાશોની કે બાણીલા બદમાશોની તે મારે પહેલાં નક્કી કરવું જોઈએ કે નહિ ? હંઅ, ફેઈબા, કહો જોઈએ. ”

વિજળા ફોઈએ જવાબ આપ્યો : “ પોતાના વેવીશાળ સંબંધો તો વિભા કોઈ વાર કર્યું બોલી નથી; પણ એક વાર તેણે મને એવું પૂછ્યું તું ખરું કે, આપણી ન્યાતમાં વેવીશાળ ફેક કરવું હોય તો થાય કે નહિ અને થાય તો ક્યારે થાય ? ”

“ હંઅ. મછી તમે શો જવાબ આપ્યો તો ? ”

“મેં કહ્યું હતું કે આપણી ન્યાતમાં એક વાર થએલું વેવીશાળ ફેક થતું જ નથી, પણ જો વર આધળો થયો હોય, ગાંડો થઈ ગયો હોય કે તેને કાઈ મોટો રોગ થયો હોય, તો ન્યાત વેવીશાળ ફેક કરવાની રજા આપે. પણ તે વખતે મેં એને ધમકાવી હતી કે આવું તું કેમ પૂછે છે? કાઠને મ્હોંએ એવું બોલતી કે પૂછતી નહિ, નહિતો ભોડો વહેમાઈ જાય કે વિભા આવું કેમ પૂછતી હશે?”

શેઠ ચમક્યા. તેમણે પૂછ્યું : “હે બહેન, તમે તો કાઠ વાર મને કહ્યું નથી કે વિભા અને લમારી વચ્ચે આવી વાતચીત થઈ હતી.”

“હા, નથી કહ્યું, પણ એમાં કહેવા જેવું શું હતું? જીવાન છોકરાં કાંઈ કાંઈ વાતો કરે અને પૂછે, એ બધું હું કાંઈ તમને કહેવા બેસું?”

શંકરલાલે પૂછ્યું : “ત્યારે પોતાના વેવીશાળ પ્રત્યે વિભા-બહેનનો અસંતોષ સીધી કે આડકતરી રીતે તમારા જોવાજણવામાં આવેલો ખરો?”

“ના રે, જરાએ નહિ. તેથી ઉલટું જે દિવસે જમાઈને જમવા બોલાવેલા તે દિવસે તો તે કેવાય ઉમંગમાં હતી. વારેવારે નીચે બિતરે ને ઉપર જાય!”

વિજળા ફાઈને રજા આપીને શંકરલાલે ધરની બે ચાકરડીઓને બોલાવી. તેમને કરેલી પૂછગાછ ઉપરથી તેને કશું વધુ જાણવાનું મળ્યું નહિ.

છેવટે તેણે ચંપકને બોલાવ્યો. શંકરલાલે તેને પૂછ્યું : “માસ્તર કઈ કઈ ચોપડીઓ લાવીને વિભાબહેનને વાંચવા આપતા તે તું જાણે છે?”

“સંસ્કૃત હોય, અંગ્રેજી હોય, ગુજરાતી હોય, એવી કાંઈ ચોપડીઓ લાવીને માસ્તર આપતા. પણ મોટે ભાગે એ જ ચોપડી વિભાબહેન માસ્તરને બીજે કે ત્રીજે દિવસે પાછી આપતાં.”

“ અને એક-એ દિવસમાં વિભાજન આપી ચોપડી વાંચી કાઢતાં ? ”

“ એ તો મને ખબર નથી; પણ વિભાજન પોતાના ઓરડામાં વાંચવા કરતાં લખતાં વધારે. ”

શંકરલાલને અત્યારસુધીમાં ત્રણ મુદ્દા એવા મળ્યા હતા કે જે ઉપરથી તેને એમ લાગ્યું હતું કે વિભાજન કોઈ ઉપાડી ગયું નથી પણ તે પોતાની મેળે જતી રહી છે. એક તો વિભાજન પોતાના વેવીશાળ ઉપર અસંતોષ, બીજો માસ્તર સાથે પુસ્તકની વધુ પડતી આપણે, અને ત્રીજો, એ જ પુસ્તક વાંચવા કરતાં લખવાની તેની અત્યંત પ્રવૃત્તિ; પણ પોતાની પ્રતિષ્ઠાના વધુ પડતા ખ્યાલવાળા કૃષ્ણલાલ શેઠને અત્યારથી એ વાત કહેવામાં શંકરલાલને વાજબી-પણું દેખાયું નહિ. એ લાગણીશીલ ધનવાન ગૃહસ્થને જરા પંપાણી-સમજાવીને કામ લેવાથી જ પોતે પોતાને સોંપાયલા કામમાં ફત્તેહ મેળવી શકશે એમ તેને લાગ્યું.

તેણે કહ્યું : “ શેઠસાહેબ ! જો આપને માફ ન લાગે, તો હું એક બીજી વ્યક્તિને થોડું પૂછવા ઇચ્છું છું. ”

“ ખુશીથી પૂછો. તમારી દીર્ઘ દષ્ટિ ઉપર મને વિશ્વાસ છે. કહે, કોને બોલાવું ? ”

“ ત્યારે આપનાં પત્નીને બોલાવો. ”

“ હે !! ” શેઠ હસ્યા અને બોલ્યા : “ તમને ખબર નહિ હોય કે વિભાજી માતા મરણ પામી છે અને ત્યારપછી મેં બીજું લગ્ન કરવાની ઇચ્છા સુદ્ધાં કરી નથી ! ”

શંકરલાલ ચમકીને અવાજ બની ગયો. દરિયાકિનારે ફેરી બોટમાંથી ઊતરીને બોટમાં બેસતાં કૃષ્ણલાલ શેઠની સાથે એક જીવાન સ્ત્રીને જોનાર શંકરલાલ પોતે હતો. તે જ સ્ત્રીની સાથે શેઠ પોતાનો ફોટો પડાવ્યો હતો તે ફોટો પણ અનંત ફોટોગ્રાફરને ત્યાં શંકરલાલે જ જોયો હતો. અને કૃષ્ણલાલ શેઠ કહેતા હતા કે પોતે

નવી સ્ત્રી પરણવાની ઇચ્છા સુધ્ધાં કરી નહોતી ! ત્યારે શેઠની સાથેની પેલી સ્ત્રી કોણ ?

મુંબઈના વિલાસી ધનવાનોના જીવનની સારી પેઠે માહિતી ધરાવનાર દૂધી પોલીસ ખાતાના એ માણસને શેઠના વાસ્તવિક જીવનનો ખ્યાલ આવતાં વાર લાગી નહિ. તે સમજી ગયો કે શેઠને પત્ની નહિ પણ એક ઉપપત્ની તો છે.

ક્ષણભાત્રમાં એ વિચાર કરી વાળીને શંકરલાલે કહ્યું : “ ત્યારે મને એ વાતની ખચ જ નહિ, શેઠ સાહેબ ! હશે, હવે અન્ય કોઈને પૂછવાની કશી જરૂર નથી, પરન્તુ જો તમને હરકત ના હોય તો વિમાનો ઓરડો, તેનાં પુસ્તકોનું કબાટ, તેનું મેજ વગેરે જે કંઈ હોય તે તપાસવું છે. ”

“ બહે, ચાલો ઉપર. ”

આગળ શેઠ અને પાછળ શંકરલાલ ઉપરને મળે મયા. વિમાનો ઓરડામાં બધું સુવ્યવસ્થિત રીતે ગોઠવેલું હતું. તે જોતાં જ શંકરલાલના મન ઉપર પહેલી છાપ વિમાની સુધડતા સંબંધે પડી. તેને લાગ્યું કે જો વિમા પોતાની ઇચ્છાથી જ ગઈ હશે, તો પોતાની પાછળ પોતે પોતાના પિતા જોગી એકાદ ચિટ્ટી લખીને મૂકી ગઈ હશે; અને જો તેવી ચિટ્ટી મળી જાય તો પોતાનું કામ તદ્દન સીધું અને સરળ બની જાય.

શંકરલાલે વિમાનો મેજ ઉપર ફેટલાંક પુસ્તકો ગોઠવેલાં જોયાં. એ બધાં પુસ્તકોમાં એકાદ બે અંગ્રેજી વાર્તાઓનાં હતાં અને આકાનાં બધાં ગુજરાતી નવલકથાઓ, કવિતાઓ અને નાટકોનાં હતાં. પુસ્તકોની અંદર પાનેપાને રસિક ભાગો ઉપર લાલ-ઝૂરી પેન્સિલથી નિશાનો કરેલાં હતાં.

ત્રણ-ચાર પુસ્તકો ઉઘાડીને શંકરલાલે એ નિશાનો કરેલા ભાગો કેવા છે તે જોઈ લીધું. એક માણસના શોખ અને સ્વભાવનું પરીક્ષણ તેના કબાટમાંનાં પુસ્તકો કે દિવાલ પરનાં ચિત્રો જોવાથી

કરી શકાય છે, પરન્તુ તેને ખરેખર શું રસિક લાગે છે તે જાણવા માટે અથવાતો તેના સ્વભાવનું ઉંડું નિરીક્ષણ કરવા માટે તો પુસ્તકોમાંના આવા નિશાની કરેલા વિભાગો બહુ ઉપયોગી થઈ પડે છે. આછી, જાડી, અને બેવડી લીંટીઓ કરીકરીને વિભાગે જ્યાં-જ્યાં, ઈંદુકુમાર, શાકુન્તલ, સરસ્વતીચંદ્ર ઇત્યાદિ પુસ્તકોમાં પોતાને ઓછા કે વધુ રસિક લાગતા ભાગો દર્શાવી આપ્યા હતા, અને ચતુર શંકરલાલ સમજી ગયો કે નિર્મળ પ્રેમજીવનનાં સ્વપ્નો પાછળ વિભા ઘેલી બની ગયેલી હતી. તેના અભિલાષો કેટલા ઉચ્ચ અને પવિત્ર હતા, તેમ જ તે કેટલા આવેગવાળા હતા, તે તેણે જોઈ લીધું અને સ્વાભાવિક રીતે જ શંકરલાલનું ચિત્ત વિભા પ્રત્યે સહાનુભૂતિ ધરાવવા લાગી ગયું.

આડે માર્ગે જીવન ગાળતા પિતાની આ પુત્રી નિર્મળ પ્રેમજીવનને માટે ઉન્મત્ત બની છે, ત્યારે એ પિતાએ કાગડાની કોટે પોતાના પુત્રોરત્નને બાંધ્યું છે : એ એક જ વિચારકિરણે શંકરલાલમાં વિભા પ્રત્યે સહાનુભૂતિ નીપજાવી; પણ તેણે પોતાનો મનોભાવ શેઠના કળવામાં આવવા ન દીધો.

પુસ્તકો જોઈને તેણે વિભાના કપાટમાંનાં પુસ્તકો જોયાં. તેમાં અભ્યાસનાં પુસ્તકો હતાં, વાંચવાનાં પુસ્તકો હતાં, નીતિ-ધર્મનાં પુસ્તકો પણ હતાં.

છેવટે તેનાં કપડાંનું કપાટ ખોલવામાં આવ્યું અને તેમાંથી ચંદ્રવદનના પત્રોનો જે સંગ્રહ નીકળી આવ્યો, તે જોઈને શંકરલાલ અને શેઠ બેઉ આભા બૂની ગયા !

અને એક પછી એક પત્ર વાંચીને શંકરલાલ તે શેઠના હાથમાં મૂકવા લાગ્યો, ત્યારે તો શેઠના ચિત્તના મૌન વિલાપનો પાર જ ન રહ્યો !

ધણી પત્રો હતા. તુરતમાં માત્ર પાંચ-સાત પત્રો આપ્યા વાંચીને જીભ બધા ઉપર શંકરલાલ માત્ર ઉપરઉપરથી નજર ફેરવી ગયો.

શેઠ તો માત્ર બે-ત્રણ પત્રો વાંચીને જ ઠંડામાર બની ગયા અને આરામખુરશીમાં લમણે હાથ દબાવે પડ્યા.

પોતાના કામમાંથી નવરા પડીને શંકરલાલે શેઠને પૂછ્યું: “હવે આપને શું લાગે છે?”

“તમે ધારો છો તે જ, શંકરલાલ! પણ હવે મારી આખર તમારે હાથ છે; અરર, આ છોકરી આમ માસ્તર સાથે જ પત્રવહેવાર કરતી હશે તેનો મને સ્વપ્ને પણ ખ્યાલ નહોતો.”

શંકરલાલ ચિત્તમાં જરા ચ્હીડાયો. તે મનમાં બોલ્યો: “ખ્યાલ ક્યાંથી હોય? દિવસે ધંધો અને રાત્રે માશુકની ગોદમાંથી નવરા પડાય ત્યારે છોકરાંની સંભાળ રાખવાનું સૂઝે ને?!” પરંતુ એ બળેલા આપને વધારે બાળવાની શંકરલાલની ઇચ્છા નહોતી. તેણે માત્ર કહ્યું: “એવો ખ્યાલ કોઈને પણ સહજમાં ન આવે. પણ શેઠ! એક વાત સ્પષ્ટ છે કે તમે કરેલું વેવીશાળ વિમાને પસંદ નહોતું.”

“હા, એમ લાગે છે; પણ શંકરલાલભાઈ! માન્યંદ્ર શેઠને તમે એળખો છો. અમારી ન્યાતમાં તેના જેટલો ધનવાન બીજો કોઈ નથી. અને શ્યામલાલ કેવો રૂપાળો છે! કેવો તંદુરસ્ત છે! મેટ્રીક સુધી ભણ્યો છે. મેં શું ખોટું જોયું હતું તે કહો.”

“તમે વિમાને પૂછેલું ખરું ને?”

“અરર! એ તમે શું બોલ્યા? એમાં વિમા શું સમજે? એની અક્કલ કેટલી? એનો અનુભવ શું?”

“પણ આપણે બણાવીને અક્કલ આપીએ અને પછી એ અક્કલની અવગણના કરીએ તે આજના જમાનામાં ક્યાં ચાલે છે?”

“હા, ભાઈ હા! એ બધી નવા જમાનાની વાતો છે. મેં જોયું છે કે અમારી ન્યાતમાં કોઈ વેવીશાળ કરતી વખતે દીકરીને પૂછી જોતું નથી.”

“પણ જમાનો બદલાઈ ગયો છે, એટલી વાતમાં બધું સમજી

જાઓ. આ કાગળોમાંથી એક ખીજી વાત નીકળે છે, અને તે એ કે ચંદ્રવદન માસ્તરે સ્વામલાલને પરણીને સુખી થવા વિભાને બહુ બહુ સમજાવી છે.”

“એમ ? ત્યારે વિભા ક્યાં ગઈ હશે તેની તમે કદપના કરો છો ?”

“કાંઈ કદપના ચાલી શકે તેમ નથી. જો આમાં ચંદ્રવદન પોતે શામેલ હશે તો કાલે તે તમારે ત્યાં નિયમ મુજબ બહુાવવા નહિ આવે; અને જો બહુાવવા આવે તો તમારે સમજી લેવું કે વિભા કોઈ ખીજી ઓળખીતા માણસને ત્યાં ધૂપાઈ છે.”

“પણ તેની તો હવે કાલે જ ખચર પડે. પણ શંકરલાલભાઈ ! મારી વિભાનો પત્તો તમારે લગાડવાનો છે હોં !” શેઠ ગળગળા થતાં બોલ્યા : “જુઓ, મારી આગરુ તમારા હાથમાં છે. કોઈને આ વાત કહેતા નહિ; અને કોઈ રીતે મારી વિભાનો પત્તો લગાડી તેને આપ મારે હાથે સોંપશો, તો હું આપની મહેનત નિષ્કળ જવા નહિ દઉં.”

“એમાં આપ શાને ચિંતા કરો છો ? સાહેબે મને ફરમાવ્યું છે એટલે મારે તમને બનતી મદદ કરવી એ મારી ફરજ છે. હવે અત્યારે હું જઈ છું. રહવારે દસ વાગ્યે હું આવીશ.”

“ઠીક, દસ વાગે તમને મારી મોટર તેડવા આવશે.”

શંકરલાલ ઉઠીને ચાલતો થયો અને શેઠ ઉંડા વિચારમાં ડૂબી ગયા.

૧૭

“તમારો આશીર્વાદ ઈચ્છતી વિભા”

કૃષ્ણલાલ શેઠે રાત કેમ વીતાવી તે કહેવાની શી જરૂર છે ? ઉદ્દિમ ચિત્તવાળા મનુષ્યને અનિદ્રા પીડે છે એ તો આખું જગત જાણે છે.

રહવારમાં શેઠ ક્યાંય બહાર ગયા નહિ, અને ચંદ્રવદન બાણાવવા આવે છે કે નહિ તે જાણવાને ઘેર જ બેસી રહ્યા. નવ વાગ્યા, સાડા નવ વાગ્યા, દસ વાગ્યા; ચંદ્રવદન ન આવ્યો. શેઠ બધી વસ્તુસ્થિતિ કળી ગયા.

શંકરલાલને તેડવા જવા માટે મોટર મોકલવાને બદલે શેઠ પોતે મોટરમાં શંકરલાલને ત્યાં જઈ પહોંચ્યા, અને ચંદ્રવદન આવે બાણાવવા નથી આવ્યો, એવા તેને સમાચાર આપ્યા.

હવે શંકરલાલનું પહેલું કામ ચંદ્રવદનને શોધી કાઢવાનું હતું. કાફડાં મારકેટની નજીકના એક માળામાં ચોરડી બાડે રાખીને તે રહ્યો હતો, પણ તે ત્યાં હોય એવો સંભવ જ શંકરલાલને દેખાયો નહિ. તેનો પત્તો મેળવવામાં મુશ્કેલી પડશે એમ તે સમજી ગયો.

થોડી વાર વિચારીને તેણે શેઠને પૂછ્યું: “ચંદ્રવદનનાં કોઈ સગાં મુબઈમાં રહે છે?”

“હું શું જાણું! હું તેના કોઈ સગાને જાણતો નથી.” શેઠ દીનતાથી જવાબ આપ્યો.

“ડીક. ત્યારે સૌથી પહેલાં મારે ચંદ્રવદનનો પત્તો મેળવવો પડશે. હું તપાસ શરૂ કરું છું.”

“શંકરલાલભાઈ! મારે તમને એક વિનંતિ કરવાની છે.” શેઠ ઓશિયાળે મ્હેંચે બોલ્યા.

“કહો.”

“એકની એક વાત હું તમને ફરી ફરીને કહું છું તેથી કંટાળશો નહિ. દુઃખી માણસને બોલવા ને ચાલવાનું બાન રહેતું નથી, એવી આવે મારી સ્થિતિ છે.”

“તે હું જાણું છું શેઠ! હું કંટાળવાનો નથી. મને હિંમત છે કે હું તમારી વિભાને શોધીને તમારા હાથમાં સોંપી શકીશ. મારી એટલી ચિંતા બાકી થઈ છે કે કોઈ બદમાશો વિભાનું અપહરણ કરી ગયા નથી.”

શેઠ કપાળ પર આંટી ચડાવતા બોલ્યા: “પારકી છોકરીને ઉપાડી કે ફેસલાવી જનાર કરતાં વધારે મોટો બદમાશ ખીજે કયો હશે? મારી ચિંતા તો જરાએ ઓછી થઇ નથી.”

“હું કાંઈક જુદું જ કહું છું. કેટલાક બદમાશો જીવાન છોકરીઓનું અપહરણ કરી દૂરના દેશમાં લઇ જાય છે, ત્યાં તેમને વેચે છે અને હલકા ધંધામાં ઉતારે છે; એવું કાંઈ આ બનાવમાં બન્યું નથી, એટલું ઠીક છે.”

“એ તો ધૂળ કરતાં રાખ સારી, એમ માનીને સંતોષ માનવા જેવી વાત છે. બેઠે રીતે માળાપને તો છોકરી ગુમાવવી જ પડે છે. ઉલટું, આમાં માળાપની અને છોકરીની વધારે ગેરઆયરુ થાય છે એટલે મારી વિનંતિ એટલી જ છે કે મને તાબડોતોબ વિભાનો પત્તો મેળવી આપો અને કોઇને કાને આ વાત ન જાય તેમ કરો. મારી આયરુ આજે તમારા હાથમાં છે; જો કોઈ જાણશે, દિવસો જશે અને વિભા નહિ મળે કે મોડેથી મળશે, તો મુંબઈમાં મારી આયરુના કાંકરા થઈ જશે અને મને જીવવું ભારે થઈ પડશે.”

આ આયરુના ભૂત ઉપર શંકરલાલને જરા કંટાળો આવ્યો, પરંતુ કંટાળો નહિ દર્શાવવાનું તેણે વચન આપ્યું હતું. તેણે કહ્યું: “વિભા તુરત હાથ લાગી જાય તેટલા માટે તો હું મારાથી બનતું કરીશ જ; પણ હજી તો મારી તપાસના ત્રાજવામાં પહેલી પૂછી પણ મુકાઇ નથી, એટલે કેટલો વખત જશે તે હું કેમ કહી શકું?”

“જો તુરત મળી જાય, તો હું બોકોને મનાવી શકું કે જાણે કશું બન્યું જ નથી. પણ જો દિવસો જાય તો એમ મનાવવું મુશ્કેલ બની જાય.”

“પોણું આ જગ છે, અને જગતની પોલી જ કીર્તિ દિસે” એવું એક કવિવાક્ય શંકરલાલને સાંભર્યું અને તે મનમાં હસ્યો. કૃષ્ણલાલ શેઠની આયરુ એટલે કાળા કલંક ઉપર સફેદ ચાદર ઢાંકીને માંહેનું બધું સફેદ છે એવું બોકોને મનાવવાનો દંભ, એમ શંકરલાલ

સમજી ગયો. કૃષ્ણલાલ શેઠ જેવા ધણા મનુષ્યો જેટલા પાપથી ડરતા નથી, દંભથી પાછા હઠતા નથી, અધર્મથી ત્રાસતા નથી, તેટલા તેઓ પોતે ઓઢેલો પ્રતિષ્ઠાનો અંચળો ખસી જાય તેથી ડર છે. જગતને ઠગવાની નિપુણતા જ પ્રતિષ્ઠાનું રક્ષણ કરી શકે છે એવી તેમની માન્યતા હોય છે ! તેમ ન હોય તો પ્રતિષ્ઠા ઉપર પૂજો મૂકવા જેવું જ છૂપું વર્તન ચલાવનાર કૃષ્ણલાલ શેઠ શંકરલાલ પાસે પોતાની પ્રતિષ્ઠાને માટે આટલી તાલાવેલી કેમ બતાવે ?

અને મનમાં એક, વચનમાં બીજું તથા વર્તનમાં ત્રીજું, એવી દંભનીતિનો પાશ સમાજના કયા વિભાગને નથી બેઠો ? સમાજના જીવનની કષ્ટ દિશામાં તેનાં દર્શન નથી થતાં ? ગૃહજીવનમાં અને જાહેર જીવનમાં, ધંધાને સ્થાને અને ધર્મને મંદિરે, કુટુંબની વચ્ચે અને ન્યાતની વચ્ચે, કેટકેટલી વ્યક્તિઓ એકધારે જીવન જીવે છે ? જે કોઈ માનસશાસ્ત્રી સંશોધન કરે તો તેને જણાશે કે વાનરની અને મનુષ્યની સ્વસંરક્ષણશીલ વૃત્તિમાં લગભગ એકસરખા અધમતાના અંશો છે ! વાનર સ્વરક્ષણ અર્થે પોતાના કુટુંબનું બલિદાન આપતાં અચકાતો નથી, મનુષ્ય પણ બહુધા તેમજ કરે છે; પરંતુ તે બુદ્ધિમાન છે, કલાનિપુણ છે, એટલે તે પોતાની અધમતાને છાવરવાને જે દંભી વાણી તથા વર્તનનો ઉપયોગ કરે છે, તે પશુવૃત્તિવાળો વાનર કરી શકતો નથી. સંસ્કારી મનુષ્યોવિહોણી પૃથ્વી નથી, એટલે જગતના મનુષ્યોમાં દેવવૃત્તિ પણ સાંપડશે, પરંતુ તેવા થોડા અપવાદોને બાદ કરતાં વસ્તુતઃ વાનરથીએ ચડિયાતી પણ ઢાંકી રાખેલી પશુવૃત્તિ જ બહુધા દેખાશે. એ વૃત્તિની વિપુલતા આજે સમાજને પોકળ જીવન જીવાડે છે—જગતને પોલું બનાવી મૂકે છે.

થોડો વિચાર કરીને શંકરલાલ કૃષ્ણલાલ શેઠને આશ્વાસન આપતાં બોલ્યો: “ આપ નિશ્ચિત રહો; હું જેમ અને તેમ ઉતાવળે કામ કરીશ અને કોઈને કશી બાધ થવા નહિ દઉં. ”

“ યસ, યસ, બીજું હું કશું નથી ઇચ્છતો. મારું મ્હોં બિજળું રહે એટલું જ ઇચ્છું છું. હવે સાંભળો, મારી મોટર હું તમારે માટે મૂકી જઉં છું. મારે ઘેર, મીલની ઓશીસમાં અને પેઢી પર ટેલીફોન છે. કોઈ પણ વખતે તમે મને ટેલીફોન પર બોલાવી શકશો, સમજ્યા ? ”

“ હા, આપ હવે ખુશીથી જાઓ. જમીને તુરત હું બહાર નીકળી જઉં છું. ”

શેઠ એક વાર ફરીથી શંકરલાલને ઉતાવળ કરવાનું કહીને ઉઠ્યા. શંકરલાલે જમી લઇને મોટર ક્રાફ્ટ મારફેટ તરફ દોડાવી. ચંદ્રવદનની ઓરડી બંધ હતી. પડોશીએ સમાચાર આપ્યા કે કાલ સહવાર પછીથી ચંદ્રવદન ઘેર આવ્યો જ નથી. તે જે ભોજનગૃહમાં જમતો તેનું નામ પડોશી પાસેથી મેળવી શંકરલાલે તપાસ કરી, પણ ત્યાંથી ખબર મળી કે તે ગઈ કાલથી જમવા પણ આવ્યો નથી. જે શાળામાં તે નોકરી કરતો હતો ત્યાં તેણે તપાસ કરી તો જણાયું કે-કોઈ ખાનગી કારણસર તેણે હેડ માસ્ટર પર એક અઠવાડિયાની રૂઝા માટે ચિઠ્ઠી લખી મોકલી હતી. આ બધી તપાસનું પરિણામ શન્યમાં આવ્યું તેથી શંકરલાલ નિરાશ થયો નહિ; તે જાણતો હતો કે ચતુર માણસ સાવધાનતાથી છુપાઇ રહેવાની કાળજી ધરાવતો હોય છે જ.

ચંદ્રવદનનાં કોઇ સગાં કે મિત્રોનો પત્તો મેળવ્યા વિના હવે ચંદ્રવદનની શોધનું કામ શંકરલાલને અશક્ય લાગ્યું. તેણે શેઠને ઘેર ટેલીફોન કરીને લીલા તથા ચંપકને પૂછી જોયું, પણ તેઓ ચંદ્રવદનના કોઈ મિત્ર કે સગાને ઓળખતાં નહોતાં. ચંદ્રવદનનાં પડોશીઓને પૂછતાં જણાયું કે કોઈ કોઈ વાર તેના બે ત્રણ મિત્રો તેની પાસે આવતા, પણ તેઓને પડોશીઓ માત્ર જોયે જ ઓળખતાં; તેમનાં નામની કોઇને ખબર નહોતી. પંચરંગી મુંબઈનગરી, પડોશીભાવથી વિહીન વસતી, પોતાની નજીક રહેનાર કોણ છે અને કેવો છે તે જાણવાની પરવા નહિ કરનારાં સ્ત્રીપુરુષો : મહિના અને વર્ષો સુધી પાસે-પાસે રહ્યા છતાં એક બીજાનો પરિચય કરવાની બેદરકારીવાળાં

મનુષ્યો સંબંધી વીગત મેળવવાની તકલીફ કેટલી ભારે હોય છે તે શંકરલાલની જાણ બહાર નહોતું.

તેણે મી. પારપીયાને ટેલીફોન પર બોલાવી બધી પરિસ્થિતિ કહી. શાળાના શિક્ષકો પાસેથી ચંદ્રવદનના મિત્રો વિષે માહિતી મળી શકે એમ શંકરલાલ માનતો હતો, પરંતુ એ જાહેર સંસ્થા પાસેથી જરૂરી માહિતી મેળવવા માટે મોટા અમલદારની જરૂર તેને લાગી એટલે તેણે પારપીયાને શાળા પર આવવા કહ્યું. પારપીયા મોટરમાં દોડી આવ્યા, શાળાના હેડ માસ્ટરને મળ્યા, હેડ માસ્ટરે બધા શિક્ષકોને એકઠા કર્યા, ત્યારે તેમને માત્ર એટલી ખબર મળી શકી કે ચંદ્રવદનનો એક મિત્ર નવીનચંદ્ર કરીને છે, અને તે ખેતવાડીમાં રહે છે, પણ કોઈને ખેતવાડીની ગલીના નંબરની ખબર નહોતી.

સૂત્રતંત્રનો એક છેડો હાથમાં આવ્યો છે તો તેનો બીજો છેડો પણ મળશે એવી આશામાં શંકરલાલ ગીરગામ તરફ દોડ્યો. પોલીસ સ્ટેશન પર આવીને તેણે ત્રણ કોન્સ્ટેબલોને સાદા પોશાકમાં ખેતવાડીમાં તપાસ કરવા મોકલ્યા. સાંજે ૬ વાગતાં શંકરલાલના હાથમાં નવીનચંદ્રનું પૂરું નામ, ગલી, માળો અને ઓરડી નંબર આવીને પડ્યાં. શંકરલાલ ત્યાં ગયો, પરંતુ નવીનચંદ્ર ઘેર નહોતો. તેની સ્ત્રીએ માહિતી આપી કે રાત્રે આઠ વાગ્યે નોકરી પરથી તે ઘેર આવશે.

પરંતુ રાત્રે આઠ વાગતાં નવીનચંદ્રને ત્યાં જતાં શંકરલાલને નિરાશા મળી. ઓરડીને તાળું હતું !

શંકરલાલે ટેલીફોન પર કૃષ્ણલાલ શેઠને બોલાવીને પોતાની આજની તપાસની બધી વીગત કહી. પણ શેઠને તો ખૂબ અકળામણ થઈ. વિમા ગૂમ થયાને ૩૦ કલાક તો થઈ ગયા, છતાં હજી તેનો કશો પત્તો મળ્યો નહિ, એ તેમના અધીરા ચિત્તને બહુ અકળાવનારી વાત હતી. તેમણે ટેલીફોન પર નિરાશાનો ઉંડો નિઃશ્વાસ નાંખ્યો, તે પણ શંકરલાલે સાંભળ્યો. તેણે કહ્યું: “શેઠ સાહેબ ! અધીરા થવાથી કશું વળે તેમ નથી. તપાસની વાત છુપાનારાંઓને કાને પહોંચી જાય,

એટલે કામ સહેલું નહિ પણ મુશ્કેલ બને છે, અને તપાસ વિના કાંઈ શોધ થઈ શકતી નથી; માટે આપ ચિંતા ન કરશો; હવે સહવારે નવ વાગ્યે હું આપને મળીશ. રાત્રે કશું કામ આગળ ચાલી શકે તેમ નથી. ”

શેઠ મંદ સ્વરે બોલ્યા: “ હશે બાઈ, તમે કહો અને કરો તે ખરું. આજે તો તમારા બેબામાં મારું માથું છે એમ સમજી લ્યો. ”

બીજા દિવસની સહવારે શંકરલાલ શેઠને ત્યાં પહોંચ્યો, તો શેઠે તેના હાથમાં એક પત્ર મૂક્યો. તે વિભાનો જ પત્ર હતો ! તેમાં લખ્યું હતું:

“ પરમ પૂજ્ય પિતાજી તથા વત્સલ કોઇબા !

“ હું મુંબઈમાં જ છું અને ખુશીમાં છું. મારી શોધ તમે ન કરશો અને મારે માટે ચિંતા પણ ન કરશો.

“ તમે ગોઠવેલું લગ્ન મને અરુચિત હતું. વેવીશાળ રદ થાય તેવી મને આશા નહોતી, એટલે તમને કહ્યા વિના જ હું મારી મેળે ધર છોડી ગઈ છું.

“ ગઈ કાલે મેં ચંદ્રવદન માસ્તર સાથે રાજખુશીથી લગ્ન કર્યું છે અને તમારો બેબોનો આશીર્વાદ યાચું છું.

“ તમે તમારી દષ્ટિથી મારું હિત કરવાનો જ યત્ન કર્યો હશે, પણ મને તેમાં મારું હિત ન દેખાયું; કદાચ મારી બુદ્ધિનો તે વાંક હશે, પરંતુ તેમ હોય તોએ વડીલો પાસે ક્ષમા પ્રાર્થવાનો હું સરખી બાળાનો હક્ક છે.

“ મારી શોધ ન કરશો. હું જરાએ મુશ્કેલીમાં નથી. તમારી ક્ષમા મને મળી ચૂકી છે એમ હું જ્યારે જાણીશ, ત્યારે હું મારી મેળે જ તમારી સમક્ષ આવીશ, અને મારી પાસે જે મૂલ્યવાન વસ્ત્રાલંકારો છે તે બધાંય તમારે ચરણે ધરીશ.

“ લી. તમારો આશીર્વાદ ઈચ્છતી

“ વિભા ”

૧૮

નવીનચંદ્ર

વિભાનો પત્ર વાંચતાં જ શંકરલાલ હડા વિચારમાં પડી ગયો. એ પત્ર ઉપરથી વિભાને શોધી કાઢવાનું કામ તો શંકરલાલને માટે સરલ અને તેમ હતું, પરન્તુ હવે તેને શોધવામાં તેને કશો સાર દેખાતો નહોતો. વિભા પોતે જ પોતાને હાથે લખતી હતી કે તેને પોતાનું વેવીશાળ પસંદ નહોતું તેથી તે માસ્તરની સાથે છૂપી રીતે પરણી ચૂકી હતી, પછી તેને થોડા કલાકમાં શોધવાથી શું કે થોડા દિવસ પછી તે પોતાની મેળે પોતાના પિતાને મળે તેથીએ શું ! જે કાંઈ સાચવવાનું હતું તે વિભાનું કૌમાર્ય અને કૃષ્ણલાલ શેઠની પ્રતિષ્ઠા એ બે વાનાં હતાં. હવે વિભા પરણી ચૂકી હતી અને તેથી શેઠની પ્રતિષ્ઠા નાશ પામવાની જ હતી, તો પછી વિભાને શોધવા પાછળ શ્રમ ઉઠાવવાની શી જરૂર ? તેને લાગ્યું કે પોતે હવે એવી કશી કામગીરી બજાવી શકે તેમ નથી કે જે કૃષ્ણલાલ શેઠને ઉપયોગી નીવડી શકે. શેઠ પાસેથી રજા લેવાનો જ તે વિચાર કરતો હતો. શેઠ તેના વદન પરની નિરાશા જોઈ શકતા હતા. તેમને લાગ્યું કે શંકરલાલને ઉત્સાહહીન થવા ન દેવો જોઈએ, નહિતો તે હાથમાં લીધેલું કામ પૂરું કરશે નહિ.

તેમણે કહ્યું: “મીસ્તર શંકરલાલ ! વિભાનો પત્ર વાંચતાં મારા કલેજના ટુકડા થઈ ગયા છે, પરન્તુ હું તો તમને મુખારકબાદી આપું છું કે તમે માત્ર એક જ દિવસની અંદર જે કાંઈ તપાસ કરીને નિર્ણય પર આવ્યા હતા, તે નિર્ણય વિભાના પત્ર ઉપરથી અક્ષરશઃ સાચો પડે છે. હું કેટલા મોટા બ્રમમાં પડ્યો હતો અને તમે કેટલી ત્વરાથી ખરું કારણ શોધી કાઢીને સાચો નિર્ણય કરી નાંખ્યો હતો, તેનો વિચાર કરતાં મને શરમ આવે છે અને તમારી ખુદ્દિ-શક્તિની પ્રશંસા કરવાનું મન થાય છે.”

“મારા કાર્યની આપ પ્રશંસા કરો છો, તે માટે હું આપનો આભાર માનું છું, પણ હું તો વિભાજનનો પત્ર વાંચીને નિરાશ થઈ ગયો છું. હું માનતો નહોતો કે વિભાજન આટલી હિતાવળથી લગ્ન પણ કરી નાંખશે. મારી એવી ધારણા હતી કે ચંદ્રવદનની સાથે પ્રણવાના આશયથી તે ક્યાંય છુપાયાં હશે અને આપણે તેમને શોધી કાઢીને ભવિષ્યમાં સમજાવીને કામ લઈશું કે નેથી તેમનું મન મનાય અને આપની પ્રતિષ્ઠા જળવાય.”

“હજીએ શું બગડી ગયું છે?”

શંકરલાલે ચમકીને શેઠની સામે તાકી જોયું: “એમ કેમ કહો છો? હવે શું બાકી રહ્યું? લગ્ન કરી નાંખ્યું પછી રહ્યું શું? હવે તે આજે હાથ લાગે તોએ શું અને મહિના પછી પોતાની મેજે ઘેર આવે તોએ શું?”

શેઠનું મ્હોં ગંભીર બની ગયું. શંકરલાલની ગણતરીમાં તેમને અત્યંત ભય દેખાયો. તેમણે શંકરલાલને સમજાવ્યું: “અરે શંકરલાલભાઈ! તમે આવા સમજી ચક્રને કેમ ભૂલો છો? વિભા લખે કે તેણે ભારતર સાથે લગ્ન કર્યું છે તેથી શું થઈ ગયું? એવાં લગ્નો તે વળી થતાં હશે? એ તો બાળકને ફેસલાવવા જેવી વાત છે! આપણે વિભાને ભારતર પાસેથી આપણે ઘેર લાવીએ એટલે બસ; એવું લગ્ન કોઈ માને નહિ અને થયું હોય તોએ ન થયા બરાબર છે!”

લગ્ન થયું હોય, તોએ તે ન થયું હોવાનું મનાવવાની શેઠની હિંમત શંકરલાલને અજબ પ્રકારની લાગી. તેણે કહ્યું: “પણ જો વિભાજન લગ્ન કર્યું હોવાનું લખે છે, તો તેમણે કોઈને ધરને ખૂણે પણ કાંઈ લગ્નવિધિ તો કર્યો જ હશે ને?”

“અરે, એમાં વિધિ-વિધિની વાત કેવી?” શેઠે શંકરલાલની બક્ષી શંકાઓને હિડાવીને જ કામ સેવા માંડયું: “એ તો અંગ્રેજોની પેઠે લગ્નની વિંટી પહેરી લીધી હશે; એ તે કાંઈ શાસ્ત્રવિધિ મુજબનું લગ્ન કહેવાય?”

“પણ કદાચ વિધિસરનું લગ્ન કર્યું હોય તો ?”

“તોપણ તમારે તેની કશી ચિંતા કરવી નહિ. એક વાર વિમાને શોધીને મને તેનો મેળાપ કરાવી આપોને, પછી તે લગ્ન ને બગ્ન બધુંએ હું જોઈ લઉંશ. જ્યાંસુધી વિમા મારાથી દૂર છે, ત્યાંસુધી હું લાચાર છું; તે મને મળી એટલે માની લો કે બધી બાજુ મારા હાથમાં છે.”

શંકરલાલ ચક્રિત થઈ ગયો. પોતાની મેળે નાસી જઈને રાજીપુશીથી ચંદ્રવદનને પરણનાર વિમાના દિલની કશી ગણતરી કૃષ્ણલાલ શેઠને હોય એમ શંકરલાલને લાગ્યું નહિ. શેઠે ગોઠવેલું લગ્ન વિમાને અરુચિ કર હતું અને તેથી જ તેણે આવું સાહસ કર્યું હતું, એ પરત્વે તો કૃષ્ણલાલના અંતરમાં વિચારની નાની સરખી લહરિ પણ જગી હોય એમ શંકરલાલના જોવામાં આવ્યું નહિ.

શેઠની વિચારસરણીનો સંપૂર્ણ ખાલ આવતાં શંકરલાલ અંતરમાં ભય પામ્યો. તેનાં રોમ થરથરી ગયાં. વિમા ઉપર શું શું વીતશે તેની કલ્પના તેણે કરવા માંડી પણ તે આગળ વધે તે પહેલાં શેઠે તેને વિચારમાંથી જમાડ્યો: “હવે વિલંબ ન કરતાં આપણે શોધી કાઢવું જોઈએ કે વિમા અને ચંદ્રવદન ક્યાં છુપાયાં છે.”

“હા, આ પત્ર જ આપણને તે દિશામાં કાંઈક મદદ કરશે.” એમ કહી શંકરલાલે પત્રનું પરખીડીઈ અને તે પત્ર તપાસ્યાં. પરખીડીઆ ઉપર કાલબાદેવી પોસ્ટ ઓફીસની છાપ હતી. જે લેટર પેપર ઉપર પત્ર લખેલો હતો, તેનું મથાળું કાપી નાંખવામાં આવેલું હતું અને બાકીના કોરા કાગળ ઉપર જ વિમાએ પત્ર લખ્યો હતો. પરખીડીઈ તો પોસ્ટ ખાતાનું જ હતું. પત્ર લખવામાં વપરાયેલી શાહી બ્લ્યુબ્લેક હતી. એ બધું જોઈને શંકરલાલ બોલ્યો: “વિમા કાલબાદેવી નજીકના કોઈના મકાનમાં છે; કોઈ વેપારીને ઘેર તેણે આશ્રય લીધો છે એમ જણાય છે.”

“ કાલ્યાણેવી રોડ પર અમારા તો કોઈ ઓળખીતા નથી, પણ કાઠિયાવાડીઓ ત્યાં રહે છે અને ચંદ્રવદન કાઠિયાવાડનો જ છે, એટલે તેના કોઈ મિત્રને ઘેર બેઠે જણુ હશે. પણ પેલો નવીનચંદ્ર તો ગીરગામમાં રહે છે ને ? ”

“ નવીનચંદ્રને ઘેર તો તે નથી જ. તેનો કે નવીનચંદ્ર અને ચંદ્રવદન એ બેઠેનો ઓળખીતો કોઈ માણસ હશે એવું અનુમાન કરી શકાય. હશે, હવે હું તપાસ કરું છું; સાંજે આપને ખબર આપીશ. ”

“ જુઓ, હજી કશું બગડી ગયું નથી, એટલે જેમ અને તેમ ઉતાવળે પત્તો લાગે તેમ કરજો. ન્યાતમાં હજી કોઈ કશું જણ્યું નથી. માનચંદ્ર શેઠને તો મેં કહી દીધું છે કે વિભા ઘેર આવી ગઈ છે અને રસ્તામાં તબિયત બગડી જવાથી તે તમારે ત્યાં જમવા નહિ આવતાં થોડી વાર પોતાની બહેનપણીને ત્યાં આરામ લઈને ઘેર પાછી આવી છે. ”

“ ઠીક કર્યું. ” એમ કહી શંકરલાલ ઉઠ્યો.

નવીનચંદ્ર મૂળે જોડા મારફટમાં એક કાપડિયાને ત્યાં નોકરી કરતો હતો. પોલીસ અમલદાર તરીકે પોતે નવીનચંદ્રને મળવું એ શંકરલાલને વાજબી લાગ્યું નહિ. તેણે ઘેર જઈને કપડાં બદલાવીને હુબ્બા વેપારી વણિકને વેશ ધારણ કર્યો અને પછી તે નવીનચંદ્રને ઘેર ગયો, અને ઘેર તે નહિ હોવાથી તેના શેઠની દુકાન પર ગયો.

નવીનચંદ્રને દુકાનની બહાર બોલાવીને શંકરલાલે કહ્યું: “ આપણે આજે પહેલી જ વાર મળીએ છીએ. કૃષ્ણલાલ શેઠ મારા રનેહી છે. ”

“ કૃષ્ણલાલ શેઠ કોણ ? ” નવીનચંદ્રે પૂછ્યું.

શંકરલાલ હસ્યો અને બોલ્યો: “ કૃષ્ણલાલ શેઠને ત્યાં તમારા મિત્ર ચંદ્રવદન ભાસ્તર નોકરી કરતા હતા. ”

“ હાં, હાં, સમજ્યો. આપને શું કામ છે ? ”

“ મને ચંદ્રવદન ભાસ્તરનું કામ છે. ”

“તે તો લાલજી માનસીંગના માળામાં રહે છે.”

“ત્યાં હું જઈ આવ્યો પણ તે ઘેર નહોતા, એટલે હું તમને મળવા આવ્યો છું.”

“તોફરી પર ગયો હશે, રાત્રે ઘેર મળશે.”

“નવીનચંદ્રભાઈ! હું એક અગત્યને કામે તમને મળવા આવ્યો છું; તમે ને હું બેઉ જાણીએ છીએ કે ચંદ્રવદન પોતાને ઘેર માંડે તમને નથી.”

“ના, મને કશી ખાહિતી નથી. એકલો માણસ હોય સાધારણ રીતે ઘેર રાત્રે જ મળે. ત્રણ-ચાર દિવસથી તે માંડ્યો જ નથી.”

શંકરલાલ હસીને બોલ્યો: “હવે એ બધી વાત જવા દે તમે બધું જાણો છો, એની મને ખબર છે; પણ હું તમારા મિત્રનું હિતની એક વાત તમને કહેવા આવ્યો છું. તે જો તમારે સાંભળવું હોય તો કહું.”

“કહોને, મને કશો વાંધો નથી. પણ તમે એવું બેદમાં બોલો છો કે મને કંઈ સમજાતું નથી. વાત શું બની છે?”

“હજી તમે વાતને ઉઠાવ્યા કરો છો ત્યાંસુધી હું તમને શું કહું?”

“ન કહો તો તમારી મરજી, પણ ચંદ્રવદન સંબંધી તમે કે ગંભીર વાત કહેવાના હો એમ લાગે છે અને મને એ વિષે કે ગંધ પણ નથી.”

“હીક ભાઈ, જેવી તમારી મરજી. હવે તમને કશું કહેવાનું જરૂર જ ક્યાં રહી? તમારા મિત્રનું હિત થાય અને કૃષ્ણલાલનું પાત્ર મન માને એવો કાંઈ તોડ લાવવાના હેતુથી હું તમારા જેવા ડા. માણસને વચ્ચે રાખીને કામ લેવા ઈચ્છતો હતો; પરંતુ તમારી એ મરજી નથી, તો લાચાર! પોલીસના હાથમાં વાત ગયા પછી :

રજનું ગજ થાય છે, તે તો તમે જાણતા હશો.” શંકરલાલને નવીનચંદ્ર બહુ કડક માણસ લાગ્યો.

“ પોલીસના હાથમાં વાત જાય તેવું ગંભીર વળી શું છે ? ”

“ બસ કરો, મી. નવીનચંદ્ર ! તમે વાતથી તદ્દન અજાણ્યા છો, એવો તમારો દેખાવ મને ગમતો નથી. ” શંકરલાલ જરા અકળાઈને બોલ્યો : “ શેઠે તો શુંનું શું કરી નાંખ્યું હોત, પરંતુ હું તેમને ભેગ કરવા દેવા ઈચ્છતો નહોતો, કારણકે તેમાં બેઉ પક્ષનું અહિત રહેલું હતું. પરંતુ તમારું વિચિત્ર વલણ જોતાં મને લાગે છે કે ચંદ્રવદનનું સાચું દિત જોવાની તેના મિત્રોમાં સમજણ નથી. ”

નવીનચંદ્ર જરા નરમ બનતો દેખાયો, પણ તેના અજાણપણામાં કશો ફેર પડતો દેખાયો નહિ. તેણે કહ્યું : “ આપ આકળા થાઓ છો, એટલે હું આપને કશું વધારે પૂછતાં અચકાઉં છું. પરંતુ આપ મને આવતી કાલે મળો તો સારું. દરમ્યાનમાં હું કાંઈક માહિતગારી મેળવી લઉં. વારુ, આપનું નામ શું ? આપ ક્યાં રહો છો ? ”

“ હું જ આપને અહીં મળીશ, પરંતુ આપ આખો દિવસ માંગો છો, તે મને ઠીક લાગતું નથી. કાંઈક ઉતાવળ થવાની જરૂર છે, કારણકે શેઠ બહુ અકળાય છે. ”

“ આપે મારું ઘર જોયું છે ? ”

“ હા, આપને ઘેર જઈને જ હું અહીં આગ્યો. ”

“ ત્યારે રહવારે આપ મને ઘેર મળજો. દરમ્યાનમાં આપ પણ જરા શાંત થશો અને આપણે વધારે ખુલાસાથી વાતચીત કરી શકીશું. ”

શંકરલાલ આ હુશિયાર માણસની ચતુરાઈ તરફ મંદમંદ હસી રહ્યો. વાતચીતના છેવટના ભાગમાં તેનું તદ્દન અજાણપણું પકડાઈ જતું હતું, પરંતુ તે તેના મનમાં માનતો હતો કે પોતે એ અજાણપણાને નિભાવી રહ્યો છે. શંકરલાલને તે વિષે કસી પીકર નહોતી.

શંકરલાલ પાછો ફર્યો અને નવીનચંદ્ર દુકાનમાં ગયો.

નવીનચંદ્રની હીલચાલ તપાસવાને માટે શંકરલાલે તુરત પોતાના એક માણસને મારકીટમાં મૂક્યો.

અનતાં સુધી શાંતિથી જ વિભાનો પત્તો મેળવવાને શંકરલાલે ઇતેન્નર હતો, પરંતુ નવીનચંદ્રની અતિ ચતુરાઈથી કદાચ કાંઈ કડક માર્ગ લેવો પડે તો સ્વતંત્ર રીતે આતમી મેળવવાની જોખવાઈ કરી સમજી, એ આ છૂપી પોલીસના માણસને જરૂરી લાગ્યું.

૧૯

પ્રતિષ્ઠા પર આક્રમણ કરનારી ખીજ આફત

વિભા ગુપ્ત ચર્ચ ત્યારથી કૃષ્ણલાલ શેઠ એવા ઉદ્દેગથી ઘેરાઈ ગયા હતા કે તેમને ક્યાંય એન પડતું નહોતું. તે મીલમાં જતા, પેઢી પર જતા, વેપારીઓમાં ફરતા, કામઘંઘો કર્યા કરતા, પરંતુ એકેમાં તેમનું ચિત્ત ચોંટતું નહોતું. ત્રણ દિવસમાં તો તે એટલા શીક્ષા પડી ગયા કે જાણે તાજે મંદવાડ ખામને ઉઠ્યા હોય.

પ્રકટ દુઃખો કરતાં છાનાં દુઃખો માણસનાં તનમન ઉપર વધારે ગંભીર અસર કરે છે. પ્રકટ દુઃખો વેઠતાં મનુષ્ય પ્રત્યે ધૃતિર મનુષ્યોની સહાનુભૂતિ આકર્ષાય છે, તેમની તરફથી આશ્વાસન મળે છે, અને અંતરના દુઃખનો દંશ નરમ થાય એવો સંયોગ પ્રાપ્ત થાય છે; પરંતુ છાનાં દુઃખો અંતરને ફોલી ખાય છે; નથી કોઈને દુઃખ કહી શકાતું, નથી સહાનુભૂતિદારા સ્વજનો કે મિત્રોની માયાળુ હાંફ પ્રાપ્ત કરી શકાતી, કે નથી આશ્વાસનના શબ્દો અશ્રુભીની આંખોને સુકાવી શકતા.

અંતરમાં થતો સુખ કે દુઃખનો ક્ષોભ બાહ્યવિષ્કાર માંજે છે. એ આવિષ્કાર મુખદ્વારા કાંતો વાણીથી થાય છે, કાંતો અર્થસૂચક ઉદ્ગારથી થાય છે. સુખક્ષોભ પ્રકટ હાસ્ય અને દુઃખક્ષોભ પ્રકટ વિલાપ

કરાવે છે તે એ પ્રકારનો આવિષ્કાર જ છે. તે જ રીતે મનુષ્ય એ ક્ષોભને શાંત કરવાને પોતાનાં સુખદુઃખની વાતી અન્યને કહેવા માટે ધણી વાર તલસતો હોય છે અને એ તલસાટ ન્યારે ઉગ્ર બને છે ત્યારે તે આવેશમાં આવી જાય છે. એકાંતમાં ઉન્નત નૃત્ય કે અરણ્ય-રુદન એ સુખ-દુઃખના ક્ષોભના જ પ્રકટ શારીરિક આવિષ્કારો છે.

કૃષ્ણલાલ શેઠનો દુઃખક્ષોભ આવિષ્કાર માંગી રહ્યો હતો. પોતાનું મનોદુઃખ કોઈ અંતરના માણસને કહીને મનનું દુઃખ જરા હલકું કર્યા વિના તેમના મનને એન પડે તેમ નહોતું. બે દિવસથી પ્રિયંકરાને બૂલી જવાની તેમને ફરજ પડી હતી, પરંતુ આજે તેમને તે સાંભરી આવી. સાંજ પડી, શંકરલાલે ટેલીફોનથી ખબર આપી કે ચંદ્રવંદનના મિત્ર નવીનચંદ્રનો મેળાપ થયો છે અને કાલે સહવારે ફરીથી મળવાનું ઠરાવ્યું છે, એટલે શેઠ ઉઠીને બારે હૃદયે મોટરમાં બેઠા અને પ્રિયંકરાને ત્યાં ઉપડયા.

પરંતુ પ્રિયંકરાના મકાન પાસે મોટર થોભતાં જ શેઠ એકાએક ચમકી ગયા. જે મકાનમાં પ્રિયંકરા રહેતી હતી તે મકાન અંધ હતું અને બહાર “ભાડે આપવાનું છે” એમ લખેલું પાટીઈ લટકતું હતું!

“આ શું? પ્રિયંકરા એકાએક ક્યાં ચાલી ગઈ?” શેઠ આશ્ચર્યના મોજાથી ધસડાતા મોટરમાંથી ઊતર્યો. નીચે એક ધરાની રેસ્ટોરાં હતું; રેસ્ટોરાં પર શેઠે પૂછ્યું તો જવાબ મળ્યો કે “તેઓ તો બે દિવસથી ખાલી કરી ગયાં છે, પણ ક્યાં ગયાં છે તે ખબર નથી.”

શેઠને કશી સમજ પડતી નહોતી કે પ્રિયંકરા એકાએક કેમ ચાલી ગઈ? તેને શેઠે જરાએ અસંતોષ થવા દીધો નહોતો, તેનું મન પોતા ઉપરથી ઊતરી ગયું હોય એવું શેઠને કોઇ વાર જણાયું નહોતું; થોડા દિવસથી તો પ્રિયંકરાએ જ આગ્રહ કરીને શેઠને બપોરે ચાહ પીવા પોતા પાસે આવવાની ફરજ પાડી હતી. આવી શાણી છોકરી એકાએક જતી કેમ રહી?

શેઠને કદ્યના આવી કે તેને કદાચ તેની માતા ફેસલાવીને

ક્યાંક લઈ ગઈ હશે. પરંતુ એમ જ હોય, તો પ્રિયંકરા ખાનગી રીતે પોતાને એ વાત કેમ ન કહે? શેઠને ખાત્રી હતી કે પ્રિયંકરાની માતા કદાચ ધનલોભી હોય, પણ પ્રિયંકરાનું દિલ તો પોતા સાથે સંપર્ક રીતે મળા ગયું હતું.

શેઠ એમ વિચારતા પાછા મોટરમાં આવીને બેઠા અને હજી મોટર ઉપડી નહોતી, એટલામાં બાજુએ થઇને બિહારીલાલ હાથમાં લાંબી લાકડી લઇને પસાર થયો. શેઠે તેને હાક મારીને બોલાવ્યો: “અરે, બિહારીલાલ! અહીં આવ તો.”

બિહારીલાલ આવ્યો અને મોટરના દરવાજા પાસે બિભો રહ્યો. શેઠે લાગલો જ પ્રશ્ન કર્યો: “કેમ, પ્રિયંકરા અને એની બા ક્યાં છે?”

“માલુમ નહિ, સાય.”

“પણ તું તેમની નોકરીમાં તો છે ને?”

“નહિ સાય.” એમ કહેતા બિહારીલાલ ચાલતો થયો. શેઠને હજી તેને ધણુંએ પૂછવું તું, પણ તે સાંભળવાની દરકાર કર્યા વિના જ ચાલતો થઇ ગયો.

બે દિવસ પહેલાં “શેઠ સાય, શેઠ સાય” કહેતાં જેની જીભ સુકાતી નહોતી, તે એક સાધારણ ભિયો આમ બેદરકારી દર્શાવતો આવ્યો ગયો, તે જોઇને શેઠને બહુ નવાઈ લાગી. શેઠને મકાન એકાએક ખાલી થવામાં અને બિહારીલાલના જવાબમાં કાંઈક બેદ દેખાયો, પરંતુ એ બેદ શો હોઈ શકે? પ્રિયંકરા હવે પોતાની રહેવા માંગતી નથી, એટલું જ ને?

“કશી શીકર નહિ.” શેઠ મનમાં બોલ્યા: “પૈસા હશે તો ખાંચસો પ્રિયંકરાઓ મળશે!”

અને શેઠે મોટરને મીલ તરફ હાંકવાનો હુકમ આપ્યો.

બીજે દિવસે રહેવારે બંગલા પર ટપાલ આવી, તેમાં શેઠના નામનો એક રજીસ્ટર કરેલો પત્ર હતો. શેઠે પત્ર હાથમાં લઇને સહી કરતાં પહેલાં જોયું કે પત્ર મુંબઈના બાણીતા સોલ્લીસીટરો મેસર્સ

ચંદનમલ અને ગોડમોલે તરફથી આવેલો હતો. શેઠને નવાઈ લાગી કે વેપાર-ધંધાને લમતી નોટીસો પેઠી પર કે મીલની ઓશીસના સીરનામે આવવી જોઈએ તેને બદલે પોતાના રહેવાના મકાનને સીરનામે કેમ આવી હશે ?

શેઠે સહી કરી આપીને પત્ર લીધો અને ફેડ્યો. તે વાંચતાં જ શેઠને આખે શરીરે પરસેવો વળી ગયો, શ્વાસ જોરથી ચાલવા લાગ્યો અને ક્ષણભર આંખે ઝાંઝવાં વળી ગયાં.

મીસીસ જમનાબાઈ દેવશંકર બટ્ટ નામની બ્રાહ્મણ વિધવા તરફથી સોલીસીટરોએ કૃષ્ણલાલ શેઠને એક નોટીસ મોકલી હતી !

સોલીસીટરોએ જણાવ્યું હતું કે તેમનાં કુળ જમનાબાઈને દીવાળી ઉર્ફે પ્રિયંકરા નામની એક કુમારિકા પુત્રી છે, અને તેમના કુળના જાણવામાં એવું આવ્યું છે કે તમે-કૃષ્ણલાલ શેઠ એ કુમારિકાની સાથે પતિ-પત્નીના વહેવારથી વર્ત્યા છો. જમનાબાઈ એક પ્રતિષ્ઠિત બ્રાહ્મણ કુટુંબની બાઈ છે કે જે કામ ઉંચા સંસ્કારવાળી છે, જેમાં પુનર્લમ કે છૂટા છેડા થતા નથી; દીવાળી સગીર છે અને હવે તેને ઉપર જણાવેલા કારણથી પોતાની ન્યાતમાં વરાવવાનું તેની માતાને માટે અશક્ય બની ગયું છે. આ કારણથી કૃષ્ણલાલ શેઠે દીવાળીને પરણેલી ઓરત તરીકે સાથે રાખવી, તેનું ભરણપોષણ કરવું અને લગ્નના હક્કો પૂરા કરવા.

આકાશમાંથી કારમું વજ્ર પડે તેવી જ આ નોટીસ કૃષ્ણલાલ શેઠને લાગી. પ્રિયંકરા એકદમ મકાન ખાલી કરી ગઈ અને બિહારીએ સીધો જવાબ પણ ન આપ્યો, તેનું ખરું કારણ હવે શેઠના સમજવામાં આવ્યું.

શેઠ તુરત સમજી ગયા કે કેવળ ગેરવાજબી રીતે પૈસાની મોટી રકમ કઢાવવાની આ યુક્તિ હતી, કારણકે પ્રિયંકરા અને જમનાબાઈ સારી પેઠે જાણતાં હતાં કે પ્રતિષ્ઠાને ખાતર પોતે પ્રિયંકરાને પોતાના ઘરમાં રાખવા તૈયાર નથી; અને એ સ્થિતિનો જ ગેરવાજબી રીતે લાભ લૂંટવાની આ બાજી હતી.

શેઠે બહુ વિચાર કર્યો. પોતે બદમાશ માણસો સાથે સંબંધ બાંધવામાં બૂલ કરી હતી એમ શેઠને લાગ્યું ખરું, પરંતુ હવે કરવું શું, એ જ મુખ્ય પ્રશ્ન હતો. આ નોટીસનો જવાબ આપવો, કે પ્રિયંકરાને અને તેની માતાને શરમાવીને સમજાવી લેવી, એ પ્રશ્નો શેઠના મસ્તકને મૂંઝવવા લાગ્યા. વિભા સંબંધી ચિંતા આ નવી આવી પડેલી બીજી મોટી ચિંતામાં ડૂબી ગઈ.

શેઠ એકદમ મોટરમાં પોતાના એક મિત્ર ધનશ્યામદાસ બેરીસ્ટર પાસે ગયા. શેઠ અને બેરીસ્ટર નિશાળના મિત્રો હતા. ધંધાને અંગે શેઠ બેરીસ્ટરને કાંઈ કામકાજ આપતા તેથી એ મિત્રતા ત્રુટક-ત્રુટક સ્વરૂપમાં તાજી રહી હતી; પરંતુ બેઠે અંતરના મિત્રો તો નહોતા જ; છતાં આ વખતે શેઠને ધનશ્યામદાસને અંતરનો મિત્ર લેખ્યા વિના ચાલે તેમ નહોતું, કારણકે પોતાના ખાનગી જીવનપ્રકરણને તેની પાસે ખુલ્લું કરવાનું હતું.

શેઠે મૂળા મૂળા નોટીસ ધનશ્યામદાસના હાથમાં આપી. તેમણે તે વાંચીને અંતરમાં ચમકારો અનુભવ્યો; પણ ધનશ્યામદાસ એક ચતુર માણસ હતા. પોતાનો મનોભાવ જોઈને સામેો માણસ સંકોચાશે કે ક્ષોભ પામશે એવું જો તેમને જણાય તો તે પોતાનો મનોભાવ જરાએ પ્રકટ થવા દેતા નહિ. યુમ દર્દનો ભોગ થઈ પડેલા પ્રતિષ્ઠિત દર્દી પ્રત્યે હોશિયાર ડાક્ટર જેવું દિલસોજ અને વિશ્વાસ-બર્યું વર્તન ચલાવી તેનો ક્ષોભ મટાડે છે, તેવું જ વર્તન ધનશ્યામદાસે કૃષ્ણલાલ શેઠ પ્રત્યે ચલાવવા માંડ્યું.

“શેઠ સાહેબ ! આ નોટીસમાં કાંઈ સાચું છે ખરું ?”

“સાચું-ખોટું બેળસેળ છે.”

“એ તો એમ જ હોય; સોલીસીટરને હાથ એક વાત આવી એટલે પચીસ ટકા સાચું અને પોણોસો ટકા જૂઠું હોવાનું જ. સારા ને નિર્દોષ માણસોય કેટલીક વાર હરામખોરોનો ભોગ થઈ જાય છે. આમાં કંતો તમે જમનાબાઈને કાંઈ આર્થિક ટેકો આપ્યો હશે અને તેનો ઉલટો અર્થ તે કરવા માંગતી હશે, નહિ વાર ?”

“ લગભગ તમે કહો છો તેવું જ છે. ” શેઠથી દિલ ખોલીને કહી શકાયું નહિ. ધનશ્યામદાસ પણ તે સમજતા હતા.

“ પણ જમનાબાઈને આ પ્રિયંકરા નામની છોકરી તો હશે જ. ”

“ હા, છે. એક વાર ગરીબાઈને કારણે તે છોકરીએ મદદ માટે મારા પર ચિઠ્ઠી લખી હતી અને મેં તેને મદદ આપી હતી. ”

“ એ ચિઠ્ઠી તમારી પાસે છે ? ”

“ ના, મને શી ખબર કે આમ થશે ? મેં તે ફાડી નાંખી હતી. ”

“ ત્યારે તમે તો એ છોકરી કે તેની મા ઉપર કાંઈ ચિઠ્ઠી નથી લખી ને ? ”

“ ના રે. મારા હાથનો એક અક્ષર પણ તેની પાસે નથી. ” શેઠે વિનયની સહજ ખુમારી અનુભવતાં કહ્યું.

“ ત્યારે, તે બાઈ સોલીસીટર દ્વારા કંઈ હિંમતથી આ નોટીસ મોકલતી હશે, તે કાંઈ સમજાતું નથી. ”

“ કેવળ પોકળ ધમકી જ હોવી જોઈએ. ”

“ એમ તો ન હોય; પોકળ ધમકી હોય તો એ કેસ સોલીસીટર પોતાના હાથમાં ન લે. ”

શેઠ વિચારમાં પડ્યા. આટલી વાતચીત પછી શેઠમાં ધનશ્યામદાસ પાસે કાંઈક વધુ વાત કરવાની હિંમત આવી હતી. તેમણે કહ્યું : “ જુઓ દાસ ! તેની પાસે કશો પુરાવો નથી, બાકી અધું સાચું છે. ”

“ સાચું તો હોય, એથી શું ? ” શેઠને પોતાના વર્તનને માટે શરમમાં નહિ તણાવા દેવાને ધનશ્યામદાસે કહ્યું : “ પણ પુરાવા વિના એ આપણને શું કરી શકનાર છે ? આપણે એને બરાબર તતકાવીને જવાબ આપીશું. ”

“ એક વાત તમને કહું. બિહારીલાલ નામનો એક નોકર તેનો સાક્ષી બની શકે તેમ છે. ”

“ પણ તમારા હાથદસ્તનો કાંઈ લેખી પુરાવો તેની પાસે છે ? એ જ હું પૂછું છું. ”

“ના, એ ખાટે હું પૂરતી સંભાળથી વત્યો છું.”

“ત્યારે એ જખ મારે છે; એક વાર તેને આવવા દો કોર્ટમાં એટલે જોઈ લઈશું. કહો, હવે આપણી અંજત વાતો. મઝામાં તો છો ને? આને બહુ વખતે મળ્યા.”

“હા, આનંદમાં છું.”

“છોકરાં મઝામાં છે?”

“હા.” શેઠે ધડકતે હૃદયે જવાખ આપ્યો. પણ હજી તેમના અંતરમાં પેલી નોટીસ ઘૂમી રહી હતી. તેમણે પૂછ્યું: “હેં દાસ! મામલો કોર્ટે જાય તો બંને આપણે જીતીએ, પણ છાપાંમાં ખૂબ ચવાઈએ, નહિ વાર?”

“હા. કોર્ટે ગયા એટલે પછી આખરુ અને ગેરઆખરુનાં બેઉ પક્ષાંમાં એક એક પગ સમજવો; પણ સારા માણસો એવી ગેર-આખરુની પરવા કરતા નથી. મોટા બેરોનેટો અને રાજાઓ ઉપર પણ કેસ ચાલે છે અને જ્યારે પરિણામે કુંદન કુંદનરૂપ પુરવાર થાય છે ત્યારે લોકો વાહવાહ પણ કરે છે.”

“અને લોકો એમ પણ માને છે કે કાયદાની બારીકાઈ કે વકીલોની લડતથી નિર્દોષ પુરવાર થયા છતાં અંદરખાને બધા આરોપો સાચા હોવા જોઈએ, નહિ વાર?”

ધનશ્યામદાસ હસ્યા: “હા, એમ પણ બને. છતાં એવી રીતે ડાહ્યા માણસે ખોટા બયથી ભરમાવું ન જોઈએ, એવો મારો અભિપ્રાય છે.”

“હીક છે. હવે શું કરવાની સલાહ આપો છો?”

“હું દેવદાસ અને ખંઢેરીયા સોલીસીટરોને મળીશ અને તેમની પાસે નોટીસનો જવાખ ઘડાવીને તમને વંચાવીશ.”

“હીક, જવાખ ક્યારે તૈયાર થશે?”

“કાલે આ વખતે મળજો.”

અને વકીલ તથા અસીલ છૂટા પડ્યા.

૨૦

એ મેઢાળો કેમ વળ્યો ?

બીજે દિવસે કૃષ્ણલાલ શેઠ બેરીસ્ટર ધનસ્થામદાસને મળ્યા, ત્યારે શેઠે બેરીસ્ટરની મુખમુદ્રા અત્યંત ગંભીર અનેલી જોઈ. શેઠે જતાંવાંત પૂછ્યું: “ કેમ, પછી પેલો જવાબ ધડાવી લાવ્યા ? ”

“ ના, તમને થોડું પૂછવાની જરૂર બીની થઈ છે. ”

“ શું વાર ? ”

“ તમે પ્રિયંકરા સાથે એકે ફોટોગ્રાફ પડાવેલો ? ”

શેઠનું હૃદય બિછળવા લાગ્યું. વકીલે આ વાત ક્યાંથી જાણી એ જાણવાને તે ઉત્સુક હતા, પરંતુ તેમણે એ ઉત્સુકતા ન દાખવતાં ડાક્ટર પાસે ખડા થએલા દર્દીની જ સ્પષ્ટવક્તૃતા દાખવવાની વધારે જરૂર માની અને એકદમ “ હા ” જાણી દીધી. સાથે બેઠેયું: “ પણ તેમાંય મેં પૂરતી સાવચેતી રાખી છે. એક વિશ્વાસુ અને પ્રામાણિક ફોટોગ્રાફર પાસે ફોટો પડાવેલો, તેની બધી નકલો અને મૂળ કાચની પ્લેટો એ બધું મારી પાસે જાળવી રાખ્યું છે. ”

“ છતાં મને માનવાનું કારણ છે કે કાંતો ફોટોગ્રાફ અપ્રામાણિક નીવડ્યો છે અને કાંતો તમારા ઘરમાંથી ફોટોગ્રાફ ચોરાયો છે. ”

શેઠ આભા બંન્યા: “ હે, એ આપે ક્યાંથી જાણ્યું ? આપે ફોટોગ્રાફ જોયો છે ? કેવો એ ફોટોગ્રાફ છે ? બનાવટી તો નથી ને ? ”

મેં ફોટોગ્રાફ જોયો નથી, પરંતુ કલ્પમાના વકીલમંડળમાં જ ફરતી ફરતી એક વાત મારે કાને આવી છે કે પ્રિયંકરા સાથે તમે પડાવેલો ફોઈ એવો ફોટોગ્રાફ જમનાબાઈ પાસે છે કે જે ઉપરથી તમારો અને પ્રિયંકરાનો લગ્ન જેવો સંબંધ જ સામો પક્ષ પુરવાર કરી શકે. અને છોકરી કુંવારી છે, બ્રાહ્મણની દીકરી છે,

એ વળી ફેસની ગંભીરતામાં ઊમેરો કરનારી બાબતો છે. ” વકીલે શેઠને તેમની પરિસ્થિતિ સ્પષ્ટ શબ્દોમાં સમજાવી દીધી.

“ મને બહુ આશ્ચર્ય થાય છે, ઘનશ્યામભાઈ ! ફેટોગ્રાફ તેની પાસે ગયો હોવાનો સંભવ નથી. ફેટોગ્રાફર અપ્રામાણિક થાય તેવો નથી. પોલીસખાતું પણ અગત્યના અને છાનામાં છાના ફેટોગ્રાફ પાડવાનું અને તેની નકલો કરવાનું કામ જે ફેટોગ્રાફરને સોંપે છે તેને જ મેં કામ સોંપ્યું હતું; છતાં આપ કહો છો, તો હું ખાત્રી કરું. ”

“ એક વાર ખાત્રી કરો, પછી આપણે વિચાર કરીશું. ”

શેઠ તુરત ઉઠ્યા, અને દોડતી મોટરે ઘેર આવ્યા. કબાટમાં બરાબર સાચવીને મૂકેલા ફેટોગ્રાફ અને તેની મૂળ પ્લેટો તેમણે તપાસી અને ગણી જોઈ. બધું બરાબર હતું.

ઘેરથી પાછાં નીકળ્યા તે અનંત ફડકેના સ્ટુડીઓમાં આવ્યા. તેને એકાંતમાં બોલાવીને તેમણે પૂછ્યું: “ અનંતરાવ ! થોડા જ દિવસ પહેલાં તમે મારી ત્રણ પ્લેટો લીધી હતી. ”

“ જ હા, આપની સાથે આપનાં પત્ની પણ હતાં. ”

‘ પત્ની ’ શબ્દ સાંભળીને શેઠના દિલમાં ચીરો પડ્યો, પણ તેની વેદના તેમણે દબાવી રાખી.

“ તમે મને ફેટોગ્રાફની ત્રણ પ્લેટો અને તેની નવ નકલો આપી છે, પણ તમે એમાંના કોઈ ફેટોગ્રાફની એકે નકલ કોઈને કાઢી આપી છે ખરી ? ”

“ એ શું બોલો છો, શેઠ સાહેબ ? ” અનંત ગંભીર બનતો બોલ્યો: “ આપના ફેટોગ્રાફની નકલ હું ખીજને કાઢી આપું એમ આપ માનો છો ? ”

“ હું નથી માનતો, તમારા પર સંપૂર્ણ વિશ્વાસથી મેં કામ કરાવ્યું છે, છતાં એક ફેટોગ્રાફ વધુ નીકળ્યો છે અને તે કોઈ ખીજ

માણસના હાથમાં ગયો છે.” શેઠની આંખમાં અને સ્વરમાં મૂર્તિ-મંત વેદના પ્રકટી નીકળી.

અનંત વિચારમાં પડી ગયો. તેને ખોવાએલા ફોટોગ્રાફની વાત યાદ આવી. એક ફોટોની નકલ પાછળથી ઉતાવળે છાપવી પડી હતી તે તેને સાંભર્યું. તેનું મ્હોં પડી ગયું. એ જ ફોટોગ્રાફ કોઈ બીજા માણસના હાથમાં ગયો હોવો જોઈએ એમ હવે તે અનુમાન કરી શક્યો, પરંતુ એ કેવી રીતે બન્યું તે હજી તે સમજી શકતો નહોતો. તેને યુપયુપ બેબેબે જોઈને શેઠ બોલ્યા: “ તમે શું વિચાર કરો છો ? એક જ ફોટોગ્રાફની નકલ પારકે હાથે જવાથી હું કેવી આક્રમક બિતરી પડ્યો છું તેની તમને કલ્પના ક્યાંથી હોય ? તમારા મ્હોંમાંગ્યા પૈસા આપ્યા છતાં તમે થોડા પૈસાની લાલચથી આવું દુષ્ટ કામ કરતાં..... ”

“ માફ કરો શેઠજી ! ” અનંત વચ્ચે બોલ્યો: “ મેં એવું દુષ્ટ કામ કર્યું નથી અને આ જીવનમાં તો લાખ રૂપિયાની લાલચે પણ હું એવું કામ કરવાનો નથી. પણ તમે જરા ધીરજથી બેસો. હું તપાસ કરી તમારી પાસે સંતોષકારક ખુલાસો કરવા તૈયાર છું. ”

અનંત અંદરની ઓરડીમાં ગયો અને દરેક મિનિટમાં તે પાછા ફર્યો, ત્યારે તેના વદન ઉપર જાણે પ્રેતકળા પ્રસરી ગઈ હતી.

તે શેઠની સામે એક ખુરશી ખેંચી લાવીને બેઠો, પણ તેના મુખમાંથી શબ્દ નીકળી શક્યો નહિ.

“ ફોટો ને હવે ! ” શેઠ ચીડાઈને બોલ્યા: “ હું સમજી ગયો છું કે તમે વિશ્વાસઘાત કર્યો છે. ”

“ શેઠજી ! વિશ્વાસઘાત કરનાર માણસ તો આપને તુરત જ જવાબ આપી દેત કે પોતે કશું જાણતો નથી, પરંતુ હું આપને એક જુદી જ વાત કહેવા માંગું છું, જે વાત અત્યારની ધડીસુધી હું પણ જાણતો નહોતો. ”

“હું સમજી ગયો. તમે એમ કહેવા માંગો છો કે તમારી જાણની બહાર તમારા માણસે એ કામ કર્યું છે, એમ જ ને?”

“એમ પણ નહિ. મારા માણસની એક શરતચૂક થઈ ગઈ છે, અને તે પણ અત્યારે જ મારા જાણવામાં આવે છે. એમ બન્યું કે મેં ફોટાની નવ નકલો બરાબર કાઢી હતી, પરંતુ ગેજેટ કરીને ચોડતી વખતે આઠ નકલો હાથ લાગી. મેં માન્યું કે એક નકલ ક્યાંક ભીડી ગઈ હશે; તપાસ કરી પણ હાથ લાગી નહિ, એટલે એક વધુ નકલ છેલ્લી ઘડીએ છાપીને આપને નકલો પૂરી કરી આપી. એ નકલ મારા માણસે જ ખોએલી, પરંતુ મારા ઠપકાની બ્લોકે તેણે મને વાત કહી નહિ અને પોતે અજાણપણું જ દર્શાવ્યું; પરંતુ અત્યારે તે ખુલાસો કરે છે કે એ નકલ તેણે કેવી રીતે ચુમાવી હતી.”

શેઠ ધ્યાન આપીને અનંતની વાત સાંભળતા હતા. વાત યથાસ્થિત હશે કે વણી કાઢેલી તેનો નિશ્ચય હજી તે કરી શકતા નહોતા.

અનંત આગળ બોલ્યો: “બન્યું એમ કે, હું બપોરે બાર વાગતાં જમવા ગયો હતો, ત્યારે નોકર એકલો સ્ટુડીઓ પર હતો. તમારાં સાસુ તે વખતે સ્ટુડીઓ પર આવ્યાં અને નોકરને કહ્યું કે પેલા ફોટોગ્રાફ બતાવો, જે સારા ન પડ્યા હોય તો ફરીથી પડાવવા આવવાનો શેઠનો વિચાર છે.”

“મારાં સાસુ?” શેઠ ચમકીને પૂછ્યું.

“હા, તમે અને તમારાં પત્ની બંન્ને ફોટો પડાવવા આવ્યાં ત્યારે સાથે એક આધેડ બાઈ હતી, અને શેઠાણી તેમને બા કહેતાંતાં એટલે જ અમે જાણીએ કે તે આપનાં સાસુ થાય. નોકર તેમને ફોટોગ્રાફ બતાવવાની ના કહી શક્યો નહિ, કારણકે તે તમારી સાથે આવેલાં હતાં અને નોકર તેમને જોયે બોળખતો હતો. તેણે બધીએ નકલો તેમને બતાવી. પછી તેમણે પ્લેટો બોવા માંગી

અને અંદરથી પોટો લાવીને પણ તેણે બતાવી. તે મયા પછી જણાયું કે ફોટોગ્રાફોની નકલો નવ ને બદલે આઠ હતી ! એ બાઈ એક નકલ ચોરી મયાં હોય તેવી શંકા તેને ન આવી, કારણકે સારાં માણસો એવી ચોરી કરે જ નહિ. તેણે તો માન્યું કે પોતાની જ ગફલતથી એકાદ નકલ ભીડી મઈ હશે. એ ગફલત છુપાવવાને તેણે આ આખા પ્રસંગની વાત પણ મારાથી છુપાવી ! તે વખતે તો એક નકલ છાપીને અમે સંખ્યા પૂરી કરી, પરંતુ અત્યારે હવે સમજાય છે કે એ નકલ તમારી સાસુ જ ચોરી ગએલાં. આમાં અમારી શરતચૂક થઈ ખરી, પરંતુ તે માટે આપ મને અપ્રમાણિક તો નહિ બેખો.”

“જહાન્નમમાં મઈ તમારી શરતચૂક !” શેઠ ચ્હીડાઈને બોલ્યા : “પણ તમને દાણે કહ્યું કે એ મારી સાસુ મૂઢ’તી ? એ તો ચાકરડી હતી !”

“અરે શેઠ સાહેબ !” અનંત ગંભીરતાથી બોલ્યો : “શૈંદાણી તેમને બા કહેતાં અને આપ માણ કહેતાં, તે મેં અને મારા માણસે સાંભળેલું. ચાકરડીને આપ એવા માનથી બોલાવતા હતા, તે અમે જાણતા હોત તો તેને ફોટો બતાવવાનું તો દૂર રહ્યું પણ જવાબ પણ આપત નહિ.”

શેઠનું હૃદય ચચણી ઉઠ્યું. પ્રિયંકરાને પત્ની તરીકે ઓળખાવવાનો જ આ એક અનર્થ હતો એવું તેમને સમજાઈ ગયું, છતાં બ્યારે બીજાને સહેલાઈથી ઠપકો આપી શકાય તેમ હોય છે, ત્યારે પોતાની ભૂલ કબૂલ કરવા જેવી આત્મન્યાયવૃત્તિ ધનવાનો ક્યાં કોઈ દિવસ ધરાવે છે ? તેમણે તો એકસરખી રીતે અનંતને જ ઉધડો લીધો અને પોતા પર આવી પડેલી આફતનું જ ગાણું માયા કર્યું.

શેઠે બ્યારે ખૂબ રોષ બતાવ્યો ત્યારે અનંત પણ જરા આકળો થયો અને બોલ્યો : “શેઠ સાહેબ ! હું હવે સમજું છું કે આપની

સાથેનાં આઠ આપનાં પત્ની નહોતાં, પણ ઉપપત્ની હતાં. ખોવા-
એલો ફોટોગ્રાફ આપની પ્રતિષ્ઠા અને પૈસાનું પાણી કરનારો નીવડશે
એવું લાગવાથી આપ બધો રોષ મારા પર ઠાલવો છો, પરન્તુ આપે
જેવી રીતે આપનું યુદ્ધાચરણ કેમેરાની આંખ અને ફોટોગ્રાફરની
આંખ સામે ખુલ્લું કર્યું, તેવી રીતે મારી પોતાની પાસે પણ ખુલ્લું
કર્યું હોત કે આ પત્ની નથી પણ ઉપપત્ની છે, તો આ જૂલ કદાપિ
ચર્ચ ન હોત; પરન્તુ આપને તો જો બની શકતું હોય તો ખુદ ઈશ્વર
પાસે પણ પ્રતિષ્ઠા જાળવવાને કાળાં કર્મો ઉપર સફેદ ઝખ્ખો પહેરીને
હાજર થવું છે, પણ એ સફેદ ઝખ્ખો ક્યાંસુધી નભી શકે? ઈશ્વર
જ આવું એકાદ છિદ્ર પાડીને આપના પ્રતિષ્ઠાના ઝખ્ખા હેઠળનો
આપનો સાચો વર્ણુ બતાવી આપે છે; તેમાં હું અને મારો નોકર
તો અજાણ્યતાં નિમિત્ત માત્ર બન્યા છીએ. આપને હજી પણ
અમારા પર જેટલો રોષ ઠાલવવો હોય તેટલો ઠાલવો, પરન્તુ ઈશ્વરે
જ જે ઘટના ઘટાવવી ધારી છે, તેમાં મારું કે તમારું કશું ચાલ-
વાનું નથી ! ”

“ જોયા, જોયા, તમારા જેવા ઈશ્વરની વાતો કરનારા ! ”
શેષ કોપેન પૂરવેત એ ન્યાયને અનુસરીને શેઠ બચડતા-
ફફડતા બેઠ્યા.

દાદર તરફ જતાં જતાં તે બોલ્યા : “ કયો ફોટો ખોવાયેલો,
તે તો હવે કહો ! ”

“ આપની યુગ્મનલીલાનો જ તો ! ” અનંતે પણ ડામ ચોડતી
બાપા વાપરી.

“ સત્યાનાશ વાળ્યું તમે તો ! ” કહી શેઠ ચાલ્યા ગયા.

બેરીસ્ટર પાસે આવીને તેમણે ફોટોગ્રાફની બધી કહાણી
નિવેદન કરી. તે નિરાશ થતા દેખાયા. શેઠ તેમની સલાહ સાંભળ-
વાને ટાંપી રહ્યા.

કેટલીક વારે ધનશ્યામદાસે સલાહ આપી : “ શેઠ સાહેબ ! લડવું હોય તો હું તૈયાર છું, પણ વાતમાં ઝાઝો માલ નથી. બીજાને તો હું લડવાની જ સલાહ આપું, પરંતુ તમે મારા મિત્ર અને હિતસ્વી છો એટલે હું ધરમેળે પતાવણી કરવાની જ તમને સલાહ આપું છું. ”

“ પણ એ પતાવણી થાય શી રીતે ? શું હું એ રાંડ જમનાખાઈ પાસે જઈને તેને પગે પકું ? ” શેઠ ગભરાટથી બોલી ઉઠ્યા.

“ એમ અકળાશો નહિ, શેઠ ! પતાવણી સોલ્ડીસીટર મારફત થઈ શકે. તમારી ઇચ્છા હોય તો હું વાત કરી જોઉં. માત્ર વારતવિક શી સિવાય બીજી કશી આશા હું આપની પાસેથી રાખતો નથી. ”

“ એ બાબતની આપની મને ખાતરી છે. તો પછી તમે વાતચીત ચલાવો અને એક બે દિવસમાં કાંઈ પતાવટ કરી આપો. ” શેઠ રડવા જેવા થઈ ગયા.

મનમાં તે બોલ્યા : “ મને ક્યાં દુર્ભતિ સૂઝી કે મેં આ ધંધો કર્યો ? ”

પણ એવું સ્મશાનવૈરાગ્ય ક્યાં દુઃખપીડિત મનુષ્યને ઊપજતું નથી ? અને દુઃખ વિસરતાં દુર્ભતિની ખાઈમાં મોજથી ફરી-ફરીને ચૂલાંટ મારનારાઓ પણ પૃથ્વીને પાટલે પડ્યા છે !

શેઠ તો અત્યારે એટલા દુઃખી બની ગયા હતા કે “ હે મહાવીર ! જો આ આફતમાંથી ઉઘરી જઉં તો હવે જીવનભર આવી જૂલ ન કરું-અરે, આ ઉંમરે વળી આવો વિલાસ શો ? હું તો બાધા જ લઈ લઉં ! ” એવો નિર્ધાર શેઠ કરી રહ્યા હતા.

પણ મહાવીર સ્વામી સિદ્ધિશિલા પરથી બોલતા હતા : “ અત્યારે જ હું સાંભર્યો ને, દેવાનાં પ્રિય ! ”

૨૧

ખિહારી

કૃષ્ણલાલ શેઠની દિવસની જૂખ અને રાતની ઊંઘ ઊડી ગઈ હતી. હૃદય ચરચર બળ્યાં કરતું હતું. વિભાનો પત્નો હજી નહિ મળ્યો હોવાના સમાચાર શંકરલાલ સવારસાંજ આપ્યા કરતો હતો, પરંતુ તે ચિંતા હવે જૂની થતી હતી અને નવી ચિંતા બયાનક મુખ ઉઘાડીને ડોળા કકડાવતી આવી ઊભી હતી. બેઉ છેડેથી બળા રહેલી મીણુબત્તીને ખૂટી જતાં વાર ન લાગે, તેમ શેઠની પ્રતિજ્ઞાને બેઉ છેડેથી આગ લાગી ચૂકી હતી અને તેની ક્યારે ખાક બની જશે તે કોઈ કહી શકે તેમ નહોતું.

બેરીસ્ટર ધનશ્યામદાસને શેઠ ફરીથી મળ્યા, ત્યારે તેમણે ધનશ્યામદાસના વદન પર કાંઈ ઉત્સાહ જોયો નહિ. તેમણે કહ્યું : “કૃષ્ણલાલ શેઠ ! મારો તો હવે એ જ નિશ્ચય થયો છે કે આપણે એ પ્રિયંકરા અને તેની માતા સાથે અદાલતમાં લડી લેવું.”

“કેમ વારુ ? શું જમનાબાઈના સોલીસીટરો કાંઈ સમાધાની પર આવવાની ના કહે છે ?”

“આપણે જાતે સામા જઈને સમાધાનીની વાત કરીએ એમાં કાંઈ જ મગ્ગહ નહિ. એક વાર ફરીઆદ થાય અને બે ચાર મુદતો પડે, ત્યારે ખરી સમાધાનીનો રંગ આવે.”

“પણ તે દરમિયાન પ્રતિજ્ઞાનો બૂકો થઈ જાય ને ! એટલા જ માટે આ પ્રકરણને અત્યારથી દાખી દેવાને મેં સામા પક્ષના સોલીસીટરોને મળવાની આપને વિનંતિ કરી હતી. આપ શું તેમને મળ્યા જ નથી ?”

“મળ્યો તો ખરો.”

શેઠે ઉત્સુકતાથી પૂછ્યું : “ એમ કે ? પછી તેમણે શું કહ્યું ? સમાધાની કરવાની તેઓ ચોકખી ના પાડે છે ? ”

“ ચોકખી ના તો કોઈ વકીલ પાડે જ નહિ, પણ તે જ્યારે એવી વાત કરે કે જે શક્ય ન હોય, ત્યારે આપણે તેને ચોકખી ના તરીકે જ સમજી લેવી જોઈએ. ”

“ હાં, પણ તેમણે શું કહ્યું, તે તો કહો. ”

ધનસ્થામદાસે એકદમ કહી નાંખ્યું : “ એ લાખ રૂપિયા માંગે છે; ખોશો, આપશો ? ”

“ એ લાખ રૂપિયા ! આ બાપ ! ” શેઠનું કાળજીનું ફફડવા લાગ્યું.

“ હું એ જ કહેતો તો કે સમાધાનીની વાત કરવી નકામી છે; વળી આ તો સોલીસીટરોની પેઠી. દબાયલા કુળ પાસેથી જેટલું વધારે નીચેવી શકાય તેટલું નીચેવવું અને પોતાના અસીલને ખુશ કરી જેટલી વધુ શી મજે તેટલી લેવી એવી એમની રીત-નીતિ; ત્યાં કેસ લડ્યા વિના ચાલે જ શી રીતે ? ”

ધનસ્થામદાસ કેસ લડવાની સંપૂર્ણ તરફેણમાં હતા એમ શેઠ જોઈ ચૂક્યા. કદાચ સમાધાની કરવી હોય, તોપણ તે અત્યારે ન કરવી એવો તેમનો ખણખણતો અભિપ્રાય હતો. પરંતુ કૃષ્ણલાલ શેઠના કાળજીમાં ચકલું પેઠું હતું ! તે એવો ફફડાટ કરતું હતું કે તેમને જરાએ એન પડતું નહોતું. એક વાર કેસ મંડાયો અને વાત છાપામાં આવી, એટલે પછી પોતાની પ્રતિષ્ઠાની ખાક થઈ મઈ, એવું જ તે સમજતા. તે આશિયાળું મ્હોં કરીને જડા વિચારમાં ડૂબી અર્ધી કલાક સુધી મૂગા ખેસી રહ્યા.

ધનસ્થામદાસે એ મૌનનો ભંગ કર્યો : “ હવે આપણે તોટીસનો જવાબ તો આપવો જ જોઈએ; તે હું ધડાવી લાવીશ અને કાલે આપને વંચાવીશ. ”

શેઠ મૂગા જ ખેસી રહ્યા. તેમના વદન ઉપર નૂરનો છાંટો નહોતો. શેઠે જડા નિઃશ્વાસ નાંખ્યો.

ધનશ્યામદાસે શેઠની સામે જોયું અને પૂછ્યું: “તમે બહુ થાકેલા લાગે છે. કોશી મંગાવું?”

“ના, ના, મારી તો બૂખ જ ઊડી ગઈ છે, દાસ!”

ધનશ્યામદાસે જરા મમતાભર્યા સ્વરે કહ્યું: “તમે ચિંતા ન કરો; જરા વખત જવા દો, બધુંય ઠેકાણે આવી જશે.”

“પણ બાધસાહેબ! હું એવડી ચિંતામાં ઘેરાયો છું, તે તમે ક્યાં જાણો છો!”

“બીજું શું છે વળી?”

શેઠ ગળગળા થઈ ગયા. થોડી વાર સુધી તે કશું બોલી શક્યા નહિ. ધનશ્યામદાસે શેઠની માનસિક મૂંઝવણ જોઈને નોકરને કહી કોશી મંગાવી અને વિજળીક પંખો ચાલુ કર્યો.

જરા શાંત થઈને શેઠે વિભા ગુપ્ત થયાનું પ્રકરણ ધનશ્યામદાસને કહ્યું. એક બાજુએ ન્યાતમાં અને બીજી બાજુએ સમાજમાં પોતાની પ્રતિષ્ઠા ધૂળધાણી થશે, એ વિષેનો બધો ખ્યાલ તેમણે ધનશ્યામદાસને આપ્યો. તે પણ વિચારમાં પડી ગયા. “જેનો આપ આવા ધંધા કરતો હોય, તેની છોકરી માસ્તરની સાથે નાસી જાય તેમાં શી નવાઈ?” એવો લોકાપવાદ શેઠના મગજમાં ધૂમી રહ્યો હતો, તે હવે ધનશ્યામદાસના મગજમાં પણ ઉપસ્થિત થયો.

કોશી આવી અને બેઠાએ પીધી. ધનશ્યામદાસ જે હિંમત શેઠને આપી રહ્યા હતા, તે હિંમત ધારણ કરવાને શેઠ કેમ અશક્ત હતા, તે તેમને સમજાયું. તેમણે હવે કહ્યું:

“કૃષ્ણલાલભાઈ! તમને સમાધાની જ અનિવાર્ય લાગે છે તેનું કારણ હવે હું સમજું છું, પરંતુ સોલીસીટરોની માર્ગતે સમાધાની કરવામાં જરાએ સાર નથી. તમે પરમારી તે જમનાબાઈ સાથે સમાધાની કરી શકો તેમ હો, તો વધારે સારું. તેથી તમે મોટા ખર્ચ-માંથી બચી જશો; અને સોલીસીટરો તો તમને નીચેવી નાંખશે.”

“તે હું પણ સંભળું છું; પરન્તુ હું જમનાબાઈ પાસે જઈ, તો તેથી મારી દુર્ઘળતાનો લાભ લેવા તે નહિ ત્રેસાય ?”

“આઈ છે કેવી ?”

“જમનાની આધેલી. જેણે ફોટો પડાવી લેવા પોતાની છોકરીને સમજાવી અને ફોટો ચોરી લેવા જેવી જિંમત કરીને મને ફસાવ્યો તે કાંઈ ઓછી પાકી હશે ?”

“તો કોઈ ત્રીજી વ્યક્તિને વચ્ચે લાવો કે જે તમારા અને તેના પરિચયની હોય.”

શેઠ વિચારમાં પડ્યા. તેમને બિહારી ભૈયો સાંભળ્યો. બિહારીને કંઈક શેઠે નોકર રાખીને પ્રિયંકરાને સોંપ્યો નહોતો, એટલે તે જમનાબાઈનો જ માણસ હતો, છતાં તેને મળવાની શેઠને ઈચ્છા થઈ. “ડીક, હું એક માણસની તળવીજ કરું છું” કહી શેઠ ઉઠ્યા.

જમનાબાઈ તારદેવ પર રહેવા ગઈ હતી અને બિહારી હજી તેની નોકરીમાં જ હતો, એવું શેઠના જાણવામાં આવી અચું હતું. શેઠ મોટરને તારદેવ પર દોડાવી.

જમનાબાઈ જે મકાનમાં રહેતી હતી તેની સામે જ એક ગુજરાતી હોટેલ હતી. શેઠ હોટેલમાં પેઠા અને એક કપ ચાહ મંગાવી. ચાહ પીતાં પીતાં શેઠે આસપાસ નજર કરી. જો કોઈ માણસ મળી જાય, તો તેને બિહારીને તેડવા મોકલવાનો શેઠનો ધ્વંસો હતો; હોટેલના નોકરો આમ તેમ ફરતા હતા, પણ કોઈ દિવસ એવા માણસો સાથે પોતાના ખાનગી કામે પરિચય પાડેલો નહિ, તેથી શેઠ મુંઝાતો હતા. કોને બોલાવવો અને તેને શું કહેવું, તે તેમને સંજયું નહિ.

હોટેલનો માલિક મંગારામ નામનો એક કાઠિયાવાડી બ્રાહ્મણ હતો. તેણે શેઠની ચોમેર ફરતી દષ્ટિ જોઈ લીધી. તે ઉઠીને શેઠની પાસે આવ્યો અને બોલ્યો: “આપને શું જોઈએ, શેઠ સાહેબ ?”

“સામેના મકાનમાં જમનાબાઈને ત્યાં બિહારી નામનો એક

ભીયો રહે છે, તેને અહીં કાંઈ તેડી લાવે તેવું માણસ મળશે ? હું તેને બહીસ આપીશ. ”

ગંગારામ સ્તબ્ધ બની ગયો. કોમ્પ પણુ જાતની અસાધારણ પૂછગાછમાં કાંઈ પણુ ગુન્હો કે તોફાની મામલો જ હોય, એવી સુંબધવાસીઓની સામાન્ય સમજ બંધાઈ ગઈ હોય છે. ગંગારામે પણુ એમ જ માન્યું: “ કેમ વારુ ? એ આપને ત્યાં નોકર હતો ? ”

“ હા. ”

“ ત્યારે તો કાંઈ ઉઠાવીને નાસી ગયો હશે. મારી હોટેલમાં એ ઝપડો ન જોઈએ સાહેબ ! ” એમ કહી ગંગારામે કટાણું મ્હોં કર્યું.

“ ના, ના, એવું કશું નથી. મારે તેનું થોડું કામ છે, અને હું તેને તેના રહેવાને ઠેકાણે મળવા જવાનું પસંદ કરતો નથી. ”

ગંગારામ બોલ્યો: “ તો હું એને બોલાવવા માણસ મોકલું, પણુ આપ એને હોટેલમાં નહિ મળી શકો; બહાર રસ્તા પર મળી શકશે. ”

“ કશી શીકર નહિ. ” એમ કહી શેઠ ઉઠ્યા.

ગંગારામે એક છોકરાને બોલાવ્યો અને બિહારીને બોલાવી લાવવા સૂચના કરી.

શેઠ છોકરાને કહ્યું: “ કહેજે કે એક માણસ તમને હોટલ પર મળવા આવ્યો છે. કોમ્પ શેઠ છે અને મોટરમાં બેસી આવ્યા છે એવું ન કહેતો. ” એમ કહી શેઠ છોકરાની હથેળીમાં રૂપિયો મૂક્યો.

બિહારીને પહેલી વાર મળતી વખતે તેણે જે બેપરવાઈભર્યું વર્તન બતાવ્યું હતું, તે પરથી શેઠને વસવસો હતો કે જો પોતે આવેલો હોવાનું બિહારી જાણશે તો કદાચ તે આવશે જ નહિ.

પણુ શેઠનો દાવ પાર પડ્યો. પાંચ મિનિટમાં જ બિહારી આવ્યો. શેઠ ફૂટપાથ ઉપર બેઠો રહી તેને બોલાવ્યો.

“ કેમ શેઠસાખ ! ” બિહારી બોલ્યો. તેની આંખમાં પ્રુમારી રૂમતી હતી.

“બિહારી ! શામાટે મેં તને બોલાવ્યો છે તે તું જાણતો હોઈશ. ”

“ના, શેઠ સાખ ! ”

“બહુ હોશિયારી ન બતાવ. તું બધું જાણે છે. જો હવે તારે સાંભળવી હોય તો તારા હિતની વાત કહું. ”

“કહોને શેઠ સાખ ! ”

“મુંબઈમાં કેટલાં વર્ષથી રહે છે ? ”

“દસેક વર્ષ થયાં. ”

“કેટલું કમાયો અને કેટલું બચાવ્યું ? ”

બિહારી હસ્યો. “અમે પરદેશી બોક શું બચાવીએ ? જેટલું કમાયો તેટલું ખર્ચ્યું. ”

“તો સાંભળ, હું તને રૂપિયા એક હજાર આપું, તું મને પેલો ફોટો મેળવી આપ. ”

“કયો ફોટો ? ” બિહારી ચમક્યો.

“અળપ્યો થાય છે ? ”

“નહિ સાખ; મને કશી ખબર નથી. ”

“ત્યારે તું શું જાણે છે ? ”

“હું તો એટલું જાણું છું કે આપની અને જમનાબાઈની વચ્ચે કાંઈ તૂટ પડી છે અને જમનાબાઈ આપની ઉપર કેસ કરવાનાં છે તેથી આપ મબરાયા છો. ફોટાની વાત હું જાણતો નથી. ”

“હી...ક, ત્યારે જમનાબાઈ જરૂર કેસ કરવાનાં છે, અને તારી સાક્ષી મૂકવાનાં હશે. ”

“જ હા ! ”

“હશે, પણ તું જમનાબાઈને સમજાવી શકે નહિ ? ”

“શું સમજાવું ? ”

“તે કેસ કરવાનો વિચાર છોડી દે, હું તેને થોડા પૈસા આપું અને તને પણ ખુશ કરું. ”

“સારી વાત.” બિહારી જરા થોભીને બોલ્યો : “પણ જો હું તેને સમજાવું અને તે માને, તો મને શું આપો ?”

“હજાર રૂપિયા આપું.”

“હું !” બિહારીને લાગ્યું કે સાદો લાભમાં ઉતારી શકાય તેવા બરાબર સમય છે.

“ત્યારે ?”

“આપ જ કહો.”

“પંદર સો તને અને પંદર સો જમનાબાઈને આપીશ. તું તેને સમજાવીને મને જવાબ આપ.”

“તે કેટલામાં સમજે તે હું ન જાણું. હું તો મારી વાત પૂછું છું કે આપ મને કેવી રીતે ખુશ કરશો ?”

“તું જ કહે ને !”

“આપે મને નોકર રાખવો.”

“કબૂલ !”

“પાંચ વર્ષનો કરાર કરવો.”

“હીક છે.”

“કરારનો રજીસ્ટર દસ્તાવેજ કરવો.”

“એમ કરીશું, પછી કાંઈ છે ?”

“મને માસિક સો રૂપિયાનો પગાર આપવો.” બિહારીએ પોતાની મુખ્ય શરત કહી.

પત્નીસ રૂપિયાના પગારદાર ભૈયાને પાંચ વર્ષના રજીસ્ટર્ડ કરારથી નોકર રાખવો અને ૧૦૦ રૂપિયાનો પગાર આપવો એ ધણી આકરી શરત હતી; પણ કૃષ્ણલાલ શેઠ વાણિયા હતા. એવા કરારો ઘોળા પીવા એ એક વેપારીને માટે મુશ્કેલ વાત નહોતી. શેઠ બિહારીની એ શરત પણ મંજૂર કરી : “સારું, તારા જેવો વફાદાર માણસ મને તો એટલો પગાર પણ આપીશું.”

“પણુ આપ જો મને નોકરીમાંથી અધવચ રજા આપો, તો બધાં વર્ષનો પગાર આપે મને સામટો આપવો એવી શરત કરારમાં લખવી પડશે !” બિહારીએ પોતાની છેલ્લી શરત કહી.

શેઠને લાગ્યું કે બિહારી પક્કો માણસ છે; પરંતુ અત્યારે તેની કોઈ પણ શરત નાકબૂલ કરવા જેવો સમય ન હતો. તે શરત પણ શેઠે આન્ય રાખી. બિહારી બોલ્યો: “આપને કાલે મળીશ. તે કેટલા રૂપિયા માંગે છે તે જાણ્યા સિવાય અત્યારે હું આપને કશું કહી શકું તેમ નથી.”

“તું કયાં મળીશ ?”

“આ હોટલમાં જ.”

“હી...ક; પણ સાંભળ, હવે તું મારો માણસ થયો. જમના-બાઈને સમજવનું અને મેં તારી માંગણી પૂરેપૂરી કબૂલ રાખી છે, એટલે તેને મારે બહુ પૈસા ન આપવા પડે એવો ઘાટ તારે જ હિતારવાનો છે.”

“એમાં મને કશું નહિ કહેવું પડે, શેઠ સાબ.”

૨૨

ચાલીસ હજારનો મલમપટ્ટો !

જમનાબાઈએ પોતાની કપડોશેતરંજ પર ચાલ ચાલવા માંડી હતી તેની પૂરી માહિતી તેને પોતાને અને તેના સોલીસીટરોને જ હતી. પ્રિયંકરા પણ માત્ર બિહારી નેટહું જ જાણતી હતી. જ્યારે જમનાબાઈની ગરહાજરીમાં બિહારીએ પ્રિયંકરાને વાત કહી, ત્યારે જ તે જાણી શકી કે પોતાનો અને કૃષ્ણલાલ શેઠનો એક ફોટોગ્રાફ કોઈ પણ રીતે જમનાબાઈ પાસે આવ્યો છે, અને એ ફોટાના જોર-ખર જમનાબાઈ શેઠ પાસેથી પૈસા કઢાવવા માંગે છે.

પ્રિયંકરા માતાના પૂર્ણ અંકુશ હેઠળ હતી. તે માતાની શીખ-વણી પ્રમાણે જ વર્તતી હતી અને માતાની કપટશૈતરંજનું એક પ્યાદું બની રહી હતી, પરંતુ એ પ્યાદાની સ્થિતિમાંએ તેની વૃત્તિ-ઓએ એક વલણ પકડવા માંડ્યું હતું.

તેની ઊમતી જુવાની હતી. વિલાસો તેને ગમતા હતા. લગ્નને તે ઈચ્છતી હતી. પરંતુ લગ્નમાં પ્રકટ વિલાસની સંધિ સમાઈ રહેલી હતી, ન્યારે એક ધનવાન શેઠની ઉપપત્ની બનવામાં યુક્ત વિલાસ અનુભવવાનો મળતો હતો : પરિણીત અને અપરિણીત અવસ્થાના વિલાસોની વચ્ચે આથી કાંઈ વધારે મોટો તફાવત હોય એમ તેને લાગતું નહોતું.

પ્રિયંકરાને જે વિલાસ જોઈતો હતો, તે કૃષ્ણલાલ દ્વારા મળતો હતો. મહીનાઓના પરિચયથી બેઉ પરસ્પર અનુકૂળ બની ગયાં હતાં. એવામાં માતાની ઓચિંતી આજ્ઞા થતાં તેને કૃષ્ણલાલ શેઠ સાથેનો સંબંધ છોડવો પડ્યો હતો, તે તેને રુચ્યું નહોતું; પણ શો ઉપાય ? માતા કહે તેમ કર્યા વિના તેનો છૂટકો નહોતો. એની આજ્ઞાની બહાર જઈ શકાય એમ તે કદાપી પણ શકતી નહોતી.

પ્રિયંકરાને પૈસા મળતા, વસ્ત્રો મળતાં, અલંકારો મળતાં, તે બધું તે માતાને સોંપી દેતી. માતાનો બધો રસ એ વસ્તુઓમાં સમાઈ જતો. પ્રિયંકરાનો રસ એ વસ્તુઓમાં મર્યાદિત જ હતો. મોટરમાં ફરવું, ફેરી બોટમાં બેસી દરિયામાં વિહરવું, નાટક-સીનેમાં શેઠના પાસામાં ભરાઈને બેસવું અને વિવિધ વિલાસોથી તનમનને પરિતૃપ્ત કરવું, એ તેના વિશિષ્ટ રસની બાબતો હતી. કૃષ્ણલાલ શેઠના ધન સાથે જમનાબાઈનો જેટલો સંબંધ હતો તેટલો સંબંધ પ્રિયંકરાનો નહોતો; તેનો વિશિષ્ટ સંબંધ ખુદ કૃષ્ણલાલ શેઠ સાથે હતો. તેણે ન્યારે બિહારી પાસેથી બધું કે કૃષ્ણલાલ શેઠ સાથેનો સંબંધ હવે ફરીથી સંધાવાનો જ નથી અને એક ફોટોગ્રાફ ઉપરથી શેઠ પાસેથી વધારેમાં વધારે પૈસા કઢાવવાની જ તેની માતાએ બાજી

રચી છે, ત્યારે તેનું મ્હોં કરમાઈ ગયું. તેણે બિહારીને પૂછ્યું: “ શેઠની સાથે કોઈ રીતે સમાધાન કરીને તેમની સાથેનો સંબંધ ચાલુ ન રાખી શકાય ? ”

બિહારીએ ચોખ્ખી ના કહી. તેણે કહ્યું: “ આમ ઠગાઇ કરીને શેઠ પાસેથી પૈસા ઓઠાવીએ તો તે આપણી સાથે સંબંધ રાખે ખરા ? ”

ત્રિયંકરા સમજી ગઈ. એ સંબંધ તો હવે તૂટ્યો જ. તેણે પોતાના મનને પૂછ્યું: “ ત્યારે હવે ? ”

માતાના ધનલોભને સમજી ચૂકેલી યુવતીનાં નેત્રાએ કાંઈ કાંઈ પુરુષમૂર્તિઓને પોતાની સમક્ષ આવી બેસેલી જોઈ. યૌવનના પ્રારંભ-કાળે જ મળેલા એક પુરુષમાં રસવૃત્તિને વિકસાવી ચૂકેલી તરુણી એ પુરુષમૂર્તિઓનું દર્શન કરતાં કમકમી ગઈ.

એટલામાં જમનાઆઈ બહારથી આવી અને બિહારી તથા ત્રિયંકરાની વાતો અંધ પડી.

છેક સાંજે બિહારીએ જમનાઆઈ પાસે વાત છેડી. પોતાને કૃષ્ણલાલ શેઠ મળ્યા હોવાની વાત તેણે કહી અને જમનાઆઈના મ્હોં ઉપર ઉલ્લાસ પ્રકટયો.

“ હા, પછી શેઠે શું કહ્યું ? ”

“ તે પૈસા આપીને સમાધાન કરવા તૈયાર છે; અને તે કાંઈક ફેટાની વાત કહેતા’તા. ”

“ ઠી...ક. તેમણે હવે જાણ્યું લાગે છે. ” જમનાઆઈ પોતાની ઉસ્તાદી માટે મનમાં આનંદ પામી: “ વારુ, તે શું આપવાનું કહેતા’તા ? ”

“ પૈસા. ”

“ પણ કેટલા ? ”

“ હજાર-બે હજાર. ”

“છટ્ ! શું શેઠ બાળકને સમજાવવા માંગે છે ? હવે ફરીથી શેઠ મળે તો કહી દેજે કે રૂપિયા બે લાખ પડશે, નહિતો ભરી કોર્ટમાં જમનાબાઈ તમારી આબરુના કાંકરા કરી નાંખશે.”

“લાખ, બે લાખ !” બિહારીની આંખો ચડી ગઈ. અંદરના ઓરડામાં બેસીને સાંભળી રહેલી પ્રિયંકરા પણ હીંમતી ગઈ.

“હા, બે લાખ રૂપિયા છોડાવ્યા વિના હું માનવાની નથી. એવાં બાજ કાંઈ વારેવારે હાથ આવતાં નથી.”

બિહારીને પણ લાગ્યું કે આ સમાધાની અશક્ય છે. તેને પોતાની મોટા પગારની પાંચ વર્ષની નોકરી હાથમાંથી સરકી પડતી લાગી.

તે બોલ્યો : “એટલું બધું તો કોઈ ન આપે, બાઈ !”

“ન આપે તો મને ક્યાં ગરજ છે ?”

“ત્યારે શું કોર્ટમાં કેસ ચલાવશો ?”

“હારતો.”

“પાંચ-સાત દિવસમાં કેસ પતી જશે ને ?”

“ના, એ તો બે-પાંચ મહિના પણ ચાલે.”

“ત્યારે મારે દેશમાં જવું છે; મારી સાક્ષી પડતી મૂકજો.”

જમનાબાઈ ગભરાઈ. બિહારીની સાક્ષી ઉપર તો તેણે મોટા આધાર રાખ્યો હતો. “ના, બિહારી ! કેસ પતે ત્યાંસુધી તારે મારી નોકરીમાં રહેવું પડશે. મેં તારી સાથે એવી શરત કરી છે. તે માટે તો મેં તારો પગાર પણ વધારી આપ્યો છે.”

“પણ બહુ બહુ તો હું પંદર-વીસ દિવસ રોકાઉં. દેશમાં મારી મા મરવા પડી છે અને તેને મારા સિવાય બીજું કોઈ નથી.”

જમનાબાઈ વિચારમાં પડી ગઈ. તે મનમાં તો સમજી કે બિહારીને શેઠ ભરમાવ્યો હોવો જોઈએ, પણ તેની સાથે અણબનાવ કરવો જમનાબાઈને પોસાય તેમ નહોતું. કેટલીક વાર સુધી બેઠે મૂઝાં મૂઝાં બેસી રહ્યાં.

“ ત્યારે બિહારી ! શેઠ કેટલા રૂપિયા આપે એમ તને લાગે છે ? ”

“ હું શું જાણું આમ ? તમે મને કહો, તો હું તેમને મળું ત્યારે વાત કરું. ”

“ શું લાખ રૂપિયા પણ તે ન આપે ? ”

“ મને તો હજર-એ હજરની વાત કહેતાંતા, બહુ બહુ તો પાંચ હજર સુધી થાય. પણ લાખ રૂપિયા તો એમ સહેજમાં કોઈ કાઢી આપે નહિ. ”

“ સહેજસહેજમાં કઢાવવા નથી. કોર્ટમાં બિમા રહેવાનો વખત થશે, ત્યારે તે લાખ શું પણ એ લાખ રૂપિયા કાઢી આપશે; પણ તું જવાની વાત કહે છે એટલે મારા મનમાં એમ થાય છે કે લાખ કે સવા લાખ રૂપિયા આપવાની તે હા પાડે તો કોર્ટમાં જવાનું માંડી વાળીએ. ”

ત્રિયંકરા આવી આસ્તેથી બોલી: “ અને બા, મારે તો જીજ્ઞાસી આપવા નહિ આવવું પડે ને ? ”

જમનાબાઈ વળી પાછી ચમકી: “ કેમ નહિ ? તારા માટે તો આ બધું થાય છે અને તારી જીજ્ઞાસી વિના કાંઈ ચાલવાનું છે ? ”

તે મનમાં બોલી: “ હા, મારે માટે જ આ બધું થાય છે ને ! મને કેવું સમજાવે છે ને ! ” તે પ્રકટ રીતે બોલી: “ અરર ! ત્યારે મારાથી કોર્ટમાં બિમા રહીને કેમ જવાબ દેવાશે ? હું તો ઘૂલ જઈશ. ”

“ એમ હિમત હાર્યે કાંઈ ચાલે ? ”

“ પણ મને વકીલ શું પૂછશે ? ”

“ જે પૂછવાનું હશે તે બધુંય તને આપણો વકીલ અજાણથી સમજાવશે; માટે તારે જરાએ ગભરાવું નહિ. ”

“ પણ મને તો અત્યારથી જ ગભરામણુ થાય છે. કોર્ટમાં સાક્ષીને લાકડાના પિંજરામાં પૂરીને પૂછતા હશે ? ”

“ ના રે ના, એવું કાંઈ નહિ. ”

જમનાબાઈએ પ્રિયંકરાને હિંમત તો આપી, પણ તેને દહેશત લાગી અર્ધ કે પ્રિયંકરા અત્યારથી જ અભરાવા લાગી છે એ સંધ દેઠ દારકા પહોંચે એ શંકાભરેલું છે.

તેણે બિહારીને કહ્યું: “બિહારી ! શેઠ ફરીથી મળે તો જરા પૂછી તો જોજો કે વધારેમાં વધારે શેઠ કેટલું આપે તેમ છે ?”

બિહારી અને શેઠ બીજો દિવસે ફરી મળ્યા, ત્યારે વધુ વાતચીત ચાલી. બિહારી બેઠીની વચ્ચેનો વિષ્ટિદૂત બન્યો, જોકે તેમાં તેનો સ્વાર્થ રહેલો હતો. બે દિવસની વાટાઘાટ પછી શેઠે ચાલીસ હજાર રૂપિયા આપવાનું કબૂલ કર્યું અને જમનાબાઈ પણ પોતાના સંજોગો જોઈને તેટલામાં સંતોષ માનવા તૈયાર થઈ.

જમનાબાઈના સોલીસીટરો અને ધનસ્થામદાસ વકીલ બેઠીની સમક્ષ નાણાંની આપણે થઈ, ફોટો શેઠને પાછો સોંપાયો, પરસ્પર લખાવટ થઈ અને બિહારીની નોકરીનો પણ રજીસ્ટર્ડ કરાર થયો; એ રીતે અધું પ્રકરણ પતી ગયું; પરંતુ જમનાબાઈના સોલીસીટરોને લાગ્યું: “અસ, ચાલીસ જ હજાર ?” કૃષ્ણલાલ શેઠના મળેથી એટલી મોટી રકમ સહજમાં છૂટે તેમ નહોતું, પરંતુ નાસી જતી પ્રતિષ્ઠાને ઝડપ મારીને પકડી રાખવા માટે પ્રિયંકરાના મોહની સાથે જ તેમને એ રકમનો મોહ છોડવાની પણ ફરજ પડી હતી.

બેંકના ખાતામાંથી ચાલીસ હજાર રૂપિયાની રકમ ઓછી તો થઈ, પરંતુ જ્યારે એ રકમ આપીને અને બધી પતાવટ કરીને ઘેર પાછા ફરી શેઠ આરામખુરશીમાં પડ્યા, ત્યારે તેમણે જે ‘હાશ’ નો ઉદ્ગાર કાઢ્યો, તે એટલા ઉડા અંતરનો હતો કે તે ઉપરથી ચાલીસ હજારના મલમટાથી રૂઝાઝ ગએલો વણ પૂર્વે કેટલી મર્મવ્યથા ઉપજાવતો હશે તેનું માપ લઈ શકાતું હતું.

પરંતુ તુરંત જ વિભા ગુમ થયાનો વણ પાછો ઉપડી આવ્યો. હજી તેનો પત્તો લાગ્યો નહોતો. થોડે થોડે ન્યાતમાં તે વાત ફૂટતી જતી હતી. શંકરલાલને વિભાની શોધમાં સફળતા મળી નહોતી.

શંકરલાલ આવ્યો. શેઠે તેને ક્યાંસુધી તપાસ પહોંચી છે તે વિષે પૂછ્યું. તે બોલ્યો: “ તપાસ બહુ મુશ્કેલ થઈ પડી છે, કારણકે ચંદ્રવદનના હુશિયાર મિત્રો વિભાની આસપાસ પડેલો પાડીને બિભા છે. તેઓએ મારી પાસે હજી કબૂલ કર્યું નથી, તેમ જ મેં તેમની હિલચાલ ઉપર છૂપો પહેરો ગોઠવ્યો છે, તોપણ વિભાનું સ્થાન ક્યાં હશે તે કળા શક્યો નથી. ”

“ ત્યારે હવે શું કરીશું, શંકરલાલ ? ” શેઠ ગળમળા થયા અને નિવેદ્યુક્ત ધ્વનિથી બોલ્યા: “ શું તમે અને વિભાને નામે નહવરાવી નાંખશો ? ”

“ એમ નાસીપાસ ન થાઓ, શેઠ ! એક વાત હું આપને પૂછવા ઇચ્છું છું. વિભા અને ચંદ્રવદન હાથ લાગે તો પછી શું કરીશું ? ”

“ તમે શું સૂચવો છો ? ”

“ હું સૂચવું તે આપને રુચશે ? ”

“ જરૂર રુચશે, કારણકે હવે મારું ધૈર્ય ખૂટી ગયું છે. ”

“ તો આપે ચંદ્રવદન અને વિભાને પ્રકટ રીતે પરણાવી દેવાનો જ સંકલ્પ કરવો જોઈએ. ” શંકરલાલે સલાહ આપી.

શેઠ વિચારમાં પડી ગયા અને થોડી ક્ષણો પછી બોલ્યા: “ પણ આપણે એ સંકલ્પ કેને કહેવા જઈએ ? તમે માનતા હશે કે એ સંકલ્પ આપણે છાપાંમાં છપાવીએ તો વિભા પોતાની મેળે હિંમતથી બહાર આવે, એમ જ ને ? ”

“ ના, છાપાંમાં છપાવવાનું હું કહેતો નથી. તમે અને વચન આપો, અને જો હું એ વાત ચંદ્રવદનના મિત્રોને કહું, તો મારો માર્ગ સરળ થાય એમ મને લાગે છે. ”

“ ઓહો ! એમાં તમે અને પૂછવા શાને આવ્યા ? કહી જ દેવું તું કે શેઠનો એવો સંકલ્પ છે. ”

“પણ આપ મને વચન ન આપો, ત્યાંસુધી એવી જૂઠી વાત મારાથી તેમને કેમ કહેવાય ?”

“જાઓ, મારો કોલ છે કે વિભા બહાર આવે, એટલે હું તેને ચંદ્રવદન સાથે પરણાવી દઉંશ, પછી છે કાંઈ ?” એમ કહી શેઠે શંકરલાલનો હાથ પોતાના હાથમાં લઈ ખરેખરો કોલ આપ્યો.

૨૩

નિષ્કૃળ સમજવણી

કૃષ્ણલાલ શેઠનો કોલ મેળવીને શંકરલાલ ખૂબ ઉત્સાહમાં આવી ગયો. તેના ઉત્સાહનાં બે કારણો હતાં. એક તો એ કે ચંદ્રવદનના મિત્રોને સમજાવીને તેનો પત્નો મેળવવા માટે હવે તે કોલ એક મજબૂત સાધનની ગરજ સારે તેમ હતો, અને બીજું એ કે જ્યારથી આ તપાસ શંકરલાલે શરૂ કરી હતી અને તેણે વિભા ઉપરના ચંદ્રવદનના પત્રો વાંચ્યા હતા, ત્યારથી તેને એમ લાગ્યા કરતું હતું કે વિભાને હવે ચંદ્રવદનથી છૂટી પાડવી એ અન્યાયી અને અનીતિબર્યું હતું; પરંતુ શેઠનો ધરાદો તો ન્યાતમાંની પોતાની પ્રતિષ્ઠા જાળવવા માટે હજી પણ ક્યામલાલ વેરે વિભાને પરણાવવાનો જ હતો, તેથી તે તેમને મ્હોંએ બહુ કહી શકતો નહોતો. એ વિષે શેઠને કાંઈ સલાહ આપવાનો કે આગ્રહ કરવાનો તેને અધિકાર પણ નહોતો. તે તો માત્ર એક ડિટેક્ટિવ ખાતાનો માણસ હતો; વિભા તથા ચંદ્રવદનની શોધ કરવાનું તેનું કામ હતું, પરંતુ જ્યારે તેની તપાસમાં નડતી મુશ્કેલી અસાધારણ થઈ પડી હતી, ત્યારે જ તેણે છેવટે આ સલાહ શેઠને આપી હતી અને તેમનો કોલ મેળવી લીધો હતો.

આજસુધીમાં શંકરલાલ નવીનચંદ્રને અનેક વાર મળી ચૂક્યો

હતો. તેની સાથે તેણે પુષ્કળ વાટાઘાટ કરી હતી. પહેલાં નવીનચંદ્ર કેવળ અજાણ્યપણું દર્શાવતો હતો, તે સ્વાંગ હવે તેણે છોડી દીધો હતો. તેણે શંકરલાલને કહ્યું હતું કે ચંદ્રવદન અને વિભા ક્યાં છે તે પોતે જાણે છે, પરંતુ તેઓ બન્ને હાલ તુરત બહાર આવવા ઇચ્છતાં નથી એટલે પોતે શંકરલાલ તથા વિભાનો મેળાપ કરાવી આપી શકે તેમ નથી.

શંકરલાલને લાગતું હતું કે નવીનચંદ્ર ઉપર પોલીસની રીતે કાંઈ દબાણ લાવવું એ ઠીક નથી, તેથી તેણે ખાતાની રીતે તેની સાથે વર્તન ચલાવ્યું નહિ, પરંતુ તેને સમજાવવાનો ખૂબ પ્રયત્ન કર્યો. એ પ્રયત્ન ફરમ્યાન તેને એમ લાગ્યું કે વિભા અને ચંદ્રવદનને અત્યારે જાહેરમાં આવવા દેવાં એ તેમને માટે સલામતીભર્યું નથી એમ નવીનચંદ્ર પોતે માને છે. આ કારણથી વિભા તથા ચંદ્રવદનની સલામતી તથા લગ્નજીવન સંબંધે પોતે નવીનચંદ્રને ખાત્રી આપી શકે તો ઠીક એમ લાગવાથી તેણે શેઠ પાસેથી આ કેલ મેળવ્યો હતો.

શંકરલાલ નવીનચંદ્રને એક વાર ફરીથી મળ્યો. તેણે કહ્યું :
“ મિસ્તર નવીનચંદ્ર ! વિભા અને ચંદ્રવદન બેઘડક બહાર પડી શકે તેવી સગવડ કરીને આજે હું તમારી પાસે આવ્યો છું. ”

“ એમ ? એવી સગવડ શી છે વારુ ? ” નવીનચંદ્રે કાંઈક અજાણ્યપણીથી પૂછ્યું.

“ તમે મને આટલા પરિચયથી ઓળખી ચૂક્યા છો કે હું પોલીસનો માણસ છું, છતાં આ ખાનગી તપાસ ચલાવું છું કે જેથી શેઠની, વિભાની અને ચંદ્રવદનની પ્રતિષ્ઠાને ધક્કો ન લાગે; વળી હું એક જૈન છું એટલે મને તેમને માટે લાગણી પણ હોય જ. ”

“ ખરેખર, એ તો હું જોઈ શક્યો છું. તમારાં સહભાવ માટે મને જરા પણ શંકા નથી. ”

“તો હવે, તમે વિભા અને ચંદ્રવદન સાથે મારો મેળાપ કરાવી આપો, અને હું વચન આપું છું કે તેઓ બહાર આવે એટલે તેમનાં બહેર રીતે વિધિપૂર્વક લગ્ન કરી આપવામાં આવશે.”

નવીનચંદ્ર ક્ષણભર વિચાર કરીને બોલ્યો : “તમે એ વચન કેવી રીતે આપી શકો છો?”

“કૃષ્ણલાલ શેઠ પાસેથી એ મતલબનું વચન હું મેળવી ચૂક્યો હોવાથી જ હું વચન આપી શકું છું અને હું જૂઠું નથી કહેતો એમ તો તમે માનો છોને?”

“માનું છું. તમારે જૂઠું બોલવું હોત, તો આજ પૂર્વે પણ એવું પોકળ વચન ઉચ્ચારતાં તમને કાણ અટકાવે તેમ હતું?”

“સાચું કહો છો. પણ હું મારી નૈતિક જવાબદારી સમજું છું અને તેથી એક વાર શેઠ પાસે આ બાબતની હા પડાવી લીધા પછી જ હું તમારી પાસે આવ્યો છું. માટે મારી માંગણી છે કે અત્યારે ને અત્યાર તમે મને તેમની પાસે લઈ જાઓ.”

નવીનચંદ્ર વિચારમાં પડી ગયો.

શંકરલાલ બોલ્યો : “એમાં શો વિચાર કરો છો? શેઠ હા પાડી તેની મતલબ તમે સમજતા હશો. હવે ઢેડફનેતી કરવાને બદલે બેઠિનું લગ્ન કરવામાં જ તે પોતાની પ્રતિષ્ઠા માનતા થયા છે; અને બેઠિનું ખાનગી લગ્ન માન્ય રાખવાને બદલે પોતાને હાથે જ બહેર રીતે લગ્ન કરી આપે તો લોકોમાં ખાનગી લગ્નને નામે જે અપવાદ બોલાય છે તે ફેલાતો અટકે.”

“એ હું સમજ્યો; પરંતુ મારે આપની આ દરખાસ્ત એક વાર વિભા અને ચંદ્રવદનને જણાવવી જોઈએ અને ત્યારપછી જ હું તમને તેમની પાસે લઈ જઈ શકું.” નવીનચંદ્રે ખચકાટી ભર્યો જવાબ આપ્યો.

શંકરલાલ મ્હોં કટાણું કરીને બોલ્યો : “તમે નકામું ચોળાને ચીકણું કરો છો, મિ. નવીનચંદ્ર! વિભા અને ચંદ્રવદનનું હિત અને

હેતુ જો જળવાય છે, તો પછી તેમને બહાર આવવામાં કે મને મળવામાં વાંધો શો ? ”

“ વાંધો હોય કે ન હોય તે હું કેમ કહી શકું ? તે તો તે બેઉ જ જાણી કે કહી શકે. ”

“ તમે બૂલ કરો છો. તમને મારા પર વિશ્વાસ ન હોય, તો તેમ કહો, અને હું તમને જરાએ આગ્રહ નહિ કરું; પણ જો તમને વિશ્વાસ હોય તો પછી શામાટે વિલંબ કરો છો ? ”

“ તમારી ઉપર મને વિશ્વાસ છે; પણ જ્યારે આટલા દિવસ થયા છે, ત્યારે વધુ ચોવીસ કલાકના વિલંબ માટે ઉતાવળ ન કરો. તેમની ઇચ્છા જાણ્યા વિના હું જે કાંઈ પગલું ભરું તે મારે મન તો મિત્રદ્રોહ છે. ”

“ તમે જેને મિત્રદ્રોહ માનતા હો, તેને હું તો મિત્રધર્મ પણ માણું. તમે એમ ન માનતા કે પોલીસ ખાતું પોતાની શોધમાં લાચાર બનવાથી હું છેવટે તમારી પાસે આ દરખાસ્ત લાવ્યો છું. આ દરખાસ્ત જ પહેલેથી મારા પોતાના અંગત અભિપ્રાયરૂપ હતી, પરંતુ જ્યારે મને બરાબર સમય લાગ્યો, ત્યારે મેં એ માટે શેઠનું વચન મેળવી લીધું. એટલે લાચારીથી નહિ પણ એક નૈતિક ફરજથી પ્રેરાઈને મેં આ વ્યવસ્થાની શેઠ પાસે હા પડાવી છે. હું તેમ ન કરું તો શું થાય ? આજે નહિ, ને પાંચ-પંદર કે પચીસ દિવસે તેઓનો પત્તો તો લાગે જ, અને પછી તેઓને વિખૂટાં જ પડવું પડે. પછી શું થાય તે તો કોણ કહી શકે ? ધનવાનોને તો કોઈની કશી પડી નથી, મિ. નવીનચંદ્ર ! દિકરી શું કે જમાઇ શું, મિત્ર શું કે શત્રુ શું, ધનવાનો તો પોતાના મનમાં મસ્તાન છે. તેટલા માટે હું કહું છું કે તમે મને તેમનો મેળાપ કરાવી આપો, એટલે બધું શાન્તિથી પાર પડી જાય; શાન્તિથી પાર પાડવામાં જ, તમે મિત્રધર્મ અમલનારા બેખાશો. ”

શંકરલાલનું લાંબું બાપણ સાંભળ્યા છતાં નવીનચંદ્રનો વિચાર

જરાએ બદલાયો નહિ. તે મહત્ત્વ જ રહ્યો અને કહેવા લાગ્યો :
“ ચોવીસ કલાક માટે તમે ધીરજ રાખી લ્યો.”

શંકરલાલ નાસીપાસી દર્શાવતો બોલ્યો : “ ધીરજ તો ઠીક છે છે બલા માણસ ! પણ ધારો કે કોઈ ગેરસમજથી, વહેમથી કે અવિશ્વાસથી તેમણે અત્યારે બહાર આવવાની ના જ કહી, તો પછી મારે શું સમજવું ? મારે ખાતાની રીતે તપાસ કરવી, પત્તા મેળવવો, અને પછી જે થાય તે થવા દેવું ? શું તમે માનો છો કે તમારા મિત્રનું હિત એ રીતે સચવાશે અને હું સૂચવું છું તે રીતે નહિ સચવાય ? મિત્રનું હિત સાચવવું એ તમારો મિત્રધર્મ છે.”

“ પણ તેના અભિપ્રાયથી પ્રતિકૂળ રીતે તેનું હિત કરવાની મારી ઇચ્છા નથી.”

“ તો જેવી તમારી મરજી ! ચોવીસ કલાકની ધીરજ રાખવામાં મને વાંધો નથી. કાલે રહવારે તમને પાછો મળું ?”

“ હા, ખુશીથી.”

શંકરલાલ પાછો ફર્યો. એક વાર ફરીથી તેને નવીનચંદ્રના દોઢ ડહાપણ અને ચીકણાપણાનો અનુભવ થયો. તેની સાથે થએલી વાતચીતથી તેને લાગ્યું કે લગ્નનું વચન આપ્યાથી પણ વિમાનો પત્તો તેની દ્વારા મળશે જ એવી ખાત્રી રાખી શકાય તેમ નહોતું.

તેણે નવીનચંદ્રની હીલચાલ તપાસવાને સાદા પોશાકવાળા બે માણસોને ગોઠવી દીધા. ચોવીસ કલાકમાં એક મિનિટ પણ નવીનચંદ્ર નજરની બહાર ન જાય એવી તેમને સૂચના આપી અને તે જ્યાં જ્યાં જાય, તે તે સ્થાનોની નોંધ કરી બેવા કહ્યું.

ખીજે દિવસે પાછો શંકરલાલ નવીનચંદ્ર પાસે આવ્યો, અને બેઠો : “ કેમ નવીનબાઈ ! શા સમાચાર છે ?”

“ દિલગીરી સાથે મારે તમને નાસીપાસ કરવા પડે છે. વિમા પોતે જ અત્યારે બહાર આવવાની વિરુદ્ધ છે, એટલે મારાથી તમને તેમની પાસે લઈ જઈ શકાય તેમ નથી.”

“ તમે તેમને સમજાવી ન શક્યા ? શેઠ પાસેથી મેં મેળવેલું વચન અને તે ઉપરથી મેં આપેલું વચન તમે તેમને કહ્યું તો હશે જ.”

“ કહ્યું હતું, પણ તેનું મન અત્યારે તો ગુપ્ત રહેવાનું જ છે.”

“ અને કદાચ બહારગામ જતાં રહેવાનું પણ હશે.”

“ ના, એમ કંઈ નથી; પરંતુ બહાર આવવા માટે હજી તેમને બરાબર સમય પાક્યો હોય તેમ લાગતું નથી,”

“ ઠીક ભાઈ ! જેવી તેમની મરજી; પણ નવીનભાઈ ! હજી પણ હું તમને કહું છું કે તેમની ઇચ્છાની વિરુદ્ધ તમે મને તેમને મેળાપ કરાવી આપશો તો તમે જરૂર એ બેઠિનું હિત કરનારા બેખાશો.”

“ એ મારાથી ન બની શકે તેવું છે.”

“ તમે કદંપી શકો છો કે હું મારી મેળ તેમને શોધી કાઢીશ તો શું થશે ?”

“ તોપણ તમારા સહભાવ માટે મારો તો વિશ્વાસ જ છે.”

શંકરલાલને એ શબ્દોએ મ્હાત કચેલી. તે મંદ હસ્યો અને ચાલતો થયો.

મોટરમાં બેસીને તે પોલીસ સ્ટેશન પર આવ્યો. એક સિપાઇને ક્યાંક મોકલીને તેણે કપડાં મંગાવ્યાં. એક કલાકની અંદર તે કોઈ ગુજરાતી વણિકની પેઢીનો ગુમાસ્તા બની ગયો !

૨૪

પિતાને દિગ્મૂઢ કરનારી પુત્રી

શંકરલાલને નવીનચંદ્રે વિમાનો પત્તો આપવાની ના કહી, વિમા પોતે જ અત્યારે બહાર આવવા ઇચ્છતી નથી એવી તેણે ખબર આપી, તેથી શંકરલાલને કંઈકે મૂંઝવણ થઈ હતી. વિમાની

ઘડિયાની વિરુદ્ધ તેને શોધી તેના પિતાને સોંપવી પડે એ પરિસ્થિતિ તેને મન અણુમમતી હતી; પરન્તુ હવે એ પરિસ્થિતિની ઘરદાસ્ત ક્યાં વિના શંકરલાલનો છૂટકો નહોતો.

નવીનચંદ્રે ચોવીસ કલાકની મહેતલ આપી હતી, તે ઉપરથી તેની પાછળ મુકાયલા પહેરેગીરોનું કામ સરલ બન્યું હતું. ચોવીસ કલાક તેનો પીછો ક્ષેવાને પરિણામે વિભા ક્યાં છુપાઈ હતી, તે એ પહેરેગીરો જાણી શક્યા હતા. તેમની પાસેથી એ વિષેની આતમી શંકરલાલ મેળવી શક્યો હતો અને હવે એ આતમીનો ઉપયોગ કરી વિભાને શોધી કાઢવા તેણે વેશ પહેર્યો હતો.

કાલબાદેવી રોડ પર આવેલા એક માળામાં તે પહોંચ્યો. મન-મોહન નામના એક જુવાન વણિક મહેતાજીને ત્યાં તેને જવું હતું. શંકરલાલ જાણતો હતો કે મનમોહન અત્યારે ઘેર નહોતો, તેની સ્ત્રી જ માત્ર ઘેર હતી; પરન્તુ સ્ત્રીનું નામ તે જાણતો નહોતો. મનમોહન ત્રીજો મજબે રહેતો હતો. બીજો મજબે તેણે એક બે સ્થળે પૂછ્યું: “ મનમોહન મહેતાજી ક્યાં રહે છે ? ” એકે “ બપોર નથી ” નો જવાબ આપ્યો; બીજાએ “ ત્રીજો મજબે ” એવો જવાબ આપ્યો, પણ એક સ્થળે વાતો કરવી બે સ્ત્રીઓને તેણે એ જ પ્રશ્ન પૂછ્યો ત્યારે એકે કહ્યું: “ મનમોહન કોણ ? પેલી શાન્તાનો વર ? ” બીજાએ તેનો જવાબ આપ્યો: “ હા, હા, એ જ-મનમોહન; બાઈ! ઉપર મજબે સાતમા નંબરની ઓરડી પૂછીને જવ. ” એ રીતે મનમોહનની સ્ત્રીનું નામ મેળવીને તે ત્રીજો મજબે સાતમા નંબરની ઓરડી પર બેઠો રહ્યો.

મોખરાનું દાર ખુલ્લું હતું. તે અંદર પેઠો કે તુરત સામે આવેલા ઓરડાના દાર આગળથી કોઈ બાજુએ ખસી ગયું હોય એમ દેખાયું ! શંકરલાલ અંદર આવ્યો કે તુરત શાન્તાનું ધ્યાન તેની તરફ દોરાયું. તેણે લાગણું જ પૂછ્યું: “ કેમ બાઈ ? ”

જાણે પોતે આ ઘેર ધણી વાર આવી ગયો હોય અને શાન્તાને

આળખતો હોય તેમ તે બોલ્યો: “ શાન્તા બહેન ! મનમોહનભાઈ આને સાંને મોડા આવનાર છે, તે કહેવાને હું પેઠી પરથી આવ્યો છું. ”

“ ક્યારે આવશે ? બહુ મોડું તો નહિ થાય ને ? ”

“ એ તો કહી શકાય નહિ; આઠ વાગે, નવ પણ વાગે. કહ્યું છે મારા આવવાની રાહ ન જોતાં સૌને જમાડી દેજો. ”

“ સમજી. ”

“ ઠીક, ત્યારે હું જઈ છું; પણ શાન્તા બહેન ! મારતર ક્યાંય મયા છે કે શું ? ”

શાન્તા આ પ્રશ્ન સાંભળીને જરા ચમકી. તેણે શંકરલાલની સામે જોઈ જરા હસી ડોકું ધુણાવી ના સૂચવી.

“ ઠીક, ઠીક, સમજ્યો, તેમને જ જમાડી દેવાને મનમોહન-ભાઈએ મારી સાથે સંદેશો કહાવ્યો હશે. ”

શાન્તાએ આંખથી હકાર સૂચવ્યો એટલે શંકરલાલ વિદાય થઈ ગયો. તે આવ્યો ત્યારે સામેના ઓરડામાં કોઈ બાળુએ ખસી જતું લાગ્યું હતું તે વિભા કે ચંદ્રવદન હશે એવી તેની ખાત્રી થઈ.

પત્તી તો મળી ચૂક્યો; હવે બેઠેને કબજે લેવાની જરૂર હતી અને તેમ કર્યા પૂર્વે તેમને કશી ખબર ન પડે એ સંભાળ રાખવાની પણ જરૂર હતી. તેણે નજીકમાંથી ટેલીફોન કરીને ચાર સાદા પોશા-કવાળા સિપાઈઓને બોલાવ્યા, અને તે સાથે જ કૃષ્ણલાલ શેઠને ટેલીફોનથી સૂચના આપી કે તેમણે ઉત્તાવળે કાલબાદેલી પર ચોક્કસ માળામાં આવી પહોંચવું.

પોલીસનાં માણસો આવે, તે પહેલાં તો મારતી મોટરે કૃષ્ણ-લાલ શેઠ આવી પહોંચ્યા. તેમની આંખોમાં અને ઉદ્ગારોમાં અધીરાઈ છલકાતી હતી: “ ક્યાં છે, ક્યાં છે ? શંકરલાલ ! વિભા ક્યાં છે ? ”

શંકરલાલ નાકે આંખળી અડકાડીને બોલ્યો: “ હમણું શાન્ત

રહો, ઉતાવળા ન થાઓ, નહિતો ધાટ બગડી જશે. એક વાર મેં બોલાવેલાં પોલીસનાં માણસોને આવવા દો.”

શેઠ બેરો દુઆવીને બોલા, - વડીલ સમીપે ડાહ્યા છોકરો બેઠો રહે તેમ. થોડી મિનિટમાં પોલીસનાં માણસો આવ્યાં. શંકરલાલ તેમને તથા શેઠને લઈને ત્રીજે મજબે ગયો, અને પોલીસના રુઆ-પથી બોલ્યો: “ શાન્તાબાઈ ! ચંદ્રવદન અને વિભાવરીને બોલાવો.”

શાન્તા બેરોએ ગઈ. “ અહીં નથી, અહીં કોઈ નથી, ” એમ તેનાથી બોલી જવાયું.

“ જુઓ, હું પોલીસનો માણસ છું અને આ શેઠ વિભાવરીના પિતા છે. એકેને નહિ હાજર કરો તો મારે મકાનની જડતી લેવી પડશે અને તમે તેમને છુપાવવા માટે ગુન્હેગાર થશો. ” શંકરલાલે શાન્તાને તેની સ્થિતિ સમજાવી દીધી.

એરડામાં રહ્યો રહ્યો ચંદ્રવદન એ સાંભળતો હતો. શાન્તા બેરોએ જ્ય એ તેને સ્વાભાવિક લાગ્યું હતું. પોતાનો ગુપ્તનિવાસ પકડાઈ ગયા પછી છુપાવાનાં મિથ્યા ફાંફાં મારવાં કે ગદલાં-તદ્લાં કરવામાં કશો સાર નથી, એમ માનીને ચંદ્રવદન તુરત બહાર નીકળ્યો.

ચંદ્રવદનને જોતાં જ કૃષ્ણલાલ શેઠની આંખોમાંથી ભોહી વરસવા લાગ્યું. હાથમાંની લાકડી ઉઘાડીને તે ધુરંધરતા ચંદ્રવદનને મારવા દોડ્યા.

શંકરલાલ અસાવધ નહોતો. તેણે તુરત જ શેઠનો હાથ પકડ્યો અને કહ્યું : “ ખામોશ રાખો, શેઠસાહેબ ! મને આપેલું વચન ભૂલી ન જતા ! ”

કૃષ્ણલાલ શેઠે આવેશને રોકવા યત્ન કર્યો, પણ તેમ કરતાં તે કોધથી થર-થર ધ્રુજવા લાગ્યા; અને શંકરલાલે ‘ આપેલું વચન ભૂલી ન જતા ’ એમ કહ્યું ત્યારે તો તેમને કાળજીમાં ચીરો પડ્યો હોય એવી વેદના થઈ. તેમના વદન ઉપર એ વેદનાના અંકો લખાયલા વાંચી શકાતા હતા.

શંકરલાલે ચંદ્રવદનને પૂછ્યું: “ વિભાવરી બહેન ક્યાં છે ? ”

ચંદ્રવદને અંદરથી વિભાવરીને બોલાવતાં ઉતાવળે ઉદ્ધાર કાઢ્યો: “ વિભાવરી, બહાર આવ, હવે છુપાવાની કશી જરૂર નથી. ”

“ સાલા બદમાશ ! ” શેઠના ઓઠ ફફડવા લાગ્યા: “ મારું લૂણ ખાઈને મારું જ ઘર માર્યું ? ”

“ ખામોશ રાખો શેઠ ! ” શંકરલાલ શેઠને વારવા લાગ્યો: “ હવે ચુરસો કરવાનો વખત રહ્યો નથી. ”

બધી આંખો ઓરડાના દાર તરફ ખેંચાઈ રહી હતી. બે-ત્રણ મિનિટ ગઈ, પરંતુ ન તો ઓરડામાંથી જવાબ મળ્યો કે ન વિભા બહાર આવી.

ચંદ્રવદન ફરીથી બોલ્યો પણ કોઈ બહાર ન આવ્યું. “ શાન્તા બહેન ! તમે જરા અંદર જઈને બોલાવી લાવો. ” ચંદ્રવદને સૂચવ્યું. શાન્તા ગભરાતી અંદર ગઈ અને પાંચ મિનિટ વીતી ગઈ પણ બેઠામાંથી કોઈ બહાર આવ્યાં નહિ.

છેવટે ચંદ્રવદન અંદર ગયો. તેણે જોયું કે શાન્તા સમજાવતી હતી પરંતુ વિભા બહાર આવવાની આનાકાની કરતી હતી. તેણે કહ્યું: “ વિભા ! ને સંભવ અત્યારસુધી આપણી કલ્પનામાં ઊઠતો હતો, તેનો હવે સાક્ષાત્કાર થયો છે. તું શામાટે બહાર આવતી નથી ? ”

“ મારા પિતાજીના ક્રોધોદ્ધાર તો તમે સાંભળ્યા ને ? ”

“ હા સાંભળ્યા, તેમાં નવાઈ શું છે ? તેમને ને કાંઈ અણુ-અમતું હોય તે તરફ તેમને ક્રોધ જ ચડે, એ સ્વાભાવિક છે. તેથી શું તું ડરે છે ? ”

“ ડરતી નથી; પણ નવીનભાઈ શંકરલાલ તરફથી ને સંદેશો લાવ્યા હતા તે યાદ છે ? ”

“ હા, શેઠે આપેલા કોલનું તું કહે છે ને ? ”

“ હા, એ કોલ પોઠળ નહિ હોય તેની ખાત્રી શી ? ”

“એ નક્કર હોવાની ખાત્રી તું કરી લેજે, પરંતુ મ્હોં સંતાડવું શામાટે ?”

ચંદ્રવદન સાથે આટલી વાતચીત થતાં વિભાની આનાકાનીનો અંત આવ્યો. તે સૌને મોખરે ચાલીને બહાર આવી ગિભી. ચંદ્રવદન અને શાન્તા પાછળથી બહાર આવ્યાં.

શંકરલાલ બોલ્યો : “વિભાબહેન ! જુઓ, આતમારા પિતાજી તમને તેડવા આવ્યા છે. આટલા દિવસ તમે છુપાઈ રહ્યાં તેથી તેમણે ધાન ખાધું નથી.”

વિભા નીચું જોઈ રહી હતી. તેના હૃદયમાં ધૈર્ય હતું, પરંતુ પિતાની સમીપે ગિભાં રહેતાં તેની આંખોમાં લજ્જાળુતા આવી વસી હતી. તે બોલી : “મારે ત્યાં જવું નથી.”

“ત્યારે ક્યાં સોનાપુર જવું છે ?” અકળાયલા શેઠ એકદમ બોલી ઉઠ્યા : “આ બધું બહુતરનું ફળ !”

વિભા મન મારીને ચૂપ ગિભી રહી. પિતાજીના સ્વભાવને તે પિછાણતી હતી. તેમના જીવનનાં બધાં રહસ્યો તે જાણતી નહોતી, પરંતુ જીવનચર્યાની દિશાથી તે કાંઈ અગાળી નહોતી, એટલે આ કોષયુક્ત ઉદ્ગારો પરથી જ તેણે પિતાના મનનું માપ કરી લીધું. તેના ઓઠ કે અંગ ફરક્યાં નહિ. તે દઢતાથી એક વીર આજ્ઞાની જેમ ગિભી હતી.

“ચાલ આગળ થા, નહિતો...”

શંકરલાલ શેઠની આંખોની સાથે આંખો પરાવતો બોલ્યો : “એમ અકળાઓ છો શાને ? જરા ધીરજથી વાત કરો. તે મનમાં ગભરાયાં હોય, ત્યારે તો તેમને શાન્ત કરવાં જોઈએ.”

વિભા બોલી : “હું ગભરાઈ નથી, કારણકે મેં કાંઈ કોઈનો અપરાધ કર્યો નથી. હું ઘેર જવા ઇચ્છતી નથી, એ મારો જવાબ છે.”

“અરે બહેન !” શંકરલાલે તેને સમજાવવા માંડી : “તમે જાણો છો કે હું પોલીસનો માણસ છું ?”

“હા, પોલીસ તુરંગમાં પૂરી શકે છે અને હું પુરાવા તૈયાર છું !”

શંકરલાલ કળી ગયો કે વિભાને સમજાવવી એ બોઢાના ચણા ચાવવા જેવું કાર્ય છે. તેણે શેઠની સામે જોયું. શેઠના ક્રોધનો પારો છેલ્લી હદે ચડીને હવે વિભાની દઢતા સમીપે નીચે ઊતરવા લાગ્યો હતો !

ઓની હડીલાઈ અને દઢતા વચ્ચે વિશાળ અંતર રહેલું છે. હડીલાઈ અને દઢતા બેઉ અસાધારણ બલિદાનની અપેક્ષા રાખે છે, પરંતુ હડીલાઈની પાછળ જે વિચારમળ નથી હોતું તે દઢતાની પાછળ હોય છે. હડીલાઈને ક્રોધ પ્રકારના તાત્કાલિક બુદ્ધિયુક્ત અને દીર્ઘદર્શી વર્તનથી સંતોષવામાં આવે તો પછી તેને અંકુશ હેઠળ બેવાનો હેતુ પાર પાડી શકાય છે; દઢતાને એ રીતે તોડી શકાતી નથી. જે ક્ષણે દઢતાને જ્ઞાન થાય છે કે વિચારયુક્ત નિશ્ચયને દિશા-પલટો આપવા માટેનો કોઈ દાવ ખેલવામાં આવે છે, તે જ ક્ષણે દઢતાનો આવિર્ભાવ પ્રકટે છે અને તે નમવાની ના કહે છે.

પણ કૃષ્ણલાલ શેઠને મન વિભા માત્ર છોડતું હતી, આ તેની હડીલાઈ હતી, તેને ફેસલાવી બેવા માટે જરા નમ્રતા દાખવવાની જરૂર હતી; એટલે તેમણે કહ્યું : “બહેન ! આમ ગાંડાં ન થઈએ; તું તારે ખુશીથી ઘેર ચાલ અને તારો જે મનોભાવ હોય તે અમને કહે, એટલે અમે તેમ કરવા તૈયાર છીએ. તારાથી અમારે વધારે શું છે ?”

“સમાજમાંની તમારી આબરુની માન્યતા !” વિભાએ તુરત અપકો ઓડ્યો.

“નહિ, નહિ, એ મારી માન્યતા ગમે તેવી હોય પણ તારા કરતાં તેની કીંમત મારે મન વધારે નથી જ. તું જૂલો છે, તારા પિતાને તું અન્યાય કરે છે, બહેન !”

“માફ કરો બાપુજી ! અત્યારે તો હું નથી જ આવવાની.”

શેઠનું મ્હોં પડી ગયું. તેમની આંખોમાં આંસુ આવી ગયાં. શંકરલાલનું દિલ પણ પીગળી ગયું. તે બોલ્યો : “ વિભાવરી બહેન ! શેઠ આટલું કહે છે, પણ તમે હઠ પકડી બેઠાં છો અને સાને દિલગીર બનાવી મૂકો છો, તે સારું કરતાં નથી. ”

“ તમે કહેતા હો તો આંસુ પાડીને હું મારી દિલગીરી બતાવી આપું. પિતાનું ઘર કોઇને કહ્યા વિના છોડી જતાં, અને શું સારું લાગ્યું હશે, શંકરલાલભાઈ ? ”

“ સારું તો કોને લાગે ? પણ અત્યારે હવે ઝાઝી ચકચાર કર્યા વિના સમજી જાઓ, તો સૌનાં મ્હોં હસતાં થઈ જાય. ”

“ એ અને તેમ નથી, ભાઈ ! ”

“ વારુ, તમે પિતાજીને ઘેર ન જવા ઇચ્છતાં હો, તો મારે ત્યાં આવશો ? ”

વિભા વિચારમાં પડી. તે કશું ન બોલી.

“ કેમ, શેઠસાહેબ ! આપની રજા હોય તો અત્યારે તો હું મારે ત્યાં વિભાબહેનને લઈ જઈ. આજે તેમના ઉશ્કેરાયલા દિલને શાન્ત થવા દો. પછી બધાં સારાં વાનાં થશે. ”

શેઠ વીણે મ્હોંએ બોલ્યા : “ બહે, તેની તેવી ઇચ્છા હોય તો તેમ કરો. ”

વિભા બોલી : “ તમારે ત્યાં આવું કે અહીં રહું એમાં શો ફેર છે ? હું અહીંથી ક્યાંય જતી રહેવાની નથી. ”

શંકરલાલ બોલ્યો : “ મારે ત્યાં આપણે કાંઈ વિચારણા કરીને સંતોષકારક માર્ગ કાઢી શકીશું, અહીં કાંઈ ન બને. ”

“ તો બહે, હું તમારે ત્યાં આવવા તૈયાર છું. ”

“ તો તમારાં કપડાં લઈ લ્યો. ”

વિભા ચોરડામાં ઝાંઝા અને ચંદ્રવદન પાછળ પાછળ ગયો. તે બોલ્યો : “ વિભા, હું તો અહીં જ રહીશ. ”

“ બહે અહીં રહેજો, પરન્તુ શંકરલાલને ત્યાં કાંઠે તમે જરૂર આવજો. મારે કદાચ તમને કાંઈ પૂછવું પડે. ”

“ આવીશ; પણ આપણે મળી શકીશું ખરાં ? ”

“ કેમ નહિ ? ” વિભા આંખો વિસ્ફારતી બોલી : “ આપણને મળતાં કોઈ અટકાવી શકશે નહિ. હું પિતાજીને ત્યાં જતી નથી અને જવાની પણ નથી, તે ચોક્કસ માનજો. ” વિભાના વદન પર મૂર્તિમંત દઢતા હતી. ચંદ્રવદનનું અંતર એ દઢતાની મૂક પ્રશંસા કરી રહ્યું.

“ સારું, કાંઠે ફરીથી મળીશું. ”

“ જરૂર ? ”

“ હા જરૂર, અને તારી પાસે ધરેણું છે તે તુરત જ ધેર પહોંચાડી દેજો. હવે એ જોખમ પાસે ન રાખીશ. ”

અને એક છૂટાં પડ્યાં. વિભા પોતાનાં વસ્ત્રોની યોગ લક્ષને બહાર નીકળી.

કૃષ્ણલાલ શેઠને વિભાએ આજે દિગ્મુઠ બનાવી મૂક્યા હતા.

૨૫

છેવટે વિભા પિતૃગૃહે જાય છે

હા, વિભાએ કૃષ્ણલાલ શેઠને પોતાના દઢ વર્તન વડે અને વિનયયુક્ત પરન્તુ સ્પષ્ટ સ્પષ્ટ કથન વડે દિગ્મુઠ બનાવી મૂક્યા હતા. વિભા પોતાની આંખોથી અદીઠ રીતે શિક્ષણ લઈને આવી ધૈર્યવાળી, દઢ મનોબળવાળી અને સાફ-સાફ વાતો કહેનારી બની ગઈ છે તેના ખ્યાલ શેઠને હજી અત્યારે જ આવવા લાગ્યો હતો, તોપણ છેવટે વિભાનો પત્તો મળ્યો તેથી શેઠના મગજ ઉપરનો બોળો ખૂબ ઓછો થઈ જવા પામ્યો હતો. ચંદ્રવદનના સહવાસ અને શિક્ષણથી તેના

વિચારોની દિશા કેવી બદલાઈ હતી તેનો ખ્યાલ શેઠને તેની પરના ચંદ્રવદનના પત્રો વાંચવાથી આવ્યો હતો, તે ચંદ્રવદનની સાથે નાસી ગઈ તેથી પણ તેનામાં સાહસ કરવાની બુદ્ધિ આવી એવું શેઠ જાણ્યું હતું. પરંતુ પિતાના મોઢેમોઢ હિંમતથી સાફ બોલવાનું બળ પણ વિભામાં આવ્યું છે એ ચમત્કાર તો શેઠે અત્યારે પ્રેરણા જ વાર જોયો હતો. પિતાને ઘેર ન આવવાના નિશ્ચયને વળગી રહેવાની તેની દૃઢતા શેઠને ઉડા વિચારમાં પાડી દેતી હતી. પણ હશે, છેવટે તે હાથ લાગી તે પણ ઠીક થયું; પોતાને ત્યાં નહિ તો શંકરલાલને ત્યાં ગઈ અને ચંદ્રવદનથી છૂટી પડી એ પણ સારું થયું, એમ માનીને શેઠે સંતોષ માન્યો.

પોતાના નાના ઘરમાં શંકરલાલે વિભાને પૂરતા માનથી અને સગવડથી સ્થાન આપ્યું. શંકરલાલની સ્ત્રી જ્યાં મળતાવડી હતી, વિભાનો ઇતિહાસ તે સ્વામી પાસેથી જાણી ચૂકી હતી, એટલે તેણે પણ વિભાને મોટી બહેનના ઉમળકાથી ઘરમાં સત્કારી.

શંકરલાલને વિભાના સ્વભાવની સંપૂર્ણ માહિતી નહોતી, પરંતુ તેના સાહસથી અને થોડા શબ્દોથી તે એ સ્વભાવથી કાંઈક પરિચિત થયો હતો. એ બાળાની સાથે વાતચીત કરતાં પણ બહુ સાવધાનતા રાખવાની જરૂર તે સમજતો હતો. રાત્રે તે વિભા સાથે વાતો કરવા બેઠો ત્યારે વિભાની નાનગુક પરિસ્થિતિનો તેણે સંપૂર્ણ ખ્યાલ રાખ્યો હતો. એ વાતચીત ઉપરથી તે જાણી શક્યો કે વિભાએ જે પગલું ભર્યું હતું તે જોઈ વિચારીને, સંયોગોનો પૂરો વિચાર કરીને અને સંપૂર્ણ જવાબદારી સમજીને ભર્યું હતું. એ પગલું ભર્યા પછી પાછું હઠવાનો વિચાર પણ તેને માટે અસહ્ય હતો એ શંકરલાલે જોઈ લીધું. શંકરલાલને લાગ્યું કે, પોતે શેઠ પાસેથી વિભાને ચંદ્રવદન વેરે જ પરણાવી દેવાનો કોલ મેળવી લીધો હતો એ સારું કર્યું હતું, નહિતા આ જોડીને ખંડિત કરતાં પોતે એવું પાપ આચરનારો બનત કે જે માટે તેને નરકમાં જ સ્થાન મળે. વિભાનો પ્રત્યક્ષ પરિચય તો તેને આજે

૪ થયો હતો; એ બાળાએ કરેલું સાહસ અનિવાર્ય હતું, તેને એવું સાહસ કરવું પડે એવા તેના સંયોગો હતા, એમ આજ પૂર્વે શંકરલાલ માનતો હતો; પરંતુ આટલા પ્રત્યક્ષ પરિચયને અંતે તે માનવા સાગ્યો કે ચંદ્રવદનને પરણવામાં અને તેની સાથે જ ઘેરથી ચાલી નીકળવામાં વિભા ઉદ્ધાપણપૂર્વક વર્તી હતી, તેની પસંદગી સુચોગ્ય હતી અને તેનું નીતિચળ પ્રશંસનીય હતું.

કૃષ્ણલાલ શેઠ કે તેમની બહેન કોઈ તે દિવસે વિભાને શંકરલાલને ત્યાં મળવા ન ગયાં. શેઠે જ પહેલેથી એવો વિચાર રાખ્યો હતો કે રાત્રે શંકરલાલ વિભાને સમજાવે, શાન્ત કરે, અને તે પછી જ પોતે તેને મળવા જાય અને ઘેર આવવાનો આગ્રહ કરે, તો તે અંધએસતું થશે. વિભાને આ પ્રમાણે સમજાવવાનો ઇશારો પણ શેઠે શંકરલાલને છાની રીતે કરી રાખ્યો હતો.

સૂવા જતાં જતાં શંકરલાલે વિભાને કહ્યું : “વિભાવરી બહેન ! તમારા આ લગ્ન માટે તમારા પિતાજી કે બીજાં સગાં મમે તેમ કહેતાં હોય, પણ હું તમારો જરાએ દોષ જોતો નથી. તમે યોગ્ય રીતે જ વર્ત્યા છો. તોય મારે એટલું કહેવું જોઈએ કે જ્યારે તમારા પિતાજી તમારી ઇચ્છાને માન આપવા સુધીનું વચન આપે કે, ત્યારે તમે ઘેર નહિ જવાની હદ પકડી બેસો, એમાં કોઈ ઉદ્ધાણ નથી.”

“શંકરલાલભાઈ ! પરણેલી સ્ત્રી સ્વામી પાસે રહે તેમાં એટલું મોટું શું છે કે પિતાજી મને પોતાને ત્યાં લઈ જવા આટલો બધો આગ્રહ કરે છે ?”

“એનું કારણ એ છે કે તે તમને ચંદ્રવદન વેરે જ પરણાવાનો પદ્ધતિસરનો લગ્નવિધિ કરવા ઇચ્છે છે કે જેથી તમે નાસી ધડને ગાંધર્વ લગ્ન કર્યું એમ મનાય નહિ અને તેથી સમાજમાં મપવાદ બોલાય નહિ.” શંકરલાલે સ્પષ્ટતા કરી.

“એટલે કે મારે પરણેલા પતિને બીજી વાર પરણવું ! એ

દોઝ માત્ર લોકોની આંખોમાં ધૂળ નાંખવા માટે કરવા ! જોકે લોકો પણ હવે તો ધૂળ ઝીલવા માટે આંખો ધરીને ઊભા રહે તેવા ભોળા નથી ! ”

શંકરલાલ “ જાણી છોકરી છે ” એટલું મનમાં ખોલીને જ સ્વવા ચાલ્યો ગયો.

બીજે દિવસે રહવારમાં કૃષ્ણલાલ શેઠ અને વિજળાખાઈ વિભાને મળવા આવ્યાં. વિભાને જોતાં જ વિજળાખાઈએ હૂંફે મૂક્યો અને ગળમળા સ્વરે કહેવા માંડ્યું : “ ઓ મારી વિભા ! આ તને શું સૂઝ્યું ? જૂંડી ! મારે કાને તો કાંઈ વાત નાંખવી’તી ! હું બાઈને કહીને તારું બધુંય મનધાર્યું કરત અને તને જરાય મુંઝાવા કે દુઃખ પામવા દેત નહિ. હવે લોકો તો મને ચૂંટી ખાય છે અને કાંઈ કાંઈ ખોલવા લાગ્યા છે. અહીંથી તું ઘેર ચાલ, નહિતો અહીં ને અહીં હું કાંસો ખાઈને જીવ કાઢી આપીશ, સમજ ? ”

કૃષ્ણલાલ શેઠ પોતાની બહેનને સમજાવવા માંડ્યું : “ બહેન ! તમે સમજી ચક્રને અકળાવ તે શા કામમાં આવે ? વિભા ડાહી છે, તે અણસમજણનું એક પણ ડગલું ભરશે નહિ, એવી મારી ખાત્રી છે. ”

વિજળાખાઈ સાડલાના પાલવથી આંસુ લોહી રહ્યાં હતાં. વિભા નીચું ધાલીને મૂગી બેસી રહી હતી. જ્યાં પાછળ ઊભી રહીને એ કરુણોત્પાદક દશ્ય જોઈ રહી હતી.

શેઠી ક્ષણે જવા દઈને શેઠ વિભા પ્રતિબોધ્યા : “ જો બહેન ! કાલે તું બહુ અકળાઈ હતી, એટલે મેં તને બહુ આગ્રહ કર્યો નહિ. અત્યારે હું તને ઘેર તેડી જવા આવ્યો છું. ”

“ શામાટે ? ”

“ ઘેર જવા માટે વળી ‘ શામાટે ’ એવો પ્રશ્ન હોય ? ”

“ હા. હું પરણી છું અને મારું ઘર જુદું જ છે તે તમે જાણો છો. ”

શેઠની છાતી પર જાણે કારમો પત્થર પછડાયો ! પણ ક્રોધ, લાલચ કે ક્ષોભ કશા કામમાં લાગશે નહિ એવું તે જોઈ ચૂક્યા હતા. તેમણે શાંતિથી કહ્યું : “ એ સાચું, પણ ઘેર લઈ જઈને પણ હું તારી ઇચ્છાની વિરુદ્ધ ડગલું પણ ભરનાર નથી. તું કહીશ, તેમ જ કરવાનું છે. ”

“ તો હું અહીં જ કહું છું કે મને અહીં રહેવા દો. ”

“ આ કાંઈ આપણું ઘર છે ? અહીં આપણે કાંઈ કરવું હોય તે થઈ શકે ? ”

“ શું કરવું છે તમારે ? ”

“ ખીજું કશું નહિ. ” પાસે ઊભેલી જયા પણ ન સાંભળી શકે તેવા ધીરા સ્વરે તે આગળ બોલ્યા : “ મારે તને ચંદ્રવદન વેરે પરણાવવાનો જાહેર વિધિ કરવો છે, સમજ ? તું નાસી જઈને તારી મેળે પરણી બે, તેથી મારી આયરુના કાંકરા થાય છે. ”

“ પિતાજી ! એક વાર પરણી ચૂકી છું. સંસાર ભોગવી...”

કૃષ્ણલાલ શેઠને મ્હોં સંતાડવાનું મન થયું. શેઠના મ્હોં પરનો ભાવ જોઈ સાવધ બનેલી સાહસિક વિભા બાકીના શબ્દો ગળી ગઈ. વિજળાબાઈ ધુવા-ધુવા થઈ ગયાં, પણ શેઠે માંડમાંડ દબાવીને આણુબોલ્યાં રાખ્યાં.

“ હવે બસ થયું, વિભા ! તૈયાર થઈ જા, આપણે ઘેર જઈએ. ”

“ ના, હું નહિ આવું. એક વાર લગ્ન થયા પછી ખીજી વાર લગ્ન કરવું એવો ઢોંગ મારે કરવો નથી. ”

વિભાનો આવો જવાબ સાંભળીને શેઠની આંખોમાંથી દડદડ કરતાં આંસુ વહી નીકળ્યાં. વિજળાબાઈથી હવે રહેવાયું નહિ. તે બોલ્યાં : “ વિભા ! બાપને ઝારઝાર રડાવનારી દીકરી ! વિચાર કર અને કાંઈક સમજ, અને અમને ઝેર પીવાના દહાડા ન દેખાડ ! ”

પિતાનાં આંસુએ વિભાને નરમ બનાવી. ઘણી વાર વેળાસરનાં આંસુનો પ્રયોગ રામબાણી નીવડે છે.

વિભા બોલી : “ તમારે ફરીથી લગ્નવિધિ કરવો હોય તો બહે; પણ તે આજ ને આજ, અહીં જ કરવો હોય તો મારી ના નથી. ”

એટલામાં ચંદ્રવદન, નવીનચંદ્ર અને શંકરલાલ ત્યાં આવી પહોંચ્યા. ચંદ્રવદનને જોતાં જ શેઠના કાળજીમાં તેલ રેડાયું, પણ અત્યારે શેઠને પરિસ્થિતિ ઓળખી લીધા વિના ચાલે તેમ નહોતું. તેમણે ચંદ્રવદનને સત્કાર્યો : “ આવો ભાસ્તર ! ”

ચંદ્રવદન એવા સત્કારની અપેક્ષા રાખી નહોતી, એટલે એ સત્કારવચનથી તેને આશ્ચર્ય થયું.

ત્રણે જણ પુરશીઓ ખેંચી લાવીને બેઠા. શેઠે ધીરે સ્વરે બધી વાત કહી. ચંદ્રવદનને સમજાવતાં તેમણે કહ્યું : “ જુઓ, ભાસ્તર ! જે બનવાનું હતું, તે તો બની ગયું છે. બૂલ થઈ કે બહું થયું, તે વાત અત્યારે કરવી નકામી છે. વિભાને હું એમ કહું છું કે તમારું અને વિભાનું લગ્ન મારે જાહેર રીતે કરવું છે, કે જેથી મારી વિભા નાસી જઈને ગુપચુપ પોતાની મેળે પરણી ગઈ એવો બોકાપવાદ મારા નામને કલંકિત ન કરે. પણ તે સમજતી નથી. તે કહે છે કે અત્યારે જ અહીં લગ્નવિધિ કરવો હોય તો કરો. શંકરલાલ બાઈ ! અહીં કાંઈ એવું બને ? અને તેથી મારી આબરુ પણ જળવાય ? ”

શંકરલાલ બોલ્યો : “ આ ધડીએ અને અહીં ને અહીં જ એવું કરવાથી બોકાપવાદ તો જેમનો તેમ જ રહે છે. લગ્ન તો આપને ત્યાં જ થવું જોઈએ. ”

વિભાએ પૂછ્યું : “ પણ એ વિધિ ક્યારે થાય ? ”

“ નજીકમાં નજીક મુહૂર્ત આવે ત્યારે. ”

“ બે ચાર દિવસમાં જ થાય તો ઠીક. ”

“ કાલે મુહૂર્ત મળે તો મારે પરમ દિવસ કરવો નથી. ”

વિભાને જરા સમજણ આવતી જોઈને શેઠ વધુ ઉદાર થયા અને

બોલ્યા : “ તું જ નહિ, પણ મારતર પણ બન્ને આપણે ત્યાં આવીને તેટલા દિવસ રહે; મને કશો વાંધો નથી. ”

વિભાએ સ્વામીના વદન સામે જોયું. ચંદ્રવદન નીચું મ્હોં ધાલીને શેઠની બધી વાત સાંભળતો હતો.

શંકરલાલે પૂછ્યું : “ ચંદ્રવદનભાઈ ! શેઠ કહે છે તે ધ્યાનમાં લીધું ? જે એક વાર બન્યું છે તે જ ફરીથી કરવું છે, પણ લોકાપવાદમાંથી બચવાને એક જાહેર વિધિ કરવાનો શેઠનો આશય છે. તમે શેઠને ત્યાં રહો, વિભાની નિકટમાં રહો, તોય શેઠને વાંધો નથી. આટલી ઉદારતા અને પ્રતીતિ પછી તમે કે વિભા બહેન ન માનો, તો તે સારું નહિ કહેવાય. ”

ચંદ્રવદન બોલ્યો : “ મારે શેઠને ત્યાં જવાની શી જરૂર છે ? શેઠ કહે છે, તે તમે સાંભળો છો, હુંય સાંભળું છું; શેઠ લગ્નનું વચન આપે છે; તમેય નજીકના મુહૂર્તે લગ્ન કરાવી આપવાનું વચન આપતા હો, તો મારે કશો દુરાગ્રહ નથી. ”

શંકરલાલ બોલ્યો : “ મારું વચન છે, જાવ ! હવે કાંઈ શીકર છે ? એ વચન, મેં જ સૌથી પહેલાં તેમની પાસેથી લીધું છે, કારણકે વાત આટલી આગળ વધ્યા પછી તમારું બેઠનું હિત આ લગ્નમાં જ છે એમ હું માનું છું અને શેઠ પણ સમજ્યા છે. ”

“ તો વિભાવરી બન્ને જાય; હું ત્યાં રહેવા જવા ઇચ્છતો નથી. ”

“ તો જેવી તમારી ઇચ્છા; છતાં હું તો કહું છું કે ખુશીથી રહેવા આવો, ખુશીથી મળવા આવજો અને મારું માનો તો નિશાળની નોકરી છોડી દઈને મારી મીલમાં આવી જાઓ; તમારાથી વધુ હવે મારે બીજું શું છે ? ”

શંકરલાલ હસ્યો. શેઠની દીર્ઘ દષ્ટિ અને ઉદારતા જોઈને તેને આનંદ થતો હતો. તે બોલ્યો : “ સાચી વાત છે, ચંદ્રવદનભાઈ ! શેઠ ખરું કહે છે. ”

“ અત્યારે હવે એ કાંઈ નહિ. ભવિષ્યમાં જોઈ લેવાશે. ”

“ જોવી તમારી ઇચ્છા. બહેન, હવે ચાલ. માસ્તર, ન રહેવું હોય તો નહિ, પણ અત્યારે મારી સાથે તો મોટરમાં ચાલો. પછી બન્ને પાછા ફરજો. શંકરલાલભાઈ, તમે પણ ચાલો, આજે મારા દિલ પરનો મોટો ભાર ઓછો થયો છે. ”

શેઠના વદન ઉપર આનંદની સુરખી આવવા લાગી.

અને શેઠનું કહેણ મનીને સૌ સંકડાઈને પણ એક જ મોટર-માં ગોઠવાઈને ઉપડ્યાં.

૨૬

વિયોગનાં આંસુ અને આશાના ઉચ્છ્વાસ

પિતાને ઘેર આવવામાં વિભાને ડર લાગતો હતો, કે તેને કદાચ ચંદ્રવદનથી કાયમને માટે છૂટી પાડીને પિતા પોતાને સ્થામ-લાલ વેરે જળરદસ્તીથી પરણાવીને તેને ત્યાં ધક્કેલી દેશે. પિતાનાં વચનો ઉપર તેને વિશ્વાસ નહોતો. પિતાના જહ્કો, સ્વેચ્છાચારી, અને વખત આવ્યે ધાતકી અનેલા સ્વભાવને તે ઓળખતી હતી. પોતાના સંબંધમાં નહિ, પણ ખીજાઓના સંબંધમાં પિતાએ ચલાવેલાં વર્તન તેણે અનેક વાર જોયાં હતાં અને તે ઉપરથી એ સ્વભાવનો પરિચય વિભા મેળવી શકી હતી. શંકરલાલના વચન ઉપર પણ તેને વિશ્વાસ નહોતો, તેનું કારણ એ નહોતું કે શંકરલાલના સ્વભાવથી તે પરિચિત હતી; વાસ્તવિક કારણ એ હતું કે પોતાના પિતાના વચનને આધારે શંકરલાલ વચન આપતો હતો અને પિતાના વચન ઉપર વિશ્વાસ મૂકવાને જોઈએ અંશે શંકરલાલ તૈયાર હતો, તેટલે અંશે વિભા તૈયાર નહોતી. આ અવિશ્વાસ ધીરેધીરે ઓછો થવા લાગતાં તે પિતાને ઘેર આવી હતી; અને થોડા દિવસમાં તેને લાગ્યું કે પોતાના પિતા અત્યંત ઉદાર છે અને પોતે તેમના શબ્દો ઉપર અત્યારસુધી અવિશ્વાસ રાખવામાં ભૂલ કરતી હતી.

ચંદ્રવદન રોજ વિભાને મળવા આવતો અને તે બેઠ કલાકો સુધી સાથે બેસીને વાતો કરતાં. એકએક દિવસને આંતરે શંકર-લાલ પણ આવતો અને વિભાને મળીને ધીરજ આપી જતો. પિતા અને ફેર્ડીની વચ્ચે ચાલતી જે વાતો વિભાને કાને પડતી, તેમાં પણ વિભા સાંભળતી કે પિતા ચંદ્રવદન સાથે પોતાનું લગ્ન કરવાની તૈયારી કરી રહ્યા છે, પરંતુ લગ્ન મુંબઈમાં કરવાને બદલે કાઠિયાવાડમાં આવેલા પોતાના મૂળ વતનના નગરમાં કરવા તે ઈચ્છે છે, કારણકે મુંબઈમાં ચાલેલી ચકચારથી શેઠને હવે અહીં એ લગ્ન કરવાનું ગમતું નહોતું. મુંબઈને બદલે કાઠિયાવાડમાં લગ્ન કરવા જવા માટે મોટી તૈયારી કરવી પડે, વધુ દિવસો જાય, એ બધું ખરું; વિભાને વિલંબ ગમતો નહોતો છતાં જ્યારે પિતાજી પોતાની ઇચ્છાને માન આપવાને તૈયાર થઈ રહ્યા છે, ત્યારે થોડા વધુ વિલંબને માટે આકળા અધીરા થવું એ વિભાના શાણપણને ગમ્યું નહિ.

ચંદ્રવદનને કાને કાંઈ કાંઈ ગપાટા અવીને અથડાતા. એ ગપાટા બહુવિધ હતા, અને કેટલાક તો ચંદ્રવદન તથા વિભા બેઠને હસાવતા. એક અફવા એની ઊડી હતી કે કૃષ્ણલાલ શેઠ વિભાને ફેર્ડી પણ ક્ષણે મુંબઈની બહાર ઉપાડી જઈને સ્યામલાલ વેરે પરણાવી દેવાના છે. બીજી વાત એવી હતી કે માનચંદ શેઠ પોતાની પુત્રવધૂ હવે વિભા અને તેવું ઇચ્છતા નથી, એટલે તેમણે કૃષ્ણલાલ શેઠને તે વિષે સાફ-સાફ ના કહી દીધી છે અને કૃષ્ણલાલ શેઠ ન્યાતમાંથી બીજો વર ખોળી કાઢવા તૈયાર થયા છે. ત્રીજી બોકવાયકા એવી હતી કે વિભા અને ચંદ્રવદનનું ગાંધર્વલગ્ન સ્વીકારી લાઇને ચંદ્રવદનને શેઠે પોતાના ધરજમાઈ તરીકે રાખ્યા છે અને હવે થોડા દિવસમાં શેઠને ત્યાં જ રહેવા જનાર છે ! એથો ગપાટા એવો હતો કે કૃષ્ણલાલ શેઠ ચંદ્રવદનને મારી નાંખવા માટે જ પોતાને ત્યાં આવવા દે છે, અને તેના મૃત્યુ પછી શેઠ વિભાને બીજા કોઈ ન્યાતીલા વેરે પરણાવી દેવાના છે ! એક વિચિત્ર વાત એવી

પણુ ભીડી હતી કે ચંદ્રવદનની સાથે કાઠિયાવાડના સરધાર ગામની જે હરકોર નામની કન્યાનું વેવીશાળ થયું હતું તે કન્યાને કૃષ્ણલાલ શેઠ પરણવાના છે અને તે શરતે જ તેમણે ચંદ્રવદન વેરે વિભાનું લગ્ન કરી આપવાનું માન્ય રાખ્યું છે !!

લોકવાયકા કેવી રીતે જન્મ પામે છે, તેનાં ડાળાં-પાંખડાં કેવી રીતે વિસ્તરે છે અને તેના પ્રચાર કેવી રીતે થયાં કરે છે, તે ચંદ્રવદન અને વિભા બેઉ જાણતાં હતાં, એટલે તે આ બધી અફવાઓને તુચ્છકારી કાઢતાં અને હસી કાઢતાં. હજી લગ્નનો દિવસ નક્કી થયો નહોતો, પરંતુ આસપાસનું વાતાવરણ નજીક આવતા લગ્નવિધિનું જ સાક્ષીભૂત થતું હતું એટલે એ ધન્ય દિવસની રાહ જોતાં જ તે દિવસો ગાળતાં હતાં.

એક દિવસ શેઠ ઘેર જ હતા એટલામાં તાર આવ્યો અને તે ચિંતામાં પડી ગયા. ચંદ્રવદન તે વખતે ઘેર આવેલો હતો એટલે શેઠે તુરત તેને બોલાવ્યો અને ગભરાયેલે ચહેરે કહ્યું: “ માસ્તર ! તમે મારું એક કામ ન કરો ? ”

“ કહો, અને તેવું હશે તો કરીશ. ”

“ તમે જાણો છો કે મદ્રાસમાં ‘ ચંપકલાલ એન્ડ કંપની ’ના નામથી આપણી કાપડની એજન્સી ચાલે છે. ત્યાંનો મુનીમ ખુશાલચંદ કેવળચંદ છે. તે એકદમ માંદો થઈ ગયો છે અને દુકાનનો શુમાસ્તો તાર કરે છે કે મુનીમ જીવે એમ લાગતું નથી; એ બધું તો ઠીક પણ થોડા દિવસ ઉપર શુમાસ્તાએ મારા પર ખાનગી કાગળ લખ્યો હતો તેમાં જણાવ્યું હતું કે ખુશાલચંદ પેઢીમાં વીસ-પચીસ હજારનો ગોટાળો કર્યો છે. તે સાચો માંદો હશે કે એર ખાધને મરવા ધ્રુષ્ટિતો હશે તે શી ખબર, પણ આમાં પેઢીને ભારે નુકસાનમાં ઊતરવું પડે તેમ છે; તમે વિશ્વાસુ માણસ છો અને ત્યાં એકાદ અઠવાડિયું જમને તપાસ કરી આવો તો સારું.

મારાથી જઈ શકાય તેમ નથી અને બીજા કોઈને મોકલવામાં મારું ધ્યાન પહોંચતું નથી. મોકલી શકાય તેવા એકાદ છે, પણ તે ખુશાલ્યદને સગો છે. ”

આ અણુધારી દરખાસ્ત સામે આવી પડવાથી ચંદ્રવદન સ્વાભાવિક રીતે જ વિચારમાં પડી ગયો. શેઠ તેની વિચારવશતા સમજી ગયા અને બોલ્યા: “ તમને હિસાબ ઇકતાબની ઓછી સમજ હશે, પણ તેની ચિંતા નથી; કરમચંદ નામનો ત્યાંનો ગુમાસ્તો છે તે હિસાબ સારી રીતે જાણે છે. તમારે મુખ્ય કામ એ કરવાનું છે કે એકદમ સ્ટોકની ગણતરી કરી માલ તમારે કબજે લેવો અને રોકડ હાથ કરવી. હું તમને પત્ર લખી આપું છું એટલે પેઢીનો કબજો લેવામાં તમારી આડે કોઈ પણ આવી શકશે નહિ. ”

“ મારે માટે આ કામ જેવું અણુધાર્યું છે, તેવું જ નવું છે. તુળી અહીંની નોકરી...”

“ તેની ચિંતા તમે ન કરો. એ ત્રણ અઠવાડિયાંની રમ લેજો. અને રાજીનામું આપવું પડે તોપણ હવે શી ચિંતા છે ? મેં તમને કહ્યું તો છે જ કે એ પંતુળપણાને હવે લાત મારો ! ” શેઠમાં પોતા પ્રત્યે પિતાના જેવું મમત્વ જિભરાતું ચંદ્રવદને જોયું અને તે વિરમય પામ્યો.

એ ક્ષણ વીતી ગઈ અને શેઠ જરા ધીમેથી બોલ્યા: “ લગ્ન આપણે અહીં કરવાં નથી; ક્ષેત્રનગર જઈને કરવાં છે, સમજ્યા ને ? ત્યાંનું આપણું મકાન ઘોળાવી રંગાવી તૈયાર કરવાનું હું લખી ચૂક્યો છું. એ બધી તૈયારી થઈ રહેશે, તે પહેલાં તમે મદ્રાસથી અહીં પાછા પણ આવી જશો. ”

બધી વાતનો ખુલાસો હવે થઈ જતો હતો, એટલે શેઠનું આ કામ કરવામાં ચંદ્રવદનને પોતાની ફરજ સમજાઈ. તેણે કહ્યું: “ મારે ક્યારે જવાનું ? ”

“આજે સ્કૂલમાંથી રજા મેળવી લ્યો અને કાલે રહવારે રવાના થાઓ; રાત્રે મને મળજો, એટલે હું તમને ખર્ચા માટે યસો-ત્રણસો રૂપિયા આપીશ. જુઓ, સેકન્ડ ક્લાસમાં જાઓ હોં, તાપ જાડું પડે છે; અને પહોંચતાં અગાઉ વચમાંથી પેઢી પર તાર કરજો એટલે કરમચંદ તમને ક્ષેવા સ્ટેશન પર આવશે, જોકે હું પણ અહીંથી તાર તો કરવાનો જ.”

“સારું, ત્યારે રાત્રે હું આપને મળીશ. લાંબી મુસાફરીનાં સાધનો અર્ધા મારી પાસે નહિ હોય.”

“અરે, એની તમારે શી ચિંતા ! એ બધું અહીં તૈયાર છે. અરે, બિહારી !”

“જ શેઠ સાહેબ !” કરતો શેઠનો નવો નોકર દોડી આવ્યો.

“આજે બપોરે બિસ્તર, બેગ, પાણીનો ડૂબો એ બધું તૈયાર કરી રાખજો. ભારતરને કાલે મુસાફરીએ જવાનું છે. અને કપડાં...”

“કપડાં તો મારી પાસે છે.”

ચંદ્રવદનને મુસાફરીએ જવાનું નક્કી થયું. વિભા પાસે જઈને તેણે તે વાત કહી. પહેલાં તો વિભા શોકાતુર બની ગઈ, પરંતુ ચંદ્રવદનને તેને બધી વાત સમજાવી અને શેઠનો પોતા પ્રતિ સહભાવ વધતો જતો હતો તેમ કહ્યું, ત્યારે તેની શોકાતુરતા ઓછી થવા લાગી. ક્ષેમનગર ખાતે લગ્ન થવાનું છે અને ત્યાંનું ઘર ધોળવા-રંગવાની તૈયારી ચાલે છે એ સમાચાર પણ વિભાને માટે આનંદ-દાયક હતા, જોકે આ બધો ચિલ્બ તેણે ધાર્યો કરતાં ધણો વધારે હતો એ તેના લક્ષ્મી બહાર નહોતું.

ચંદ્રવદન બીજે દિવસે મદ્રાસ તરફ ઉપડી ગયો. જતાં પહેલાં તે વિભાને આનંદભરે મળ્યો હતો. મદ્રાસ પહોંચતાં જ તેને પત્ર લખવાનું તે કહેતો ગયો હતો. મસ્તક પર ઝૂંમી રહેલા વિયોગનું એ પહેલું જ સંકટ પરિણીત વિભાને શિરે પડ્યું હતું. સ્વામીને

જવા દેતાં પહેલાં વિભાએ ચંદ્રવદનના હૃદયને આંસુથી ભીંજવું હતું. ચંદ્રવદનના હસ્તસ્પર્શના મધુર આસ્વાદથી વિભા અતૃપ્ત રહ્યા છતાં ચંદ્રવદનને તેને છોડી જવી પડી હતી. જીવનના પથપ્રદર્શકની સાથે આટલો પંથ કાપ્યા પછી થોડા દિવસ પછી તેના સહચાર વિના વિતાવવા એ કેવું વ્યથાકારક છે તેનો ખ્યાલ વિભાને હવે આવતો હતો, પણ છેવટે તો તેણે સ્વામીને રમ આપી જ હતી અને નવોઢાવત્ વહેલા-વહેલા પાછા આવવાની પ્રાર્થના પણ કરી હતી.

અને આ વિયોગદુઃખનો પહેલો દંશ અનુભવતાં કાંઈ વિભા કે ચંદ્રવદનના મનમાં અમંગળ શંકાઓ નહોતી જ. કાંઈ વર્ષોના વિયોગ નહોતા કે જીવનભરની વિદાય નહોતી; થોડા દિવસ, માત્ર ગણ્યાગાંઠ્યા દિવસ માટે ચંદ્રવદનને મદ્રાસ જવું પડ્યું હતું અને ત્યાંથી આવ્યા બાદ લગ્નવિધિ થઈ જવાનો હતો.

“ પછી ક્યાં એવા દિવસો આવવાના હતા ? પછી તો તે મદ્રાસની કે કલ્કત્તાની કે વિલાયતની મુસાફરીએ જશે, તોય હું તેમની સાથે નહિ જઉં ? મને તેમની સાથે જતાં કોણ અટકાવનાર હતું ? મારે લગ્નવા જેવું ય શું હતું ? પિતાજી પણ પછી થોડા જ ના કહેવાના ! હા, લગ્ન પછી હું તેમની સાથે થોડા જ દિવસ કુમસમાં જઈને રહેવાની છું; એ દરિયાકિનારાનું ગામડું મને બહુ ગમે છે. ”

“ પણ વિભા ! એ કમનસીબ વિભા ! તું ક્યાં જાણે છે કે તારા એ બધા સુખાશાના ઉચ્છ્વાસ અંતરમાં જ ગુંગળાઈ જવાના છે !

૨૭

વાધજીભાઈ શાસ્ત્રી

સંસારના ઉત્તમ રણુવગડામાં નવદાંપત્યની છાયા અત્યંત મધુરી હોય છે. એ શીળા છાયામાં વિહરવાનો દહાવો પતિ-પત્ની ઉભયને માટે આહ્વાદક હોય છે. પરસ્પરનો સતત સહચાર તેઓ ઝંખ્યાં કરે છે. નવું મધ જેટલું મિષ્ટ અને રોચક હોય છે, તેટલું નવદાંપત્ય આહ્વાદક અને મુગ્ધકર હોય છે. પરસ્પરના એ આકર્ષણમાં જતીયતાનો જાદૂ હોય છે, પણ જ્યાં નરી જતીયતા હોય છે ત્યાં એ આકર્ષણ વિલાઈ જતાં વાર લાગતી નથી. જ્યાં દાંપત્યના ધર્મની લુહિયુક્ત સમજણ હોય છે, ત્યાં જતીયતાને માનસિક પ્રેમની પૂર્તિરૂપ સમજવામાં આવે છે અને જ્યાં ઉભયમાં ભોગરુચિ નહિ પણ દાનરુચિ જ વર્તતી હોય છે, ત્યાં એ આકર્ષણ પાર્થિવ જતીયતાનું નહિ, પણ દિવ્ય પ્રેમનું હોય છે. સતત સહચારનો આનંદ ભોગવનારાં પતિ-પત્નીના પ્રેમમાં જે દિવ્યાંશ હોય છે, તે જ દિવ્યાંશ વિયોગકાળે પણ તેમના પ્રેમમાં વિચ્છિન્ન હોય છે. સંયોગસુખ અને વિયોગદુઃખના પરસ્પર વિરોધી અનુભવ કરતાં પણ પવિત્ર પ્રેમી પતિ-પત્નીના પ્રેમની દિવ્યતા વિલાતી નથી.

ચંદ્રવદન મદ્રાસ તરફ રવાના થયો, તે ક્ષણથી જ વિભાનું માનસિક વાતાવરણ શૂન્યતા અનુભવવા લાગ્યું. પિતાના ઘરમાં અત્યારે જરાએ પ્રતિકૂળ વાતાવરણ તે અનુભવતી નહોતી, છતાં ચંદ્રવદન હવે મુંઝઈમાં નથી, તે મદ્રાસ તરફ ગયો છે, એટલું જાણીને અભાવે તરસી થાય ત્યારે જ સુકાવા લાગે છે; થોડા સમય પૂર્વે થયેલા જળસિંચનની ભિનાશ તેના મૂળમાં હોય છે, ત્યાંસુધી તેને તૃષ્ણાનો અનુભવ થતો નથી : જ્યારે આ માનવલતા

તે ચંદ્રવદન મદ્રાસ જતી રેલ્વેટ્રેનમાં બેઠો, તે ક્ષણથી જ તૃપાતુરતાથી તરફડવા લાગી હતી.

વિભાએ બરાબર ગણતરી કરી રાખી હતી કે ચંદ્રવદન વિદાય થયા પછી બરાબર પાંચમે દિવસે તેનો મદ્રાસથી લખેલો પત્ર આવી પહોંચેલો જોઈએ. એ પાંચમો દિવસ જીયો ત્યાંસુધીનો સમય તેણે બહુ મનોદુઃખ વેઠીને કાઢ્યો હતો, પરંતુ આને ચંદ્રવદનનો પત્ર આવવાનો દિવસ હતો, તેથી રહવારથી તે આશાતુર દષ્ટિએ બંગલાના આંગણામાં ટપાલી આવી પહોંચવાની રાહ જોતી હતી.

પરંતુ તે દિવસે કશી ટપાલ આવી નહિ. બીજો દિવસ તેવો જ ગયો, ત્રીજો દિવસે પણ ટપાલની વેળા વીતી ગઈ અને ટપાલી આંગણામાં આવેલો દેખાયો નહિ. કાંઈ મહિનાઓ અને વર્ષોથી પોતે સ્વામીથી વિખૂટી પડી ગઈ હોય તેવું તેને લાગવા માંડ્યું.

તે દિવસે ઘરમાં આવેલી એક નવી વ્યક્તિ ખૂબ આકર્ષક થઈ પડી. તે ક્ષેત્રનગરના એક વિદ્વાન, અથંગ પંડિત, ધર્મધુરંધર, શાસ્ત્રીવર્ય હતા. તેમનું નામ વાધજ્ઞાન હતું. ક્ષેત્રનગરના મહારાજાનું એ વર્ષાસન ખાતા. પાંચ પંડિતોમાં તે પૂછાવાયોગ્ય લેખાતા. તેમની મૂંઝતા તથા માથાના સફેદ વાળ હરકોઈની પાસેથી વૃદ્ધપૂજા માંગી લેતા. તે દેહે નાના અને પાતળા હતા, પણ તેમના વદન ઉપર સંસ્કૃત પાંડિત્યનું તેજ ઝળકતું, અને તેમની આંખોનું તેજ જ્યારે તેમની સંસ્કૃત મિશ્રિત વાણીનો સહકાર સાધતું ત્યારે મોટી મોટી પરિષદોમાં પણ તે સૌના આકર્ષણનો વિષય થઈ પડતા. માથે કાઠિયાવાડી લાંબી વાંકી પાઘડી, સફેદ દૂધ જેવું લાંબી બાંધનું ઘુંટણ સુધી નીચું અંગરખું અને હીરકોરી કિનારીનો ઘડી વાળેલો ખેસ, એ તેમનો હમેશનો પોષાક હતો. એ પોષાકમાં જેટલી સાદાઈ દેખાતી, તેટલું કાઠિયાવાડી દેશી રાજ્યોનું મુત્સદીપણું ચતુર દષ્ટિને પ્રતિબિંબિત થયેલું દેખાતું.

કૃષ્ણલાલ શેઠના તે રનેલી હતા. પોતે જેવા વિદ્વાન હતા

તેવા જ ધનવાન પણ હતા, છતાં બ્રાહ્મણને જન્મથી વરેલી દક્ષિણાનો સંયોગ સાધવાને પણ તે તત્પર રહેતા ! માત્ર બીજા બ્રાહ્મણોની પેઠે તે રૂપિયો-એ રૂપિયાની દક્ષિણા હાથમાં લેતા નહિ; ઓછામાં ઓછી સોએક રૂપિયાની દક્ષિણા હોય, તો તે પોતાની શ્રીમત્તાને બૂલી જવાને ક્ષણભર આંખો મીચી હાથ લાંખો કરી લેતા અને દક્ષિણાની નોટોને ગજવાને સોંપી દેતા. જેવા તે પાંડિત હતા, તેવા તે આચારમાં ચુસ્ત બ્રાહ્મણ પણ હતા. પોતાની ન્યાતના એક બ્રાહ્મણને રસોધયા તરીકે સાથે રાખીને તે પ્રવાસ કરતા અને તેની જ બનાવેલી રસોઈ તે જમતા; એટલે વાઘજીભાઈ શાસ્ત્રી કૃષ્ણલાલ શેઠના મહેમાન થતાં શેઠને ત્યાં એકને બદલે બે રસોડાં ચાલુ થયાં હતાં.

વાઘજીભાઈ કૃષ્ણલાલ શેઠના સ્નેહી અને પરિચયી હોવાથી ધરનાં સૌ કોઇને સારી પેઠે ઝોળખતા. તેમને જોઇને ધરનાં નાનાં-મોટાં સૌ કોઇનાં મસ્તક માનવૃત્તિથી નમતાં અને વાઘજીભાઈ હસતે મુખે પોતાની નિત્યની પ્રિય વાણીથી વાતો કરતા. શ્રીમંતો, સરદારો અને રાજાઓનું પાસું સેવ્યું હોવાથી વાઘજીભાઈની જીભમાં એટલી મીઠાશ રહેતી કે હરકોઇને તેમની વાણીથી કદાપિ કંટાળો આવતો નહિ. મોટે ભાગે તેમની વિચારસરણી જ શ્રીમંતો અને રાજાઓની વિચારસરણીને સમાન્તર રહીને પ્રવાસ કરતી, એટલે ‘જીહાં,’ ‘યથાર્થ છે,’ ‘આપનું કથન બરાબર છે’ એવા ઉદ્ગારો જાણુતાં-અજાણુતાં તેમના મુખમાંથી વારંવાર બહાર પડતા. કોઈ વાર તેમને મતભેદ દર્શાવવો હોય, તોપણ તેમનું પ્રથમ વાક્ય તો ‘યથાર્થ છે’ એ શબ્દોથી જ શરુ થતું ! પરંતુ એ તો શ્રીમંતો અને રાજાઓ સાથેની તેમની વાતચીતનો પ્રકાર હતો; પોતાથી નાનાઓ, વિદ્યાર્થીઓ, ગરીબો, ઇત્યાદિ સાથેની વાતચીતમાં તે હમેશાં સામાના વિચારોની વિરુદ્ધ પડીને પોતાનો સિદ્ધો સાચો ઠરાવવા મથતા. આ પદ્ધતિથી મોટા માણસોમાં તે પોતાની અનુકૂળ

વૃત્તિથી પ્રિય થઈ પડતા અને સામાન્ય જનતામાં તે પોતાના પાંડિત્યપ્રદર્શનથી માનને પાત્ર બનતા.

વાધજીભાઈનો પત્ર આવ્યો હતો એટલે શેઠ મોટર લઈને તેમને લેવાને સ્ટેશન પર ગયા હતા. વાધજીભાઈએ ઘેર આવતાં જ વિજળી ફોઈના કુશળ વર્તમાન પૂછ્યા; ચંપકને “શ્રેષ્ઠીસુત ! શું બણો છો ?” એમ પૂછ્યું; લીલાને “બહેન ! તું હવે તો મોટી થઈ હોં !” કહી તેના વાંસા પર મમતાભર્યો હાથ ફેરવ્યો. એટલામાં વિભા પણ આવી અને તેણે શાસ્ત્રીજીને નમસ્કાર કર્યા એટલે શાસ્ત્રીજી પ્રસન્નતાપૂર્વક બોલ્યા : “અહો વિભાવરી બહેન ! કહે છે કે તમે તો ખૂબ બણ્યાં છો !”

વિભાએ લગ્નતાં અને સ્મિત કરતાં જવાબ આપ્યો : “અમારું બણુતર શા હિસાબમાં ? અમને કાંઈ તમારી પેઢે સભાઓ જીતતાં આવડે ?”

“અરે બહેન ! જવા દે ને અમારી વાત. હવે તો અમારા જેવા શાસ્ત્રીઓને બદલે તારા જેવી યુવતીઓ સભાઓમાં એવી જીત મેળવી જાય છે કે અમેય ડાચું વિકાસીને જોયાં કરીએ છીએ !”

વિભા કશું બોલી નહિ અને શાસ્ત્રીજીની સાથે સૌ દિવાનખાનામાં દાખલ થયાં.

ઘરમાં થતી વાતચીત ઉપરથી વિભાના જાણવામાં એમ આવ્યું હતું કે લગ્નનું મુદ્દત નક્કી કરવાને શેઠે શાસ્ત્રીજીને ખાસ ક્ષેત્રનગરથી બોલાવ્યા છે, કારણકે શાસ્ત્રીજીના જ્યોતિષના જ્ઞાન ઉપર શેઠની અસાધારણ શ્રદ્ધા હતી.

અપોરે શાસ્ત્રીજી જમ્યા પછી જરા વામકુક્ષી કરી વિભાના ખંડમાં આવ્યા. વિભા પણ તે વખતે જરા આરામ લઈને બેઠી હતી અને ચાહતી રાહ જોતી બ્રાસાં ખાતાં ખાતાં એકાદ પુસ્તકનાં પાનાં ફેરવતી હતી. તેણે શાસ્ત્રીને સત્કાર્યા : “પધારો, શાસ્ત્રીજી !”

“હા, બહેન ! તાપ બહુ પડે છે, એટલે બહાર ફરવા જવાને બદલે તારી સાથે વાતો કરવા આવ્યો છું.”

“પધારો પધારો !” કહી વિભાએ શાસ્ત્રીને માટે એક મોટી આરામખુરશી ખેંચી આણી.

વાઘજીભાઈએ પહેલાં વિભાના અભ્યાસની-ખાસ કરીને સંસ્કૃત અભ્યાસની વાત કાઢી. અંગ્રેજી અભ્યાસ વિષે પણ થોડી પૃચ્છા કરી અને પછી તેના લક્ષ્મીની વાત છેડી : “વિભાબહેન ! હું તો અહીં તારા લક્ષ્મીનું મુદ્દર્ત નક્કી કરી આપવા આવ્યો છું; તને ખબર છે ને ?”

વિભાએ કશું ન બોલતાં મંદ સ્મિત કરી આડું જોયું.

“ઉહ !” શાસ્ત્રીજી બોલ્યા : “કાઠિયાવાડની છોડીયું તો તેમના લક્ષ્મીની વાત કાઢીએ તો શરમાય, પણ તું તો મુંબઈમાં રહેલી, એમાં શરમાવાનું શું ?”

વિભા કશું ન બોલી.

“લક્ષ્મીનું મુદ્દર્ત તો નજીકનું ય આવે છે અને દૂરનું ય આવે છે, વિભા ! પણ અહીં આવ્યા પછી મેં એક વાત તારા પિતાજીને મુખેથી સાંભળી, તે શું સાચી વાત ?”

“મારા પિતાજી આપને મોઢે કદિ જૂઠું બોલે ખરા ?”

“ન જ બોલે, અને તેથી અને નવાઈ લાગે છે કે કૃષ્ણલાલ શેઠની ડાહી દીકરીને આ માંડપણ કેમ સૂઝયું હશે ?”

“કશું માંડપણ આપ કહો છો ?”

“ન્યાતને બદલે પરન્યાતનો વર પસંદ કરવાનું.”

વિભાએ હવે નકામા લજ્જાભાવનો લાગ કર્યો. વાઘજીભાઈ શાસ્ત્રી પોતાના પિતા કરતાંય વૃદ્ધ હતા, અને જ્યારે તે પોતે મર્યાદા કે આમન્યાનો ત્યાગ કરીને લક્ષ્મીની વાત કાઢતા હતા, ત્યારે વિભાને નિરર્થક લજ્જામાં કશી સાર્થકતા ન લાગી. તેણે કહ્યું : “તમે

જો એને ગાંડપણ કહેતા હો, તો એવાં તો બીજાં ઘણાંય ગાંડપણ મેં કર્યા છે ! ”

“ બીજાં ગાંડપણ તો જાણે ઠીક, ચલાવી લઈ શકાય, કારણ-કે જમાનો બદલાયો છે; પણ પરન્યાતીલાને વરવાનો અધર્મ તને સૂઝે છે તેથી મારા હૃદયને બહુ દોભ થાય છે, વિભા ! ”

“ શાસ્ત્રીજી ! એ વણિક છે, અમે વણિક છીએ; એ જૈન છે, અમે જૈન છીએ. ”

“ અરે ગાંડી ! પણ એ કાંઈ ઓશવાળ છે ? ”

“ ના, ઓશવાળ ન હોય તેથી શું ? ”

“ તેથી શું ? લોકો બધા પોતાની ન્યાતમાં જ પરણતા હશે તે શું ગાંડા હશે ? ”

“ મને લોકોનું કશું કામ નથી. લોકો તો ગતાનુગતિક હોય છે; લોકોની પાછળ દોરાવામાં હાપણ શું છે તે તમે કહો. ” વિભાએ સીધો પ્રશ્ન કર્યો.

“ જો, ન્યાત એક સામાજિક સંસ્થા છે. ન્યાતનું આપણે રક્ષણ કરીએ એટલે ન્યાત આપણું રક્ષણ કરે. કહો કે તે એક પરસ્પર સહાયકારી બંધારણ છે. તેનો નિભાવ કરવો એ પુણ્યકારક છે કારણકે તેથી અનેક વ્યક્તિઓનું રક્ષણ થાય છે. ન્યાતના બંધારણની બહાર ન્યાતના નિયમોથી વિરુદ્ધ એક પણ પગલું ભરવું એ પાપ છે. ”

“ ન્યાતમાં રહેવું તે પુણ્ય અને બહાર જવું તે પાપ ! પણ ન્યાતનું બંધારણ કયા સમાનસંચારી તત્ત્વને અવલંબીને થએલું હોય છે ? ”

“ ઓહો ! તું તો બહુ હંડી હંડી વાતો કરે છે ! પ્રાચીન કાળમાં ચતુર્વર્ણી હતા અને તેમના ગુણકર્મ પૃથક પૃથક હતા. એ ચતુર્વર્ણીનાં નાનાં નાનાં મંડળો થતાં ગયાં અને તેમના વિશિષ્ટ ગુણકર્મોને અનુસરીને તેમના સંસ્કારોમાં નાના-મોટા ભેદો પડતા ગયા.

ગુણ-કર્મ અને સંસ્કારની સમાનતાએ કરીને ન્યાતો બંધાર્ધિ તેથી જ તેને મંગા જેવી પવિત્ર ઉપમા અપાય છે. ”

“ એક ન્યાતના બધા ભોક્ષાર્મા ગુણ-કર્મ અને સંસ્કારની સમાનતા વર્તે છે, એની પ્રતીતિ શી ? ”

શાસ્ત્રીજી હસ્યા, પરંતુ હસવાનું તેમનું કારણ જુદું હતું. એ પ્રશ્નનો તાત્કાલિક જવાબ તેમની પાસે નહોતો, એટલે તે વિભાને હસી કાઢવા દ્વારા થોડો સમય મેળવવા માંગતા હતા! હસવામાંથી નવરા પડીને તે બોલ્યા: “ આનુવંશિક સંસ્કારોને અમેરિકનો પણ માને છે કે નહિ ? તો પછી એક ન્યાતના જે ગુણ-કર્મ-સંસ્કાર હોય તે વંશપરંપરા એ ન્યાતના ભોક્ષાર્મા જ ઊતર્યા કરે એ સ્પષ્ટ વાત છે. ”

“ પણ વસ્તુસ્થિતિ એ નથી, શાસ્ત્રીજી ! અમારી ન્યાતના ઓશંવળો મૂળે ક્ષત્રિય હતા, હવે વણિક થયા છે; તેઓ ખેતી કરે છે, વેપાર કરે છે, નોકરી કરે છે, બીજા માંગે છે, દારુ પીએ છે, દેવસેવા કરે છે, રંડીયાજી કરે છે અને સાધુઓ પણ બની જાય છે: મને અમારી ન્યાતના સમાન ગુણ-કર્મ-સંસ્કાર ક્યાંય દેખાતા જ ન હોય તો હું એ આનુવંશિક સંસ્કારનો સિદ્ધાન્ત માન્ય રાખવા છતાં તે સિદ્ધાંતે અનેક યુગોમાં એકસરખી રીતે કાર્ય કર્યું હોય એ તો કેમ માની શકું ? ”

“ તું તો જાણી, વિભા ! ” શાસ્ત્રીજી માથા પરની ચોટલી સમી કરવા લાગ્યા !

“ એટલે શાસ્ત્રીજી ! કોઈ કોમ, ન્યાત, ગોળ કે તડમાં સમાન સંસ્કાર હોય છે એ વાત આજે માન્ય રાખી શકાય તેવી નથી. છતાં ગુણ-કર્મ-સંસ્કારની જે સમાનતા લગ્ન માટે હોવી જોઈએ, તે જોયા વિના લગ્ન કરી નાંખવું એ પણ યુક્ત નથી. ”

શાસ્ત્રીજી હવે જવાબ આપનાર મટીને પૃચ્છક બની ગયા ! તેમણે પૂછ્યું: “ એવું જોયા વિના કોઈ આંધળો ચંદ્રને લગ્ન કરે ? ”

“ તમે ન્યાતની જે મહત્તા ગાઓ છો અને એક જ ન્યાતના ન્યાતીલાઓમાં જે પરસ્પર વિરુદ્ધ ગુણ-કર્મ-સંસ્કાર હોય છે તે જોતાં તો ગુણ-કર્મ-સંસ્કારનાં કળેડાં થવાનો જ વિશેષ સંભવ રહે છે. ગુણ-કર્મ-સંસ્કારની સમાનતાની ખાત્રી માટે દષ્ટિથી અજોચર આનુવાંશિક સંસ્કારો ઉપર આધાર રાખવાને બદલે પોતાની શુદ્ધિ અને દષ્ટિથી જ એ સમાનતા શોધી લેવી એ જ આજના જમાનામાં વધારે નિર્ભય માર્ગ નથી ? ”

“ તે એવી ખાત્રી કરી છે ? ”

“ હું તમોને જે કંઈ કહું છું, તે ઉપરથી શું આપને નથી લાગતું કે મેં ખાત્રી કરી હશે ? ”

“ હશે, બહેન ! પણ તારા પિતાનું તથા ફોધનું દિલ બહુ દુઃખાય છે. તેઓ રડી રહ્યાં છે અને કહે છે કે વિભા જો નહિ માને અને ચંદ્રવદનને પરણવાની જ હઠ બેશે તો ન્યાતમાં અમારી આબરુ જશે. અને પછી લીલાને માટે કોઈ વર નહિ મળે કે ચંપકને માટે કોઈ કન્યા નહિ મળે ! ”

વિભાની આંખ ફાટી ! પિતાને ઘેર આવતાં પહેલાં જે ભય તેના અંતરમાં હતો, તે જ ભય પાછો મૂર્તિમંત થઈને તેના દષ્ટિ-પથમાં તરી રહ્યો.

૨૮

“ અદ્ભુત છોકરી ! ”

પાંચેક મિનિટ સુધી વિભા એક અક્ષર પણ બોલ્યા વિના દષ્ટિને નીચી ઢાળીને બેસી રહી. શાસ્ત્રીજી સમજ્યા કે પોતાના છેલ્લા શબ્દોની અસર વિભા ઉપર થઈ છે અને તેથી તે વિચારમાં પડી ગઈ છે. પોતાની વાણીની અસર થતી જોઈને અંતરમાં પ્રસન્ન થતા પરન્તુ બહારથી ઠાવકું અને ગંભીર મુખ રાખતા વાઘજીભાઈ વિભાના અવનત મસ્તક તરફ દષ્ટિ કરી રહ્યા.

વિભાએ જ્યારે મસ્તકને ઉંચું કરીને દષ્ટિને શાસ્ત્રીજી તરફ દારી, ત્યારે શાસ્ત્રીજીને ખ્યાલ આવ્યો કે તેની આંખોમાં રતાશ તબતગી રહી છે, વદન ઉપર લોહી તરી આવ્યું છે, કપાળ પર આંટણુ પડ્યાં છે અને વદનચર્ચા પર કોપ પ્રકટી નીકળ્યો છે. એવી વિભાને જોઈને શાસ્ત્રીજી વધારે ગંભીર બની ગયા.

વિભા ધીરે રહીને બોલી: “ શાસ્ત્રીજી ! મારા પિતાજી અને મારાં કૌશનાં આંસુ લૂછવાને મારે ન્યાતમાં જ પરણવું જોઈએ, પિતાજી મારે માટે જે વર પસંદ કરે તેને જ પરણવું જોઈએ, એમ તમે પણ કહો છો ને ? ”

“ હાર્તો. ”

“ અને એ લગ્ન કરવાથી મને લાગતું હોય કે મારું જીવન મૂળધાણી થશે, તો મારે શું કરવું ? ”

“ એમ બને જ નહિ, બહેન ! તારા પિતાજી શું તારા હિતસ્વી નથી ? ”

“ ના ! ” વિભા આવેશપૂર્વક બોલી: “ તમે જ કહો છો કે મારાં વડીલો મારાં બહેન અને ભાઈનું હિત કરવા માટે મને એવે સ્થળે પરણાવવા ઇચ્છે છે કે જ્યાં હું પરણવા ઇચ્છતી જ નથી. ”

“ તું એ વાતનો અવળો અર્થ કરે છે, બહેન. ”

“ હું અવળો અર્થ કરતી નથી. વડીલો કયા હેતુથી પ્રેરાઈને પુત્ર-પુત્રીઓનાં લગ્નો કરે છે તે હું જાણું છું. પુત્રને ન્યાતમાંથી કન્યા મળે તેટલા માટે પુત્રીને ન્યાતના જ ચોક્કસ કુંડાળામાં આપવી જોઈએ એ શિરસ્તાથી હું માહિતગાર છું. પુત્રોથી પિતાનો વંશ રહે છે, તેની પેઢી ચાલે છે, તેની મિલકત જળવાઈ રહે છે, તેટલા માટે પુત્રોના જ હિત માટે પુત્રીઓનું અલિદાન આપવા ઇચ્છતા પિતાઓની મનોવૃત્તિ હું સમજી શકું છું. હું ન્યાતની અંદર જ પરણું તે તેમનો આશય છે. હું કેવી રીતે સુખી થઈ તેની તેમને કશી ખબર નથી. ન્યાતીલાંઓમાં સમાન ગુણ, કર્મ, સંસ્કાર ઇત્યાદિ

હોવાની શીલસુશી પૂર્વે મને તે કારણે રચાઈ હોય પણ આજે એ શીલસુશી પુત્રીઓનું અલિદાન આપવા માટે જ વડીલોના ઉપયોગમાં આવી રહી છે; એ શીલસુશી આજે વડેવારમાં માત્ર નામની જ થઈ રહી છે, અને કોઈ રીતે જળવાતી નથી.”

“વિભા બહેન ! તું બહુ અકળાર્થ ગઈ છે. વડીલો ઉપર તું દોષારોપણ કરે છે. એ જ વડીલોએ તને પાળીપોષી મોટી કરી છે તે તું કેમ બૂલી જાય છે ?”

“શાસ્ત્રીજી ! મને પાળીપોષી વડીલોએ મોટી કરી, એ તેમણે પુણ્યકર્મ કર્યું; પ્રભુ તેમને તેનો સારો બદલો જરૂર આપશે; પરંતુ તેમણે મને મોટી કરી માટે તેમણે માત્ર અલિદાન આપીને પોતાનો સ્વાર્થ સાધવો જોઈએ એ વાત મને માન્ય નથી; તેમણે મને મોટી કરી માટે તેમની તરંગી કે સ્વાર્થી દષ્ટિને મારે તાબે થવું જોઈએ એ સંતાનધર્મ મને માન્ય નથી. મારા સુખનું અલિદાન હું મારી ઇચ્છા ઉપરવટ થઈને આપું તો મેં વડીલ પ્રતિનો ધર્મ બળવ્યો કહેવાય એવો સિદ્ધાંત હું સ્વીકારતી નથી. મારાં ભાઈ-બહેન-પિતા-આમ્મજન એ સર્વના સુખને માટે મારે જે અલિદાન આપવું ઘટે તે હું ખુશીથી આપું, પરંતુ તે મારી ખુદ્દિ સુઝાડે તે રીતે, તમે મારું અલિદાન માંગો અને મને તે અશ્રેયસ્કર લાગે તે રીતે નહિ. પૂછો પિતાજીને, હું દીક્ષા લઈ સાધ્વી થઈ જવા તૈયાર છું, મારા એ અલિદાનથી તે પ્રસન્ન થશે ?”

“શાન્ત થા, બહેન ! શાન્ત થા, તને સુખી કરીને જ તેઓ સુખી થવા ઇચ્છે; પુત્રીને દુઃખી કરીને સુખી થવા કોઈ ઇચ્છે ખરું ?” શાસ્ત્રીજી શાન્ત સ્વરે બોલ્યા.

“તો પછી હું કેવી રીતે સુખી થઈ શકું તેમ છે, તે પિતાજી ક્યાં જાણતા નથી કે તે મને આપની દ્વારા આવી વાતો કહેવાડાવે છે ? મારા સુખની જો તેમની એક જ દરકાર હોય તો લીલા અને ચંપકના ભાવિ સંસારની વાત કેમ આડે લાગે છે ?”

“ અહેન ! ન્યાતનું રક્ષણ જેમના શિર પર નથી, તેવાઓ ભવિષ્યમાં દુઃખી થાય છે. ચંદ્રવદન ગમે તેવો પણ પરન્યાતનો કહેવાય, તે ભવિષ્યમાં તને દુઃખી કરશે, ત્યારે તું શું કરીશ ? એની ઉપર ન્યાત કે સમાજનો કાબૂ રહે નહિ. જેમની ઉપર ન્યાતનો કાબૂ હોય છે, તેઓને ન્યાતમાં રહેવા માટે ન્યાતના કાયદાઓને માન આપવું પડે છે અને સ્ત્રી સાથે સારું વર્તન રાખવાની ફરજ પડે છે. ન્યાતના કાબૂ વિનાનાં જોડાં મનસ્વી અને છે અને એક-બીજાને દુઃખરૂપ નીવડે તો તેમની દાદ-ફરિયાદ કોઈ સાંભળતું નથી, જ્યારે ન્યાતીલાઓની એવી ફરિયાદો ન્યાત સાંભળે છે અને પતિ-પત્નીનાં દુઃખોનું નિવારણ કરવાને બનતું કરે છે. ”

“ અહો ! વ્યક્તિઓ ઉપર આજે ન્યાતોની આ પ્રકારની સત્તા કેટલી રહી છે તે હું જાણું છું; ન્યાતના આગેવાનો એ સત્તાનો કેવો ઉપયોગ કરે છે, તે મારી જાણ બહાર નથી; એ જ સત્તાના દુરુપયોગથી સુખી દંપતીઓનાં ઘરમાં ન્યાતોએ કેવી આગો લગાડી છે તે પણ મારી માહિતીની વાત છે; ન્યાતના ચુકાદા માન્ય રખાવવાની ન્યાતની સત્તા કેવી ક્ષુલ્લક છે તે તમે પણ જાણતા હશો; પરંતુ એ અધુન્ય ન્યાત કરી શકતી હોય, તોએ ન્યાત પતિને કે પત્નીને પરસ્પર સદ્વૃત્તિ-મીઠી લાગણી રાખવાની કોઈ રીતે ફરજ પાડી શકે તેમ છે ? ”

“ ના, ના ! ”

“ પરિણીત જીવનનું ધ્યેય જે પરસ્પરનો સદ્ભાવ અને મીઠી લાગણી જ છે અને તેમાં ન્યાત કોઈ રીતે મદદગાર બની શકતી નથી, તો પછી એવી ન્યાતની વડીલશાહીનો હવે ઉપયોગ શો રહ્યો છે ? વિધવા કે ત્યક્તા સ્ત્રીનું ભરણપોષણ ન્યાત કદાચ અપાવી શકે, પરંતુ હવે તો તેનાથી તેટલું ય બનતું નથી, તેથી બિચારી અબળાઓને કાંતો અદાલતોનો અને કાંતો અનાયાશ્રમેનો આશરો લેવો પડે છે ! ઘણી વિધવાઓ અને ત્યક્તાઓને અનિચ્છાએ પતિત

જીવન જીવવું પડે છે કે પુનર્લન્ન કરવું પડે છે તેનું કારણ પણ તેમની હિંદરનિર્વાહની ચિંતા હોય છે કે જે ચિંતા ન્યાતો ટાળવા અસમર્થ નિવડી છે. શાસ્ત્રીજી ! મુંબઈની વેસ્યાઓનાં જીવન તમે જાણો છો ?”

“ ના, બહેન ! મારે એ જાણવાંય નથી. ”

“ એ જે તમે જાણો, તો તમે અત્યારે ન્યાતની જે મહત્તા ગાઓ છો, તે ન ગાર્હ શકો. ન્યાતોની હીન અવસ્થા, ન્યાતીલાઓની સ્વાર્થવૃત્તિ તથા સ્ત્રીઓનું જ સોહી પીવાની તૃષ્ણા, અને ન્યાતનું એક ખોખું જળવા રાખવા માટે સામાન્ય સમજનું પણ દેવાળું કાઢનારી મનોદશા : એ જ મહત્ત્વનાં કારણો મુંબઈની ધણી પતિત સ્ત્રીઓનાં જીવન પાછળ કામ કરી રહેલાં હોય છે. પણ હવે એ વાત જવા દો. મારે તો આપને એ જ કહેવું છે કે મારા જે સુખને માટે તમે તથા વડીલો મને ન્યાતની અંદર પરણાવવાનો ભ્રમ રાખી રહ્યા છો, તે સુખની જ મને પરવા નથી. ”

“ કારણ ? સુખની પણ પરવા નથી ? ”

“ ના ! સુખ મને જોઈએ છે, સુખને ખાતર તો મેં ઇષ્ટ લક્ષ્ય કર્યું છે, પરંતુ મનુષ્યની દરેક ઇચ્છા કાંઈ તેણે ધારેલી રીતે જ પાર પડતી નથી. મારી ઇચ્છા પાર ન પણ પડે, અને હું દુઃખી પણ થઈ, પરંતુ તેની મને કશી ચિંતા નથી. અયોગ્ય પતિને પરણીને સુખી થવા કરતાં ઇષ્ટ અને યોગ્ય પતિને પરણવાથી દુઃખ થતું હોય, તોપણ તે દુઃખ મને પેલા સુખ કરતાં વધારે ઇષ્ટ લાગે છે. ”

“ આ શું કહે છે તું ? બહુ અદ્ભુત ઓકરી છે તું, વિભા ! ”

“ તમને હું અદ્ભુત જ લાગતી હોઈશિ, કારણકે સુખની અને દુઃખની મારી તથા તમારી વ્યાખ્યાઓની વચ્ચે વિશાળ અંતર રહેલું છે. તમે એક સામાન્ય ક્ષિવદન્તી તો જાણતા હશે કે સુવૈદને હાથે મરવું સારું, પણ જીટવૈદને હાથે સાજ થવું નહિ સારું. ”

“ જાણ્યું, બહેન ! જાણ્યું. હું જે કાંઈ ધારું છું, તેથી કેવળ ઉલટી જ તારી વાત હોય છે. ”

વિભાને હસવું આવ્યું. બયંકર કાળી વાદળીમાં ચમકતી રૂપેરી રેખાના જેવું એ હાસ્ય વિલક્ષણ હતું.

શાસ્ત્રીજી નાસીપાસ થઈને ઉઠી ગયા. વિભાના જવાબોથી શાસ્ત્રીજીને કાંઈક માફ પણ લાગ્યું હતું. તેમની બુદ્ધિ, વિદ્યા, શાળુ-પણ, સમજાવવાની શક્તિ, બધાંનું કશું માન વિભા પાસે રહ્યું નહોતું, એ તેમના અંતરનો મોટો અસંતોષ હતો.

વિભા હવે એકલી પડી. બયાતુરતાએ હવે તેના મગજનો કબજો લીધો. આજસુધી પિતાજી પોતાને સમજાવવાને યત્ન કરી રહ્યા છે, એ વાત જ વિભાને બય ઉપજાવનારી હતી. ચંદ્રવદન સાથે જાહેર રીતે લગ્ન કરવાનું આટલું સ્પષ્ટ વચન આપ્યા પછી આ યત્ન શામાટે, એ વિભાનો માનસિક પ્રશ્ન હતો.

પરંતુ આટલી-આટલી ખાત્રી આપ્યા પછી, આટલી મમતા ચંદ્રવદન પ્રત્યે દર્શાવ્યા પછી, પોતાના પિતાજી હવે પોતાને સ્યામ-લાલ વેરે પરણાવવાનો યત્ન કરી રહ્યા હોય, તે વિભાને અનવાજોગ ન લાગ્યું.

તે મનમાં બોલી : “ ના, ના, એમ ન હોય. એટલો બધો દગો પિતાજી ન કરે. તેમના મનમાં એમ રહી ગયું હશે કે હજી પણ વિભા સમજે તો ઠીક, તે કારણસર તેમણે આ શાસ્ત્રીજીની શક્તિ ઉપર વિશ્વાસ રાખીને મને સમજાવવાનું કામ તેમને સોંપ્યું હશે; પરંતુ મારા જવાબ પછી અને શાસ્ત્રીજી પિતાજીને આ બધી વાત કહેશે ત્યારપછી તે સમજી જશે કે હવે હું મારા નિશ્ચય-માર્થી ડગું તેમ નથી અને મને ડાવવાનો પ્રયત્ન કરવાની જરૂર નથી. ”

આ રીતે મનને મનાવતી વિભા શાન્ત થઈને બેઠી, પરંતુ

તત્કાળ તેને સાંભર્યું : “ પરન્તુ ચંદ્રવદનને એક પણ પત્ર મારા પર કેમ નથી ? ”

તે ફરીથી ગમગીન બની ગઈ, અને ઉંડા ચિંતનમાં પડી. કેટલીક વારે તે ઉઠીને બહાર આવી અને કંઠેરાને હાથ ટેકવી બહાર શૂન્ય દૃષ્ટિ કરી રહી.

તેણે શંકરલાલને સાઈકલ પર સવાર થઈને આવતો કંપાઉડમાં જોયો, અને ક્ષણભર તે પુલકિત થઈ.

“ શંકરલાલ પાસેથી કદાચ કંઈકે નવું જાણવાનું મળશે. ચંદ્રવદનનું સરનામું તેની પાસેથી મેળવીને હું જ તેને એક પત્ર લખીશ. ” એમ વિચારતી વિભા પોતાની બેઠકના ખંડમાં સત્વર પાછી ફરી અને શંકરલાલના આગમનની રાહ જોઈ રહી.

૨૯

વિભાની અદાલતમાં બેરીસ્ટરની દલીલો

વિભાએ અર્ધા કલાક સુધી શંકરલાલની રાહ જોઈ, પણ તે તેને મળવા માટે ઉપર આવ્યો નહિ. તે તુરત નીચે આવી પણ તેણે શંકરલાલને ક્યાંય જોયો નહિ. પિતાજી ઘેર નહોતા, એટલે તેણે બિહારીને શંકરલાલ સંબંધે પૂછ્યું. બિહારીએ જવાબ આપ્યો : “ એ તો શેઠને મળવા આવ્યા હતા, પણ શેઠ ઘેર નહોતા એટલે તે તુરત જ પાછા ચાલ્યા ગયા. ”

વિભા નિરાશ થઈને પાછી મેડે ચડી ગઈ. તેનો આશાતંત્ર હજી તૂટ્યો નહોતો, છતાં ચિંતા જન્મ પામી ચૂકી હતી. પિતાના મનોભાવનાં અનુમાનો તે ક્યાં કરતી હતી, પરન્તુ તેનો પાર તે પામી શકતી નહોતી.

ખીજે દિવસે તેના આશ્ચર્યની વચ્ચે બેરીસ્ટર ધનશ્યામદાસ ઘેર આવ્યા, અને બિહારી તેમને વિભાના ઓરડામાં મૂકી ગયો. વિભાએ પહેલાં તો પિતાજીના એ મિત્રને ઓળખ્યા નહિ, કારણ કે કેટલાંક વર્ષોથી શેઠને ઘેર ધનશ્યામદાસ આવતા નહિ. વિભા આઠ-દસ વર્ષની હતી, ત્યારે તેઘેર આવતા-જતા. બેરીસ્ટરે વિભાને પોતાનું નામ આપ્યું એટલે વિભાએ તેમને પિછાણ્યા અને તેમને સત્કાર્યા : “ આવો, આવો, કાકાશ્રી ! હું તો આપને ન ઓળખી શકી. પિતાજી તો અત્યારે પેઢી પર ગયા હશે. ”

“ હા, પણ હું શેઠને નહિ, તને જ મળવા આવ્યો છું. મારે તારી સાથે થોડી વાત કરવી છે. ” બેરીસ્ટરે કહ્યું.

વિભા સમજી ગઈ કે વાઘજીભાઈ શાસ્ત્રીના જેવો જ આ ખીજો પ્રયત્ન પિતાજી કરાવી રહ્યા છે. પિતાની આ રીતિ તરફ તેને કંટાળો આવ્યો, પરંતુ તે કંટાળો પિતાના મિત્રની સમીપે પ્રકટ કરવા જેવો અવિવેક તેણે કયો નહિ. કૃત્રિમ સ્મિતને ઓઠ પર લાવી તેણે કહ્યું : “ મારી સાથે વાત કરવી હોય તો બિરાજો આ ખુરશી પર. ”

ધનશ્યામદાસ ખુરશી પર બેઠા અને ઓરડામાં ચોમેર નજર નાંખીને સ્મિત કરતાં બોલ્યા : “ વિભા ! તું તો પુસ્તકોના કીડા જેવી બની ગઈ લાગે છે ! તેં તો તારા ઓરડામાં નાની સરખી લાયબ્રેરી ખડી કરી દીધી છે. ”

“ મને વાંચવાનો શોખ છે, કાકાશ્રી ! મારો ધણો સમય હું વાંચવામાં જ કાઢું છું. મને બહુ બહાર ફરવાની કે જેની તેની સાથે બેળામને ભટકવાની ટેવ નથી. ”

“ એ ટેવ એક રીતે સારી છે, પરંતુ દુનિયાદારીનો અનુભવ લેવાને સમાજમાં ફરતું અને જોતું પણ જોઈએ. એ તો ઠીક, પણ આજે તો હું તારી પાસે થોડા કામ માટે આવ્યો છું. તું

સમજી ગઈ હોઈશ કે તારા પિતાજીએ જ મને તારી પાસે મોકલ્યો છે.”

“હાજી, હું સમજી છું.” વિભાએ એકસરખા સ્મિતપૂર્વક જવાબ આપ્યો.

“તારા વેવીશાળ સંબંધે અને ચંદ્રવદન સાથેના પ્રસંગ સંબંધે તેમણે મને બધી વાત કહી અને મેં તેમને ખૂબ ઠપકો આપ્યો. શેઠ આટલા શાણા, બણેલા, વહેવારકુશળ અને નવા જમાનાને ઓળખનારા હોવા છતાં, તેમણે તને પૂછ્યા વિના જ વેવીશાળ કરી નાંખ્યું, અને પાછળથી આ બધો મામલો ઊભો થયો, એવું જાણીને મને બહુ ખેદ થયો અને શેઠને મેં તેમની ભૂલ સમજાવી.”

“તે પોતાની ભૂલ સમજી શક્યા?” વિભાએ બેરીસ્ટરની વાતમાં રસ લેતાં પૂછ્યું.

“જરૂર, કેમ ન સમજે? હું તેમના જેવા સ્થિતિચુસ્ત વિચારનો નથી; જ્યાંસુધી તે ન સમજે ત્યાંસુધી મારો મુદ્દો રળી કરવામાં થાકું તેવો પણ નથી; એટલે છેવટે તે સમજ્યા, અને તેમણે પોતાની ભૂલ કબૂલ કરી.” એમ કહી ધનશ્યામદાસ વિભાના વદન પરનો ભાવ નિરખવાને જરા થોભ્યા.

વિભા કિંચિત્ પ્રસન્ન થતી લાગી. તેથી ઉત્તેજન પામીને બેરીસ્ટર આગળ બોલ્યા : “મેં તેમને એટલું પણ સમજાવ્યું કે લક્ષ્મીની સફળતા કેવળ સમાન વય, સમાન સામાજિક દરજ્જે, કે સમાન રહેણીને કારણે જન્મતી નથી. ગુણ અને વિચારમાં વર-કન્યાનું જેકું જેટલું સમાન હોય છે, તેટલી લક્ષ્મીની સફળતા નિષ્પન્ન થાય છે. એ દષ્ટિએ તારામાં અને શ્યામલાલમાં સમાનતા નહોતી પરંતુ વિષમતા હતી એ મેં જ્યારે તેમને પૂરી વીગત સાથે સમજાવ્યું, ત્યારે તે કબૂલ કર્યા વિના તેમનો છૂટકો નહોતો! કૃષ્ણલાલ શેઠ જરા જહ્મી તો ખરા, પરંતુ જ્યારે તેમને પોતાની ભૂલની ખાત્રી થાય ત્યારે તે સરલ પણ બની જાય છે, એ મેં જોયું.”

વિભા હસી અને બોલી : “ તમે તેમના બાળમિત્ર ખરા ને, એટલે તમે એટલું કરી શકો. બીજું કોઈ તેમને એ રીતે સમજાવી શકે નહિ, કારણકે તેમની ધ્વજાશક્તિ અત્યંત બળવાન છે. ”

એરીસ્ટર જરા આશ્ચર્ય પામીને બોલ્યા : “ વિભા ! તે મેન્ટલ સાઇકોલોજી-માનસ વિજ્ઞાનશાસ્ત્ર સંબંધે કાંઈક વાંચ્યું લાગે છે. ”

“ બહુ થોડું વાંચ્યું છે, છતાં તેમાં મને કાંઈક રસ પડ્યો છે એટલે વાચન કરતાંય અવલોકનથી તે વિષયમાં મારી ગતિ કાંઈક થઈ છે એમ મારું માનવું છે. ”

“ ઠીક, હવે તારા લગ્ન સંબંધેની મોટી ગુચવણ ઉકલી જાય છે. ”

“ કેવી રીતે ? ” વિભાએ લાગણી જ પ્રશ્ન કર્યો.

“ શ્યામલાલને છોડી દેવા શેઠ તૈયાર થઈ ગયા છે. ન્યાતમાં બીજા પાંચ કુંવારા છોકરા છે, તેમાં ત્રણ ટ્રેન્યુએટ છે અને બે અંડરટ્રેન્યુએટ છે, તેમાંથી હરકોઇને તું પસંદ કરે તેની સાથે તારું લગ્ન કરવા તેમની હા છે; પાંચે એવા છે કે જે સામાજિક દર-જગમાં તો તમારાથી ક્યાંય ઊતરતા છે, પરંતુ લગ્નની સફળતા માટે સામાજિક દરજગની ગણતરી છોડી દેતાં મેં શેઠને હવે શીખવી દીધું છે, એટલે એ પાંચમાંના મધ્યમ સ્થિતિના જે કોઇને તું પસંદ કરે, તેની સાથે તે તને જરાએ આનાકાની વિના પરણાવશે. ”

વિભાના વદન પરથી શાન્તિ ઊડી ગઈ અને અકળામણ તરી આવી. તે ગંભીરતાથી બોલી : “ અરે કાકા સાહેબ— ”

“ પણ તું એક વાર મારી બધી વાત સાંભળી લે, પછી તારે જે કહેવું હોય તે કહેજે. આ પાંચમાંનાય બેને તો મેં જ નાપાસ કર્યા છે. માત્ર ત્રણ જણ એવા છે કે જે ચંદ્રવદન કરતાં સુવિચાર અને સદ્ગુણમાં જરાય ઊતરતા નથી. ત્રણમાં એક જ ધનની દૃષ્ટિએ કાંઈક ઠીક કહેવાય કારણકે તેની પાસે પાંચ પૈસાની જોગવાઈ છે અને તે પોણોસો રૂપિયાનો પગાર લાવે છે; બીજા બે તો હજી ભણે

છે અને ગરીબ છે. બહુતરના ખર્ચ માટે તેઓ ખીજાઓ પાસેથી રોકાવરશીપ મેળવે છે અને ખાનગી બહુાવવાનું કામ કરીને પણ થોડું પેદા કરી જેમ તેમ ચલાવે છે. પરંતુ એવા સ્વાશ્રયી જીવાનો મને બહુ પસંદ છે. એટલે એ ત્રણને મેં અને શેઠે પસંદ કર્યા છે. એ ત્રણમાંથી કે પાંચમાંથી જે કોઈને તું પસંદ કરે તે તારે માટે તૈયાર છે. સમાન ગુણુ-સંસ્કારનું, વિદ્યાનું, વિચારનું જોડું તે જ રીતે બંધાશે એવી મારી પણ ખાત્રી છે, તેટલા માટે હું તને આગ્રહ કરવા આવ્યો છું. માત્ર ન્યાત બહાર તારું લગ્ન ન થાય તેટલા માટે જ તારી પસંદગીનું ક્ષેત્ર કેવળ મર્યાદા વિનાનું ન રાખતાં આ પાંચની સંખ્યાથી મર્યાદિત કરવાનું મને ય યોગ્ય લાગે છે; માટે તું હા કહી દે, એટલે ઘરમાં સૌને શાંતિ થાય. ”

બેરીસ્ટર એ પાંચે યુવકોનાં નામ આપવા તત્પર હતા, પરંતુ વિભા એ નામ પૂછે ત્યાંસુધી તે સંબંધે મૌન સેવવાની તેમને આવશ્યકતા લાગી. “ તેઓ કોણ કોણ છે, અને તેમનાં નામ શાં છે ? ” એવો એક જ પ્રશ્ન જો વિભા પૂછે, તો ચતુર બેરીસ્ટર સમજી શકે કે પોતાના શબ્દોએ વિભામાં કાંઈક નવજિજ્ઞાસા ઉત્પન્ન કરી છે.

પરંતુ વિભાની સ્વરૂપ પણ જિજ્ઞાસા બેરીસ્ટરની નવી દરખાસ્તથી ઉશ્કેરાવા પામી નહિ. તે અધઘડી સુધી તો બેઠી હાથે લમણા દબાવીને વિચારમાં જ બેસી રહી અને બેરીસ્ટર એકકે શબ્દ હિચ્ચાર્યા વિના તેના મનોમંથનનું નવનીત તરી આવે ત્યાંસુધી રાહ જોઈ રહ્યા.

“ કાકાશ્રી ! જે વિચારો પિતાજીને આજે સૂઝ્યા, તે ઘણા વહેલા સૂઝવા જોઈતા હતા. ” વિભા મગજને શાંત રાખીને બોલીઃ “ આપની નવી દરખાસ્ત હવે કશા કામની નથી. ચંદ્રવદન સાથે મારું લગ્ન વિધિસર થઈ ચૂક્યું છે અને હું તેમની સાથે કેટલાક દિવસ રહી ચૂકી છું. હું એમનો સાથ છોડીને આ ઘેર આવી છું, તે પણ પિતાજીએ મને આપેલા એક વચનને આધારે. તેઓ મારું

અને ચંદ્રવદનનું લગ્ન કેવળ આખરુ જાળવવાને માટે પ્રકટ રીતે કરવા ઇચ્છે છે એવું તેમણે કહ્યું, ત્યારે મેં અહીં આવવાનું સ્વીકાર્યું હતું; એ તમને પિતાજીએ કહ્યું છે કે નહિ ? ”

“ કહ્યું છે. ”

“ તો એ વચન પાળીને પિતાજી જાહેર લગ્ન કરી આપે તો ભલે, નહિતો હું તો માનું છું કે અમારું લગ્ન થઇ ચૂક્યું છે; હવે બીજી-ત્રીજી વાતો કરવી નકામી છે, તેથી કશું વળવાનું નથી. ”

“ વિભા ! શું તું એમ માને છે કે તારું અને ચંદ્રવદનનું જ દાંપત્ય સુખી નીવડે અને બીજા કોઈ ન્યાતના યુવક સાથેનું તારું દાંપત્ય નિષ્ફળ નીવડે ? ”

“ હવે એ સફળતા-નિષ્ફળતાનો પ્રશ્ન જ રહેતો નથી. આર્ય લગ્ન એક જ વાર થાય છે, અને તે થયા પછી જીવનભરનું હોય છે. ”

“ આ તો નર્મી લાગણીવેડા ! જીવનની નક્કરતા આગળ એવાં તુચ્છ લાગણીવેડા નકામા છે. જીવનની સફળતા-નિષ્ફળતાનો વિચાર કરવાનો હોય ત્યાં લાગણીવેડાથી દોરવાઈ જવું તે મૂર્ખતા આ વીસમી સદીમાં તું કેમ આચરી શકે છે ? ”

“ તમે જેને લાગણીવેડા કહો છો, તેને હું ભાવનાશીલતા માનું છું. એક ઉચ્ચ ભાવનાને માટે જીવનને વહાવવામાં જેને મન આનંદ હોય, તેને સુખદુઃખનાં જમા-ઉધાર પાસાં ખતાવવાની કશી જરૂર નથી, કાકાશ્રી ! ”

ધનશ્યામદાસ સ્તબ્ધ બની ગયા. આગળ વાતચીત લંબાવવાનાં ધણું દાર વિભાના જવાબોથી બંધ થઈ જતાં હતાં. છેવટે તે બોલ્યા : “ વિભા ! તું એમ ઉશ્કેરાઈને જવાબ ન દે. જે ત્રણ જીવવાનો મેં અને શેઠે પસંદ કર્યો છે, તેઓને તું જરા મળ, તેમની સાથે વાતો કર, તેમના વિચારો જાણ અને પછી તું વિચાર કર. જે જીવનસુખ ચંદ્રવદનની સાથેના સંસારથી પ્રાપ્ત કરવાનો તું અભિલાષ સેવે છે, તેટલું જ નહિ, પણ તેથીએ વિશેષ જીવનસુખ

તને એ ત્રણમાંના કોઈની સાથેના જીવનસહચારથી જો પ્રાપ્ત થાય તેમ લાગે, તો જ તું તેને પસંદ કરજે. તને જીવનમાં દુઃખી કરવા કોઈ પણ ઇચ્છતું નથી. માત્ર ન્યાતમાં જ તારું લક્ષ્ય થાય અને તે લક્ષ્યથી તું સુખી નીવડે તેમ હોય, તો પરન્યાતમાં લક્ષ્ય કરીને આખા કુટુંબને શિરે સામાજિક આક્રમણને પછાડવી એ અનિષ્ટ છે; અને તેટલા માટે જ મારી સૂચના ઉપર હજી વધારે વિચાર કરવાનું તને હું કહું છું.”

જે વાત વિભાને અણગમતી હતી, સાંભળવી પણ ગમતી નહોતી, તે વાત પુનઃ પુનઃ તેના કર્ણપુટ ઉપર અફળાવવામાં આવતી હતી, તે જોઈને વિભા જરા ઉશ્કેરાઈ અને બોલી: “કાકાશ્રી ! મારા જવાબથી આપને જરા પણ અપમાન લાગે તો માફ કરજો; હું આપનું અપમાન કરવા ઇચ્છતી નથી. હું કહું છું કે મારું લક્ષ્ય એક જ વાર થઈ શકે અને તે થઈ ચૂક્યું છે. એક જ ભવમાં બીજો ભવ કરવાને કોઈ પણ પ્રકારના દૈવી સુખની લાલચથી વિભા તૈયાર થશે નહિ જ. જો મને ખબર હોત કે આપ મારો પાસે આવી અપવિત્ર દરખાસ્ત લખીને આવ્યા છો, જેને મેં મારું જીવનસર્વસ્વ માન્યું છે તેનાથી મારું મન દ્વિધા કરાવવાને તમે આવ્યા છો, મારી સુવર્ણની ભાવનાને તમે—બકરાને કૂતરું મનાવનાર ઠગની પેઠે—કથીર જેવા લાગણીવેડા તરીકે ઓળખાવવા માંગો છો, તો મેં તમારી વાત જ સાંભળવાની ના કહી હોત. હવે ધણું થયું, કાકાશ્રી ! હું સમજી ચૂકી છું કે પિતાજીને મન પોતાના વચનનું કશું મૂલ્ય નથી. પુત્રીને ઠગીને ઘેર લાવવામાં તેમને કશો અધર્મ દેખાતો નથી. લક્ષ્ય એ એમને મન ધર્મસંસ્કાર નથી, પરંતુ કેવળ એવો શુદ્ધ વિધિ છે કે જે દ્વારા એક વાર પરણાવેલી પુત્રીને પણ જગતમાં કુમારિકા તરીકે ઓળખાવી બીજા વેરે પરણાવી શકાય છે ! હા થઈ, કાકાશ્રી ! આવા અધર્મચરણની વક્રીલાત કરવા આવનાર આપને પણ હું શું કહું ? ”

વિભાના શબ્દો ધનસ્થામદાસના કાળજમાં તીરની પેઠે ચોંટી ગયા. શેઠની વિનંતિથી, પોતાની દલીલશક્તિ તથા સમજવણી ઉપરના વિશ્વાસથી, વિભાને ધનસ્થામદાસ ને કાંઈ સમજવવા આવ્યા હતા, તે કાંઈ વિભાના પ્રયત્ન માનસવાયુના ઝપાટા સામે ટકી શક્યું નહિ. ધનસ્થામદાસની વાતો પાછી પછડાઈને વેરણ-છેરણ થઈ ગઈ ! વિશેષમાં ધનસ્થામદાસ વિભાનાં વિચારપાવિત્ર્ય અને ભાવનાશીલતા આગળ પોતાને ઝાંખા પડી ગયેલા જોવા લાગ્યા.

ધનસ્થામદાસ વિભાની અદાલતમાં વકીલ બનીને આવ્યા હતા, પરંતુ તેમણે ને કાંઈ દલીલો કરી હતી, તે તેમના અંતરની નહોતી ! વિભાના કાર્યને તે પોતાના અંતરથી જરાએ અપવિત્ર કે ગેરવાજબી માનતા નહોતા; કૃષ્ણલાલ શેઠે વિભાના જીવન ઉપર અવિચારપૂર્વક ને આઘાત કર્યો હતો, તેના જ પ્રત્યાઘાતરૂપ વિભાએ ચંદ્રવદન સાથે કરેલું લગ્ન હતું, તે બેરીસ્ટર સમજતા હતા; અને તેથી જ્યારે વિભાએ અડગપણે પોતાના એ લક્ષ્યને વળગી રહેવાની દૃઢતા બતાવી, ત્યારે અંદરથી ધનસ્થામદાસ “ ધન્ય છે ” એમ બોલતા હોવા છતાં બહારથી “ ત્યારે જેવી તારી મરજી, બહેન ! ” એવો એક સામાન્ય જવાબ આપીને વિભાથી છૂટા પડ્યા.

તુરંત વિભાએ ચંદ્રવદનને મદ્રાસ ખાતે વીગતવાર લાંબો પત્ર લખી નાંખ્યો. ચંદ્રવદનને એકે પત્ર તેને મળ્યો નહોતો, તેનું ખાસ સીરનામું તેની પાસે નહોતું, પરંતુ “ ચંપકલાલ એન્ડ કંપની ” નું ને સીરનામું તેની જાણમાં હતું તે સીરનામે તેણે એ પત્ર રવાના કર્યો.

૩૦

ચંદ્રવદન પાછો મુંબઈમાં

જે ઉમળકા તથા વિશ્વાસ અતાવીને કૃષ્ણલાલ શેઠે ચંદ્રવદનને મદ્રાસ મોકલ્યો હતો, તેથી ચંદ્રવદનને આશ્ચર્ય ઉત્પન્ન થયું હતું ખરું, પરંતુ તેમાં તેને કશી કૃત્રિમતા દેખાઈ નહોતી, તેથી જ તે ઉમંગ-બેર મદ્રાસ તરફ રવાના થઈ ગયો હતો. શેઠની સૂચના પ્રમાણે તેણે માર્ગમાંથી તાર કયો હતો, પેઢીનો ગુમાસ્તા ચંદ્રવદનને બેવા સ્ટેશન પર આવ્યો હતો, અને તેને ઊતરવાની તથા જમવાની વ્યવસ્થા કરી આપી હતી. પેઢીનો મુનીમ માંદો હતો તેથી તે ઘેર રહ્યા કરતો, પરંતુ ચંદ્રવદનની માંગણી પરથી તેને ગુમાસ્તાઓએ અથા ચોપડા સોંપ્યા હતા, સીલીક તથા માલનો જથ્થો તેના કબજા હેઠળ મૂક્યા હતાં અને મુનીમની હરામખોરીને કારણે પોતાને એ અધાનો કબજો બેતાં કાંઈક મુશ્કેલી વેઠવી પડશે એવી જે મહુત્રી પહેલાં ચંદ્રવદન શેઠના શબ્દો ઉપરથી કરી હતી તે ખોટી નીવડી હતી. મુનીમને તે મળ્યો, પરંતુ મુનીમ ખરેખર માંદો હોય એમ તેને લાગ્યું નહિ, છતાં તે પેઢી પર આવતો નહોતો જ. પેઢીનો કારભાર હસ્તગત કરીને તેણે એકાદ એ દિવસમાં વહીવટની જે કાંઈ તપાસ કરી તે ઉપરથી તેને લાગ્યું કે પેઢીમાં મુનીમે કશો ગોટાળો કર્યો નથી, માત્ર તેની માંદગી અને ગેરહાજરી પરથી શેઠ વહેમાઈ ગયા હોવા લેધએ !

ચંદ્રવદનને ટુરત શેઠને અધી વીગત વિસ્તારથી લખી જણાવી અને પેઢીના વહીવટમાં કશો ગોટાળો નહિ થયો હોવાનું લખી તેમને નિશ્ચિંત રહેવા સૂચવ્યું. મુનીમ સાંજે થઈને પેઢી પર આવશે, ત્યારપછી પોતે પાછો ફરશે એમ. પણ તેણે લખી જણાવ્યું.

વિભાને તો તેણે મદ્રાસ પહોંચતાંની સાથે જ પત્ર લખી

નાંખ્યો હતો. તેનો વળતો જવાબ પાંચમે દિવસે આવવાની રાહ તેણે જોઈ, પરંતુ તે નિરાશ થયો. તેણે વિભાને બીજો પત્ર લખ્યો અને એ વધુ દિવસ રાહ જોઈ, પરંતુ વિભાનો પત્ર ન આવ્યો. તેણે ત્રીજો પત્ર લખ્યો પણ વિભા જાણે કેવળ મૌન પકડીને બેઠી હતી !

આ બાબતે જેવી રીતે વિભાને ચંદ્રવદનનો એક પણ પત્ર નહિ મળવાથી નિરાશા ઊપજતી હતી, તેવી રીતે ચંદ્રવદનને પોતાના પત્રનો કશો જવાબ વિભા તરફથી નહિ આવવાને લીધે નિરાશા ઊપજતી હતી. તે બિચારાને ક્યાં ખબર હતી કે તેના વિભા પરના પત્રો ટપાલવાળા પાસેથી પરભાર્યા હસ્તગત કરીને દાખી દેવાનો નિયમિત કારભાર બિહારી કર્યા કરતો હતો ! અને પત્રને આભાવે વિભા જવાબ લખી શકતી નહોતી તેથી બેઉ બાબતે ઉદાસીનતા અને નિરાશાના તરંગો ઉત્પન્ન થતા હતા તથા શમી જતા હતા.

કૃષ્ણલાલ શેઠે વિભાને ચંદ્રવદનથી છૂટી પાડવાને જે એક ગૂઢ કાવતરું રચ્યું હતું તેનો એક ભાગ ચંદ્રવદનને મદ્રાસ મોકલવાનો હતો. પ્રારંભમાં થોડા દિવસ તેમણે ઉદાર વર્તનથી અને વચ્ચેથી એ બેઉનો વિશ્વાસ સંપાદન કર્યો હતો, અને પછી એ કાવતરાની જાળ પાથરવા માંડી હતી. ચંદ્રવદનને મદ્રાસ મોકલવા માટે મદ્રાસની પોતાની પેઢીમાં મુનીમે ગોટાળો કર્યો હોવાનું શેઠે તર્કટ ઊભું કર્યું, મુનીમને સૂચના કરીને તેને કૃત્રિમ માંદગીમાં ઘેર રહેવા સૂચવ્યું; પાછળ ચંદ્રવદનના વિભા પરના પત્રો અટકાવવામાં આવ્યા, અને વાઘજીભાઈ શાસ્ત્રીને ખાસ ક્ષેત્રનગરથી બોલાવીને તેમની દ્વારા તથા ધનશ્યામદાસ બેરીસ્ટર દ્વારા વિભાને સમજાવી બેવાના ચત્રો કરવામાં આવ્યા ! ચંદ્રવદનથી વિભાને જેવી રીતે છૂટી પાડવામાં આવી હતી, તેવી રીતે વિભાના મનને ચંદ્રવદનથી વિયુક્ત કરવા, વિસારે પાડવા, છોડાવી દેવાના ચત્રો કરવામાં આવ્યા. ચંદ્રવદન ગયા પછી પંદર-વીસ દિવસે વિભા નિશ્ચય કરી શકી કે પોતાના પિતાજી પોતાની સાથે દગો રમ્યા છે.

શંકરલાલની વિભા પ્રતિની સહાનુભૂતિ હવે શેઠને ભયંકર લાગતી હતી. તેને પણ શેઠે વિશ્વાસ ઉપજાવી વચન આપ્યું હતું. પુત્રીને આપેલા વચનનો ભંગ કરનાર, દગો કરીને તેને પતિથી વિખૂટી પાડનાર પિતાને મન શંકરલાલ જેવાને આપેલા વચનનું મૂલ્ય શું હોઈ શકે ? ચંદ્રવદન ગયા પછી બે વાર શંકરલાલ વિભાને મળવા આવ્યો હતો, પરંતુ તેને અને વિભાને મળવા નહિ દેવાની શેઠની આજ્ઞાને અનુસરીને બિહારીએ બેઠે વાર તેને કાંઈ કાંઈ બહાનાં બતાવીને પાછો કાઢ્યો હતો. બીજી વાર વિભાએ તેને આવતો જોયો હતો, પરંતુ તે પોતાને મળવા આવ્યો નહિ ત્યારે તેને જે નવાઈ લાગી હતી, તે નવાઈ હવે તેને મન રહી નહોતી. તે સમજી ગઈ હતી કે પોતાની આસપાસ રચાયલી જાળનો એક ભાગ જેવી રીતે ચંદ્રવદનને મદ્રાસ મોકલવાનો હતો, તેવી રીતે તેનો બીજો ભાગ શંકરલાલથી પણ પોતાને અલગ રાખવાનો જ હોવો જોઈએ.

છેવટે વિભાએ લખેલો પત્ર ચંદ્રવદનને મદ્રાસમાં મળ્યો, ત્યારે તે ચમકી ગયો. વિભાને પોતાનો એક પણ પત્ર મળ્યો નહોતો, વિભાને સમગ્રવી ક્ષેવાના યત્નો જીદી જીદી વ્યક્તિઓ દ્વારા થયા હતા, શંકરલાલને પણ મળવા દેવામાં આવ્યો નહોતો, એ બનાવો જેટલા અર્થસૂચક હતા, તેટલો જ અર્થસૂચક બનાવ એ પણ હતો કે મદ્રાસની પેઢીમાં કશા ગોટાળાનું અસ્તિત્વ નહોતું અને વાસ્તવિક રીતે ચંદ્રવદનને મદ્રાસ મોકલવાનું શેઠને કર્યું કારણ નહોતું ! આ કાવતરાની જાળ ચંદ્રવદનના લક્ષ્મી આવતાં જ તે મદ્રાસથી મુંબઈ આવવા માટે નીકળ્યો.

એ પ્રવાસે તેની ધીરજને હરી લીધી હતી. દરેક ટ્રેન તેને ધીમી ગતિએ જતી લાગતી હતી. વિભાએ પત્ર લખ્યો ત્યારથી પોતે મુંબઈ પહોંચીને તેને મળે, તેટલા દિવસમાં વિભાની સ્થિતિ કેવી બની ગઈ હશે, એ અંતઃકરણ ઉપર કેવા પ્રહાર થયા હશે, તે

વિષેની કલ્પનાઓ કરતાં તે એટલો ઉદ્વેગ બની જતો કે ભૂખ અને તરસને પણ વિસરી જતો. મુંઝવે પહોંચતાંસુધીમાં તે થાક અને અનિદ્રાથી લગભગ ખિમાર જેવો બની ગયો, પરંતુ રોશન ઉપર ઊતરતાં વિભાને તુરત જ મળવાના ઉત્સાહે તેનામાં અણુધાર્યું બળ રેડ્યું. ઊતરીને તરત જ તે પહેલાં શેઠને મીલમાં મળવા ગયો.

મીલની ઓશીસમાં શેઠ હાજર હતા; ભાડાની ગાડીમાંથી ઊતરીને સીધો તે ઓશીસ તરફ ચાલ્યો, પરંતુ ઓશીસમાં પ્રવેશતાં તેને અટકાવવામાં આવ્યો. તેણે ઓશીસના જમાદારને કહ્યું : “ અરે, હું ચંદ્રવદન છું, મદ્રાસથી ચાલ્યો આવું છું; શેઠને મળીને મારે ત્યાંની પેઢીની બધી ખબર આપવી છે. ”

“ ત્યારે જરા ઊભા રહો. ”

જમાદારે અંદર જઈને શેઠને પૂછ્યું. શેઠે જમાદારને જે શબ્દો કહ્યા, તે ચંદ્રવદને સાંભળ્યા : “ અત્યારે મને કુરસદ નથી; એને કહે કે મને વખત હશે ત્યારે હું મળવા બોલાવીશ; ત્યાંસુધી મને ક્યાંય મળવા ન આવે ! ”

જમાદાર પાછો ફરીને એ જવાબ ચંદ્રવદનને સુણાવે તે પહેલાં જ ચંદ્રવદન પાછો ફર્યો. એ તરસ્કારયુક્ત જવાબમાં સર્વ કાંઈ સમાધ રહ્યું હતું.

તે મૂંઝવણમાં ને મૂંઝવણમાં પોતાને નિવાસસ્થાને આવ્યો. તેને ક્યાંય એન પડ્યું નહિ. નજીકમાં એક ટેલીફોન હતો; તેણે ત્યાં જઈ એ વાર ટેલીફોન પર વિભાને બોલાવવા યત્ન કરી જોયો, પણ એક વાર ખિહારીના જ જવાબો મળ્યા કે “ ઘરમાં નથી. ”

ઊઘડતા પુષ્પની પાંદડી જેવી નાનૂક હોય છે, તેવો ખીલતા પ્રેમનો તંતુ નાનૂક હોય છે. સહજ-સહજમાં એ કંપી ઊઠે છે અને તૂડું-તૂડું થાય છે. નાની સરખી વાયુની લહર એ તંતુને વાયુના પ્રચંડ ઝપાટા જેવી થઈ પડે છે.

ચંદ્રવદનનું અંતર ખળભળવા લાગ્યું. વિભા શું પિતાની સમ-
જવણીને વશ થઈને પોતાથી છૂટી પડવા ઇચ્છી રહી હશે ?
કૃષ્ણલાલ શેઠે દર્શાવેલા તુચ્છકાર વિભા તરફના તુચ્છકારના પ્રતિધ્વ-
નિરૂપ હશે ? એવી કલ્પનાઓ કરતાં તેણે સાંજ પાડી.

સાંજે તે શેઠના નિવાસસ્થાન પર ગયો. કંપાઉન્ડમાં પેસતાં
જ ગિહારીએ તેને જોયો એટલે તે સામે દોડી આવ્યો અને બોલ્યોઃ
“ તમને અહીં આવવા દેવાની શેઠની મનાઈ છે ! ”

“ ખરેખર, મનાઈ છે ? ”

“ હા ! ” ગિહારી હાથમાંની ડાંગને છાતી સમાણી ટેકા-
વીને બોલ્યો.

“ તો હું અંગલામાં નહિ આવું. ” યતનપૂર્વક ચિત્તની સ્વસ્થતા
જાળવતો ચંદ્રવદન બોલ્યોઃ “ માત્ર વિભાને જમીને કહે કે તે મને
અહીં જરા મળે. ”

“ એ કશું નહિ બને, અને ઝાઝી તીનપાંચ કર્યા વિના તમે
પાછા જ જાઓ. ”

“ વિભાની ઇચ્છા ન હોય, તો બલે મને ન મળે, હું ચાલ્યો
જમીન; પણ તું મારો સંદેશો તો તેને પહોંચાડ ! ” ચંદ્રવદને ખીજી
દલીલ કરી.

આ રકઝક ગિહારીને ગિલકુલ ગમતી નહોતી. કદાચ એ
રકઝકથી જ વિભાને ખબર પડી જાય કે ચંદ્રવદન આવ્યો છે,
તો તે કોઈએ કહ્યા વિના પણ ત્યાં આવી ચડે એવો ગિહારીને
ભય હતો. તેણે તુમાખીથી કહ્યુંઃ “ તમે ગુપચુપ ચાલ્યા જવ મિસ્તર,
નહિતો મારે તમને તમારો મારીને બહાર કાઢવા પડશે ! ”

એટલામાં પાછળથી ખૂમ આવીઃ “ કાણ છે એ, ગિહારી ? ”

ચંદ્રવદને વિભાનો સ્વર ઓળખ્યો અને તેણે ઉચ્ચ સ્વરે
જવાબ આપ્યોઃ “ હું છું, વિભા ! ”

ચંદ્રવદન બોલ્યો અને વિભાને તેના આગમનની ખબર પડી ગઈ ! તેથી બિહારી ચીડાયો. તેણે ડાંઝ ઉંચકીને તેના એક કુટકો ચંદ્રવદનને લગાવ્યો અને ચંદ્રવદન ભોંયે પછડાયો !

વિશેષ અપમાન નહિ વેઠવાને તે સત્વર ભીડીને કંપાઉંડની બહાર ચાલતો થયો. બે જ ક્ષણમાં વિભા દોડતી ત્યાં પહોંચી, પરંતુ ચંદ્રવદન જતો રહ્યો હતો. તેણે બિહારીને પૂછ્યું : “ ચંદ્રવદન ક્યાં ગયા ? ”

વિભા કંપાઉંડની બહાર ધસવા લાગી. બિહારીએ તેને કાંડું પકડીને થોભાવી ! “ બહાર જવાનું નથી, બહેન ! શેઠનો હુકમ છે. ” અને તેણે કંપાઉંડનો દરવાજો બંધ કર્યો. સિંહણની પેઠે આંખોમાંથી આગ વરસાવતી વિભા ટગર ટગર જોઈ રહી, પરંતુ એકેકે શબ્દ બોલ્યા વિના પાછી ફરી.

બીજા દિવસના પ્રભાતમાં તેણે ભારે ગભરાટ વચ્ચે વર્તમાન-પત્રોમાં સમાચાર વાંચ્યા :

“ એક ગેન્જુએટને પડેલો માર. ”

“ માસ્તર ચંદ્રવદન નામના એક ગેન્જુએટને આજ રાત્રે કાફડ મારકેટ નજીક કાંઈ મવાલીઓએ સખ્ત માર માર્યો હતો; તેથી તે બેભાન બની ગયો હતો અને પોલીસે તેને સર જમશેદજી જીજીભાઈ હોસ્પિટલમાં ખસેડ્યો હતો. મવાલીઓને પત્તો લાગ્યો નથી. ચંદ્રવદનના શરીર પરથી મળેલા કાગળો ઉપરથી જણાય છે કે તે થોડા વખત પર મદ્રાસ ખાતે નોકરી કરતો હતો અને ત્યાંથી આજે રહવારે જ પાછો ફર્યો હતો. તેના અંગ ઉપરથી કાંઈ લૂંટવામાં આવ્યું જણાતું નથી. વધુ તપાસ ચાલે છે. ”

૩૧

ઐતમચંદ દોશી

માર પડતાં જ ચંદ્રવદન બેભાન થઇ ગયો હતો, એટલે માર મારનારાઓના સંબંધમાં તે કશી વીગત પોલીસને પૂરી પાડી શકે તેમ નહોતું. દર્દી બાનમાં આવે ત્યારે પોતાને બોલાવવાની હોસ્પિટલના અધિકારીને સૂચના કરી પોલીસ સબઇન્સ્પેક્ટર ચાલ્યો ગયો.

ચંદ્રવદનને કમર પર અને માથા પર સજ્જત માર પડ્યો હતો. કમર પર મૂઠ માર પડ્યો હતો અને માથા પર બોહીની ફૂટ થઇ હતી. બોહી ખૂબ વહી જવાને લીધે તે બેભાન બની ગયો હતો. હોસ્પિટલમાં તેને દાખલ કરવામાં આવતાં જ ડાક્ટરે તત્કાળમાં ધા સીવી લીધો હતો અને દવા લગાવી પાટો બાંધ્યો હતો. બોહી વહેતું બંધ થઈ જવાથી તેની તબિયત વધુ બગડતી અટકી હતી, પરંતુ તેને બાનમાં આવતાં છત્રીસ કલાક થયા.

જ્યારે તેણે આંખ ઉઘાડી ત્યારે આશ્ચર્યની વચ્ચે પોતાને હોસ્પિટલના ગિછાનામાં પડેલો જોયો. તેના મિત્ર નવીનચંદ્ર તેની પાસે બેઠો હતો, તેના પર સૌથી પહેલાં તેની નજર પડી. ચંદ્રવદનને આજુબાજુ નજર કરી, દર્દીઓના ખાટલા જોયા, નર્સોને ફરતી જોઈ, અને તેણે પૂછ્યું: “નવીન ! હું હોસ્પિટલમાં સૂતો છું ?”

“હા, બાઈ ! તારા પર શું શું યુજર્યું હતું તે કાંઈ તને સાંભરે છે ?” નવીનચંદ્રે પૂછ્યું.

ચંદ્રવદન ચૂપ રહીને આંખો આમ તેમ ફેરવવા લાગ્યો. નર્સને ખચર પડી કે દર્દી બાનમાં આવ્યો છે કે તુરત તેણે દર્દીને ઝરમ કોશી પાછા અને પોલીસ સ્ટેશન પર સબઇન્સ્પેક્ટરને ખચર આપવા માણસ મોકલ્યો. સબઇન્સ્પેક્ટર આવ્યો, ત્યારે તેણે ચંદ્રવદનને તેને મારનારાઓ વિષે કાંઈ કાંઈ પ્રશ્નો પૂછવા માંડ્યા.

પરંતુ ચંદ્રવદનને પોતાને પડેલા ચાર વિષે કશું સાંભરતું નહોતું ! તેણે ચંદ્રવદનને પૂછ્યું : “ તમારે ફરીઆદ નોંધાવવી છે ? ”

“ શામાટે ? કોના પર ? ”

“ તમને મારનાર ઉપર. ”

“ પણ મને કોણે, ક્યાં અને ક્યારે માર્યો તે હું જાણતો જ નથી. ”

“ ડી...ક. હવે તમારે ફરીઆદ નોંધાવવી હોય, તો સાળ થાવ ત્યારે પોલીસ સ્ટેશન પર આવજો. ” એમ કહી સખ્ત-રપે-કટરે પોતાની નોકરીની ફરજ અદા કરી લીધી ! તેણે પોતાની મેળે ડાયરીમાં કંઈ લખ્યું, તે સંબંધી રીપોર્ટ કરી વાળ્યો, અને એ પ્રકરણ એટલેથી જ પૂરું થયું.

તે ગયો અને તુરત શંકરલાલ આવ્યો. શંકરલાલે પણ ચંદ્રવદનને બહુ-બહુ પૂછ્યું. પરંતુ ચંદ્રવદન તેને કશી વીગત આપી શક્યો નહિ. તેનું મગજ બહુ નબળું પડી ગયેલું છે એમ તેણે જોયું. તેણે નવીનચંદ્રને પૂછ્યું : “ ચંદ્રવદનને માર પડ્યો છે એ નક્કી છે, છાપામાં પણ એવું જ આવ્યું છે, તો પછી એ માર મારનાર કોણ હોવા જોઈએ ? ”

“ છાપામાં તો કોઈ મવાલીઓએ માર માર્યો હોવાનું લખ્યું છે, તે ખબર પોલીસ તરફથી અપાઈ હશે. બાકી ચંદ્રવદન તો માર પડ્યા પછી એક શબ્દ પણ બોલી શક્યો નથી અને હજી તેને પોતાને પડેલા મારની વાત સાંભરતી જ નથી. ”

“ તે મદ્રાસથી ક્યારે આવ્યા ? ”

“ તે પણ કોણ જાણે ? હું છાપામાંની ખબરથી આ વાત જાણી શક્યો છું. ”

“ વારુ, કૃષ્ણલાલ શેઠ તરફથી કોઈ તબિયતની ખબર કાઢવા આવે છે ? ”

“ ના. ”

“ વિભાવ નહિ ? ”

“ ના, કોઈ નહિ ! ”

શંકરલાલ ઉંડા વિચારમાં પડ્યો. તેની વિચારમુગ્ધતાનું રહસ્ય નવીનચંદ્ર પણ સમજ્યો. બેઠેલા અંતરમાં એકસરખી શંકાને જન્મ મળ્યો. ઉઠતાં ઉઠતાં તે બોલ્યો: “રાત્રે હું પાછો આવીશ, અને આ પ્રકરણનું રહસ્ય પણ કાંઈક શોધી લાવીશ.”

રાત્રે શંકરલાલ પાછો હોસ્પિટલમાં આવ્યો, ત્યારે ચંદ્રવદન ઊંઘતો હતો, પરંતુ નવીનચંદ્ર તેની આંખમાં ખુરશી પર તંદ્રામાં પડ્યો હતો. શંકરલાલે નવીનચંદ્રને ચોંકાવનારી ખબર આપી “કૃષ્ણલાલ શેઠ દગો રમ્યા છે. શું થયું તે હું જાણી શક્યો નથી. પરંતુ તેમણે મારું અપમાન કર્યું, વિભાને મળવા દેવાની મને ન કહી, પોતાના ઘરમાં મારે જરાએ દોઢડહાપણ ન કરવું એવું મને ચેતવણી આપી અને ચંદ્રવદન અહીં આવ્યો હતો કે નહિ તે સંબંધી તથા તેને માર પડ્યો હોવાથી તે હોસ્પિટલમાં પડ્યો છે તે સંબંધી મારી સાથે જરા પણ વાતચીત કરવાની તેમણે મને ન કહી ! હું માનું છું કે ચંદ્રવદનને મારનાર મવાલીઓ કૃષ્ણલાલ શેઠના ભાડૂતી માણસો જ હોવા જોઈએ.”

“એમ ? ત્યારે તો હવે વિભા અને ચંદ્રવદનના લગ્નનો કશે અર્થ જ ન રહ્યા !” નવીનચંદ્રે ચિંતાતુરતાથી ઉદ્દગાર કાઢ્યો.

“એ લગ્નનો કશે અર્થ નથી એમ શેઠ માનવા અને મનાવવા માંગે છે, એ વાત સાચી. પરિણામ શું આવશે તે હું કે તમે કલ્પ શકીએ તેમ નથી. વિભા.....વિભાવરી... એવી અદ્ભુત આજ્ઞાને મેં મારા જીવનમાં ક્યાંય જોઈ નથી. તેના સંબંધમાં આપણી કાંઈ પણ ગણતરી સાચી પડશે કે નહિ તેની ખાતરી આપી શકાય તેમ નથી.”

નવીનચંદ્ર શંકરલાલના આ ઉદ્દગાર સાંભળીને વિચારલી થઈ ખુરશીમાં બેસી રહ્યો. થોડી વારે શંકરલાલે તેને પૂછ્યું: “ચંદ્રવદનની સારવાર તો અહીં હીઠ થતી હશે, પણ તેની દેખરેખ રાખનાર તો તમારા સિવાય ખીજું કોઈ નથી ને ?”

“અત્યારે તો નથી, પણ મેં તેના પિતાજીને તાર કર્યો છે એટલે આજકાલ આવી પહોંચશે.”

“ એ ઠીક કર્યું, નહિતો મુંઝવે જોવા શહેરમાં તેનું બિચારાનું કોણ સચું ! કદાચ કાંઈ અનર્થ થાય તો આપ-દીકરો ભેગા પણ ન થાય.”

“ સહવારે દાકતર કહેતા હતા કે હવે જીવનું જોખમ રહ્યું નથી, પરંતુ એકાદ માસ હોસ્પિટલમાં રહેવું પડશે.”

ખીજ ત્રણ દિવસ વીતી ગયા અને ઓતમચંદ દોશી ધા નાંખતા મુંઝવે આવી પહોંચ્યા. સ્ટેશન પરથી ગાડી કરીને સીધા તે હોસ્પિટલમાં આવ્યા, ત્યારે તો તેમના હોશ-કોશ ઊડી ગયેલા દેખાતા હતા. દીકરાનું મ્હોં જોવા પોતે ભાગ્યશાળી થશે કે નહિ તેનો પણ તેમને ભરોસો નહોતો. દીકરાનું મ્હોં જોવા પૂરતી તેમણે સાળંગપરના હનમાનની અને આરાસુરી અંબાજીની બાધા રાખી હતી; અને જ્યારે તેમણે હોસ્પિટલમાં પેસતાં જ ચંદ્રવદનને બિછાનામાં બેઠો બેઠો નર્સના હાથમાંના ચમચાથી કાંજ પીતો જોયો ત્યારે તેમને હોશ આવ્યા: “ હે માડી ! હે હરમાન દાદા ! તમે મારી લાજ રાખી ! ”

ચંદ્રવદનના દાઢી-મૂઠ અને માથાના વાળ બોડી નાંખવામાં આવ્યા હતા. માથું ૩ અને પાટાના કપડાથી ચોમેર વીંટાળી ઝીધેલું હતું. શરીર પર માત્ર એક નાનું બદન અને કમરે નાની ઢીલી ચદ્દી તેને પહેરાવવામાં આવી હતી. શરીર સ્વચ્છ હતું પરંતુ દવાઓ અને મલમની તીવ્ર વાસ આવતી હતી. મ્હોં તદ્દન ફિક્કું પડી ગયું હતું. પાંચ દિવસમાં જ તેનાં ડાઘાં બેસી ગયાં હતાં અને વદન પરનો ઉત્સાહ નાશ પામી ગયો હતો. પુત્રને પ્રેતના જેવી દશામાં પણ જીવતો જોઈને ઓતમચંદ દોશીના જીવમાં જીવ આવ્યો ખરો. પરંતુ તેની આ દશા જોઈને તેમનાથી રડ્યા વિના રહેવાયું નહિ. તેમણે રડતાં રડતાં પૂછ્યું: “ ઓ દીકરા ! આ બધું શું થયું ? કેમ થયું ? મને જરા કહે.”

નવીન પાસે જ હતો તેણે કહ્યું: “ ઓતમચંદ કાકા ! તેને હમણું કશું પૂછશો નહિ. કેમ બન્યું ને શું બન્યું તે બધું હું તમને કહીશ.”

“ અને એ પોતાને મ્હોંએ નહિ કહે ? અવાચક થઈ ગયો છે ? ”

“ ના, બોલે છે, સાંભળે છે, સમજે છે, પરંતુ તેના મન પર અસર થઈ જાય એવી કાંઈ લાંબી વાતચીત તેની સાથે કરવી નહિ એવો ડાકટરનો હુકમ છે. ”

“ ત્યારે તેનું મગજ યરાયર કામ નહિ કરતું હોય ? ”

“ માથામાંથી પુષ્કળ બોહી વહી મએલું એટલે પહેલાં મગજ ઉપર અસર હતી; પણ એ દિવસથી ઠીક છે. કાંઈ ચિંતા જેવું નથી. ”

“ ચંદ્રવદન ! બેટા ! હવે કેમ છે ? ”

“ સારું છે, બાપા ! ” ચંદ્રવદન બોલ્યો અને ઓતમચંદ હોશીને ધીરજ વળી.

નવીનચંદ્ર તેમને પોતાને ઘેર તેડી ગયો. બોજન કર્યા પછી તેણે તેમને અથથી ઇતિ સુધીની બધી વાત કહી અને ઓતમચંદ હોશી ઉપર જાણે મોટો પહાડ તૂટી પડ્યો. દીકરો સાંજે થવાનો હતો એટલે તેના જીવનની ચિંતા ટળી ગઈ હતી, પરંતુ આ ‘અપલબ્ધિ’ છોકરાનાં તોફાન ઉપર તેમને બળતરા થવા લાગી હતી.

“ અરરર ! નવીન ! એક મહિનામાં આટલું આટલું બની ગયું અને હું તેમાંનું કશુંય જાણું નહિ, એ તે કેવી વાત ! અને તમે બધા ભણેલા જીવાનીયા આ શાં આજીવીતરાં કરી રહ્યા છો ? ચંદ્રવદનનું વેવીશાળ ‘મેં’ કર્યું છે, આ વર્ષે જ હું લગ્ન કરવાનો હતો, એટલામાં એ છોકરાને પરણવાની આટલી ધાડ કેમ આવી કે પોતાના શેઠની દીકરીને જ શીટાડી ? ”

આ ડોસાના શબ્દો સાંભળીને નવીનચંદ્ર પણ અકળાયો. તેમને શી રીતે વસ્તુસ્થિતિ સમજાવવી, ચંદ્રવદનના હેતુનું રહસ્ય કેવી રીતે તેમના હૃદયમાં ઉતારવું, વિભાને પરણવામાં ચંદ્રવદનને લગ્નની ઉતાવળનો હેતુ નહોતો એ કેમ કરી તેમના મગજમાં ઠસાવવું, વિભાને ચંદ્રવદને શીટાડી નહોતી પરંતુ આત્માના આંતરની દૃષ્ટી

તેઓ પરસ્પર જોડાર્યા હતાં એ કેવા શબ્દોમાં ડોસાને કહેવું, એ કાંઈ તે નક્કી કરી શક્યો નહિ. તેણે માત્ર ટૂંકા જવાબ આપ્યો : “ ઠાકા, હું તમને કહું તે સાંભળી લ્યો. ચંદ્રવદને જે કાંઈ કર્યું છે તે માટે તેને પસ્તાવો થતો નથી કે મનેય નથી લાગતું કે તેણે કશું ખોટું કર્યું છે; છતાં તમને જો આળવીતરું લાગે, વઠેલપણું લાગે, ફાટેલપણું લાગે તો તે તમારી સમજણની વાત છે; પરંતુ આવું કશું હવે તમે ચંદ્રવદનને માંદગીને યિછાને કહેશો નહિ. તેના મગજને ધક્કો લાગે એવું કશુંય ખોલવાનું નથી, તે સાંજે થયા પછી બન્ને તમે તેને લાકડી લધને મારજો; તે તમારો દીકરો છે અને તમે તેના આપ છો. ”

“ ઠીક, બાઈ! ઠીક ! તમે બધા સમજી, ડાહ્યા અને ભણેલા; અમે અભણ અને મૂરખ એટલે તમે કહો તેમ અમારે કરવું. હવે મારે ખોલવા જેવું રહ્યું છે જ શું ? દીકરાને ભણાવીને મેં પૈસા બચાડ્યા, ઉપરથી ન્યાત-જાતમાં આપરુ ગુમાવવાના દહાડા આવ્યા; અને વધારામાં બાઈસાહેબ અપલખણે ચડીને માર બાઈ ખાટલે પડ્યા એટલે મારે ઘરડે ધડપણ આમ દોડાદોડી કરવાની કરમે લખાઈ; એ બધું જાણે ઓછું હોય, તેમ મારાથી દીકરાને એ વેણ કહેવાય પણ નહિ ! ”

“ કહેજો, ખુશીથી કહેજો, પણ હમણાં નહિ. તેને સાંજે થવા દો; જોખરે તો દેશમાં લઈ જાવો અને સમજાવજો. ” નવીન-ચંદ્રે ડોસાને શાન્ત કરવાને તેમને અનુકૂળ વાતો કહેવા માંડી.

“ અરર, પણ નવીન ! બે મીલનો માલીક લક્ષાધિપતિ શેઠ, તેની સાથે આવું વેર બાંધવું અને માથું જવાના સોદા ઊભા થયા ત્યાંસુધી તેં ય કશી શિખામણ ન આપી ? ”

“ મેં ન આપી, તે શિખામણ તમે હવે આપજો. ” નવીને ટૂંકામાં પતાવ્યું.

૩૨

પિતા-પુત્ર વચ્ચે તૂટ !

ચંદ્રવદનના મસ્તક પરનો ધા જેમ જેમ રેઝાવા લાગ્યો, તેમ તેમ તેના હૃદયનો ધા વધુ ને વધુ દ્રવવા લાગ્યો. ધીરે ધીરે તેનું મગજ સ્વસ્થ થવા લાગ્યું, તેમ તેમ તેને પોતાની માંદગી પૂર્વેના અધા અનાવો સાંભરવા લાગ્યા. નવીનચંદ્ર ચંદ્રવદનની પાસે એ અનાવોની વાત ઉખાળતો જ નહિ, તેમ જ તેની મુચનાથી ઓત-મચંદ દોશી પણ ચૂપચાપ દીકરાની સારવાર કર્યે જતા હતા, પરંતુ ચંદ્રવદનનું મગજ પોતાની મેળે ભૂતકાળના અનાવોનો રહેંટ ફેરવ્યા કરતું હતું.

હોસ્પિટલમાં એકંદરે ચાર અઠવાડીયાં રહીને ચંદ્રવદન પોતાની ઓરડી પર આવ્યો, ત્યાંસુધી તેને કોઈએ કશી નવી માહિતી આપી નહોતી. ઘેર આવ્યા પછી શંકરલાલે તેને પોતાની માહિતી કહી સંભળાવી, ત્યારે પોતાનાં વીતકની સળંગ વાત તેને બંધબેસતી લાગી. તેણે શંકરલાલને પૂછ્યું : “ ત્યારે વિભાવરી તો તેના પિતાના સખ્ત કબજામાં પડી ગઈ.”

“ હા, તેમ જ અન્યું છે, એમાં કશી શંકા નથી, નહિતો તે તમારી તબિયત જેવા પણ એકાદ-બે વાર જરૂર આવી શકી હોત.”

“ હવે શું કરવું શંકરલાલ ? મારા મિત્ર તરીકે હું તમને પૂછું છું હોં ! ”

ઓતમચંદ દોશી વચ્ચે બોલ્યા : “ કશું કરવું નથી, દીકરા ! તેં મુંબઈમાં રહીને બહુબહુ ધીંગાણાં કર્યાં; હવે મારે તને મુંબઈમાં રહેવા દેવો જ નથી. દેશમાં ચાલ, ત્યાં અધાં સારાં વાનાં થશે.”

શંકરલાલે કહ્યું : “ ઠીક છે, દેશમાં જર્મને ત્યાંની હવા ખાઈ આવો, એટલે તમને સારી પેટે આરામ મળશે.”

ચંદ્રવદન મૌન જાળવીને બેસી રહ્યો. હંડા વિચારમાં પડ્યો હોય તેવી તેની મુખમુદ્રા બની.

ડોસાએ આગળ ચલાવ્યું : “ જો ભાઈ, આજસુધી તું ઇસ્પીતાલમાં હતો, એટલે મેં તને કશું કહ્યું નથી; પણ આજે હવે મારે મારો જાભરો કાઢવો છે.”

“ કહોને, સાંભળીશ.”

“ સાંભળીશ તો ખરો, પણ તેં એવા ધંધા કર્યા છે કે જો પાંચ વર્ષ નાનો હોત, તો હું તને લાકડીએ ને લાકડીએ ખૂડી નાંખત. પારકી દીકરી લઈને નાસી જવું, લક્ષ્મણપતિ શેઠની-આપણા જ અન્નદાતાની દીકરીને શીટાડવી, એ તે કાંઈ આપણા જેવા આયુરુદારનો ધંધો કહેવાય ? તારા આ ધંધાને કારણે તો મારાથી નાત-જાતમાં મ્હોં નહિ દેખાડી શકાય. તારું વેવીશાળ મેં કર્યુંતું, તે તો તું જાણે છે; આ વર્ષે જ લગ્ન કરવાનાં છે; પણ એટલામાં તો અધીરા થઈને તેં આ ધંધો કર્યો, મારી ગેરઆયુરુ થઈ, મારું નાક કપાયું અને ઉપરથી આ મરણુતોલ માર ખાવો પડ્યો તે જુદો. એ દીકરા ! મુંઝાઈમાં રહીને આવા ધંધા કરવા એ તો અદ્ધમાશી કહેવાય.”

પિતાનાં શિખામણનાં વાક્યો સાંભળતી વખતે શરૂઆતમાં તો ચંદ્રવદનને પિતાને કાંઈ જવાબ આપવાની ઇચ્છા થઈતી, પરંતુ છેવટનાં વાક્યો સાંભળતાં એ ઇચ્છા વિલાઈ ગઈ. પોતાનું દિલ ચીરી-ખોલીને બતાવતાં પણ પિતાજીને તે દિલનો સંપૂર્ણ ખ્યાલ આપી શકાય તેમ નથી એમ તેને લાગ્યું. અને પિતાને સમજાવવા જતાં તેમને વધારે દુઃખ ઉપજાવ્યા સિવાય ચાલે તેમ નહોતું. તેણે શુબ્ધ જવાબ આપ્યો :

“ ઠીક, બીજું જે કાંઈ કહેવું હોય તે કહી દ્યો.”

“ મારે તો એટલું જ કહેવું છે કે તું દેશમાં ચાલ; મારે હવે તને ઉતાવળે પરણાવી દેવો છે અને દેશમાં જ કાંઈ નાની-મોટી

નોકરી મળા રહેશે તો બસ છે. મને હવે મુંબઈ અળખામણું ઝેર લાગે છે. દેશમાં જે કાંઈ લૂખો-સૂકા રોટલો મળશે તેથી ચલાવીશું. મુંબઈનાં શીખંડપૂરીનો મોહ હવે નથી રાખવો. ”

ચંદ્રવદને શંકરલાલની સામે જોયું. શંકરલાલ કાંઈજ સલાહ આપી શકે તેમ નહોતું. છેવટે ચંદ્રવદન બોલ્યો : “ હવે પરણવાની વાત મને ન કહેશો, આપુલ. ”

“ કેમ ? શું તું કૃષ્ણલાલ શેઠની દીકરીને પરણી ચૂક્યો એમ માન છે ? ખાણુ ખા મા ખાણુ ! જીવાનીની ઘેલછામાં તમે બેચાર દિવસ તોફાન કરી મેલ્યું, તે શું લગ્ન થઈ ગયું માનછ અલ્યા ? ”

“ હું માનું છું કે હું પરણ્યો છું. ”

ઝોતમચંદ દોશી જરા ઠંડે મીઠ્ઠાને બોલ્યા : “ ઠીક, તું માનતો હોય કે તું પરણ્યો છે અને શેઠ માનતા હોય કે મારી દીકરી પરણી નથી, તો પછી આપણને એવા પરણેતરનું કામ શું છે ? એ લક્ષાધિપતિની ફાટેલ મિઠ્ઠાની છોકરી કાંઈ આપણા જેવા ગરીબનું ઘર માંડવાની હતી ? મારે એ બધા ભામા મૂકી દે. આપણે શેઠની સાથે વેર બાંધ્યું છે, પણ હવે લંબાવવું નથી; આપણે તો શાંતિ-સમાધાની કરીને દેશમાં જવું છે. ”

ચંદ્રવદન અને શંકરલાલ બેઉ એકી સાથે ચમક્યા અને તેમણે ડોસાના મ્હોં સામે વેધક દૃષ્ટિથી જોયું. શંકરલાલે પૂછ્યું : “ શાંતિ-સમાધાની કરવી કેવી રીતે ? ”

“ જુઓ મારતર સાહેબ ! ” ઝોતમચંદ દોશી શંકરલાલને સંબોધીને કહેવા લાગ્યા : “ અમે તો ગામડાના વાણીયા, લોખા અને સીધી લીંટીના માણસ. કૃષ્ણલાલ શેઠને મન મારા દીકરા ઉપર ગમે તેટલું વેર વસ્યું હોય, પણ નમનતાઈ પાસે વેર ધડીયે બીજું ન રહે. હું તો ચંદ્રવદનને લઈને શેઠની પાસે જઈ, તેમને ગઈ ગૂંજરી ભૂલી જવાનું કહું અને સાથે બેસી ચાહ પીને ઘેર પાછો આવું. શેઠ આઠળા થાય અને બે વાતો સંભળાવે તો સંભળી

લઈ, પણ સામો જવાબ ન દઉં. એ ઠંડા થાય ત્યારે તેમને કહેવાનું હોય તે કહીને માશી માંગીને ચાલતો થઉં. વેર તો એમ વળે, કાંઈ અક્કડ રહે પાર આવે ?”

શંકરલાલ બોલ્યો : “ પણ એટલેથી એ વેર ટળે તેમ નથી. વિભાવરી સાથે ચંદ્રવદનભાઈનાં લગ્ન થયાં છે તે વાત તેમનાથી બુલાય તેમ નથી.”

“ તેનોય મારગ નીકળે, મારતર સાહેબ ! એ છોકરીના કાંઈ કામળ-પત્રો હશે તે તેમને આપી દેવા, આપણે લખી આપવું કે લગ્ન થયું નથી અને છોકરીને કહી દેવું કે મારે ને તારે હવે છેલ્લા રામરામ !”

એટલામાં ટપાલી આવ્યો અને ઓરડીમાં એક પરખીડીઈ ફેંકીને ચાલ્યો ગયો. ચંદ્રવદને ઉઠીને પત્ર લીધો.

શંકરલાલ અને ઓતમચંદ દોશી વચ્ચે વાત આગળ ચાલી.

શંકરલાલે કહ્યું : “ લગ્નવિધિ થયો તે વખતનો ફોટોગ્રાફ પડાવેલો છે.”

“ હા, હા, લગ્નના બધા પુરાવા આપણી પાસે હોય તે શકને આપી દેવા, એટલે સમાધાની. એમાં મોટી વાત શી ? એ એને માર્ગે અને આપણે આપણે માર્ગે. ઘડીયાં લગન લઈને હું એને પરણાવી દેવા હજી તો જાગતા જોધ જેવો બેઠો છું, ત્યાં તેને પોતાને પોતાના લગનની ચિંતા શી ?”

એક જ ક્ષોભી, પણ સંસ્કારમાં ભિન્નતા; પિતા અને પુત્ર છતાં બેઉના વિચારોમાં જમીન-આસમાનનું અંતર; એક વૃક્ષનાં બે ફળ પણ બેઉના ગુણુ-ધર્મ પૂર્વ-પશ્ચિમ જેટલા દૂરસ્થ; જીવનના મૂલ્યાંકન વચ્ચે જ જ્યાં પારાવાર અંતર હોય, ત્યાં વિષમતા ટળે કેમ અને સમતા રથપાય કેમ ?

પિતાને મન જીંદગી ધાન ખાવા માટે હતી અને બહુતર ધાન કમાવા માટે હતું; પુત્રને મન જીંદગી ઉન્નતિની સાધના માટે હતી અને બહુતર એ ઉચ્ચ ધ્યેયની પૂર્તિની દિશા અજવાળવા માટે

મનની મશાલ રૂપ હતું; પિતાને મન લગ્ન એ ધરમાં પરાઈ છોકરીને ઘેરી તરીકે ખેસાડવા માટે અને વંશની વૃદ્ધિ કરવા માટે હતું, પુત્રને મન લગ્ન એ જીવનની અપૂર્ણતા ટાળી એવા ગુણધર્મનો સમન્વય સાધવા માટે હતું કે જે સમન્વય સ્વાત્માને પુણ્યકારક થાય અને આ સૃષ્ટિમાંના જીવનની સાર્થકતા રૂપ અને; પિતાને મન નમ્રતા કેવળ સ્વાર્થ સાધવા માટે પ્રદર્શન કરવાની વસ્તુ હતી, પુત્રને મન એવી નમ્રતા ચારિત્ર્યની ક્ષુદ્રલકતા દર્શાવનારો નથી દંબ હતો; પિતાને મન સર્વે ગુણો કાંચનમાં વસેલા લાગતા હતા, પુત્રને મન કાંચન કરતાં ચારિત્ર્ય વિશેષ મૂલ્યવાન હતું. આ વિષમતા રૂપી દિવાલને બેઢવાને કોણુ સમર્થ અને ?

ઝોતમચંદ દોશી અને શંકરલાલ વાતો કરતા હતા, તે દરમ્યાન ચંદ્રવદન પત્ર વાંચતો હતો. તે વાંચી રહીને ગજવામાં મૂકતાં તેણે પિતાની સામે ગંભીર મુખમુદ્રાથી જોયું. એટલામાં નવીનચંદ આવ્યો અને શંકરલાલની આગળ એકો.

ચંદ્રવદને પિતાને પૂછ્યું : “ આપુજી ! તમે કૃષ્ણલાલ શેઠને મળવા ગયા હતા ખરા ? ”

અચકાતાં અચકાતાં ડોસાએ જવાબ આપ્યો : “ હા, ગયો’તો ખરો. તારી ગાંડાઈથી શેઠ ગુસ્સે થયા હતા, એટલે એમને જરા ઠંડા પાડવા ગયો’તો.”

“ ત્યારે એ વાત મને કરી નહિ કેમ ? ”

“ હું તને કહેવાનો હતો, પણ તારી તબિયત જોઈને કહેવાનો વિચાર હતો.”

“ ત્યારે હવે બધું કહી નાંખો.” ચંદ્રવદનના ખીડાતા ઓઠમાં આવેશ હતો.

“ ખીજું કશું કહેવાનું નથી. આપણે શેઠની સાથે સમાધાની કરવી છે એ નક્કી છે; તે વિના આપણો કશો ઉપાય નથી અને કશું વળે તેમ નથી; પછી મારે તને દેશમાં લઈ જવો છે.”

“પણુ તમે શેઠની સાથે શી વાતો કરી, તે તો કહો.”

“બીજી શી વાતો હોય? શેઠ રાજી થાય તેમ કરવાની મેં હા કહી છે અને એક વાર મારે ને તારે તેમને ત્યાં અગર તો બીજે ક્યાંય તેમને મળાને બધી ચોખવટ કરી પછી દેશમાં જવાનું છે.”

“બધું તમે તમારી મેળે નક્કી કરી આવ્યા છો, એમ કહોને! અને મારી જીંદગી જેવી રીતે તમે પેલી હરકોરની સાથે જોડી છે તેવી રીતે વિભાવરી સાથેથી તોડવાના બદલામાં તમે પાંચ હજાર રૂપિયાનું પોટલું બાંધવાના છો, ખરું ને?”

“હેં હેં હેં! કાણુ એવું કહે છે? શું હું મારા દીકરાને વેચું?” ડોસા જરા ગૂંચવાઇને નિર્દોષતાનો ઢાંઘ કરવા લાગી ગયા.

“આપુજી! હું બાણું છું કે તમે સોદ્દો કરી આવ્યા છો અને સોદ્દાની પતાવટ માટે અને તેમની પાસે તેડી જઇ વિભાવરી ઉપરથી મારો હાથ ઉઠાવી લેવાની સમજીતી કરી આવ્યા છો!” રોષના ઊભરામાં ઓચિતું શીકકું સ્મિત કરીને ચંદ્રવદન બોલ્યો: “પણુ કહેજના બોહીની કીંમત રૂપિયા-આના-પાઈથી ચંકાતી નથી! વિભા મારી છે, હું તેનો છું, અને મૃત્યુસુધી અમે એક-બીજાનાં રહીશું. હરકોર હવે મારી બહેન છે; વડીલ પ્રત્યેનો વિનય છોડીને હું આટલું કહું છું, તે માટે મને માફ કરજો!”

ડોસા આ શબ્દો સાંભળતાં સ્તબ્ધ બની ગયા. તેમને લાગ્યું કે અત્યારે ટપાલમાં આવેલા પત્રે જ બધી બાજી ફેરવી નાંખી એટલે તે પત્ર વિભાવરીનો જ હશે. પોતાનું પોકળ ફોડનારી પણુ વિભા જ હોય, કારણકે ડોસા શેઠને ઘેર જઈને વાત કરી આવ્યા હતા અને વિભા પણુ ઘરમાં જ હોઈ ને તેણે કદાચ એ વાત સાંભળી હોય!

“અસ, થઈ ચૂક્યું! જે છોકરો આમન્યામાં નહિ, તે પુત્ર શાનો?”

“પિતાનો વેચાયો વેચાય તે જ પુત્ર!” ચંદ્રવદને સામી ટકોર કરી.

“હું જઈ છું, નવીનભાઈ !” ડાસો માથે પાવડી મૂકતાં બોલ્યો: “હવે હું અહીં રહેવાનો નથી. દીકરાને ઝાણું બણાવીને મેં મારા વરસ વેચ્યાં.”

“એમ આકળા ન થાઓ, કાકા !”

“ના, હવે અહીં મારી કશી જરૂર નથી. મારે ત્રણ દીકરા છે, તેમાંથી એકને હું અત્યારે ખોધ બેઠો છું. બસ, હવે એ મારો દીકરો નહિ, હું એનો બાપ નહિ.”

ચંદ્રવદન બોલ્યો: “તમે મારા જનક છો અને મને બણાવ્યો તે તમારે ઉપકાર છે, બાપુજી ! એ ઉપકારનું ઋણ જે મારા બોહીથી ફેડાતું હોય તો હું જન આપવા તૈયાર છું, પરંતુ જીંદગીમાં છેલ્લી ધડી સુધી હીજરાવા માટે તૈયાર નથી; અને તેથી મારી જીંદગીની તમારી વેતરણ મને કોઈ રીતે માન્ય નથી.”

“ઠીક, ઠીક, ભાઈશ્રી ! તમે તમારી મેળે તમારી જીંદગીની વેતરણ કરી લેજો !”

એમ કહી એાતમચંદ દોશી ચાલતા થયા. તેમને ખરેખર દુઃખ થતું હતું કે ચંદ્રવદનનું હરકોર સાથેનું વેવીશાળ હવે તોડી નાંખવું પડશે અને તેમ કરતાં વેવીશાળ વખતે ખાનગી રીતે લીધેલા પાંચસો રૂપિયા પાછા ઓઠવા પડશે !

૩૩

સુખભરી ઘેલછા

ચંદ્રવદનના ચિત્તની આસપાસ જે ધોર અંધકાર વીંટળાતો જતો હતો તેનો ખ્યાલ શંકરલાલ અને નવીનચંદ્ર બેઢિને તુરત જ આવ્યો. ચંદ્રવદનની પરિસ્થિતિથી તે બેહ જણા સારી પેઢે વાકેફ હતા. વિભાને ખાતર તેણે એક પછી એક દુઃખો વેઠવા માંડ્યાં હતાં. તેના પિતાએ પુત્રનો પણ ત્યાગ કર્યો એ દુઃખમાં થએલો

એક ઉમેરો હતો. તેણે અપકીર્તિ વેડી હતી, અપમાન સહું હતું, માર ખાધો હતો, લાંબી માંદગી ભોગવી હતી, પિતાનો આશ્રય ગુમાવ્યો હતો, તે માત્ર વિભાને ખાતર; પરન્તુ વિભા હજી તો દષ્ટિગોચરક્ષિતિજની કિનારી પર જ ઊભી હતી ! તે એટલું અંતર વીંધીને ચંદ્રવદનની પાસે આવે, તો જ અંધકારનું વાદળ વિંધાઇને પ્રકાશ સાંપડે અને વેઠેલાં બધાં દુઃખો છતાં ચંદ્રવદનનો વદનચંદ્ર પૂર્ણિમાના ચંદ્રની પેઠે પ્રકાશે; પરન્તુ ક્યાં હતી એ આશા ? નિરાશાના અતિરેકથી અને દુઃખના ઊભરાથી ચંદ્રવદન મગજશક્તિ ગુમાવી ન બેસે તો સારું, એમ એ બેઉ જણા માંદગીમાંથી તાબા ઊઠેલા એ દુર્બળ દેહ તરફ જોઇને વિચારી રહ્યા.

અધધડી નીરવતા વ્યાપી ગઈ. ત્રણે જણા પોતપોતાના ઉંડા વિચારમાં મશગુલ બની ગયા. એ નીરવતાનો અંત આણતો એકદમ ચંદ્રવદન બોલ્યો: “ શંકરલાલભાઈ ! કહો, હવે શું કરવું ? ”

શંકરલાલ જાણે અંધકારમાં જ ઝાંઝાં મારતો હોય તેમ બોલ્યો: “ હવે શું થઈ શકે ? વિભા મક્કમ હશે—”

“ હશે નહિ, પણ છે. આ તેનો જ પત્ર છે. એ પત્રે મારામાં જે ઉત્સાહ વેડ્યો છે, તે ઉત્સાહના જ છુંટડા પીને હું હવે જીવન-ભર ઝૂઝવા તૈયાર છું ! ”

એ શબ્દો બોલતાં ચંદ્રવદનના પાંડુ બની ગયેલા વદન ઉપર લોહીની સુરખી તરી આવી, તે જ ચમકી કહ્યું અને આંખો તગતગવા લાગી. એ દુર્બળ દેહમાં ઓચિંતો ઉત્સાહનો ઊભરો જોઇને નવીનચંદ્ર આશ્ચર્ય પામ્યો. જે ઉત્સાહ ચંદ્રવદનની વાણીમાં હતો, તે તેની પરિસ્થિતિને બંધબેસતો નહોતો, તેના શક્તિહીન માંદલા શરીરને છાજતો નહોતો. પિતાથી ત્યજ્યલો, નિર્ધન, નિર્બળ અને લાગવગ વિનાનો એક જીવાન લક્ષાધિપતિની સામે થવા માટેના ઉત્સાહથી ઉંચો-નીચો થઈ રહે, તેને કબજે પડેલી તેની પુત્રીને મળવા જતાં નિષ્ફળ નીવડનાર અને અપમાન તથા માર ખમનાર

તેને મળવા કે મેળવવા જીવનભર જૂઝવાની વાતો કરે, તે હરકોઈને પણ આશ્ચર્ય ઉપજાવે. ક્ષણભર નવીનને એમ પણ લાગ્યું કે ચંદ્રવદને મગજની સ્વસ્થતા યુમાવવા માંડી છે. તેણે કહ્યું: “ ભાઈ! જૂઝવાની વાત પછી, પણ એક વાર તું તારી તખ્તિયત સુધાર. તને હવાફેરની જરૂર છે, પણ તું તો બાપ સાથે લડી બેઠો એટલે હવે શું કરવું તે મને જ સૂઝતું નથી. ”

“ તખ્તિયતનું તો જે થવાનું હશે તે થશે, નવીન! તું આરામની અને તખ્તિયત સુધારવાની વાત કરે છે, પણ વિભાને મળ્યા વિના આરામ શક્ય નથી, તખ્તિયત સુધારવાનીય નથી. તને કાંઈ ઉપાય સૂઝતો હોય તો કહે. ”

“ સાચું કહું ? મારી તો બુદ્ધિ જ કામ કરતી નથી. ”

“ શંકરલાલભાઈ, તમે શું કહો છો ? ”

“ હુંએ ગુંચાઉં છું તો ખરો, પણ એક માર્ગ મને સૂઝે છે. હમણાં તમે તમારી નોકરીમાં લાગી જાઓ અને થોડો વખત અધૂરો જાઓ, બાણે કે કશું બન્યું જ નથી. મહીને, બે મહીને કે છ મહીને બ્યારે બધી વાત થાશે પડશે અને શેઠને પણ લાગશે કે હવે વાતાવરણમાં શાન્તિ છે ત્યારે તમારે કોઈ પણ યુક્તિથી વિભાને મળવું અને તેની સાથે ક્યાંય ચાલ્યા જવું. ”

શંકરલાલને પોતાની પોલીસની નોકરીને અંગે આવા અનેક બનાવો જાણવાના મળ્યા હતા. કેટલીક વાર આવા પ્રયાસો ફતેહમંદ પણ નીવડતા, એટલે તેને પોતાની બુદ્ધિમાં જે કાંઈ મારો માર્ગ લાગતો હતો, તે તેણે અતાવ્યો.

ચંદ્રવદન તે સાંભળીને હસ્યો. તેણે કહ્યું: “ તમે યુક્તિ તો બરાબર બતાવી, પણ એક વિચાર તમે ન કર્યો. શેઠ વિભાને બીજો પરણાવી દેવાની ઉતાવળમાં પડ્યા છે એમ વિભા લખે છે; જો એટલો સમય શાન્તિમાં જાય, તો એવું બનવાનો સંભવ છે કે વિભા પોતે જ ઇહલોકમાં રહેવું પસંદ ન કરે! ”

“હા, બાઈ !” શંકરલાલ ચમકતો બોલ્યો : “એ વાત સાચી છે. વિભાને હું અરાબર ઓળખી ચૂક્યો છું. તે એવું સાદસ કરે એવી પણ છે, તેની ના કહેવાય નહિ. હવે, બીજો તો કોઈ માર્ગ મૂકતો નથી.”

“ત્યારે સાંભળો; વિભાની સંમતિ છે અને મારી ય ઇચ્છા છે કે મારે લગ્નના હક્ક પૂરા કરવાને વિભાનો કબ્જો લેવા માટે કૃષ્ણલાલ શેઠની સામે દાવો કરવો, અને એ રીતે વિભાનો કબ્જો મેળવવો !”

“હે !!” શંકરલાલ અને નવીનચંદ્રના મુખમાંથી એકી સાથે એ ઉદ્ગાર નીકળી પડ્યો.

હાથીની સામે મગતરું અને કૃષ્ણલાલ શેઠની સામે ચંદ્રવદન એ બેઉ અરાબર હતાં. અદાલતોમાં દાવા લડવાની કૃષ્ણલાલ શેઠની શક્તિ ક્યાં અને ચંદ્રવદનની શક્તિ ક્યાં ! હરકોઈ માણસ આ વાત સાંભળીને જ તે ઉપર તુચ્છકારમૂલક હાસ્ય કર્યા વિના રહે નહિ. મમતે ભરાયેલા કૃષ્ણલાલ શેઠ કોર્ટ ચડનારની સામે લાખ-પચાસ હજાર ખર્ચી નાંખવા તૈયાર થાય, એટલે અસો-પાંચસોની શુંગશ-વાળો ચંદ્રવદન એક મગતરાની પેટે મસજાઇ જાય એ શું સ્વાભાવિક નથી ? ન્યાય પવિત્ર છે તેટલો જ ગરીબો માટે અલબ્ધ છે. ન્યાયાલયો નેટલાં મોટાં છે તેટલાં તેમાં પેસનારાઓ માટે મોંઘાં છે. ધણી વાર શક્તિ અને સમૃદ્ધિ ખર્ચી ન્યાય મેળવનાર કરતાં અન્યાયને મૂકે મોઢે વેડી લેનાર વધારે ભાગ્યશાળી પણ નીવડે છે. ન્યાયની અદાલતમાં જઈને હારનાર તો હારેલો જ હોય છે, પણ જીતનાર પણ ધણી વાર હારનાર નેટલો જ હારેલો મનાય છે, કારણકે એ જીત તેને બહુ મોંઘી પરવડેલી હોય છે. વર્તમાન જીવનમાં આવો ન્યાય મેળવવા માટે મગતરા જેવો ચંદ્રવદન કૃષ્ણલાલ શેઠ જેવા હાથી સામે બાય બીડવા જવાની વાતો કરે એ શું એક પ્રકારની ઘેલછા નહિ ?

નવીન બોલ્યો : “ ચંદ્રવદન ! બીજું બધું તો ઠીક, પણ તું લક્ષ્મના હક્ક માટે કોર્ટમાં જવાની વાત કરે છે, એ તો મને તારી ઘેલછા જ લાગે છે. કોર્ટમાં જવા માટે ખર્ચવા તારી પાસે કેટલા પૈસા છે ? ”

“ ત્રણસોક રૂપિયા તો મારી પાસે છે. ”

શંકરલાલ હસી પડ્યો : “ બાઈ ! ત્રીસ હજાર ખર્ચનારની સામે આપણા ત્રણસોનો શો હિસાબ ! ”

ચંદ્રવદન એકદમ ગંભીર બની ગયો. ડૂકટી ચડવા લાગી. રોષરેષાઓ વદન ઉપર દેખાવા લાગી. કેટલીક વારે તે બોલ્યો : “ શંકરલાલબાઈ ! માફ ન લગાડશો. રૂપિયા-આના-પાપ્રનો હિસાબ મણવાનું સ્થાન અને સમય જુદાં હોય છે. કેટલાક પ્રસંગો એવા હોય છે કે જીંદગીની કુરબાનીનું મૂલ્ય પણ ઓછું બેખાવ. તે સમયે તમે મને કહો કે ત્રણસો રૂપિયાનો શો હિસાબ, તો મારે એ હિસાબ મણવો નથી. તમે એમ જ માનો છો કે હું તેમાં હારી જઈશ, એટલું જ ને ? કશી શીકર નહિ. જીતું તો જ હું લઉં અને પૈસા ખર્ચું, એવો વેપારી સોદ્દો મારે કરવો નથી. મારે તો મારા ઉપર કુરબાન થનારી એક બાળાને માટે મારા સર્વસ્વને કુરબાન કરવું છે ! બોલો, હવે તમારે શું કહેવું છે ? તમે કહેશો કે મને ઘેલછા લાગુ પડી છે એમ ને ? બલ્કે એમ કહો ! મારે મન એ ઘેલછા અંતરાત્માના સુખરૂપ છે. ”

દિલના સરોવરની પાળો તોડી વહી જતા એ ઉત્સાહજળનો ધોધ જોઈને બેઉ ચૂપ થઈ ગયા. બેઉને લાગ્યું કે ચંદ્રવદન કોર્ટ જવાનો જે વિચાર કરે છે તે કેવળ નકામો છે અને તેની પાછળ તે ખરાબ થશે, છતાં નાણાંને અમાલે તે જીતી શકશે નહિ અને વિભાને પ્રાપ્ત કરી શકશે નહિ ત્યારે તે હાંસીને પાત્ર થશે અને તદ્દન હોતોત્સાહ બની જવાથી તેને જીવન પણ અકારું લાગશે; પરંતુ

એવી કોઈ જાતની સલાહ સાંભળવા અત્યારે ચંદ્રવદન તૈયાર નહોતો, એટલે તેમણે એને વિશેષ કહેવાનું માંડી વાળ્યું.

થોડી વાર બેસીને શંકરલાલ ગયો. નવીન ઉઠવાની તૈયારી કરતો હતો એટલામાં “જે જે ચંદ્રવદનભાઈ!” કહેતો એક જીવાન અંદર આવ્યો.

ચંદ્રવદન તેને જોઈ રહ્યો. તેને તેણે ઓળખ્યો પણ તેને પોતાની આંખો પર વિશ્વાસ ન આવ્યો. તેણે પૂછ્યું : “કોણ, આનંદલાલભાઈ?”

“હા, હાંબે વખતે પણ તમે મને ઓળખ્યો ખરો.”

“કેમ ન ઓળખું?”

“તમારું શરીર બહુ નંખાઈ ગયું છે.”

“હજી ઇસ્પીતાલમાંથી આવ્યાને બે-ચાર દિવસ જ થયા છે.”

“હા, મેં છાપામાં વાંચ્યું તું ખરું. ઇસ્પીતાલમાં તો તમારી તબિયત પૂછવા આવી શક્યો નહિ, પણ આજે આ બાબતે જરા નીકળ્યો એટલે મળવા આવવાનું બન્યું. આ ભાઈ કોણ છે?”

“મારા મિત્ર નવીનચંદ્ર છે.”

નવીનચંદ્ર સમજ્યો કે તે ચંદ્રવદન સાથે કાંઈ ખાનગી વાત કરવા આવ્યો છે, એટલે તે “ત્યારે હું જઈ છું, સાંજે મળીશ” એમ કહી ચાલતો થયો.

“કહો, મારા સરખું કાંઈ કામકાજ?” ચંદ્રવદન આ વિચિત્ર વ્યક્તિના આગમનનો ભેદ જાણવા અત્યંત આતુર થયો હતો.

“શ્યામલાલભાઈએ આપની કુશળતા પૂછાવી છે, અને જો અત્યારે જ તમને વખત હોય તો માનચંદ શેઠ તમને મળવા ધુએ છે.”

“માનચંદ શેઠ મને મળવા ધુએ છે!”

ચંદ્રવદનના આશ્ચર્યનો પાર નહોતો. વિભા માનચંદ શેઠની

જ પુત્રવધૂ થવાની હતી, અને માનચંદ શેઠ અત્યારે ચંદ્રવદનને મળવા બોલાવે એ શું બનવાબેગ હતું? તેને વિચાર થઇ પડ્યો. કૃષ્ણલાલ શેઠે એક વાર મવાલીઓ પાસે માર ખવરાવ્યો; માનચંદ શેઠ હવે પોતાને ઘેર બોલાવીને પૂરો કરવાનો વિચાર તો નહિ કરી બેઠા હોય? ચંદ્રવદન વહેંચાયો. તેણે કહ્યું : “આનંદલાલભાઈ! હું સમજી શકતો નથી કે શેઠને મારું શું કામ પડ્યું છે?”

“કામ વિના તો તે આપને બોલાવવા મને મોકલે નહિ જ, અને એ કામ હું જાણતો નથી; પણ એટલું તો હું આપને કહી શકું છું કે તમારી પ્રત્યે શેઠને બહુ લાગણી થઈ આવી છે.”

“મારી પ્રત્યે માનચંદ શેઠની લાગણી!”

માનચંદ શેઠની પુત્રવધૂનું અપહરણ કરનાર ચંદ્રવદન ઉપર તેમની લાગણી હોય એ ચંદ્રવદન કેમ માની શકે?

“હા, તમારી પ્રત્યે શેઠની લાગણી છે, અને તેથી તમારી સાથે કાંઈ વાતચીત કરવા તમને બોલાવ્યા છે.”

ચંદ્રવદન વિચારમાં પડી ગયો. એક વાર દ્વંધથી દાઝનાર બીજી વાર છાશ ફૂંકીને જ પીએ. તેણે કહ્યું : “અત્યારે તો નહિ, પણ કાલે રહવારે આઠ વાગે હું આવીશ.”

“ત્યારે રહવારે મોટર લઇને હું તમને તેડવા આવીશ.” એમ કહી આનંદલાલ ઉઠ્યો.

માનચંદ શેઠને ત્યાં એકલા ન જતાં નવીનને સાથે લઇને જવાને માટે ચંદ્રવદને રહવારનો વાયદો કર્યો હતો.

૩૪

“વઢેલી”ની ફજેતી માટે !

વિભા અને ચંદ્રવદનનું પ્રકરણ મુંબઈ જેવા નગરમાં પણ છાપાના પાના પર ન ચડ્યું, તો પણ તે લાંબો વખત બોક-વાયકામાં અણવણાયલું રહી ન શક્યું. બોકવાયકા અનેકમુખી રાક્ષસી છે. તેનાં જેટલાં મુખ હોય છે તેટલા તે પુતકાર કરે છે અને પ્રત્યેક કુતકારથી વાતાવરણમાં અવનવી લહેરો ઉઠે છે. તે લહેરો જેના કાનો પર અથડાય છે, તે વળી તેને જુદી દિશામાં વિશેષ ગતિ આપે છે અને જનસ્વભાવ કોઈ એવી અહુરૂપિતાવાળો છે કે તે તેને અવનવા સ્વાંગ પહેરાવીને વહેતી મૂકે છે અને એ રીતે એકનાં અનેક અને અનેકનાં અસંખ્ય રૂપોવાળા લહેર જનતાની વચ્ચે તાંડવ મચાવતી જોડયા કરે છે ! વિભા અને ચંદ્રવદનનું પ્રકરણ એ રાક્ષસીનાં મુખોમાં જરાજર જકડાયું હતું અને ઠેર-ઠેર કૃષ્ણલાલ શેઠની ન્યાતમાં ને ન્યાત બહાર, મુંબઈ નગરમાં અને તેનાં પરાંમાં, વેપારી વર્ગમાં અને ઇતર ધંધાદારીઓમાં, ઉપહાસરૂપે ને કુતૂહલરૂપે, કટાક્ષ-પૂર્વક કે કૂટ પ્રશ્નની ચર્ચાપૂર્વક ફેલાયે જતું હતું.

પ્રારંભમાં માનચંદ શેઠથી સત્ય વાત છુપાવવામાં કૃષ્ણલાલ શેઠ ફાવી શક્યા હતા, પરંતુ થોડા જ દિવસમાં માનચંદ શેઠ બધું જાણી ગયા. તેમને બહુ વસમું લાગ્યું હતું. પોતાના પુત્રને માટે નક્કી થએલી કન્યા બીજા કોઈની સાથે નાસી જાય તે તેમને ન જ ગમે; તેમાં પોતા કરતાં વિભાની પોતાની અને તેના આપની વિશેષ નાલાસી હતી એમ તેમને લાગ્યું, છતાં પોતાના પુત્રની યોગ્યતા ઉપર પણ આડકતરો આક્ષેપ થવા પામતો હતો એ તેમના ધ્યાનની બહાર રહ્યું નહિ. આ આક્ષેપ તેમને અસહ્ય લાગતો હતો. “વિભા વંદી મર્ધ, તો જહાન્નમમાં ગઈ, પરંતુ મારા પુત્રની યોગ્યતા ઉપર

લાગતું કલંક જો લુંસાય તો સારું ” એમ તેમના મનને લાગ્યા કરતું હતું, કારણકે એ કલંક જો ન લુંસાય તો ન્યાતમાંથી પોતાના પુત્રને ખીજી કન્યા ન મળે અને સ્યામલાલ કુંવારો રહે તો પોતાની આખરુ જાય, એ સ્થિતિ તેમને બહુ સાલતી હતી.

માનચંદ શેઠની આ મૂંઝવણમાં આનંદલાલની ચતુરાઈ શેઠની મદદે ધાઈ. તેણે શેઠને સલાહ આપી અને તે શેઠને રચી. તે સલાહ પ્રમાણે વર્તવા શેઠ તૈયાર થયા. આ સલાહ એ હતી કે વિભાને વંઠી ગએલી છોકરી તરીકે ખૂબ ફળેત કરવી, કે જેથી લોકો એમ માને કે સ્યામલાલ અને વિભાનું લગ્ન ન થવા પામ્યું તેમાં વિભાની હલકાર્ધ જ જવાબદાર હતી—સ્યામલાલની નાલાયકાત નહિ !

“ હા, આનંદલાલ ! એ છોકરીને ખૂબ ખૂબ ફળેત કરવી જોઈએ, પણ તે હવે આપણાથી કેવી રીતે બને ? ”

“ બની શકે તેમ છે, શેઠ સાહેબ, હું કહું તેમ કરો તો ! ”

“ કહો, હું તૈયાર છું. ”

“ પાંચ-દસ હજાર ખર્ચવા પડશે. ”

“ ખર્ચીશ. ”

શેઠનું એ વચન લઈને જ આનંદલાલ ચંદ્રવદનને મળવા આવ્યો હતો. ફરીથી તે મોટર લઈને આવ્યો અને ચંદ્રવદન તથા તેની સાથે નવીનચંદ્રને લઈને તે માનચંદ શેઠ પાસે પહોંચ્યો.

ચંદ્રવદન સાવધાન હતો, પરંતુ શેઠના વિશાળ દિવાનખાનામાં તે પહોંચ્યો અને શેઠને મળ્યો ત્યારે તેને લાગ્યું કે પોતાને અહીં લાવવા માટે કોઈ જાતનું કાવતરું રચાયું નથી.

માનચંદ શેઠે જરાએ કોપ કે તિરસ્કાર વિના ચંદ્રવદન અને નવીનચંદ્રને આવકાર આપ્યો અને પોતાની સામે ખુરશી પર બેસાડ્યા. આનંદલાલ પણ તેમની પાસે જ બેઠો. ચંદ્રવદને આજુ-બાજુએ શંકાશીલ દષ્ટિએ જોયું, પણ તેને કશું મલીન વાતાવરણ પ્રસરેલું લાગ્યું નહિ.

થોડી વારમાં ચાહના ચાર પ્યાલા આવ્યા. ચંદ્રવદન વહેમાયો : “ચાહમાં ઝેર હોય તો ?” તેણે પ્રકટ કહ્યું : “હું ચાહ પીતો નથી, શેઠ સાહેબ !”

“તો કાંઈ નહિ, ત્રણ પ્યાલા મૂકી જા, રામા !”

નવીન બોલ્યો : “મને પણ ચાહની બાધા છે.”

“તો ભલે બે જ પ્યાલા રહ્યા.”

શેઠ અને આનંદલાલે ચાહ પીધી. શંકાશીલતાનું વાતાવરણ હવે કેવળ નાખૂદ થઈ ગયું હતું, છતાં ચંદ્રવદનનું કુતૂહલ શમ્યું નહોતું. પોતાને બોલાવવાના હેતુના સંબંધમાં હજી શેઠ જરાએ વાત ઉચ્ચારી નહોતી.

છેવટે શેઠ ગંભીર વદને બોલ્યા : “ચંદ્રવદન માસ્તર ! હું તો તમને આજે પહેલી જ વાર જોઈ છું. બેસો બેસો હું જાણું છું. મને જો બહાર હોત કે તમે અને વિભાવરી પરસ્પર આકર્ષાઈ ચૂક્યાં હો, તો હું વેવીશાળ જ ન કરત, પણ ખેર. એ તો જે બનવાનું હતું તે બની ગયું. આ વીસમી સદી છે; દીકરાને કે દીકરીને પગ બાંધીને પરણાવવાનું હવે કાંઈ બની શકે તેમ છે ? નહિ જ. આ જમાનાનાં છોકરાંને ઘટતી છૂટ તો આપવી જ જોઈએ. મને જો કૃષ્ણલાલ શેઠ વેળાસર આ વાત કહી હોત, તોએ હું તેમને આટલી હદ સુધી દુરાગ્રહ પકડી બેસવાની સલાહ ન આપત.”

માનચંદ શેઠના વિચારો સાંભળીને ચંદ્રવદન આશ્ચર્ય પામતો હતો.

“આપે સત્ય સ્થિતિ ક્યારે જાણી ?”

“ઘણી જ મોડી, વિભાવરીને શંકરલાલ પોતાને ત્યાં લઈ ગયો ત્યારપછી. પરંતુ ત્યારપછી તો કૃષ્ણલાલ શેઠ મને કોઈ વાર મળ્યા નહિ, મને કશું પૂછ્યું નહિ, એટલે ચાલી-ચલાવીને તેમની પાસે જવાનું મને કાંઈ ઠીક લાગ્યું નહિ.”

“સ્વાભાવિક છે.”

“ તમારી તબિયત તો હવે સારી છે ને ? ”

“ જી હા, સારી છે. હોસ્પીટલમાંથી શક્તિવર્ધક દવા આપે છે તે લઈ છું. ”

“ તો સારું. કૃષ્ણલાલ ખીજી ગમે તે રીતે વત્યાં, તેની મને કાંઈ ખાસ પરવા નથી, પરન્તુ તેમણે તમને માર ખવરાવ્યો એ તો અધમતાની હદ થઈ ગઈ છે. અને મેં સાંભળ્યું છે કે તમે હવે વિભાવરીને મળવા પણ જઈ શકતા નથી, એ સાચું ? ”

“ જી હા. ”

“ એનું કારણ શું ? ”

“ તે લોકોને એમ મનાવવા માંગે છે કે વિભા હજી કુંવારી છે. ”

“ એમ મનાવવાનાં સાધનો શાં ? ”

“ હું તો કાંઈ જોઈ શકતો નથી. તેથી ઉલટું લમ થઇ ચૂક્યું હોવાનાં અનેક પુરાવારૂપી સાધનો છે. ”

“ કૃષ્ણલાલ શેઠની ખુદ્દિ બહાર મારી ગઇ છે કે શું ? ”

રોષમાં શેઠની બૂકુટી પર આંટણુ પડ્યું : “ હવે તે શામાટે આમ વેવલાં વીણે છે ? તે દીકરીને સુખી કરવા ઇચ્છે છે કે દુઃખી ? ”

શેઠ ગંભીર બનીને વિચારમાં પડતા દેખાયા અને થોડી ક્ષણો કશું બોલ્યા નહિ.

“ હું તો આમાં તેમની નીચતા જ જોઈ છું. તેમણે તમને બૂલથાપ આપીને મદાસ મોકલ્યા, પછી મળવા ન દીધા અને ઉપરથી માર ખવરાવ્યો, આ બધું શું ? કુલીન માણસનાં તે આવા લક્ષણુ હોય ? ”

આનંદલાલે કટાક્ષમાં ઉદ્દગાર કાઢ્યો : “ એમની કુલીનતાની વ્યાખ્યા કાંઈક જુદી જ હશે ! ”

“ સારું થયું કે એવા સગાની સાથે સંબંધ જોડતાં પ્રભુએ મને બચાવ્યો. ચંદ્રવદન ! ખીજું તો હું શું કરું ? તમારી સ્થિતિ પર મને જરા લાગણી થઇ આવી તેથી તમને મેં જરા મળવા

બોલાવ્યા હતા. કોઠવાયકામાં ફેટલું સાચું છે તે જાણવાને તમારી પાસેથી જાણવાયોગ્ય જણ્યું હોય તો હીક, એમ માનીને તમને તરદી આપી છે.”

“આપની માયાળુતા માટે આભાર માનું છું.” ચંદ્રવદને ટૂંકો જવાબ આપ્યો.

“એમાં આભાર માનવાની જરૂર નથી. મેં કાંઈ તમારું કલ્યાણ કંઈ નથી કે તમને મદદ કરી નથી. તમારું લગ્ન વિભા સાથે થયું અને મારા પુત્રનું ન થયું તે માટે મને હર્ષ-શોક પણ નથી. મને તો એટલું લાગે છે કે કૃષ્ણલાલ શેઠની નાદાની તમને હેરાન કરે છે અને પોતાની પુત્રીને પણ દુઃખી કરે છે. વારુ, હવે તમે શું કરવા ધારો છો?”

“હવે શું થઈ શકે વારુ?”

“એ તો હું પણ કેવી રીતે જાણું ! જીંદગીમાં આવા પ્રસંગોમાંથી તો કયો દુર્ભાગી પસાર થયો હોય ? તમે કોઈ ડાહ્યા માણસની સલાહ લ્યો.”

અત્યારસુધીની વાતચીતથી માનચંદ શેઠે ચંદ્રવદન ઉપર સુંદર છાપ પાડી હતી. તે આટલા ઉદાર, શાણા અને ઠરેલ વિચારના તેમ જ માયાળુ હશે તેની કલ્પના પણ તેને નહોતી. તેમના સંબંધમાં જે કાંઈ માનસ ચિત્રો ચંદ્રવદને દોર્યા હતાં, તેમની વાતચીતમાં જે કાંઈ ધ્વનિની તેણે કલ્પના કરી રાખી હતી, તેથી કેવળ બિલકુલ જ તેણે અહીં જોયું, સાંભળ્યું તથા અનુભવ્યું હતું. શેઠની મમતાભરી મીઠી વાણીએ તો આ મૂંઝવણભરી પરિસ્થિતિમાં તેના ઉપર જાદૂઈ અસર કરી હતી એમ કહીએ તો ચાહે. એ જાદૂઈ અસર હેઠળ તે બોલ્યો: “વિભાને કળજે ક્ષેવા માટે હું કોર્ટે જઈ તો તે સંબંધે આપનો શા અભિપ્રાય છે?”

“એ માર્ગ જરા ખર્ચાળ છે, પરંતુ જે છૂટકો જ ન હોય તો પછી હીક છે.” શેઠે મિતાક્ષરી જવાબ વાળ્યો.

“ અત્યારની સ્થિતિ જોતાં છૂટકો નથી. ”

“ લમ પુરવાર કરવાનાં તમારી પાસે પૂરાં સાધનો છે ? દસ્તાવેજ પુરાવા પણ છે ? ”

“ જ હા. ”

“ તો પછી કશી શીકર નહિ. ખુશીથી કોર્ટ મારફતે કબજો મેળવો. ” શેઠ ચંદ્રવદનને ઉત્તેજન આપ્યું : “ પણ તમે બરાબર ખર્ચ તો કરી શકશો ને ? આ મુબ્બની કોર્ટ છે. ”

“ કેટલું ખર્ચ થશે ? મારી પાસે ત્રણસો રૂપિયાથી વધારે રકમ નથી. ”

શેઠ હસ્યા. “ માસ્તર ! ત્રણસો રૂપિયાની શી વિસાત ! પણ હશે, તમે નાહિંમત ન થશો. તમે અને વિભા સુખી થતાં હશો, તો હું મારા એક સોલીસીટર મિત્રને તમારે માટે ભલામણ કરીશ. ”

“ તો આપની કૃપા. ”

“ પણ જુઓ, મને એમાં કશો સ્વાર્થ નથી. તમારો મૂંઝવણ માટે મને કાંઈક લાગણી થાય છે અને કૃષ્ણલાલ શેઠની નાદાની ઉપર રોષ ચડે છે, તેથી હું સોલીસીટરને ભલામણ કરીશ, અને જોઈશ તો પાંચ-પચીસ રૂપિયા આપીશ. પરંતુ મારું નામ બહાર ન આવે એટલું ધ્યાનમાં રાખજો. ”

“ એ તો હું સમજું છું. આપનું નામ કોઈ નહિ જાણે. આપ આટલા ઉદાર છો તે મેં આજે જ જાણ્યું. ખરું કહું, શેઠજી ? હું તો આપને સ્થિતિચુસ્ત, લોભી, સાંકડા મનના અને જૂના વિચારના જ આજસુધી માનતો હતો. ” ચંદ્રવદને હૃદય ખોલવા માંડ્યું.

શેઠ ખડખડાટ હસ્યા. “ હા, બાઈ હા ! અમારા વેપારી વર્ગનો અને ખાસ કરીને વાણીઆઓનો તો સૌ એવો જ હિસાબ ગણવાના, અને તમેય એમ માનતા હો તેમાં શી નવાઈ ? જુઓને, કૃષ્ણલાલ શેઠ પણ મારા જેવા, જેવડા અને મારી જ ન્યાતના છે ને ! ”

“ સૌ સરખા નથી હોતા, તે હું જાણું છું; પરંતુ આપના સંબંધમાં તો મારી બધી ગણતરીને આપે આજે ઊંધી વાળી છે. ”

શેઠ ફરીથી હસ્યા. ચંદ્રવદન ઉઠ્યો અને જવા લાગ્યો. શેઠ તેને ખંડના આરણ્યસુધી વળાવવા ચાલ્યા અને આરણ્ય પાસે ધીમેથી તેમણે ચંદ્રવદનને કહ્યું: “ આનંદલાલ તમને વખતોવખત મળશે, અને મારી વતી તમારા કામમાં મદદ કરશે ” અને છેવટે જરા ઉતાવળે બોલ્યા: “ અને જ્યારે તમને વિભાવરીનો કળજો મળે ત્યારે તમે સૌથી પહેલો મારો આશીર્વાદ લેવા આવજો, હોં ! ”

અને શેઠની મધ જેવી જીભમાંથી ઊભરાઈ જતી લાગણીથી ઉપકૃત થતા ચંદ્રવદનને તે વખતે આનંદથી હસવું આવ્યા વિના રહ્યું નહિ.

શેઠને સંતોષ થયો કે મામલો કાર્ટમાં જશે એટલે એ ‘વઠેલી’ છોકરીની ફજેતીના ફાળકા ખૂબ ખૂબ ઊડશે !

૩૫

શંકરલાલ ખટપટનો ભોગ બને છે.

કૃષ્ણલાલ શેઠે વિભાવરીને પોતાને કળજો લીધા પછી તેને બીજા પતિ વેરે પરણાવવાના જે યત્નો કર્યા હતા, તે યત્નોમાં તે પાર પડ્યા નહોતા, તેથી તેમણે છેવટનો ઉપાય લેવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો. આ ઉપાય વિભાને બળાતકારે ન્યાતના જ કોષ્ટ જીવાન વેરે પરણાવીને સાસરે વિદાય કરી દેવાનો હતો. પરંતુ આ ઉપાયનો અમલ કર્યા પૂર્વે તેને ચંદ્રવદનથી કાયમને માને વિખૂટી પાડવી જોઈએ, તેને એવું બાન કરાવવું જોઈએ કે હવે પોતે ચંદ્રવદનની સાથે જઈને રહી શકે તેવી આશા જ નથી; અને ચંદ્રવદનને પણ બાન થઈ જવું જોઈએ કે હવે વિભાની પાછળ હવાતિયાં મારવામાં કશે

સાર નથી. વિમાના દિવસે એકાંતમાં, એએનીમાં અને અશ્રુપા-
તમાં જતા હતા, પરંતુ નિરાશા કે નાસીપાસી તેને સ્પર્શતી નહોતી.
ખીજી બાળુએ શેઠે ચંદ્રવદનને ફરેબમાં નાંખી મદ્રાસ મોકલ્યો હતો,
તે પાછો ફરતાં તેને અપમાનપૂર્વક હાંકી કાઢવામાં આવ્યો હતો
અને છેવટે તેને માર મરાવી ઇસ્પીતાલ સેવવાની સ્થિતિમાં મૂક્યો
હતો, પરંતુ તે પણ નિરાશા કે નાસીપાસીનો ભોગ બન્યો નહોતો.
એક દિવસમાં સમાન દર્દ હતું, એકમાં સમાન પ્રેમ હતો, એકમાં
સમાન બલિદાનતત્પરતા હતી, એકને મન આ જીંદગીનો જ સોદા
હતો : બળરુ સોદા કરનાર કૃષ્ણલાલ શેઠને એ અપાર્થિવ સોદાનો
ખ્યાલ ક્યાંથી હોય !

ચંદ્રવદન હવે પોતાના માર્ગમાંથી દૂર ગયો એમ શેઠને
લાગતું હતું. તે હવે કશું કરી શકવાનો નથી, એવી શેઠની ખાત્રી
હતી. આથી જે વખતે ચંદ્રવદન ઇસ્પીતાલમાં હતો, તે વખતે કૃષ્ણ-
લાલ શેઠ ન્યાતમાં વિભાવરીને માટે વર શોધી રહ્યા હતા. જે જીવા-
નોનાં નામ શેઠ મેળવી રાખ્યાં હતાં તેમાંના એક પછી એક જીવા-
નોના વડીલોને તેમણે બોલાવ્યા અને વિમાના વેવીશાળનું કહેણ
મૂક્યું, પરંતુ એક પછી એક ધણાખરાએ ના કહી. એક જણે
પોતાના દીકરા માટે વિમાનો સ્વીકાર કરવાની હા કહી, પરંતુ
ખીજે જ દિવસે આવીને તે કૃષ્ણલાલ શેઠને ના કહી ગયો : “ શેઠ
સાહેબ ! માફ કરજો, હું તો તૈયાર છું, પણ છોકરો ના કહે છે. ”
આ પ્રમાણે સર્વ સ્થળેથી વિમાનો અસ્વીકાર થઈ ગયો. અસ્વીકારનાં
કારણો વિવિધ હતાં. કોઈને લાગતું કે છોકરી હાલેલી છે, ખીજની
સાથે નાસી ગયેલી હતી, તેને લખને શું કરવું ? કોઈને ખ્હીક
લાગતી કે માનચંદ શેઠ જેવા લક્ષાધિપતિના દીકરા વેરે અપાએલી
કન્યા આપણે લઈએ, તો માનચંદ શેઠને માફ લાગે અને એવામોટા
માણસની સાથે સારાસારી રાખવામાં જ લાભ છે. કોઈ વળા
વિમા અને ચંદ્રવદન ઉપર સહાનુભૂતિની દૃષ્ટિથી એમ માનતું કે

એ બિચારાં સ્વેચ્છાથી પરણ્યાં હતાં, તેમને છોડાવીને પરણવાની આપણને શી જરૂર છે? ન્યાતમાંથી ક્યાં બીજી કન્યા મળવાની નથી!

આ પ્રમાણે બધેથી વિભાનો અસ્વીકાર થયો અને ન્યાતમાં કાંઈ તેને લેવા તૈયાર નથી એમ તેમણે જોયું, ત્યારે તેમના કાળજીમાં અત્યંત દુઃખ થઈ આવ્યું. વિભાને ન્યાતમાં પરણાવવા માટે આટ-આટલું કર્યું, છતાં છેવટે આવું પરિણામ આવ્યું, તે વિષે વિચાર કરતાં તેમના જીડાજીડા અંતરમાં લાગ્યું : “મેં ભૂલ કરી, તેને ચંદ્રવદન પાસે જ રહેવા દીધી હોત તો ઠીક હતું!”

“પણ હવે?” શેઠ અંતરને પ્રશ્ન કર્યો, પણ અંતર કશું બોલતું નહોતું!

“ચંદ્રવદન પાસે મોકલી દઉં?” અંતરને બીજો પ્રશ્ન કર્યો. અંતરમાંની અસ્મિતાએ જીભરાધને જવાબ આપ્યો : “કુનિયામાં મૂર્ખાં કરવા?” અને શેઠ શન્યચિત્ત બની હાથમાં હડપચી ટેકાવી રહ્યા.

જેમ જેમ દિવસ જવા લાગ્યા, તેમ તેમ શેઠની મૂંઝવણ વધતી હતી. ગૂંચવાઈ ગયેલો કાયડો કેમે કયો જીકલતો નહોતો. “હવે વિભા બીજા કોઈને પરણવાની હા પાડે, તોપણ હું શું કરું?” એ પ્રશ્ન ઉપર તે વારંવાર નિઃશ્વાસ નાંખતા હતા.

એક દિવસ સહવારમાં તેમણે છાપામાં વાંચ્યું : “હિંદુ સંસારી મુકદ્દમો : પત્નીનો કબજો મેળવવા માટે એક જીવાનની લક્ષાધિપતિ જૈન સસરા ઉપર ફરીઆદ.”

શેઠના કાળજીમાં જાણે આજ લાગી. આજસુધી તે બનાવ તેમણે અનેક પ્રયત્ને છાપામાં જતો અટકાવ્યો હતો, તે જ હવે ✓ છાપાને પાને ચડી ચૂક્યો હતો અને ન્યાયની અદાલતમાં ચુંચાવાનો હતો. “એ બદમાશ હવે છેલ્લે પાટલે બેઠો!” એવો ઉદ્ગાર મનમાં જ કાઢતાં કૃષ્ણલાલ શેઠનું મોં ગુસ્સાથી લાલ-લાલ બની ગયું. “હું પણ તેને બતાવી આપીશ કે તે કેવાક વિભાનો કબજો લઈ શકે છે!” એ તેમનો ઉદ્ગાર હતો.

શીઘ્રકોપી સ્વભાવવાળા આવા કેટલા વહીવટીએ પોતાના પુત્ર-પુત્રીઓના ભવ બાળ્યા છે, તેની ગણતરી કાંઈ કરી શક્યું નથી-કરી શકશે નહિ.

શેઠનો કોપ ક્ષણે ક્ષણે વધતો ચાલ્યો. હવે કેસ બરાબર લડવો પડશે એ તો તે જાણતા જ હતા, પરંતુ બીજા બાળુએ તેમને પોતાની અસહાય સ્થિતિનો ખ્યાલ હતો. “વિભાનું હવે શું કરવું?” એ પ્રશ્ન અંતરમાં ઉઠેા ઉઠેા દબાવી રાખ્યા છતાં તે તરીને ઉપર આવતો હતો અને શેઠને મૂંઝવતો હતો. ક્રોધ, અકળામણ, પ્રતિષ્ઠા-હાનિ, છોકરીના ભવિષ્યની ચિંતા, એ બધાંના એકીસામટા આક્રમણથી શેઠની આંખમાંથી અશ્રુધારા વહેવા લાગી.

એટલામાં બહારથી આવજ આવ્યો : “કૃષ્ણલાલ શેઠ છે કે?”

શેઠ એકદમ આંસુ લૂછી નાંખી સ્વસ્થ થયા. તેમણે મી. પાર-પીયાનો સ્વર ઓળખ્યો હતો. તે ઉઠીને દિવાનખાનાને બારણે તેમને સામા બેવા આવ્યા. પારપીયા શેઠની સાથે હાથ મિલાવીને દિવાનખાનામાં જઈ બેઠા. શેઠે સામેની ખુરશી પર બેસી પૂછ્યું : “કેમ સાહેબ, આજે કાંઈ આ તરફ?”

“તમેને જ મલવા આવ્યો છું. આ છાપામાં આવ્યું છે તે શું છે? મને કાંઈ સમજ પડતી નથી. શંકરલાલ તો કહેતો’તો કે છોકરી તમેને સોંપી છે.” પારપીયાએ પૂછ્યું.

“સાહેબ, તમારા એ શંકરલાલનાં જ આ બધાં કારસ્થાન છે. એક બાળુએ છોકરીને મને સોંપી અને બીજા બાળુએ પેલા બદમાશને ચઢાવીને તેની પાસે છોકરીનો કબજો બેવાનો કેસ મંડાવ્યો.”

પારપીયાની બ્રૂકટી ચઢી. “શું બોલો છો તમે? શું શંકરલાલે એવું કર્યું? પણ તમારી છોકરી તેને પરણેલી ખરી કે નહિ?”

“અરે સાહેબ ! પરણેલી શાની ? તેને બોળવીને લઇ જઇને છુપાવેલી, એ તે કાંઈ પરણેતર કહેવાય ?”

“પણ પેલો કેરટમાં ગયો છે, તો તે પરણેતર સાખીત કરવાનો ને ?”

“અરે, શું સાખીત કરે, એના આપનું કપાળ ? આ તો મારી પાસેથી લાખ-અધલાખ રૂપિયા પડાવવાની આજી માત્ર છે, અને શંકરલાલે તેમાં ભાગ કર્યો છે.”

“એ...મ ? શંકરલાલ આવો માણસ છે ? ઠીક છે, હું જોઈ લઈશ. કહો, ખીજું કાંઈ ?”

“કશું જ નથી.”

“આ અત્યારે જરા વાંચ્યું તેથી મને ચિંતા થઈ અને અહીં મોટરમાં દોડતો આવ્યો. પણ કાંઈ ખાસ ચિંતા જેવું નથી ને ?”

“ના, કાંઈ ખાસ ચિંતા જેવું નથી; પણ વાત છાપે ચડી, એટલું જરા લાગે છે.”

“એ તો શું કરીએ બા ? ખરાબ માણસની પાસે બેઠા હોઈએ, તોએ છાંટા ઊડે છે, તો આથી તો ભોકમાં વગોવાઈએ તેમાં નવાઈ શી ? અને છાપાવાલાનું તો તમો જાણો છો ને ? આવા મુકદ્દમાઓને તો તે ભોટા બહુ અગત્ય આપે છે, કારણકે ભોટાને બી એવું વાંચવું બહુ મહેલ છે !” એમ બોલતા મી. પારપીયા ઉઠ્યા અને શેઠ પાછા વિચારમાં પૂખ્યા.

જે બનાવટી વાતોથી શેઠે મી. પારપીયાના કાન ભર્યા હતા, તેથી પારપીયા ઉપર માઠી અસર થઈ હતી. બપોરે જ શંકરલાલ ઓશીસમાં આવતાં પારપીયાએ તેને ઉધડો લીધો. શંકરલાલે એ આખું પ્રકરણ કહેવા માંડ્યું પણ પારપીયાની ધીરજ રહી નહિ અને કહ્યું : “હું તો તમોને એમ કહું છું કે તમોને મેં એ છોકરીની શોધ કરવાનું સોંપ્યું હતું, તેના ધરની વાતોમાં ડાહ્યા થવાનું કહ્યું નહોતું.”

“હા, સાહેબ! હું તેમના ધરની વાતોમાં ડાહ્યો થવા ઇચ્છતો પણ નહોતો; પરંતુ તેમણે પોતાની મેજે અને બીજી વાતોમાં વચ્ચે પાડ્યા હતા, મારા પોતાના વચનથી તે છોકરી તેના પિતાને ઘેર ગઈ હતી, તેમણે મને આગ્રહપૂર્વક પોતાને ત્યાં બોલાવ્યો હતો, વિભાને સમજાવવાનું અને ધીરજ આપવાનું તેમણે જ મને સોંપ્યું હતું, એટલે મેં મારી નૈતિક ફરજ સમજીને એ કામ કર્યું હતું.” શંકરલાલે જવાબ આપ્યો.

“એ તમારી નૈતિક ફરજ નહોતી. છોકરીને શોધ્યા પછી તમારે તે સાથે કશાય લેવાદેવા ન હોય, તો પછી વચન લેવાં કાણુનાં અને દેવાં કાણુનાં? અને હવે તમે પેલા બદમાશ ચંદ્રવદનની બાબતે ચડ્યા છો?”

“કાણુ કહે છે?”

“હું જાણું છું. તમે તેને ઘેર વારેવારે જાવ છો.”

“હા, જઈ છું, પણ તેને કોર્ટમાં જવાની સલાહ મેં આપી જ નથી.”

“તમારા કરતાં મેં વધુ વરસ ગાળ્યાં છે, મીસ્ટર શંકરલાલ! તમે તમારા ઉપરીને બનાવી કહાડો છો?”

“માફ કરો, સાહેબ! હું ના કહું છું, છતાં આપને મારા પર શંકા જ હોય, તો મારું રાજીનામું લઈ લ્યો! જેખમભરેલી છૂપી પોલીસની નોકરી અને ઉપરથી અવિશ્વાસ એ બેજ વાતને સાથે બની શકતું નથી.”

પારખીયાને પોતાના ઓદ્ધાનું અપમાન થતું લાગ્યું. તેમણે શંકરલાલ સામે ડોળા કાઢીને કહ્યું : “તમે મને ચેલેન્જ કરો છો?”

“આપ જે સમજો તે સાચું.”

“બહુ સારું, રાજીનામું મૂકી દો!”

અને શંકરલાલે તે જ ક્ષણે રાજીનામું લખી આપી ચાલતી પકડી.

૩૬

“ હર્ષ-શોકના રંગીન પાટા ”

પ્રારબ્ધસુક્ષ્મજ્ઞના ન પરિત્યજન્તિ એ નીતિવાક્યનો જગ-
તમાં વધારે સદુપયોગ થયો હશે કે દુરુપયોગ થયો હશે તે કહી
શકાય તેમ નથી. ઉત્તમ મનુષ્યો પોતે પ્રારંભેલા કાર્યને અધવચ
છોડતા નથી પણ તેને છેવટસુધી લઇ જઇને પાર ઉતારે છે : એ
તાત્પર્યનો એવો અર્થ કરનારા પણ આ જગતમાં છે કે-જેઓ
પ્રારંભેલા કાર્યને અધવચ નહિ છોડતાં પૂરું કરે છે તેઓ જ ઉત્તમ
મનુષ્યો છે, પછી ભલે એ પ્રારંભેલું કાર્ય અવિચારપૂર્વક કે સહસા
આરંભી દેવામાં આવ્યું હોય અને તેનાં સારાં-માઠાં ફળની મણત્રી
કરવામાં ન આવી હોય ! અનેક દુરાગ્રહીઓ પોતાનું કાર્ય છૂટ છે કે
અનિષ્ટ છે તેની વિચારણા કર્યા વિના એ કાર્યને જળાવત્ વળગી
રહેવામાં જ ઉત્તમ મનુષ્યત્વ સમજી રહ્યા હોય છે !

કૃષ્ણલાલ શેઠે વિભાને ચંદ્રવદનથી છૂટી પાડવામાં જે હેતુ
ધારી રાખ્યો હતો, તે પાર પડી શક્યો નહોતો. વિભા બીજાને
પરણવા તૈયાર થઈ નહિ અને બીજું કોઈ વિભાને પરણવા તૈયાર
થયું નહિ; પરન્તુ એક વાર ચંદ્રવદન વિભાને પરણ્યો નથી અને
પરણી શકે જ નહિ એવું જગતને ખતાવવાને જે બાજુ તેમણે
અત્યારસુધી ખેલ્યા કરી હતી, તે બાજુ હવે તો પૂરી કર્યે જ
પ્રતિષ્ઠા જળવી શકાય તેમ છે, એવી માન્યતાથી તેમણે મુખ્ય હેતુ
અફળ જવા છતાં પોતાનો દુરાગ્રહ ન છોડ્યો તે ન જ છોડ્યો.
ઉંડા ઉંડા અંતરમાં તેમને પશ્ચાત્તાપથી વેદના થતી, પરન્તુ એ વેદના
તે કદાપિ-કોઈની પણ પાસે વ્યક્ત કરતા નહિ; અગ્નિજ્વતાં એ
પશ્ચાત્તાપ કોઈની પાસે પ્રકટ ન થઈ જાય તેની એ સંભાળ રાખતા.
પોતે શરૂ કરેલી બાજુ પોતે અધૂરી નહિ જ મૂકે તેવી પ્રતીતિ

હિપબવવાને તે આતરૂણાથી મથન કર્યા કરતા, અને એ મથનમાં વિભાવરીના ભવિષ્યને તે છેક જ ભૂલી ગયા.

એક વાર એકાંતમાં વીજળીઆઈ શેઠની પાસે આવ્યાં અને આંસુ આંસુને બોલ્યાં : “ભાઈ! આ તો જૂંડું થયું. વાત ફારે મઈ, વિભા કેમે કરી સમજી નહિ, તમેય તેને ખીજ કાઈ વેરે પરણાવતા નથી, હવે કરવું શું?”

શેઠે બ્રુક્ટી ચઢાવીને બહેનને ઠપકાભરી આંખે કહ્યું : “એમાં તમે મહારાઓ છો શું? એમાં કશું જ જૂંડું થયું નથી. એ છોઠરો આકાશ-પાતાળ એક કરશે તોપણ લગ્ન સાખીત કરી શકવાનો નથી કે વિભાને ક્યજને લઈ શકવાનો નથી. અને લગ્ન તો આ ઘડી કરી નાંખી શકું તેમ છું, પરન્તુ આ કેસનો અંત આવ્યા વિના તે કાંઈ અને નહિ.”

“ન્યાતમાં કોઈ વર તૈયાર છે?” વીજળીઆઈએ ઉત્સુકતાથી પૂછ્યું.

શેઠે હિંમતભર્યા સ્વરે કહ્યું : “અરે, એકને બદલે એકવીસ તૈયાર છે!”

“પણ કહે છે કે એ રડયાએ છાપામાં કાંઈક નોટીસ છપાવી છે.”

“હા, છપાવી છે, તે હું જાણું છું, પણ એવી તો કાંઈ નોટીસો ઘોઈ પીધી! આ કેસ પૂરો થાય કે તુરત લગ્ન કરી નાંખીશું.”

“પણ વિભા ફારટમાં કાંઈ ઉંધું ભરકશે તો?”

“તમારે ઘેરાંએ આવી ચિંતા શામાટે કરવી જોઈએ તેની મને સમજ પડતી નથી.” શેઠે બહેન ઉપર કાંઈક ચુરસાથી બોલ્યા : “શું હું એ બધું નહિ સમજતો હોઉં?”

વીજળીઆઈ મૂગાં મૂગાં ચાલતાં થયાં. શેઠે હિંમત દાખવવામાં કશીએ કચાશ રાખી નહિ, પરન્તુ તેમના અંતરમાં ધ્રાશકો પડી ચૂક્યો હતો. વિભાને ફેટાંમાં હાજર કરવાની ફરજ પડે, તો તે કેવી જીજ્ઞાસાથી આપે તે તેમના ખ્યાલમાં આવતું હતું.

તેમણે સોલીસીટરની સલાહ લીધી અને તુરત જ ઘેર આવીને વીજળીઆધને કહ્યું : “અહેન ! તમે તૈયાર થજો અને વિભાને પણ તૈયાર થવાનું કહેજો. આપણે આજે રાતની ગાડીમાં બહારમામ જવાનું છે.”

“ક્યાં જવાનું છે ?”

“તેનું તમારે શું કામ છે ?” શેઠે કરડે સ્વરે જવાબ આપ્યો. શેઠ આજકાલ ઉશ્કેરાયેલા જ રહેતા હતા.

વિભાને વરધી મળી ગઈ અને તે ખંજભળી ઉઠી. “ક્યાં જવું છે ?” તેનો જવાબ વીજળીઆઈ પણ આપી શકે તેમ નહોતું.

વિભાની મનઃસ્થિતિ અવર્ણનીય બની ગઈ હતી. પિતાના પ્રકટ શત્રુ બનીને પોતાને હવે પિતાની સાથે લડવું પડશે એ સ્થિતિ તે જોઈ ચૂકી હતી અને એ દુબકર કાર્ય માટે જોઈતી શક્તિનો તે સંગ્રહ કરી રહી હતી. જ્યારે તેણે જોયું હતું કે ચંદ્રવદનથી પોતાને છૂટી પાડવામાં પિતાજી જ દગો રમ્યા છે, ત્યારે તે નિરાશ થઈ હતી, સ્વામીને પુનઃ ક્યારે મળી શકાશે તેની ઝંખનાથી તે શરીરે સુકાતી જતી હતી, ચિંતામાં તેના વદન પરની લાલિમા નાશ પામતી હતી, પરંતુ એ પરિસ્થિતિની મૂંઝવણનાં રોદણાં રાત-દિવસ રડવામાં તેણે કાંઈ જ સાર્થકતા જોઈ નહોતી. હવે તો દંઢ રહેવા માટે પોતાની ધમ્મણી વિરુદ્ધ પડનારાં સર્વ કાંઈની સાથે લડી બેવું અને તેમ કરતાં જે શારીરિક માનસિક પ્રહારો વેઠવા પડે તે વેઠી બેવા એ જ તેનો એકનો એક નિશ્ચય હતો.

મુંઝઈ છોડ્યા પહેલાં તેની પાસે હવે થોડો જ સમય રહ્યો હતો. તેણે ચંદ્રવદનને તુરત પત્ર લખી નાંખ્યો.

“મારા ચંદ્ર !

“સર્વદા પૂર્ણિમા રહેતી નથી, એક વાર અમાવાસ્યા પણ આવે છે; છતાં ચંદ્ર ધૈર્યવંત છે, તે નભમાં પરિભ્રમણ કરવાનો ઉદ્વેગ ચાલુ જ રાખે છે અને તેની કળા ધીરે ધીરે વધતી જાય છે.

‘હર્ષ-શોકના રંગીન પોટા, ચિત્રવિચિત્ર પડયા જીંદગીમાં’ એ કલાપીની કવિતાપંક્તિનો પાઠ પઠાવનાર પતિને મારે શું કહેવાનું હોય ? કશું જ નહિ. તારા ધૈર્યને ખૂટવા ન દધશ.

“વિભાવરી ચંદ્ર વિના ઉલ્લસિત થતી નથી અને ચંદ્ર વિભાવરી વિના ફિક્કો હોય છે. કોઈ દૈવી સંકેતથી જ આપણું નામ નિર્માણ થયાં હશે અને આપણો સંગ્રંથ કેટલો દૈવી છે તે તું અને હું એ જ જાણીએ છીએ. જેઓ તે નથી જાણતાં તેઓ આપણું શત્રુ બની બેઠાં છે, પરંતુ રાહુના નિષ્ક્રમ ગ્રાસ છતાં ચંદ્ર તેનો તે જ છે એ આજે આખી દુનિયા જુએ છે. વહાલા, તું વિભાનો છે, વિભા તારી છે; વિભા અન્યની થયા પહેલાં તે મુઠ્ઠું થઈને પડી હશે તે તું નક્કી માનજે.

“મેં તને સૂચવ્યું હતું કે તું કોર્ટમાં જઈ મને મેળવવા યત્ન કર અને મને કોર્ટમાં બોલાવી છેવટનો નિર્ણય મારી જ જુઓની દ્વારા કરાવી લે; તેં તેવો યત્ન તો કર્યો પરંતુ તેમાં એક અણુધારી ગૂંચવણ આજે ઊભી થાય છે. મને અને વીજળા ફેફસને બહાર-ગામની મુસાફરી માટે તૈયાર થવાની પિતાજીએ વરંધી આપી છે, જેકે અમારે ક્યાં જવાનું છે, શામાટે જવાનું છે, તે કશું મને કહેવામાં આવ્યું નથી. છતાં હું અનુમાન કરી શકું છું.

“એ અનુમાન બચાંકર છે. મારે માટે કોઈ બીજા વરંધી તપાસ કરવાને પિતાજી કેટલાક વખતથી મથા કરતા હતા, એટલે તેવી કોઈ મૂર્તિ તેમને મળી આવી હશે અને મુંબઈમાં હો-હા નહિ થવા દેવાને તેમણે મને બહારગામ લઈ જઈને પરણાવી દેવાની બાજી રચી હશે એમ હું માનું છું. અને જો મારું આ અનુમાન સાચું જ નિવડશે, તો મારા ચંદ્ર ! મારો આ તને છેલ્લો જ પત્ર છે એમ સમજજે અને વિભાવરીની જીવંત મૂર્તિનું ફરીથી દર્શન કરવાની આશાનો ત્યાગ કરજે. આ બચપૂર્વક હું તારી પાસે મારા અથા અપરાધોની અત્યારથી ક્ષમા માંગી લઉં છું, મને બૂલી જવા તને

વિનવું છું અને કોઇ બીજી જ સુભાગ્યવતી બાળાને વિભાવરી બનાવી શેવાની વિનંતિ કરું છું. તારું જીવન મને પ્રિય છે, એ જીવન મારું અરણ્ય ન બની જાય તે માટે મને કાળજી રહ્યા કરે છે; હું ઈર્ષ-શોકમાં ન હોઉં તેથી તું એ જીવનને અરણ્ય ન બનાવી મૂકીશ, વહાલા ! તેને એવું રસભર રાખજે કે પરશોકમાં બેઠી બેઠી પણ તારા જીવનને જોઈને હું રાગ્યા કરું !

“ પરંતુ આ અનુમાન જો ખોટું જ નીવડે, કિંવા મારા સાક્ષ-સાક્ષ નકારથી કાંઈ અસર થવાથી લગ્નવિધિ અટકી જવા પામે અને હું જીવતી હોઉં તો નક્કી માનજે કે હું તારી છું અને તારા અંકમાં બેઠી હોઈશ ત્યારે જ મને વિરામ મળવાનો છે. હું જ્યાં હોઈશ, ત્યાંથી તને પત્ર લખીશ-ના, લખવા યત્ન કરીશ, કારણકે ધીરે ધીરે મારા પરનો જામો વધતો જાય છે અને આ પત્ર હું લખું છું તે પત્ર ટપાલની પેટીમાં નાંખવાની તક મને મળશે કે કેમ તે માટે શંકા છે. મારા એ યત્નને સફળતા મળે કે ન મળે એ વિધિના હાથમાં છે.

“ અને પ્રિયતમ ! મારી છેવટની વિનંતિ એ છે કે-તું નાસી-પાસ ન થઈશ, હું જીવતી છું ત્યાંસુધી તો નહિ જ. તાપ વરસાવતો પ્રચંડ સૂર્ય અસ્તાચળ પર જશે, ફરી શીતળતા પ્રસરશે, હું પાછી ફરીશ અને તું આવી પહોંચીશ, એટલે ફરી આપણે આકાશને હોંચકે હોંચી આનંદચિત્કારથી આખા નભોમંડળને ગજાવી મૂકીશું.

“ લી. તારી જ વિભા. ”

વિભા પત્રને પરખીડિયામાં નાંખી, ઉપર સીરનામું કરી ટપાલની ટીકીટો પૂરી ચોઢી રહી નહોતી, એટલામાં બિહારીએ આવીને કહ્યું: “ શેઠ સાહેબ કહે છે કે તમે ઉતાવળે જમી લ્યો, હવે અહીંથી નીકળવાને વાર નથી. ”

વિભાએ પત્ર તૈયાર તો કર્યો પરંતુ તેને છુપાવવાની જરૂર હતી. કપડાંની પેટીમાં મૂકવાથી કદાચ જડતી શેવાય એવી બીક

હતી. આથી તેણે તે પત્ર પોતાના કબજામાં અંદરના ખિસ્સામાં જ છુપાવી દીધો.

ઉતાવળે ઉતાવળે તેણે જમી લીધું. મોટર તૈયાર થઈને ઊભી હતી. વીજળી ફેાઈનાં કપડાંની પેટી ક્યારની મોટરમાં જઈને પડી હતી. વિભા જમી અને પોતાનાં કપડાંની પેટી ચાકરડી પાસે ઉપડાવીને નીચે ઊતરી મોટરમાં બેઠી કે તુરત મોટર ઉપડીને સ્ટેશન પર આવી.

ખીજ વર્ગની ત્રણ ટીકીટો અગાઉથી રીઝર્વ કરાવવામાં આવી હતી, એટલે ક્યાંની ટીકીટો ક્ષેવાઈ તે વિભા જાણી શકી નહિ, પરંતુ ડયા ઉપર બાંધેલા ક્લેબલ પરથી તેણે જોઈ લીધું કે પોતાને ક્ષેમનગર લઈ જવામાં આવે છે. ક્ષેમનગર કૃષ્ણલાલ શેઠનું મૂળ વતન હતું. ત્યાં તેમની ન્યાતનાં ઘણાં ઘર હતાં.

પોતા પાસેનો પત્ર તેને વારંવાર સાંભળી કરતો હતો. જાડી ઉપડવાને થોડી વાર હતી, એટલે વિભા સ્ટેશન પર જતાં આમતેમ ટહેલવા લાગી અને જાડીમાંના જ ટપાલના ડયાની 'ક્લેટર બોક્સ'માં તેણે પત્ર નાંખી દીધો. કૃષ્ણલાલ શેઠે દૂરથી તેને પત્ર નાંખતી જોઈ તે મનમાં બળી ગયા, આંખ લાલ બની ગઈ, પરંતુ હવે વિભાની પ્રતાપશીલ મુખમુદ્રા એ કરડા સ્વભાવના પિતાને પણ ડારતી હતી !

૩૭

વાધજીભાઈની વનિતા

પિતા અને ફેાઈની સાથે વિભા ક્ષેમનગરમાં પહોંચી. પ્રત્યેક ક્ષણે નજીક આવતા બયની કલ્પનાથી તે ચમકતી હરિણીની દશા અનુભવતી. એક દિવસ ગયો, બે દિવસ ગયા, ત્રીજો દિવસ ગયો અને કૃષ્ણલાલ શેઠે મુંબઈ પાછા ફરવાની તૈયારી કરી, ત્યારે

વિભાનું અંતર કાંઈક શાન્તિ અનુભવવા લાગ્યું. ક્ષેમનગરમાં પોતાની ન્યાતનાં ઘણાં ઘર હતાં, એટલે વિભાને ભય હતો કે ત્યાંના જ કોઈ વર સાથે પોતાને ફેરા ફેરવી દેવાનો વિચાર હશે. એ ક્ષણુ આવી પહોંચતાં શું કરવું તેનો તેણે પાકો વિચાર કરી રાખ્યો હતો. જે ક્ષણે તેને થનારા લગ્નની ખબર મળે, તે ક્ષણે પૂરતા દૃઢ નિશ્ચયથી પિતાને સાફ સાફ સુણાવી દેવું, અને છતાં બળાત્કારે ફેરા ફેરવવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવે તો ઝેર ખાઈને ચોરીમાં બેસવું એવો તેણે પોતાના મન સાથે સંકેત કરી રાખ્યો હતો. ચંદ્રવદન પ્રતિના પત્રમાં તેણે લખ્યું હતું કે “ વિભાવરીની જીવંત મૂર્તિનું ફરીથી દર્શન કરવાની આશાનો ત્યાગ કરજો ” તે ક્ષણે ‘ પોટે-શ્યમ કબોરાધડ ’ની નાની બાટલી તેના કબજામાં ખિસ્સાના એક ખૂણામાં છુપાઈ પડેલી જ હતી ! પરંતુ એ સમય હવે તત્કાળમાં નહિ આવે એમ વિભા જોઈ શકી. તો પછી મુંબઈમાંથી પોતાને અહીં ખસેડવાનો પિતાનો શો આશય હશે, તે સમજતાં વિભાને વાર લાગી નહિ. મુંબઈની અદાલતમાં ચંદ્રવદને માંડેલા કેસમાં પોતાની જુઓની ક્ષેવાતી અટકે તે સિવાય બીજો કશો આશય વિભા જોઈ શકી નહિ. અને પોતાની જુઓની વિના ચંદ્રવદને પત્નીનો કબજો ક્ષેવાને માંડેલી ફરીઆદ કેવળ ભારી ભય, એ વિભા તત્ક્ષણુ સમજી ગઈ. એક નવી ચિંતા હવે તેના અંતરમાં જન્મ પામી.

ક્ષેમનગરમાં વિભા ઉપર સખ્ત બપતો રાખવામાં આવ્યો હતો. મુંબઈને રેશને શેઠે તેને ટપાલની પેટીમાં પત્ર નાંખતી જોઈ હતી, ત્યારથી શેઠ સમજી ગયા હતા કે વિભા ચંદ્રવદન ઉપર પત્ર લખવાને મળેલી નાની સરખી તકનો પણ લાભ લીધા વિના રહે તેવી નથી, અને હવેથી તેને એવી એક પણ તક મળવી ન જોઈએ. આ ખાસ કામ માટે શેઠે મુંબઈ પહોંચતાં જ બિહારીને ક્ષેમનગર મોકલી દીધો, કારણકે એવી પેહેરેગીરીના કામમાં તે પ્રિયંકરાની પાસે રહીને સારી પેઠે ઘડાયેલો હતો.

વિભાને આખો દિવસ ઘરમાં બેસી રહેવું પડતું. સાંજે તે ફરવા જતી ત્યારે વીજળીઆઈ તેની સાથે જતાં. તેને ધર્મક્રિયાઓ ઉપર પ્રેમ નહોતો છતાં પણ મોકળો કરવાને તે કોઈ વાર દહેરે જતી, તો ત્યાં પણ વીજળીઆઈ સાથે જતાં. ટપાલની ટીકીટ તેને આપવાની સખત મનાઈ હતી અને વિભા પોતાની બેઠકના ઓરડાની બહાર ક્યાંક ગય કે તુરત બિહારી તેના ઓરડાની જડતી શુપચુપ લઈ લેતો. આવી તકેદારીની વચ્ચે વિભા ચંદ્રવદનને પત્ર લખીને મોકલી શકે એ શક્ય નહોતું, અને ચંદ્રવદનનો પત્ર ટપાલમાં આવ્યો હોય, તો તે તે તેને પહોંચાડવામાં આવે જ શાનો ?

વિભાને સમજવવાના અનેક ચત્રનો નિષ્ફળ ગયા પછી હવે કાંઈ ખાસ ચત્રનો કરવા જેવું રહેતું જ નહોતું. શેઠને એવા કોઈ ચત્રનોમાં સફળતા મળે એવો વિશ્વાસ નહોતો, એટલે વાધજીભાઈ શાસ્ત્રીએ એક વધારે વાર વિભાને સમજવવાને ચત્ર કરવાનું કહ્યું હતું ત્યારે શેઠ તેમ કરવાની ચોખ્ખી ના પાડી હતી.

શેઠ મુંબઈ ગયા પછી વાધજીભાઈ વીજળીઆઈ પાસે આવ્યા, ત્યારે પણ વીજળીઆઈએ કહ્યું: “ શાસ્ત્રીજી ! હવે એને સમજવવાની માથાફાડ કરવામાં કશો સાર નથી. તેનો સ્વભાવ જ બગડી ગયો છે. ઘરમાં સૌને જોઈને તે ધુરક્યા કરે છે અને તમે તેને કાંઈ કહેવા જશો તો તે તમારું અપમાન કરશે.”

આથી શાસ્ત્રીજીએ વિભા પાસે જવાનો વિચાર માંડી વાળ્યો, પણ વીજળીઆઈ પાસેથી ઉઠતાં ઉઠતાં તેમને બીજો વિચાર આવ્યો અને તેમણે કહ્યું: “ વીજળી બહેન ! એક વાત કહું ? મારા ઘરમાં બેરાં બહુ જ હોશિયાર છે, અને બાઈમાણસને બાઈમાણસ જેવું સમજવી શકે તેવું કોઈ સમજવી ન શકે, એટલે તમે કહો તો હું તેમને મોકલું. તમે જરા એકાદ વાર તેને વિભાની સાથે મેળવી આપશોને, તો પછી તે પોતાનું કામ બરાબર સંભાળી લેશે; અને વિભાને કેવી યુક્તિથી સમજવવી તે હું ઘેરથી તેને શીખવીને જ મોકલીશ.”

આ વાલ વીજળીયાઇને કાંઈક રચી અને તેમણે હા કહી, એટલે શાસ્ત્રીજીએ અપોરે પોતાનાં ગૃહદેવીને વીજળીયાઈની પાસે મોકલ્યાં. વીજળીયાઈએ તેમને સત્કાર્યા : “આવો ગુલામ બાબી !”

“હા, બહેન ! વિભાવરી બહેન ક્યાં છે ?”

“અંદર છે, આવોને.”

વીજળીયાઈ ગુલામ વહુને અંદર તેડી ગયાં અને વિભાને તેમની ઓળખાણ કરાવી : “વિભા ! આપણે ત્યાં શાસ્ત્રી વાઘજીભાઈ આવ્યા’તા ને, તેમનાં આ વહુ છે.”

“એમ કે ? આવો કાકી ! શાસ્ત્રીજીને તો હું ઓળખું, પણ તમને ન ઓળખું.” વિભા વિનયપૂર્વક બોલી.

“તમે દેશમાં ભાગ્યે જ કોઈ વાર આવો એટલે ન ઓળખો, અને મને પરણ્યે પણ પાંચ-છ વરસ જ થયાં.”

વિભા જોઈ રહી કે ગુલામ વહુ અઢાર-ઓગણીસ વર્ષની વયનાં જ હતાં. સાઠ વર્ષના શાસ્ત્રીજીની આવી જીવાન વહુ, એ જોઈને વિભાને ખેદ થયો અને હસવું પણ આવ્યું. પણ વિભા શાસ્ત્રીજીને ઓળખતી હતી, તેમના શાસ્ત્રને કાંઈ ઓળખતી નહોતી. શાસ્ત્રીજીને ઘેર અગ્નિહોત્ર હતું. વિધુર અગ્નિહોત્રી પર અગ્નિદેવની અકૃપા થતી હોવાનું શાસ્ત્રીજી જાણતા હતા એટલે તેમને શાસ્ત્રાજ્ઞાને માન આપવા માટે પરણવું પડ્યું હતું ! તેમને એ પુત્રો અને પુત્રીને પણ પુત્રો હતા, પરંતુ તેઓ જીદા રહેતા હતા અને પત્નીનું મરણ થતાં શાસ્ત્રીજી ઘરમાં એકલા રહે તે તેમને ગમતું નહોતું. રાંધી ખવાડનારની તેમને મુશ્કેલી નહોતી, કારણકે ઘેર રસોઈઓ હતા, છતાં તેમને પરણ્યા વિના ન ચાલ્યું. શું કરે બિચારા ! તે રાંડ્યા ત્યારે ન્યાતમાંથી તેત્રીસ કહેણ આવ્યાં હતાં અને અધી દીકરીઓનાં માથાપ તેમને પોતાની દીકરીનું માથું જ સ્વીકારવાનો આગ્રહ કરતા હતા. બત્રીસ કન્યાઓને શાસ્ત્રીજીએ નાપાસ કરી, કારણકે તે બધી

મેટી વયની કન્યાઓ હતી, અને મેટી વયની કન્યા રજસ્વલા થએલી જ હોય; રજસ્વલા થએલી કન્યાનું લગ્ન કરનાર દોષભાગી થાય એવું મનુમહારાજ ફરમાવી ગયા હોવાથી તેર વર્ષની ગુલાબને પસંદ કરી તેમણે શાસ્ત્રારાનું પાલન કર્યું હતું. ગુલાબ હોશિયાર હતી, ચહેરે મહોરે નમણી હતી, શાસ્ત્રીજીની નીચી દેહચષ્ટિને પણ સુધટિત થાય તેવી હતી, એટલે ગુલાબનું ભાગ્ય ઉઘડ્યું હતું તથા તેને વિશુદ્ધ ઋષિકુળનો, શાસ્ત્રપારંગત અને વળી ધનવાન પતિ પ્રાપ્ત થયો હોતો !

ગુલાબ વડુ શામાટે આવ્યાં હતાં, તે વિભા સમજી શકી નહિ; પણ થોડી અહીંતહીંની વાતો ચાલવા લાગી, વીજળીખાઈ કાંઈ ખડાનું કાઢીને જતાં રહ્યાં, અને પાછળ વાતચીતમાં ગુલાબે વિભાના લગ્નની વાત છેડવા માંડી ત્યારે વિભા સમજી કે પોતાને સમજાવવાનો આ એક વિશેષ પ્રયત્ન થવા લાગ્યો છે.

“વિભા બહેન !” ગુલાબ ઠાવકું મ્હોં રાખીને બોલી : “જામારી કેટલીક વાતો મેં સાંભળી છે; તમે બહુ જ હઠીલા સ્વભાવનાં લાગો છો. આપણુ ઐરાંનો અવતાર રહ્યો, એવી હઠ છાને ?”

વિભા ફીકકું હસી : “ન છાને ? આપણે ઐરાં રહ્યાં, એટલે ગાય કે બકરી જેવાં પશુ છીએ ? આપણને સુખ-દુઃખની લામણી ન હોય ?”

“હોય તો ખરી, પણ આવા ફજેતા આપણને ન શામે. વેવીશાળ તોડવાં, કેટનાં ઝગડા ઉપાડવા, છાપે ચડવું; બળ્યું, એટલું - એટલું થાય, તોય તમને કંટાળો ન આવે ?”

“કંટાળો તો આવે છે, પણ આપણુ ઐરાંના વડીલોને એવો કંટાળો કેમ નહિ આવતો હોય, એ મને સમજતું નથી.”

“વડીલો તો મેટાં લેખાય; આપણે નાનાં અને વળી ઐરાં.”

“એટલે તેમણે સળખાવેલી આગમાં આપણે બળી મરવું જ બોધ્યું !”

“એવું શું બોલતાં હશે, બહેન ! એમાં આગ શી ? બલ મરવું શાનું ? દિકરી ને ગાય, દોરે ત્યાં જાય, અને જ્યાં જાય, તે સ્વર્ગ રચાય !”

“અને નરક હોય તોય સ્વર્ગ સમજી લેવાનું, ખરું ને ?”

“તમે તો જાણો !” ગુલાબ સ્મિત કરીને બોલી : “માયા નરક જીએ ખરાં ? અને નરક હોય એમ માની લ્યો, તોય તે સ્વર્ગ કરવું તે આપણા જ હાથમાં છે.”

“ગુલાબ કાકી ! આ બધું તમે શાસ્ત્રીજી પાસેથી શીખ્યાં છે તેવું લાગે છે. ઠીક, હું ધારું છું કે તમે મારાથી એકાદ-બે વળ મોટાં હશે. તમે જ્યારે શાસ્ત્રીજીને પરણ્યાં, ત્યારે શાસ્ત્રીજીને અને એમના ધરતે સ્વર્ગ માનતાં તો કે નરક ? સાચું કહેજો, ધધિરને હૃદયમાં રાખીને બોલજો, તમને મારા સોગંદ છે.”

“સ્વર્ગ !”

“કાકી ! તેર વર્ષની વયે ચોપન વર્ષના પતિને પરણનાર બાળાને પતિનું ગૃહ સ્વર્ગતુલ્ય લાગતું હોય, તેવાં તમે એક જ છો, નવાણું બાળાઓ એને નરક માનનારી છે. તમે એમ તો નહિ જ માનો કે એ બધી મૂર્ખ અને તમે જ એક શાણાં ! મારું ન લગાડશે હોં, કાકી ! આપણે સરખેસરખાં છીએ એટલે હું આટલી છૂટથી વાત કરી શકું છું.”

ગુલાબના હૃદયને વિભાની વાતો સ્પર્શ કરવા લાગી અને હવે તેને જવાબ આપતાં વિચાર થવા લાગ્યો. ક્ષણભર વિચારીને તે બોલી : “મારું અને શાસ્ત્રીજીનું જોડું ઉંમરની નજરે કાંઈ સજોડું ન કહેવાય, તે હું સમજું છું. પણ આપણથી વડીલો વધારે ડાહ્યા હોય છે, બહેન ! એટલે એમણે આપણને સુખી કરવા જ આપણને પરણાવ્યાં હોય. તેઓ કાંઈ એમ ન જ ધમ્મતાં હોય કે આપણે દુઃખી થઈએ.”

વિભા જરા ચીડાઈ: “ અરે કાકી ! વડીલોમાં અકલ છે ટલી નહિ તો તેથી ઓછીએ આપણામાં અકલ હોય કે નહિ ? ૨ વર્ષની વય કરતાં તમે અત્યારે તો વધારે અકલવાળાં થયાં છોને ! ત્યારે જ તમે કહો કે તમે તમારી બીજી સમાન વયની સખીઓ પટલાં સુખી છો ? ”

વળી ગુલાબને જવાબ આપવો ભારે પડ્યો. વિભા આમળાલી: “ ઉંમરની વાત જવા દો. શાસ્ત્રીજી ધનવાન છે; તેમનું ધન મારી મનોવૃત્તિને, ઇચ્છાઓને, લાગણીઓને સુખ આપી શકે છે ! વાત પણ જવા દો; કાકી ! પરમેશ્વરને અંતરમાં રાખીને બોલજો તમને તમારા સૌભાગ્ય વિષે કાંઈ વાર વિચાર થાય છે ? ”

ગુલાબ જાણે મૂગી જ બની ગઈ !

“ કહોને કાકી ! એકાદ વાર તો દિલની વાત કહો, એટલે ને કાંઈક જાણવાનું મળે.”

“ તમે એવું પૂછો છો કે જેનો જવાબ આપતાં હું પાપમાં જ, પણ તમે આગ્રહથી પૂછો છો ત્યારે કહું છું કે તમે પૂછો છો તો વિચારો મારા મનમાં થયા વિના નરહા નથી. હું સમજું કે એકલું ધન કે એકલો વૈભવ માણસને બધાં સુખો સંપાદી કરતાં નથી; અને પ્રભુ મારી દોરી વહેલી ન ખેંચી બે, તો મારે બી વયમાં વિધવા થવું પડે તે પણ હું સમજું છું. પણ ખરેખર ! તે એ વિચારો કયે કાંઈ વળે તેમ છે ? ”

“ પહેલેથી વિચાર કયો હોય તો ? ”

“ પણ હું પરણી ત્યારે નાની હતી. ”

“ અને હું મોટી છું ને વિચાર કરું તો શું ખોટું ? જેને મનિ મારું દિલ રાખે, જેના શાણપણથી સંતોષ હોય, જેની સાથે યુસુધી રહેવાને દિલ ઝંખ્યા કરે, તેને પરણવાને હું તલસ્થા કરું હું ખોટું શું કરું છું ? ”

“તમારા સુખની નજરે કાંઈ ખોટું નહિ, બહેન! પણ વડીલોને માફ લાગે...”

“વડીલોની વાત જવા દો. તેમાં તેમનો સ્વાર્થ હોય, આપણા દિલની લાગણીની તેમને કીંમત ન હોય કે સમજ ન હોય, કિંવા તેમની નજર તેમને લાગેણી અને આપણી નજર તુચ્છ લાગતી હોય, એ અમે તેમ હોય; પણ તમે મારા મોટી બહેન જેવા છો, તો કહો કે મારા ચંદ્રવદનને જ પરણવાની અને બીજાને બાઈ-બાપ માનવાની મારી પ્રતિજ્ઞામાં પાપ છે? અધર્મ છે? પ્રભુ મને મૃત્યુ પછી નરકમાં મોકલે એવો કાંઈ દોષ તેથી હું કરું છું?”

ગુલાબ જરા વિચાર કરીને બોલી : “બળ્યું, સંસાર જ કપરો છે. તેમાં દોષ-પાપ તો કશાં જ નથી, પણ વહેવારની નજરે વડીલો હીણાય, એ જરા ખોટું તો ખરું ને?”

“પરમેશ્વર કરતાં વડીલો મોટાં નથી, કાકા! અને મોટાં હોય તોય મારો અંતરાત્મા મારો પરમેશ્વર છે, એ મને નરકમાં મોકલશે તો હું ત્યાં સ્વર્ગ માનીશ; મારા ચંદ્રવદનને પ્રભુ આંધળો, લૂલો કે બિખારી બનાવશે, તોપણ તેનામાં જ સુખ ને સંતોષ માનવાનું બળ મારામાં છે, ત્યાંસુધી.....”

“હહ થઈ ગઈ, વિભાબહેન! આટલું બધું મનોબળ તમારામાં છે, તે હું અત્યારે જ જાણું છું. હું તમને હઠીલાં માનતી'તી, પણ તમે અણુસમજમાં હહ પકડી બેઠાં છો, એમ નથી. હવે એ વાત પૂરી થઈ. ચંદ્રવદન શું તમારા જેવડા છે?”

“મારાથી પાંચ-સાત વર્ષે મોટા છે, બી. એ. થયા છે, તેમના બાપે તેમનો તિરસ્કાર કર્યો છે; મારે માટે તેમણે બહુ દુઃખ વેઠ્યાં છે, તેની તમને શી વાત કહું? તે ગરીબ છે, પાસે પૈસા નથી, છતાં મને પોતાની સાથે રાખવાને તેમણે કેટલાં દાવો કર્યો છે.”

“તમે તો અહીં આવ્યાં, હવે શું થશે?”

“થવાનું હોય તે થાય! કેટલાક વખતથી તેમનો મારી ઉપર

પત્ર નથી. પત્રો તે લખતા જ હશે, પરંતુ કોઈ મારો પત્ર મારા હાથમાં આવવા હેતુ નથી, અને હવે તો મારો કોઈ પત્ર પણ ટપાલમાં જવા દેવામાં આવતો નથી. એટલે શું થશે તેની મને કશીય ખબર નથી. ”

ગુલાબે નિઃશ્વાસ નાંખ્યો. તેનું હૃદય દ્રવતું હતું. પોતાના યૌવનના અભિલાષો તે સંભારતી હતી અને વિમાના અભિલાષો માટે તેની ઉપર તેને દયા ઉપજતી હતી. વિમાની વાણી, તેને સ્વર અને તેનાં શબ્દચિત્રોએ ગુલાબને અનેરા વાતાવરણમાં ઘેરી હતી.

તે થોડી ક્ષણો રહીને બોલી: “ ત્યારે આમ ને આમ તમારો દિવસ કેમ જાય છે ? ”

“ ચોપડીઓ વાંચું છું, કે ધડીભર ફરવા જઈ છું; કાકી : પણ મારો દિવસ ખૂટતો નથી, હું શું કરું ? જાણે પિંજરમાં પુરાઈ છું.”

“ હું કોઈ કોઈ વાર આવીશ. ”

“ જરૂર આવજો, વાતોમાં ધડીભર મને મારું દુઃખ વિસરશે. ”

ખીજે દિવસે પાછી ગુલાબ વિમાને મળવા આવી, ત્યારે તે વિમા પ્રત્યેની વિશેષ સહાનુભૂતિથી દોરાઈને આવી હતી. શાસ્ત્રી-જીએ તે દિવસે પણ તેને સારી પેઠે પઢાવી હતી, પરંતુ તેણે એ શિખામણની દરકાર રાખી નહોતી. વિમાના દુઃખઝરતા દિલને સાંત્વન આપવાના ઉમળકાથી પ્રેરાઈને તેણે તેની સાથે વાતો કરવા માંડી હતી, બલકે વિમાની વાતોએ તેને પોતાના જીવનમાં પણ અસંતોષનું સંવેદન કરાવવા માંડ્યું હતું !

“ હો વિમાજીન ! ત્યારે તમે ખરેખર પરણેલાં કે ? ”

“ બધો લગ્નવિધિ કરેલો અને સાથે ફોટો પણ પડાવેલો અમે છૂપાં રહેલાં, પણ ધડીભર વિખૂટાં પડ્યાં નહોતાં. એ ચોરી-છૂપીના દિવસોમાં મને જે સુખ અને સાંત્વન મળ્યાં હતાં, તે માર જીવનમાં હું કદાપિ બૂલીશ નહિ. ”

“એમ?” આંખો વિકસાવતાં ગુલાબે મંત્રમુગ્ધની જેમ પ્રકર્યો. પોતાના લગ્નજીવનમાં પોતે એવા અનેરા સુખના દિવસો જો નહોતા, એમ તેને સાંભરતું હતું.

“હા, અને આજે જે વિયોગમાં હું અને એ દહાડા માળી છીએ તે એ વડીલોનો જ પ્રતાપ!”

“તમને બહુ દુઃખ લાગે છે?” મધુરા વિયોગદુઃખના અભવની પણ ગુલાબને જાણે તૃષા લાગી.

“એ દુઃખનું વર્ણન કરવાની મારામાં શક્તિ નથી-માપાસે શબ્દો નથી.”

ગુલાબ ધીમેથી બોલી: “તમને મારી પર વિશ્વાસ છે?”

“શામાટે?”

“વિશ્વાસ હોય તો તમે પત્ર લખી રાખજો, હું ટીક ચોડીને ટપાલમાં નાંખી દઈશ.”

અવિશ્વાસની દૃષ્ટિથી વિભા ગુલાબને જોઈ રહી.

ગુલાબ પ્રતીતિજનક સ્વરે બોલી: “વહેમાશો નહિ; હું આ શાસ્ત્રીજીના કહેવાથી તમને સમજાવવા જ આવું છું, પણ તમ સમજાવવા કરતાં તમારા દુઃખને ઓછું કરવાની વધારે જરૂર એમ મને મારી લાગણી કહે છે.”

“પણ તેનો જવાબ તમારે ત્યાં આવે, ને શાસ્ત્રીજી હાથમાં જાય...”

“ચિંતા ન કરશો. મારે પિયેર મારા ભાઈના નામથી પં મંજાવજો. મારું પિયર ગામમાં જ છે.”

“તમારા ભાઈનું સરનામું શું?”

“જયંતીલાલ રામકૃષ્ણ, ધોરણ ૪ થું, મહારાષ્ટ્રા હાઇસ્કૂલ ક્ષેત્રનગર; અને ઉપર મારું નામ હશે, એટલે મારો ભાઈ પણ કોડયા વિના મને આપશે. હું તેને કહી રાખીશ.”

‘તમારી સાથે રહીશ, નહિતો વિરહમાં જ મરીશ!’ રજ

“બહુ સારું, કાકી! પણ હવે હું તમને ખેંચી કહીશ, કારણ-
કે તમે મારા સખી થયાં. કાલે આવશો ને?”

“હા, આવીશ.”

“પણ શાસ્ત્રીજી વહેમાશે તો તમને આવવા નહિ દે.”

“એની કશી શીકર નથી. હું કહીશ કે વિભા ખેંચે ધીરે
ધીરે રાહ પર આવે એમ લાગે છે, એટલે તે મને ખુશીથી આવવા દેશે.”

એ રીતે વાઘજીભાઈની વનિતા વિભાને સમજાવવાને બદલે
પોતે જ કાંઈ જીદું સમજવા અને શીખવા રોજરોજ વિભા પાસે
આવવા-જવા લાગી.

૩૮

‘તમારી સાથે રહીશ, નહિતો વિરહમાં જ મરીશ!’

ત્રણ માસથી ચંદ્રવદન અને વિભા છૂટા પડ્યાં હતાં, તે
એક બીજાને મળ્યાં નહોતાં. દ્વરથી પણ તેમણે પરસ્પર દર્શનસુખનો
ઉપભોગ કર્યો નહોતો. ચંદ્રવદનને વિભાના ચોરી-છૂપીથી ટપાલની
પેટીમાં નંખાયલા પત્રો પણ મળ્યા હતા, પરંતુ વિભાને તો ચંદ્ર-
વદનના એક અક્ષરનાં પણ દર્શન થયાં નહોતાં! તેના બધા પત્રો
અધવચથી જ ઉડાવવામાં આવતા, તે બધા શેઠના હાથમાં જઈ
પડતા, અને એ પત્રો વાંચીને શેઠ બળી-બળી જતા, પરંતુ તે
ઉપરથી ચંદ્રવદનના ભાવિ કમની શેઠને ખબર પડી જતી અને
એમ પણ જણાઈ આવતું કે એમાંથી એકે હજી નાસીપાસ કે
નિરાશ થયાં નથી અને એક બીજાને કાયમને માટે છોડવાનું તો
એકેને સ્વપ્ન પણ આવતું નથી! પરંતુ વાઘજીભાઈની વનિતાને
વિભાએ વટલાવીને પોતાના પક્ષમાં લીધી, ત્યારથી એ બેઉનો સીધો
પત્ર-સંબંધ બંધાઈ જવા પામ્યો અને એક બીજાનું હૃદય વાંચવાનો

હાલો બેઢિને મળવા લાગ્યો. ગુલામ એક બાળુએ શાસ્ત્રીજીને અને બીજી બાળુએ વીજળી ફાંફને અંધારે અથડાવવામાં સફાઈથી કામ બેતી. સ્વામીને ઠગવા એ ખોટું કામ હતું એ ગુલામ જાણતી હતી. તે નાની વયની હતી અને સારો વર મેળવવા માટે ગોરમાને પૂજતી તથા ગૌરીવ્રત કરતી, સ્વામીભક્તિ તથા અખંડ સૌભાગ્યનું સૂચક વટસાવિત્રી વ્રત કરતી, છતાં અલારે તેને વિભાવરી પ્રત્યે જે લાગણી થતી હતી તેને વશ થઈને તેને સ્વામીને ઠગવામાં અધર્મ દેખાતો નહોતો, અને મનમાં એમ જ થતું હતું કે એ અધર્મ હોય તોપણ તેના કરતાં વધારે મૂલ્યવાન ધર્મનું કામ પોતે એ રીતે બજાવી રહી હતી. વસ્તુતઃ પોતાના દાંપત્યજીવનનો અસંતોષ તે એ રીતે વ્યક્ત કરી રહી હતી. પોતાના મનોભાવનું એવું સૂક્ષ્મ પૃથક્કરણ તેણે કોઈ વાર કર્યું નહોતું. માત્ર વિભા જ સમજી શકી હતી કે ગુલામ કાકી એકદમ પોતા પ્રત્યે માયાળુ બની ગયાં અને સ્વામીને અપરાધ કરીને પણ પોતાનું બહું કરવાને તૈયાર થઈ ગયાં, તેની પાછળની મનોગતિમાં તેમના દાંપત્યજીવનના અસંતોષ સિવાય બીજું કંઈ કારણ નહિ હોય.

વિભાને ચંદ્રવદનના પત્રો મળવા લાગ્યા, ત્યારપછી તેની મમગીની ઓછી થતી દેખાવા લાગી. તેના દેહમાં વિશેષ ચૈતન્ય ભાસવા લાગ્યું. તેના એ બદલાયેલા સ્વભાવની પ્રતીતિ વીજળીઆઈને તેની વાતચીતમાંથી પણ થવા લાગી. વીજળીઆઈ સમજ્યાં કે ગુલામ વહુનો જદ્દ અસર કરવા લાગ્યો છે! અને ગુલામ તથા વિભાને સાથે ફરવા જવાની પણ છૂટ મળવા લાગી.

એક વાર ઓશિયાળે મ્હોંએ વિભાએ કહ્યું : “ગુલામ બહેન ! હું તમારી પાસે એક ભિક્ષા માંગવા ઇચ્છું છું, મારી પરદયા કરશો?”

“ભિક્ષા ? એ શું બોલો છો ? મારી પાસે તમને ભિક્ષા આપવા જેવું શું છે ?”

‘તમારી સાથે રહીશ, નહિતો વિરહમાં જ મરીશ !’

“જે તમારી પાસેથી મને મળ્યું છે, તે ચંદ્રવદન સિવાય બીજા કોઈએ મને આપ્યું નથી.”

“તમને મારી પાસેથી એવું શું જોઈએ છે, વિભાબહેન?”

“ચંદ્રવદન અહીં આવે તો મારો અને તેમનો મેળાપ છૂપી રીતે થાય એવી વ્યવસ્થા તમે કરી આપશો?”

ગુલાબ ચમકી ગઈ, પણ ચમકારાનો ઊભરો શમ્યા પછી તેણે શાન્તિથી વિચાર કર્યો. તેનાથી એ સાહસ કેવી રીતે બને? કોઈ ત્રીજા માણસને પૂરી રીતે વિશ્વાસમાં લીધા વિના એ બનવું શક્ય નહોતું; અને તેમ કરવા જતાં પોતાની ચોરી પકડાય, સ્વામીના જાણવામાં આવે અને શુંનું શું થઈ જાય! પોતાને પિયર એવો મેળાપ કરાવી આપવાની પણ ગુલાબમાં હિંમત નહોતી. તે છેવટે નાસીપાસીથી બોલી : “એવું કેવી રીતે બને વિભાબહેન? અત્યારે આ વાત હું અને તમે બે જ જાણુ જાણીએ છીએ. મારો નાનો ભાઈ પણ નથી જાણતો કે પોતા પર આવતો પત્ર કોનો છે અને કોના માટેનો છે, અને તમે કહો છો તેવું સાહસ કરતાં તો આપણે બેઉ પકડાઈ જઈએ.”

વિભાએ નિઃશ્વાસ નાંખ્યો. જે હિંમત તેનામાં હતી, તે ગુલાબમાં નહોતી, પરંતુ તે માટે તે ગુલાબનો દોષ માનતી નહોતી.

થોડી વાર વિચાર કરીને તેણે કહ્યું : “એ વ્યવસ્થા હું જ કરું, તો તમે મારી સાથે આવશો? તમારા સિવાય તો હું હવે બંધીખાનામાંથી છૂટી શકતી નથી, તે તમે જાણો છો.”

વિભાની એ દરખાસ્ત ઉપર ગુલાબે લાંબો વિચાર કરી જોયો. એથી પણ તે ડરતી હતી, પરંતુ વિભા પર તેને બહુ જ દયા આવતી હતી. છેવટે તેણે કહ્યું : “કદાચ કોઈ જાણે તો હું શું જવાબ આપું?”

“તમારે એમ કહીને છૂટી જવું કે વિભાબહેનને મળનાર ચંદ્રવદન છે એમ હું જાણતી નહોતી.”

“તો ભલે, તેમને તમે બોલાવો, અને હું તમને તેડી જઈશ.”

એ જવાબ સાંભળીને વિભાને જે આનંદ થયો તે બેતાં ગુલાબની આંખોમાં કરુણાનાં આંસુ આવ્યાં.

ત્યારપછી એક અઠવાડિય વીતી ગયું અને વિભાએ ગુલાબને કહ્યું : “ગુલાબ બહેન ! આવતી કાલે બે વાગે આપણે સ્ટેશન પર જવું છે. ચંદ્રવદન આવે છે.”

“સ્ટેશન પર ? ત્યાં તો ધણાય ભોકા હોય. જરૂર આપણે પકડાઈ જવાનાં.”

“નહિ પકડાઈએ, આપણે શાહુકારની રીતે ચોરી કરીશું.” અને વિભા હસી પડી.

બીજે દિવસે બપોરે બેઠે જણાં સ્ટેશન પર ગયાં. ગુલાબ અને વિભા બન્નારે પહેલવહેલાં સાથે નીકળ્યાં હતાં, ત્યારે બિહારી વિભાની ચોકી કરવા સાથે ગએલો, પરંતુ હવે વીજળીઆઈની સૂચનાથી એવી ચોકી કરવાની જરૂર તેણે માની નહોતી. ગુલાબ પોતે જ વિભાની ચોકીદાર હતી, પછી જુદા ચોકીદારની શી જરૂર ?

સ્રીઓ માટેની વેઈટિંગ રૂમમાં બેઠે ભરાઈ બેઠાં, અને ટ્રેન આવતાં જ વિભા દાર ઉઘાડીને બેઠી રહી. ટ્રેન થોડાં બાજુએ એકાદ મિનિટ થઈ કે તુરંત એક જુવાન ધ્રાણજી તેની પાસે આવ્યો. તેણે માથે અમદાવાદી પાઘડી પહેરી હતી, ખભે રેશમી કિનારનો કુપટ્ટો હતો, કપાળે ત્રિપુંડ્ર કરેલું હતું અને ગળામાં મોટા મણકાની રુદ્રાક્ષની માળા લટકતી હતી ! એ જ ચંદ્રવદન ! વિભાની સ્નેહતરસી આંખોએ તેને આંખે કેટલા લાંબા વખત પછી જોયો હતો. તે તેને અનિમેષ નજરે નિહાળી રહી. કેટલીક ક્ષણો સુધી તેના મુખમાંથી હૃદયાર પશુ નીકળી શક્યો નહિ.

“વિભા ! ધણા વખત પછી આપણે મળ્યાં.”

“તમે બહુ દુઃખળા પડી ગયા છો. તમારી તબિયત સારી રહેતી નથી ?”

‘ તમારી સાથે રહીશ, નહિતો વિરહમાં જ મરીશ ! ’

“ તખિયત કેવી રહે છે તેની મને ખબર નથી. તારા પત્રોની દ્વા મારા કોવતને ટકાવી રાખે છે, એટલે તારે મારી તખિયતની ચિંતા કરવી નહિ. તખિયતમાં તો તું એ ક્યાં ઓછી જીતરી મળે છે ? તારા ચહેરાની શીકાશ જ ઓલી રહી છે. ”

“ પણ તમે બહુ દુઃખ વેઠ્યું; ધરખીતાલમાં પડ્યા પછી તમારી તખિયત લથડી મઠ લાગે છે. ”

“ હશે, હવે સાંભળ; તને અહીં લાવવામાં આવી એટલે મારી મુશ્કેલી વધી પડી. ક્ષેમનગર દેશી રાજ્ય છે, એટલે તારા પર સમન્સ બજવાનો નહિ, અને તારી જીભાની વિના હું કેસ જીતી શકું તેમ નથી. ”

“ હું જીભાની આપવા ધમ્મું છું; હું ન્યાયાધીશ પાસે બધી સ્પષ્ટતા કરી નાંખીશ; પણ શું મને કોરટમાં લઇ જવા કાયદો કરજ પાડી શકતો નથી ? ”

“ ના. આવા કેસમાં વોરંટ પણ બજી શકતું નથી. માત્ર એક ઉપાય છે : તારી જીભાની માટે વકીલોને અહીં લાવી અહીંની કોર્ટમાં તારી જીભાની ક્લેવડાવવાનો, અને એ જવાબ મુંબઈના કેસમાં પુરાવા તરીકે મૂકવાનો. ”

“ તો એ ઉપાય ખુશીથી કામે લગાડો. ”

“ વિભા ! એક પ્રશ્ન તને પૂછું ? મારું નહિ લગાડે ? ”

“ નહિ લગાડું ? ”

“ તું દઢ છે ને ? ”

“ એ શું પૂછો છો ? શું તમે એમ માનો છો કે વિભા ખીજી સ્ત્રીઓના જેવી પોચી માટીની ધડેલી છે ? તમે નિશ્ચિંત રહો, નાથ ! હું તમારી સાથે રહીશ, નહિતો વિરહમાં જ મરીશ ! ”

“ વિભા ! તારા ચરણ પાસે આજોટવાનું મને મન થાય છે ! આવાં દુઃખોમાંય તું અડગ રહે છે, એ જ બતાવી આપે છે કે તું માનવી નથી-દેવી છે. ”

“ મારી પ્રશંસા કરી, મને જર્વિષ ન બનાવો. તમારે માટે હરકોષ તપશ્ચર્યા કરવા માટે જ મારું જીવન છે. ”

ત્યારપછી તો ત્રણ ત્રણ માસની મનમાં ધુંટાઈ રહેલી અનેક વાતો નીકળી. તે વાતોમાં કરુણા સિવાય બીજું કશું નહોતું, છતાં એ કરુણાજનક વાતો પણ કેવી મિઠી હતી ! મનનાં કપાટ ખુલી ગયાં હતાં, એક મનમાં બીજું મન લીન થઈ ગયું હતું, તે બે મન રહ્યાં નહોતાં—એક જ મન હતું :

પ્રીતમ—પ્રેયસી એક હું,
કહન સુનનકો હોય;
મનસે મનકો તોલિયે,
હો મન કબી ન હોય !

શુલાખ એહિને અનિમેષ નયને જરા દૂર ઊભી ઊભી નિહાળી રહી હતી, અને તેમની અણખૂટી વાતો કરતી મુદ્રાઓને કુતૂહલ-પૂર્વક અભ્યાસી રહી હતી. હૃદયની બધી સુકોમળતા અને સ્વાર્પણ-વૃત્તિ એ મુખમુદ્રાઓ ઉપર જ આવીને વિલસતી હોય એવી તેજસ્વી રેખાઓ તે પર અંકિત થઈ હતી. પ્રેમમત્ત સ્ત્રી અને પુરુષ કેવાં હોય તે શુલાખ જાણતી નહોતી. પોતે એવી પ્રેમમત્તતા અનુભવી નહોતી અને કોઈ દંપતીનો નૈસર્ગિક પ્રેમભાવ સહૃદયતાપૂર્વક જોવાની તેને હજીસુધી તક મળી નહોતી. તેને એમ પણ લાગ્યું કે પોતે આ પ્રેમી દંપતીને જોઈ રહી છે તથા તેમની વાતો સાંભળી રહી છે એનો ખ્યાલ પણ એમને કદાચ નહિ હોય.

સામેથી આવતી બીજી ગાડી ચાર વાગ્યે આગ્રતી હતી અને એ જ ગાડીમાં ચંદ્રવદનને પાછાં ફરવાનું હતું. પોણા ચાર થઈ ગયા. આગલે સ્ટેશનેથી ગાડી છૂટી ચૂકી. શુલાખે હવે વિભાનું ધ્યાન દોર્યું : “ વિભા બહેન ! પોણા ચાર થયા, ગાડી છૂટી ચૂકી છે. ”

“ હે ! ” વિભા ચમકી. પોણા બે કલાકનો વખત એટલી ઝડપથી વહી ગયો હતો તેની અત્યારે જ તેને ખબર પડી.

“ વિભા ! હવે હું રજા લઉં. ધડાની તરસ ચાંગળું પાણીથી છિપાવી લઉં છું...”

“ ફિકર નહિ; ધડા ભરી ભરીને ધરાધને પીવાનો સમય હવે દૂર નથી. ” વિભા બોલી.

ધંટ વાગ્યો, ગાડી આવી. “ વિભા, હું જઉં છું. ”

“ હા જાઓ, હિંમત રાખીને વર્તજો. પણ રહો...”

“ શું છે ? ”

“ આ પડીકું ગજવામાં નાંખો, ગાડીમાં બેઠા પછી બોલજો.” વિભાએ એક નાનું પડીકું ગજવામાંથી કાઢી ચંદ્રવદનના હાથમાં મૂક્યું. ગાડી પ્લેટફોર્મમાં આવી.

“ તેમાં શું છે ? ”

“ તમને ઉપયોગી કાંઈક છે. ” એમ કહી વિભા વેધટિંગ રૂમમાંથી બહાર નીકળી અને ચંદ્રવદન ટીકીટ લેવા દોડ્યો. ટીકીટ લઇને તે ગાડીમાં બેઠો અને ગાડી ઊપડી.

વિભા અને ગુલાબ બેઠેનાં હૃદયો સ્પંદન કરી રહ્યાં હતાં, પરન્તુ એ બેઉ સ્પંદન જુદા જુદા પ્રકારનાં હતાં. એકમાં આનંદનું સ્પંદન હતું, બીજામાં અણુકથ્યા તલસાટનું.

૩૯

સમરાંગણુમાંના ચક્રવ્યૂહો

ન્યાયની અદાલત એ એક સમરાંગણુ છે, પણ તેમાં વધુ બળવાન હોય તે જીતે એમ નથી હોતું. એ એક એવું સમરાંગણુ છે કે જેમાં અનેક પ્રકારના ચક્રવ્યૂહો ગોઠવવામાં આવે છે. સામા પક્ષે ગોઠવેલા ચક્રવ્યૂહને જે કોઈ પક્ષ ભેદી શકે છે અને પોતાનું હથિયાર અજમાવી શકે છે તે જ તેમાં જીત મેળવી શકે છે. એક પક્ષ ચક્રવ્યૂહ ગોઠવી બેઠો હોય તેને બે કાર્યો કરવાં પડે છે; પોતાને

ચક્રવ્યૂહ સામા પક્ષથી ન બેદાય તે જોવાનું અને સામા પક્ષનો ચક્રવ્યૂહ બેદવામાં આગળ વધવાનું.

આ સમરાંગણમાં લડનારા પક્ષો પાસે કુશળ ચક્રવ્યૂહાચાર્યો હોય છે. તેઓએ રચેલા ચક્રવ્યૂહને જળવનારા કુશળ યોધાઓ હોય છે. એ આચાર્યો અને યોધાઓ બુદ્ધિમાન અને જળવાન હોય છે. તેમની વફાદારી અનુપમ હોય છે. પરંતુ તે વફાદારી ધન સિવાય ખીજ કશાને પિછાણતી નથી ! જેની પાસે વિપુલ ધન તેને વધુ યોધાઓ મળી શકે છે, ચતુર યોધાઓ મળી શકે છે, યુદ્ધ વધારે કુશળતાથી ચાલે છે : પરંતુ તેથી ચક્રવ્યૂહ બેદાય છે એની ખાતરી હોતી નથી ! માત્ર એ ‘યુદ્ધસ્ય વાર્તા રમ્યા’ છાપાને પાને ચડે છે અને તેની મોજ ખીજઓ માણે છે !

એક લક્ષ્યાધિપતિ મીલમાલેકની સામે એક નાચીજ જીવાન એ સમરાંગણમાં લડવા જતર્યો હતો. તેની પાસે ધન નહોતું, માત્ર સત્યનું તેજ હતું, પણ એ તેજથી સમરાંગણ દેદીપ્યમાન અને તેમ નહોતું. સમરાંગણ તો ચળકતાં શસ્ત્રો અને મૂલ્યવાન વસ્ત્રો ધારણ કરેલા ચક્રવ્યૂહાચાર્યો અને યોધાઓથી દીપી નીકળે તેમ હતું, અને તે માટે ધનની જરૂર હતી. વિભા એ જાણતી હતી, તેથી જ તેણે એક નાની દાળડીમાં પોતાની બે હજાર રૂપિયાની હીરાની વીંટી ચંદ્રવદનને એક પડીકામાં વીંટીને આપી હતી. ટ્રેનમાં બેઠા પછી તેણે એ પડીકું ખોલ્યું અને વાટી જોઈ; તે તત્કાળ સમજી ગયો કે કેસ લડવા માટે નાણાં જોઈએ તે વિભાએ પોતાને આ રીતે આપ્યાં હતાં. માનચંદ શેઠની છૂપી મદદ ક્યાંસુધી ચાલશે તેની તેને ખબર નહોતી, એ છૂપી મદદે તેને જળ આપ્યું હતું પરંતુ તેની પાછળનો આશય તે હજી કળી શક્યો નહોતો. એ મદદ તેણે સ્વીકારી હતી પરંતુ એ મદદ પવિત્ર હતી કે પાપિષ્ઠ હતી તેની હજી તેને સમજ પડી નહોતી. તેને આ હીરાની વીંટીએ તે સમયે આશ્વાસન આપ્યું. તેના અંતરમાં તેથી જે પવિત્ર ગ્રેમનું નિર્જર

વહેવા લાગ્યું તે આંખોમાંથી અગ્રરૂપે નિગળવા લાગ્યું, અને કહેવા લાગ્યું : “ ચંદ્રવદન ! તું ખરેખર ભાગ્યશાળી છે ! કોઈની તાકાત નથી કે તને વિભાથી છૂટા પાડી શકે ! ” અને જેટલા મનોબળ-પૂર્વક તે મુંબઈથી ક્ષેમનગર ગયો હતો, તેથી બેવડા મનોબળને તે ક્ષેમનગરથી ગ્રહણ કરીને મુંબઈમાં પાછો ફર્યો હતો.

ચંદ્રવદને કૃષ્ણલાલ શેઠ સામે જે દાવો નોંધાવ્યો હતો તે પોતાની પરિણીત સ્ત્રીને પ્રતિવાદીના કબજામાંથી છોડાવીને લક્ષ્મીના હક્ક પૂરા કરવા માટે પોતાના કબજામાં લેવા માટેનો હતો. દાવો નોંધાયો, છાપામાં ખબર આવી, ચક્રચાર ચાલુ થઈ, વિભાની જીયાની કોર્ટમાં લેવાશે એવી ખાતમી શેઠને કાને આવી કે તુરત તેમણે પોતાના વકીલની સલાહ લઈને વિભાને પોતાના વતનના દેશી રાજ્યમાં-ક્ષેમનગરમાં ખસેડી. કૃષ્ણલાલ શેઠના ચક્રવ્યૂહાચાર્યે રચેલો એ પહેલો ચક્રવ્યૂહ.

કોર્ટમાં સુનાવણી નીકળી અને ચંદ્રવદનના વકીલે કોર્ટને અરજ કરી કે વિભાવરીને કોર્ટમાં રજુ કરવાનો કોર્ટે પ્રતિવાદીને હુકમ કરવો જોઈએ, કારણકે તેની જીયાની આ કેસમાં ધણી અગત્યની હતી.

શેઠના વકીલે દલીલ કરી કે એવું કોઈ લક્ષ થયું જ નથી અને શેઠ પોતાની પુત્રીને કોઈની વેરે પરણાવી નથી !

ચંદ્રવદનના વકીલે કોર્ટ સમક્ષ જાહેર કર્યું કે વિભાવરીનું લક્ષ વાદી વેરે થયું છે કે નહિ તે વિભા પોતે જ કોર્ટને વધારે સારી રીતે કહી શકે તેમ છે, એ માટે પ્રતિવાદીના વકીલે કોર્ટની કશી દોરવણી કરવાની જરૂર નથી.

શેઠના વકીલનો જવાબ તૈયાર હતો કે વિભા સગીર છે, તે તેના વાલી-તેના પિતાના આશ્રયમાં છે અને તે પોતાની મેળે કોઈને પરણવાનો અધિકાર ધરાવી શકતી નથી !

શેઠનો એક વધુ ચક્રવ્યૂહ અણુધાર્યો આવીને ઊભો ! વિભા

ઉંમરલાયક પુરવાર ન થાય, તો લગ્ન વિભાની ગમે તેવી જુથાની છતાં પુરવાર થઈ શકે જ નહિ ! પણ એવા અણુધાર્યા ચક્રવ્યહો આગળ હોશિયાર યોધાઓ મભરાતા નથી. ચંદ્રવદનના વકીલે જવાબ આપ્યો : “ વિભા સગીર નથી એ પુરવાર કરવા અમે આવતી મુદતે તૈયાર રહીશું. ”

ખીજી મુદત આવી પહોંચે તે પહેલાં વિભાની જન્મતારીખ મેળવવાની જરૂર હતી. વિભાનો જન્મ જો મુંબઈમાં થયો હોત તો તેની જન્મતારીખ સહેલાઈથી મેળવી શકાત. ક્ષેમનગરમાં તેનો જન્મ થયો હતો. ત્યાંના અધિકારીને અનેક પત્રો લખ્યા અને સર્ટીફિકેટની શી મોકલી આપી પરંતુ તેણે જન્મનું સર્ટીફિકેટ ન મોકલ્યું ! દેશી રાજ્યોની ન્યાયની અદાલતો બ્રિટિશ ન્યાયની અદાલતોની પરવા એવી બાબતમાં રાખતી હોતી નથી. માત્ર બ્રિટિશ પોલિટિકલ ખાતું એક નાની સરખી ચિઠ્ઠી લખે તો “ જી હજૂર ! ” કહી હાથ જોડવા દેશી રાજ્યો તૈયાર હોય છે. વાઘજીભાઈ શાસ્ત્રીને માત્ર શેઠે એક સૂચના લખી, અને પરિણામે ચંદ્રવદનના વકીલને વિભાના જન્મનું સર્ટીફિકેટ ન મળ્યું.

ચંદ્રવદનને ખબર નહોતી કે વિભા નાની ઉંમરે કઈ નિશાળમાં ભણતી હતી. નિશાળમાં જન્મતારીખ સાચવી રાખવામાં આવે છે. એ ખબર ખુદ વિભાએ જ પત્રદારા ચંદ્રવદનને લખી મોકલી અને તે ઉપરથી તે નિશાળની તપાસ કરી ચંદ્રવદન વિભાની જન્મતારીખનું સર્ટીફિકેટ મેળવી શક્યો ! કૃષ્ણલાલ શેઠે પોતાનો વ્યૂહ ભેદાતો અટકાવવાને ક્ષેમનગર સુધી દષ્ટિ પહોંચાડી, પરંતુ ધરઆંગણે તેમની દષ્ટિ ન પહોંચી તેથી એ વ્યૂહ ભેદાઈ ગયો અને ચંદ્રવદન પુરવાર કરી શક્યો કે વિભા સગીર નહોતી.

શેઠના વકીલે કોર્ટમાં જાહેર કર્યું : “ વિભાવરી મુંબઈમાં નથી, આ કોર્ટની હકુમતની બહાર ક્ષેમનગર નામના દેશી રાજ્યમાં છે. ”

ચંદ્રવદનના વકીલે તુરત જવાબ આપ્યો : “ તો વિભાવરીને

પ્રતિવાદીએ બોલાવવી જોઈએ, કારણકે આ કેસમાં તેની જુબાની વિના ચાલી શકે તેમ નથી. ”

“ મારા કુળથી તેમ બની શકે તેમ નથી; અને કોર્ટને મારી વિનંતિ છે કે આ કેસ જો આ કોર્ટની હકુમતમાં આવતો નથી તો કોર્ટે તેની વીગતમાં ઊતરવાની જરૂર નથી. ”

ન્યાયાધીશ બોલ્યા: “ સાક્ષી કોર્ટની હકુમતમાં નથી તો તેની જુબાની કમિશનથી લઈ શકાય છે. ”

ચંદ્રવદનના વકીલે જણાવ્યું: “ અમે કમિશનથી જુબાની લેવ-રાવવા તૈયાર છીએ. ”

ન્યાયાધીશે જણાવ્યું: “ તો પછી હું હુકમ કરું છું કે બધા અમલના મુદ્દાઓ પર જેમાં તેના લખના સવાલનો પણ સમાવેશ થાય તે મંબંધે છોકરીની જુબાની કમિશનદારા લેવી અને કમિશનનો રિપોર્ટ આવે ત્યાંસુધી આ કેસની સુનાવણી મુલતવી રાખવી. ”

ચંદ્રવદનના વકીલે અરજ ગુજરી: “ નામદાર કોર્ટને મારી વધુ એ અરજ છે કે એ જુબાની અંગ્રેજીમાં ન લેતાં છોકરીની માતૃભાષા ગુજરાતીમાં લેવામાં આવે. ”

શેઠના વકીલે વિરોધ ઉઠાવ્યો: “ એમ શામાટે ? છોકરી સારી પેઠે અંગ્રેજી બોલી છે. ”

“ પરંતુ કમિશનરોના કાયદેસરના સવાલો સમજવા નેટલો તેને અંગ્રેજીનો મહાવરો નથી. ” ચંદ્રવદનના વકીલે દલીલ કરી.

ન્યાયાધીશે ફરમાવ્યું: “ જુબાની ગુજરાતી ભાષામાં જ લેવામાં આવે. ”

ચંદ્રવદન ઉમંગમાં આવી ગયો. તે સામા પક્ષના વ્યૂહોને બેદીને એવા રથાને પહોંચી ચૂક્યો હતો કે હવે એક જ પ્રહાર કરતાંની સાથે સામા પક્ષના બીજા બધા વ્યૂહો ભાગીને બૂકા થઈ જાય ! વિભાની જુબાની લેવા કમિશન નીકળી ચૂક્યું, ક્ષેમનગરની હજીરકોર્ટ ઉપર તે રવાના થઈ ચૂક્યું, અને ત્યાં પોતે પોતાના

વકીલની સાથે હાજર થશે, એટલે વિભા તેને જોતાં જ પોતાની થશે એ વિષે તેને જરાએ શંકા નહોતી.

તે અત્યંત ઉમંગમાં આવી ગયો. જુથાની બેવાનો દિવસ ક્યારે આવી પહોંચે તેની તે રાહ જોવા લાગ્યો. ક્ષેમનગરની કચેરીમાં વિભા આવશે, જુથાની આપવા ઊભી રહેશે, ત્યારે તેના મુખ ઉપર ઉત્સાહની, દહતાની, પ્રેમની, કેવી રેષાઓ અંકાયલી હશે, તેનાં તે મધુર સ્વપ્નાં જોઈ રહ્યો, અને એ સ્વપ્નમાં દિવસો ગાળવા લાગ્યો.

પણ કૃષ્ણલાલ શેઠનું મગજ નવરું પડતું નહોતું. ક્ષેમનગર એટલે પોતાનું વતન, એક દેશી રાજ્ય, પોતાની લાગવમવાળા અમલદારો, મહારાજ સાથે પોતાનો સંબંધ, એ બધુંય શેઠને અનુકૂળ હતું. તેમને હિંમત હતી કે એ સ્થળે તો પોતે પોતાની લાગવમનો પૂરો ઉપયોગ કરી શકશે અને પરિણામ ધાર્યું જ લાવી શકશે.

વિભાને સમાચાર મળી ચૂક્યા કે પોતાની જુથાની બેવા માટે કમિશન આવવાનું છે અને જુથાનીની મુદત નક્કી થઈ ચૂકી છે. પિતા અને ફાઇ પોતાની પાસે એમ કહેવરાવવા માંગતાં હતાં કે લગ્ન થયું નથી એવી તેણે જુથાની આપવી, પરંતુ પોતે એવું અસત્ય બોલનાર નથી એવો તેનો દઢ નિશ્ચય હતો.

જુથાની બેવાનો દિવસ આવી પહોંચે તે પહેલાં ચાર દિવસે કૃષ્ણલાલ શેઠ ક્ષેમનગર પહોંચ્યા. એ દિવસ આવી પહોંચતાંસુધી તેમણે વિભા સાથે કશી વાત પણ કરી નહિ કે તેને જુથાની આપવા સંબંધે કશી સમજૂતી આપવાની પણ દરકાર કરી નહિ. વિભાને પિતાનું એ વર્તન નવાઈભર્યું લાગ્યું; પણ છેવટે તેને સમજાયું કે પોતાની દહતા પિતા એટલે અંશે જાણી ચૂક્યા છે કે હવે પોતાને સમજાવવાનો તેમનો પ્રયત્ન વ્યર્થ છે એ તે સમજી ચૂક્યા હોવા જોઈએ.

પરંતુ પિતાના ચક્રવ્યહનો પાર પામવા વિભા સમર્થ નહોતી.

૪૦

પડદા પાછળનો ચંકવ્યુહ

ન્યારથી કૃષ્ણલાલ શેઠ ક્ષેમનગર આવ્યા હતા, ત્યારથી વિભાની કમિશન સમક્ષ બેવાવાની જીયાની સંબંધે શેઠ અને વાધજી-ભાઈ ખૂબ દોડાદોડીમાં પડ્યા હતા.

કૃષ્ણલાલ શેઠ ક્ષેમનગરના વતની ખરા, પરંતુ તેમની બે-ત્રણ પેઢીઓ મુંબઈમાં જ થઈ હતી એટલે વતન સાથેનો તેમનો પરિચય ઓછો થઈ ગયો હતો; છતાં ક્ષેમનગરના જ્ઞાતિજનોને તે સારી પેઠે ઓળખતા, રાજ્યના મોટા મોટા અમલદારોને પણ પીછાણીતા અને ખુદ મહારાજ સાથે તો તે બહુ જ સારો સંબંધ રાખતા. આ સંબંધનું પ્રદર્શન કરવાની સુંદર તક તેમને મુંબઈમાં મળતી. મહારાજ મુંબઈ ધણી વાર આવતા. કિંગ્ડમી મોસમ ચાલે ત્યારે મુંબઈમાં મહારાજ લાંબો પડાવ નાંખીને રહેતા. ઉનાળામાં ઉટાકામંડ કે મહાબળેશ્વર જવું હોય, તોય એકાદ અઠવાડિયું તો તે જરૂર મુંબઈમાં આગતા અને સરકારી અમલદારોને ખાણી પર નોતરવાનો વિવેક પૂરો કરીને પછી હવા ખાવા જતા. મુંબઈની અંદરની મીલ-કતોના સંબંધમાં અને મહારાજ કેટલોક ખાનગી વેપાર પણ કરતા તેના સંબંધમાંય તેમને ધણી વાર મુંબઈની મુલાકાતો લેવી પડતી. ટૂંકમાં એમ કહીએ તો ચાલે કે જો મહારાજ વિલાયત ન જતાં દેશમાં જ રહે તો તેમના સ્વદેશનિવાસનો ત્રીજો ભાગ તો તે મુંબઈમાં જ આગતા. આવે પ્રસંગે કૃષ્ણલાલ શેઠ વારંવાર મહારાજની મુલાકાતો લેતા, કાંઈ વેપારની વાતો કરતા અને મહારાજ આવે તથા જાય ત્યારે તેમને હારતોરા પહેરાવવા જેવી રાજબક્તિનું દર્શન કરાવતા. એટલી આછી ખુશામત કરવામાં શેઠને કાંઈ જરવાજખી લાગતું નહોતું, કારણકે એ ખુશામત તેમને હિસાબે રાજબક્તિ હતી અને કોઈ અણીને વખતે રાજબક્તિના વૃક્ષ પર ઉગેલાં

મીઠાં ફળો અમૃતની ગરજ સારે છે એવી શેઠની ગણતરી હતી. અત્યારે મહારાજ અને અમલદારો સાથે નિભાવેલા સંબંધનો લાભ ભેવાની તેમને બહુ જ જરૂર ઊભી થઈ હતી.

શાસ્ત્રીજીએ તેમને એ કામમાં મદદ કરવાનું વચન આપ્યું હતું. તે શેઠને પહેલાં મહારાજ પાસે લાઇ ગયા. ન્યાય એ એક એવી પવિત્ર વસ્તુ છે કે તેને કલંકિત કરતાં ગમે તેવા બધા માણસનુંય કાળજી થરથરે છે. પોતાના લાભને માટે ન્યાયને બદલે અન્યાય કરવાનું પાપ કરવા સામા માણસને કહેવું એ જ હૃદય ઉપર પડેલા અત્યંત ભોજરૂપ લાગે છે; આ કારણથી ન્યાયને બદલે અન્યાય કરીને પોતાને લાભ કરી આપવાની માંગણી કરનારની જીભ ગમે તેવા અંતરંગ રનેહી સમક્ષ પણ ઊપડતી નથી. મહારાજ પાસે જઈને કહેવું કે વિભા ખરેખર પરણી ચૂકી છે અને કમિશન સમક્ષ જુઓની આપતાં તે એવું કહેવાની પણ છે, છતાં તે નથી પરણી એ પ્રકારની જુઓની ઊતરે તેમ કરી આપવામાં આવે તો શેઠ ઉપર મોટો ઉપકાર થાય, એવી ન્યાયને કલુષિત કરનારી પ્રકટ વાત શેઠના મ્હોંમાંથી કેવી રીતે નીકળે? પણ વાઘજીભાઈ શાસ્ત્રીની દૂંદથી શેઠ મહારાજની સમક્ષ એટલું કહેવાની હિંમત ભીડી શક્યા. મહારાજ પોતાના જીવનમાં ગમે તેટલા અન્યાયો કરી ચૂક્યા હોય, પરંતુ પોતાના એક પ્રજ્ઞજનની સમક્ષ એવો અન્યાય કરવાની તૈયારી બતાવે, તે તો તેમના જેવા ગૌણજાણુ-પ્રતિપાળની કાર-કીર્દીને ઝાંખપ લગાડનારું બને ! એટલે મહારાજએ મ્હોં ફેરવીને વાત કરવા માંડી : “ શેઠજી ! એવું કાંઈ બની શકે નહિ. ન્યાય તો ન્યાયની રીતે જ તોળાય અને ન્યાયાધીશેને યોગ્ય લાગે તેમ જુઓની ભેવા અને લખવા તેઓ મુખ્યત્યાર છે. તેમના કામની વચ્ચે મારાથી દખલ કરી શકાય જ કેમ ? ”

વાઘજીભાઈએ અત્યંત વિનયપૂર્વક ગરીબાઈથી કહ્યું : “ મહારાજ ! વાત એવી છે કે છોકરી નાદાન છે અને પોતાના બિવિબનના

હિતની તેને સમજ પડતી નથી. તેને પરણનાર છોકરો લક્ષ્મી છે અને તેની ભાવિ જીવનગી અગડી જાય તેમ છે, તે જ કારણથી શેઠ આમ કરવા ઇચ્છે છે. ન્યાયને કલુષિત કરવાનું શેઠ કહેતા જ નથી, પરંતુ કાયદો અને કોર્ટ એવી વસ્તુઓ છે કે ત્યાં તો બોલાય તે લખાય, લખાય તે વંચાય અને જે વંચાય તેનો ન્યાય તોળાય, પછી એ ન્યાય કાંઈ જોવા બેસતો નથી કે તેથી એક બાળાના બચવું સત્યાનાશ વળી જાય છે; આ કારણથી છોકરીનું અનિષ્ઠ થતું અટકાવવા માટે જે એક ઉપાય છે તેનો આશરો લેવા શેઠ આપની પાસે આવ્યા છે.”

મહારાજાએ કહ્યું : “ તમારી વાત સાચી. છોકરીનું અનિષ્ઠ થતું જોઈને આપનું દિલ બળે અને મારું દિલ પણ બળે છે, પરંતુ છોકરી જ્યાં ન્યાયાધીશોની સમક્ષ કહે કે હું પરણી ચૂકી છું ત્યાં બીજું શું બની શકે ? ”

“ એનો કાંઈક માર્ગ નીકળી શકે, પરંતુ આપની કૃપા જોઈએ. ” વાઘજીભાઈએ તીવ્ર આંખથી મહારાજાની મુખમુદ્રાને અવલોકતાં કહ્યું.

“ તમારાથી બને તે કરી જીએ; હું કોઈ રીતે વચ્ચે નહિ આવી શકું. શેઠ પર મારી લાગણી છે, પરંતુ ન્યાયના કામમાં આધાપાછી કરવી એ મારું કામ ન હોય. ”

મહારાજાના શબ્દોનો ગર્ભિતાર્થ દેશી રાજ્યના મુત્સદ્દાઓના સારી પેઠે અનુભવી વાઘજીભાઈ સમજી ગયા. મહારાજાએ આડકતરી રીતે સૂચન કરી દીધું હતું કે કમિશનમાં બેસનારા ન્યાયાધીશોને મળીને તમે તમારું ફેડી લ્યો, મહારાજાને પોતાને કશો વાંધો નથી !

તુરત જ વાઘજીભાઈ શેઠને દીવાન પાસે તેડી ગયા. દીવાન એક વૃદ્ધ વણિક હતા. તે અનેક રાજ્યોમાં અમલદારી કરીને રાજ-ખટપટથી રીઠા થઈ ગયેલા હતા. ક્ષેત્રનગર રાજ્યના તે દીવાન

હતા, પણ કાયદો તે ભણ્યા નહોતા, એટલે હજુર કોર્ટમાં જે મુકદ્દમાઓ કે અપીલો આવે તે સાંભળવા માટે રાજ્યને ખર્ચે એક “ જ્યુડિશ્યલ એટેચી ” રાખવામાં આવ્યો હતો. હજુર કોર્ટ એટલે ક્ષેત્રનગરની હાઇકોર્ટ, તેમાં એ જ્યુડિશ્યલ એટેચી ન્યાય તોળતો; એટલે દીવાન કૃષ્ણલાલ શેઠને સીધી રીતે કશી મદદ કરી શકે તેમ નહોતું. છતાં કૃષ્ણલાલ શેઠ જેવા ગબ્બર વાણિયાને પોતાની ગરબ પડી હતી, ત્યારે કેવી રીતે વર્તવું તે દીવાનના લક્ષમાં સારી પેઠે હતું. શેઠ આવતાં જ દીવાને અપૂર્વ રનેહ બતાવવા માંડ્યો : “ ઓહોહો ! શેઠજી ! તમે તો બહુએ વાર આવો છો પણ કોર્ટ વાર મારું આંગણું પાવન કરતા નથી; કહો ક્યારે મુંબઈથી આવ્યા ? ”

“ કાલે આવ્યો છું. આપ જાણો છો ને, મારી દિકરીની કમીશનથી જુગ્યાની લેવાવાની છે ? ”

દીવાનના ધ્યાનમાં તે વાત હતી જ, પરંતુ વિશાળ રાજ્ય-કાર્યને અંગે પોતાને એવી નાની વાતોની ખબર હોતી નથી એવો અભિનય કરીને તે બોલ્યા : “ હાં, હાં, યાદ આવ્યું. મુંબઈથી કાંઈ ઓર્ડર આવ્યો હોવાની વાત શિરસ્તેદાર કહેતો’તો ખરો. એ વિભાવરી આપની જ દીકરી કે ? ”

“ જી હા. ”

“ ડીક, કમિશનમાં આપણા જ્યુડિશ્યલ એટેચી મનમોહનભાઈ અને સરન્યાયાધીશ દિનકરરાય બેસવાના છે. ”

વાઘજીભાઈએ હવે વાત ઊપાડી અને આખું પ્રકરણ દીવાનને સમજાવ્યું. શેઠ શું કરાવવા માંગે છે તે વાઘજીભાઈને મોઢેથી દીવાને ગંભીર મુખમુદ્રા સાથે સાંભળી લીધું અને છેવટે કહ્યું : “ મહારાજ તો મોટા માણસ છે, તે ગમે તેમ કહે, પરંતુ અમારાથી શું બને ? છતાં જોઈ છું, કૃષ્ણલાલ શેઠનું કામ છે, તેની કાંઈ ના કહેવાશે ? ” એમ કહીને દીવાન જાણે ઉડા વિચારમાં પડી ગયા. શેઠનું કામ કરતાં પોતાને બહુ જ મૂંઝવણ વેઠવી પડે તેમ છે, એવો દેખાવ કરવામાં તેમણે કયાશ રાખી નહિ.

વિચાર કરી રહીને ફેટલીક વારે દીવાન બોલ્યા : “ ઠીક છે, બેધશ ! વાઘજીભાઈ ! તમે મને સાંજે મળજો. ”

“ વારુ, સાહેબ. ”

“ કહો શેઠ સાહેબ ! મુંબઈના શા વર્તમાન છે ? વેપાર-ધંધા કેવા ચાલે છે ? ”

“ સમય પ્રમાણે ઠીક છે. લડાઈ પછી ભાવો ઊતરતા જાય છે એટલે ફેટલાક વેપારીઓ રડી ઉઠ્યા છે. ”

“ શેના ભાવો ઊતરે છે ? ઠાપડના, લોખંડના, સોનારૂપાના, ઝવેરાતના, બધાએ ભાવો ઊતરે છે ? ”

“ કાંઈમાં વધુ તો કાંઈમાં ઓછી મંદી ચાલે છે. લડાઈના વખતના ભાવો હવે રહ્યા નથી. ”

“ હું તો એટલા માટે પૂછું છું કે મારી દીકરી ક્યારની હીરાની કુડાળેડી માટે કલ્લા કરે છે. અહીં ક્ષેત્રનગર કરતાં મુંબઈમાં માલ સરતો અને સારો મળે, એટલે હું ફેટલાય વખતથી વિચાર કર્યા કરતો હતો કે તે માટે કોને લખવું ? એટલામાં તમે આવ્યા એટલે યાદ આવ્યું. ”

“ કાંઈ ફીકર નહિ. હું મુંબઈ જઈને મોકલું. ફેટલી કીંમતની જોઈએ ? ”

“ સાધારણ ફેટલી કીંમતની આવે ? ”

“ પાંચસોની બહુ સાધારણ આવે; આઠસો રૂપિયાની જરા ઠીક આવે. ”

“ ત્યારે તેવી મોકલજો. પણ રહો, ચંપા તો પેલે દિવસે તેને સાસરે જવાની છે ! ”

“ તો હું મુંબઈ મારા મુનીમને પત્ર લખું, તે ટપાલમાં બે જોડી મોકલશે, આપને પસંદ આવે તે રાખજો. ”

“ તો બહુ સારું, એમ જ કરો અને આજે પત્ર લખી નાંખો. અને તમે વિમાની જીપ્સીની સંબંધે કાંઈ ચિંતા ન કરશો, બધું પાર

ઊતરી જશે. ” દીવાને શેઠની ચિંતા મટાડી, પણ તે જ ક્ષણે શેઠ સમજી ગયા કે હીરાની કુડાળેડીની કિંમત દીવાન પાસેથી મળવાની નથી ! વાઘજીભાઈ તો એ દાવ વહેંચે સમજી ચૂક્યા હતા; જ્યારથી દીવાને ‘ઝવેરાત’નો ભાવ પૂછ્યો ત્યારથી જ તેમને ગંધ આવી હતી કે દિવાન શેઠનો ધાટ ઉતારવા માંગે છે !

દીવાનની રજા લઇને બેઠે હોઠચા. તે જતા હતા ત્યારે દીવાને કહ્યું : “ વાઘજીભાઈ, તમે જરા મનમોહનભાઈને મળજો. હું કહેવાનો તો છું જ. ”

મનમોહનદાસ ચાળીસેક વર્ષની વયના શ્રાવક વાણિયા હતા. તે એક હોશિયાર વકીલ હતા, પરંતુ સ્વભાવના એટલા શરમાળ હતા કે અસીલ પાસેથી પૈસા માંગતાંય શરમાતા હતા. સમ્ય, શરમાળ અને સહૃદયી વકીલ બંને કાયદો સારો જાણતો હોય, પણ તે પોતાનો ધંધો બરાબર કરી શકતો નથી એમ જ્યારે મનમોહનદાસે પંદરેક વર્ષ સુધી જોયા કર્યું, ત્યારે તેમણે ક્ષેમનગર રોટના જ્યુડિશિયલ એગ્રેવીની નોકરી લેવાનું પસંદ કર્યું હતું. તે સીધા—સાદા માણસમાં અમલદારી તોર નહોતો, કોઈને કડવું કહેવાની કે માફ લગાડવાની હિંમત નહોતી, તેમની મીઠી જીભમાં ઔપચારિકતા કે શકતા નહિ પણ સ્વાભાવિક સરલતા હતી. આથી તેમને ત્યાં કૃષ્ણલાલ શેઠ અને વાઘજીભાઈને સારો સત્કાર મળ્યો.

વાઘજીભાઈએ બધી વાત મનમોહનદાસને કહી સંભળાવી. મહારાજ અને દીવાન સાહેબે શેઠની માંગણી પ્રત્યે અનુકૂળતા બતાવી છે એમ પણ કહ્યું; એટલે એ સરલ અને પોચા દિલના માણસની ન્યાયવૃત્તિ પલળીને નરમ બની ગઈ ! ન્યાયની સીધી લીંટીથી જરાએ દૂર નહિ જવાની ધમ્મ્યા હોવા છતાં કેવળ માયાળુતા, પરંતુ પ્રત્યેની વિનયવૃત્તિથી લેવાઈ જવાની ધ્રુવચક્ષી ટેવ, શરમાળપણું અને જીવનથી દૂર ને દૂર રહેલી પુણ્યપ્રક્રોધી વૃત્તિને કારણે મનમોહનદાસ કેવળ વાઘજીભાઈની બલામણુથી અને કૃષ્ણલાલ શેઠની શરમથી જ લેવાઈ ગયા.

જ્યારે શેઠ અને વાઘજીભાઈ તેમની પાસેથી ઉઠ્યા ત્યારે મનમોહનદાસ ખોટ્યા : “ મારી સાથે કમિશનમાં દિનકરરાય બેસવાના છે, તેમને પણ તમે મળજો ખરા. કાને વાત નાંખી હોય તો ઠીક. ”

દિનકરરાય એક જીવાન નામર હતો અને તાજો એલ. એલ. ખી. થયેલો હતો. સરન્યાયાધીશ જેવી જવાબદારીની નોકરી ઉપર તેને મૂકી શકાય નહિ એમ ક્ષેમનગરના ધણા પ્રજાજનોનું માનવું હતું, પરંતુ દિનકરરાય એ માજી મહારાજના માજી દીવાનનો દીકરો હતો અને તેને રાજ્યમાં કોઈ સારી નોકરી આપ્યા વિના મહારાજનો છૂટકો નહોતો, એટલે તેને આ મોટી પદવી મળી હતી; તેના ભાગ્ય-યોગે એટલું સારું હતું કે તેનો શિરસ્તેદાર અનુભવી અને વૃદ્ધ હતો એટલે કામકાજમાં તેને પડતી ગૂંચવણ તે ટાળી શકતો અને ચુકાદો લખતી વખતે પણ સરન્યાયાધીશને મદદગાર બનતો ! દિનકરરાય જેવા છોકરાને રમાડી લેવો એ તો વાઘજીભાઈના ડાખા હાથનું કામ હતું, કારણકે તેના પિતા અને વાઘજીભાઈ વચ્ચે સારો મેળ હતો અને દિનકરરાય નાનો હતો ત્યારે વાઘજીભાઈના ખોળામાં રમ્યો હતો ! એવા સ્નેહ-સંબંધોને ઉપયોગ ક્ષેમનગરની ન્યાયની અદાલતમાં ન કરી શકાય, તો તે કાઠિયાવાડનું દેશી રાજ્ય શાનું ?

“ આવો, આવો વાઘજી કાકા ! ” દિનકરે શાસ્ત્રીજીને જોતાં જ તેમને સત્કાર્યા.

“ હા ભાઈ, મળમાં છો ને ? આ કૃષ્ણલાલ શેઠ તમને મળવા આવ્યા છે. ”

“ પધારો શેઠ ! આપ તો મુંબઈ રહો છો ખરું ? ”

“ જી હા. આપ મને બરાબર ન ઓળખો પણ આપના પિતાજીને અને મારે સારો સંબંધ હતો. ”

“ એમ તો હશે; કહો, મારા સરખું કાંઈ કામકાજ ? ”

વાઘજીભાઈએ બધી વાત કહી અને શું કરવાનું છે તે પણ

સ્પષ્ટતાથી કહ્યું. વળી તેમણે ઊમેર્યું : “ વાત એમ છે કે મનમોહન-દાસ હૈયાદુઃખી છે અને તમારે હાથે જશરેખા છે; એટલે મનમોહન-દાસે અમને વચન આપ્યું છે તોપણ તેમના ઉપર અમે બહુ આધાર રાખતા નથી. તમારા ઉપર જ બધો આધાર છે. ”

“ ઓહો ! એમાં શી મોટી વાત છે ? કાંઈ ચિંતા ન કરશો. મનમોહનદાસને તો હું મારા હાથમાં રમીડી લઈશ. ”

“ તમારી શી વાત ! ” કૂલણુ જીવાનને વધારે કુલાવવા વાઘજીભાઈએ વાણીની વૃષ્ટિ કરવા માંડી : “ આપણા કાઠિયાવાડમાં મુત્સદીપણું તો નામરોના જ આપનું છે; અને તમે કેના દીકરા ? જેમણે મહુર્મ મહારાજનું દીવાનપદ વીસ વરસ જાળવી રાખ્યું તે નામર મુત્સદીના તમે સુપુત્ર અને મારા ખોળામાં ખેલેલા : તમે તો અણુસારામાં બધું સમજી જાવ. ”

દિનકરરાયને તાન ચઢ્યું અને પોતાનાં પરાક્રમેની કાંઈ કાંઈ વાતો કહીને વાઘજીભાઈની ખૂબ પ્રશંસા મેળવી લીધી. પછી તેણે ચાહ મંગાવ્યો અને બેઠ મહેમાનોની ખાતર બરદાસ્ત કરી. તેઓ ઉઠ્યા ત્યારે દિનકરરાયે શેઠને નિશ્ચિંત કરતાં કહ્યું : “ તમે જરાએ ચિંતા ન કરશો. હું હોઉં ત્યાં બીજું કશું બનવાનું જ નહિ. ”

એ પ્રમાણે કૂળણુલાલ શેઠ પડદા પાછળનો ચક્રવ્યૂહ રચીને ઘેર આવ્યા, ત્યારે તેમને લાગ્યું કે પોતે પોતાનો દાવ પાર પાડવાને પાકે પાયે ઠામ લીધું છે. એટલામાં તેમને દીવાનની હીરાની કુડા-જોડી સાંભરી : “ હા, મુંબઈ પત્ર લખીને મંગાવી લઉં. નહિતો કદાચ ધારી બાજી આડી ઊતરી જશે. ”

અને શેઠ પત્ર લખવા બેઠા.

૪૧

ન્યાયદેવીને આંગણે તરફડતું સત્ય

છેવટે એ દિવસ ઉગ્યો કે જે દિવસે વિભાના પોતાના જ મુખથી પોતાની સાથે ચંદ્રવદનના થએલા લગ્નને સત્યની મહોર વાગવાની હતી. વિભા જાણતી નહોતી કે પોતાના પિતાએ પડદાની પાછળ કેવો ચક્રવ્યૂહ રચ્યો છે; છતાં તે પિતાના સ્વભાવને પિછાણતી હતી એટલે માનતી હતી કે તે આડાં-અવળાં લાકડાં લડાવ્યા વિના કેવળ શાન્ત તો નહિ જ બેસી રહ્યા હોય. પરંતુ તેની વિભાને કશી શીકર નહોતી. શીકર શામાટે હોય ? પોતે કોઈનાથી જીવવાની નહોતી. કોઈના પ્રતાપથી અંજવાની નહોતી. કોઈની સમજવણી માન્ય રાખવાની નહોતી. જે મંગળ રાત્રિએ અગ્નિદેવીની સમક્ષ તેણે ચંદ્રવદનને પોતાનો કહી તેનો હાથ પકડ્યો હતો, તે રાત્રિને તે સ્વપ્નમાં પણ ભૂલે તેમ નહોતું. તે સમયની તેની પ્રતિજ્ઞા મેરુ ચળે તોપણ ચળવાની નહોતી. તેણે ચંદ્રવદનને આપેલી હિંમત અને પોતાની અડગતાનું આપેલું વચન તે જીવને જોખમે પણ તોડવાની નહોતી. પછી કાવતરાંખોરોની આજીનો ભય શો ? સત્ય સૂર્યની પેઠે અમે તેવાં ગાઢ વાદળાંઓના ઘેરાની અંદરથી પણ પ્રકાશી ઉઠ્યા વિના રહેતું નથી. અને જ્યારે એ સત્ય કહેવું પણ પોતાના જ હાથમાં હતું અને પોતે નિશ્ચલ હતી, ત્યારે કોની મગદૂર હતી કે એ સત્યને ક્ષણભર પણ આવરી શકે ? વિભાને અદાલતનું કહેણ મળી ચૂક્યું હતું, એટલે પૂરી હિંમત અને સંપૂર્ણ આત્મવિશ્વાસ સાથે તે ક્ષેત્રનગરની હજુર કોર્ટમાં જઈને બિભી. વીજળીઆઈ તેની સાથે હતાં, પણ કૃષ્ણલાલ શેઠની સૂચના માનીને વીજળીઆઈએ વિભાને એક પણ શબ્દ સલાહરૂપે કહેવાની હિંમત ધરી નહોતી.

અદાલતમાં વિભાએ ચોમેર નજર ફેરવીને જોઈ લીધું. ચંદ્રવદન પોતાના વકીલ સાથે આવી ચૂક્યો હતો અને તે પૂરા ઉત્સા-

કામ હતા. ક્ષણભર બેઠાં નેત્રા મળ્યાં અને પરસ્પર પ્રતીતિની લેવડદેવડ થઈ ચૂકી, જે અદાલતમાં એકત્ર થયેલાં કાષ્ઠ પશુ ચર્મ-ચક્ષુધારીઓને ગમ્ય થઈ શકે એમ નહોતું. સામી બાજુએ કૃષ્ણલાલ શેઠ અને તેમનો વકીલ જે પુરશીઓ પર બેઠા હતા. વકીલ નવતર હતો. વિભાએ ધાર્યું હતું કે પિતાના મિત્ર ધનશ્યામદાસ જ આવશે પણ તે આવ્યા નહોતા. સામે રાજ્યના જે ન્યાયાધીશો બેઠા હતા, જેમાંના એક “ જ્યુડિશ્યલ એટોર્ની ” મનમોહનદાસ અને બીજા સરન્યાયાધીશ દિનકરરાય હતા. ન્યાયાધીશોનાં ટેબલો પર ફેટલાક કાગળો પડ્યા હતા અને બીજા ફેટલાક બેઠે ન્યાયાધીશોના હાથમાં હતા, ને તેઓ તે ધ્યાનપૂર્વક વાંચતા હતા.

વિભાને પુરશી આપવામાં આવી અને તે બેઠી. કામ શરુ થયું. દિનકરરાયે કામ હાથમાં લઈ શરુઆત કરી. મનમોહનદાસને પોતાના ઉંચા ઓઢાનું અભિમાન નહોતું અને કમિશનમાં તો બેઠે સમાન અધિકારવાળા હતા, એટલે એમાંથી હરકાઈ એક જણ કામ ચલાવે અને તે બરાબર ધોરણુસર ચાલતું હોય, ત્યાંસુધી મનમોહનદાસને વચ્ચે બોલવાની કાંઈ જરૂર જણાય નહિ એ સ્વાભાવિક હતું.

અને ખરી રીતે તો બેઠે પક્ષના વકીલોનો પણ કાંઈ ખાસ ઉપયોગ નહોતો, કારણકે બેઠેને કમિશનના કામકાજ ઉપર પોતા-પોતાના અસીબો તરફથી માત્ર દેખરેખ જ રાખવાની હતી. તેમને વિભાની જુગાની લેવાનો કે ઉલટ તપાસ કરવાનો અધિકાર નહોતો.

દિનકરરાયે મુંબઈની અદાલતનો ઓર્ડર કોર્ટમાં વાંચી સંભળાવ્યો, અને પછી વિભાવરીની જુગાની લેવાની તથા લખવાની શરુઆત પણ તેમણે જ કરી:

“ મારું નામ વિભાવરી, પિતાનું નામ કૃષ્ણલાલ, ઉંમર ૧૮ વર્ષ, ધંધો અભ્યાસનો, ધર્મે જૈન; પ્રતિજ્ઞા ઉપર હું જુગાની આપું છું. ”

દિનકરરાય—વિભાવરી બહેન ! મુંબઈની ન્યાયની અદાલતમાં

એક ચંદ્રવદન નામના શખ્સે તમારા પિતાજી સામે એવી મતલબનો દાવો નોંધાવ્યો છે કે વાદીનું પ્રતિવાદીની પુત્રી વિભાવરી સાથે હિંદુ કાયદા મુજબ લગ્ન થયું છે માટે પ્રતિવાદીની પુત્રીનો કબજો લગ્નના હક્ક પૂરા કરવા માટે વાદીને આપાવવો. આ કેસમાં કમિશનથી તમારી જુથાની બેવાનું હર્યું હોવાથી અમે બેઠે ન્યાયાધીશ તમારી જુથાની બેવાના છીએ, અને મુંબઈની અદાલત ને કાંઈ નક્કી કરવા માંગે છે, તેને લગતા અમે તમને ને સવાલો પૂછીએ તેના તમારે સાચા જવાબો આપવાના છે; મારું કહેવું તમને સમજ્યાંને?

વિભા—જી હા.

દિનકર—તમે અને તમારા પિતાજી મુંબઈમાં રહેતાં હતાં ?

વિભા—જી હા.

દિનકર—તમને અહીં આવ્યાને કેટલો સમય થયો ?

વિભા—આશરે દોઢેક માસ.

દિનકર—તે પહેલાં તમે મુંબઈની બહાર ક્યાંય ગયાં નહોતાં ?

વિભા—છેલ્લા એક વર્ષમાં તો નહિ જ.

દિનકર—તમારું વેવીશાળ એક શ્યામલાલ સાથે થયું હતું ?

વિભા—જી હા.

દિનકર—શ્યામલાલ અને તમે એક જ ન્યાતનાં છો ?

વિભા—જી હા.

દિનકર—એ વેવીશાળ તમારા પિતાજીએ ન્યાતના રીવાજોને અનુસરીને કરેલું ?

વિભા—જી હા.

દિનકર—પછી શ્યામલાલ વેરે તમારું લગ્ન થયેલું ?

વિભા—ના, પણ ચં.....

દિનકરરાયે રુઆબભરી રીતે કહ્યું: “ વિભાવરી બહેન ! ન્યાયની અદાલતનો નિયમ છે કે તમને ને સવાલ પૂછવામાં આવે તે જ સવાલનો તમારે જવાબ આપવો. ”

વિભા—વારુ સાહેબ.

દિનકર—મબારાશો નહિ. મુઝમ્મની અદાલતને જે વીમતોની જરૂર છે, તેને લગતા બધા પ્રશ્નો તમને પૂછીને અમે નોંધ્યા વિના રહેવાનો નથી. હવે હું પૂછું છું કે તમે જૈન ધર્મ પાળો છો પણ તમારી ન્યાતમાં લગ્નનો વિધિ બ્રાહ્મણ ધર્મ મુજબ થાય છે ?

વિભા—જી હા.

દિનકર—એ લગ્નવિધિમાં વડીલો કન્યાદાન આપવાનો વિધિ કરે છે ?

વિભા—હશે, એ કાંઈ મને ખબર નથી.

દિનકર—તમારા પિતાએ કોઈ વખત તમારા કન્યાદાનનો વિધિ કરેલો ?

વિભા—જી ના. પણ હું.....

દિનકર—ફરીથી મારે તમને કહેવું પડે છે કે કોર્ટ જે પૂછે તેનો જ જવાબ આપો. તમારે કશું વધારે કહેવાની જરૂર નથી.

ચંદ્રવદનનો વકીલ ઉઠ્યો અને બોલ્યો: “ નામદાર કોર્ટને મારી અરજ છે કે સાક્ષીને કેટલાક સવાલો જરૂર પૂછવા અને નહિતો તેવા સવાલો મને પૂછવા દેવાની રજા આપવી. ”

તુરતજ કૃષ્ણલાલ શેઠના વકીલે વાંધો ઉઠાવ્યો: “ મારા વિદ્વાન મિત્ર કહે છે તેમ બની શકે જ નહિ. વાદીના કે પ્રતિવાદીના વકીલોને સાક્ષીને પ્રશ્નો પૂછવાનો અધિકાર નથી. ”

ન્યાયાધીશ મનમોહનદાસ વચ્ચે બોલ્યા: “ બેઉ વકીલોને કોર્ટને અરજ કરવાનો અધિકાર છે, પરંતુ મુદ્દાઓને અનુસરીને સાક્ષીને સવાલો પૂછવા માટે કોર્ટ રજા આપવા ઇચ્છતી નથી. ”

ચંદ્રવદનના વકીલે કહ્યું: “ તો નામદાર કોર્ટને મારી અરજ છે કે સાક્ષીને તેના વાદી સાથે થએલા લગ્ન વિશે સીધો સવાલ પૂછવો અને સાક્ષીને પોતાનું બયાન રજુ કરવાની પરવાનગી આપવી. ”

દિનકરરાય મનમોહનદાસ ઉપર ચીઠાયો. “ એ બલા બાઇએ

વળી વાદીના વકીલને અરજ કરવાની ક્યાં પરવાનગી આપી” એમ તે પોતાના મનમાં બોલ્યો. તેણે મનમોહનદાસને ધીરેથી કહ્યું: “મિસ્તર મનમોહનદાસ! મને લાગે છે કે કોર્ટના સવાલોથી જ ને કમિશનનો હેતુ પાર પડે છે, તો સાક્ષીના અયાનની કશી જરૂર નથી.”

મનમોહનદાસે જવાબ આપ્યો: “તો ભલે, પણ સાક્ષીને લગ્ન સંબંધી પ્રશ્ન પૂછ્યા વિના તો નહિ ચાલે, મી. દિનકરરાય!”

અને બેઠેની ધીમી વાતચીત આગળ લંબાઈ.

“પણ સાક્ષી કહે છે, તેના પિતાએ તેનું લગ્ન કરી આપ્યું નથી, પછી તેને સીધો પ્રશ્ન પૂછવાની જરૂર જ ક્યાં રહે છે?”

મનમોહનદાસ મનમાં અધું સમજતો હતો કે દિનકરરાય કેવી આજી બેલે છે. તેને દિલમાં અકળામણ થતી હતી. દીવાનની સૂચના હતી, વાધજીભાઈની ભલામણ હતી અને અહુ ચકચાર ન ચલાવતાં જલ્દી આટોપી દેવાનો અધી આગ્રહ હતો. તેણે કહ્યું: “તો તમને ઠીક લાગે તેમ કરો, પણ બ્રિટિશ કોર્ટમાં આપણી નાલાસી થાય અને જુગ્યાની ખરાબર લેવાઈ નથી એમ કહેવાય તેથી ચેતતા રહેવાનું છે હોં!”

દિનકરરાયે ક્ષણભર વિચાર કર્યો અને કહ્યું: “ત્યારે તમારો આગ્રહ હોય તો તેને લગ્ન આપતનો એકાદ વધુ સવાલ પૂછી બેઠું.”

“પૂછો તો સારું.”

દિનકરાયે પ્રશ્ન પૂછ્યો: “વિભાબહેન! વાદી માને છે તેવા તમારા કોઈ લગ્નની લગ્નપત્રિકા લખાયેલી તમે રજુ કરી શકશો?”

વિભા—જી ના, એવી લખેલી લગ્નપત્રિકા નથી, પરંતુ...

દિનકર—અસ, મારા સવાલની બહાર તમારે કશું બોલવાનું નથી.

વિભા બોલી: “પણ સાહેબ, તમારા સવાલો અધૂરા અને આડે રસ્તે દોરવનારા છે અને તેટલા માટે મારે બેઠેલી સ્પષ્ટતા કરવી છે.”

દિનકર આંખ ફેરવીને બોલ્યો: “જરા વિનયથી બોલો, કોર્ટનું અપમાન ન કરો. કયા મુદ્દા પરની તમારી જુબાની માટે કમિશન નીકળ્યું છે તે અમે વધારે સારી રીતે જાણીએ છીએ; તમારી પાસે અમારા કાયદાના જ્ઞાનની પરીક્ષા કરાવવા અમે નથી બેઠા.”

“પણ કાયદો કાંઈ સત્યને છુપાવવા માટે વપરાતો નથી, તે બહાર લાવવા માટે છે, તેટલા માટે મારું બયાન નોંધવાની હું કોર્ટને વિનંતિ કરું છું.”

ચન્દ્રવદનનો વકીલ બોલ્યો: “મારી પણ એ જ માંગણી છે સાહેબ! મુદ્દા એ છે કે સાક્ષીનું લગ્ન વાદી સાથે થયું છે કે નહિ તેની માહિતી સાક્ષી પાસેથી કઢાવવી.”

દિનકરરાયે કહ્યું: “તેવી માહિતી સાક્ષીની જુબાનીમાંથી કોર્ટ નોંધી લીધી છે; અને કમિશનના મુદ્દાની બહાર જઈ પિષ્ટપે-પણુ કરવાની અમને જરૂર લાગતી નથી.”

વિભા જોરથી બોલી: “પિષ્ટપેપણુ નહિ, પણ સત્ય હકીકત જ તફન દબાઈ જાય એવા તેમાં પ્રશ્નો હતા, અને મુદ્દાની વાત તમે મને પૂછી નથી એટલે હું જવાબ આપી શકી નથી, સાહેબ!”

દિનકરરાયે મ્હોં ફેરવીને ખુરશી પરથી ઉઠી જતાં કહ્યું: “કમિશનનું કામ પૂરું થયું છે. વધુ તપાસની જરૂર નથી.”

વિભાએ પોકાર કર્યો: “એમ કેમ બને સાહેબ? મારે કહેવાની ખરી વાત તો રહી ગઈ છે. તમે નોંધી લ્યો કે હું મારી રાજીખુશીથી ચન્દ્રવદનને પરણી છું, તેની સાથે રહી છું, તેની સાથે મેં ફોટો પડાવ્યો છે, તે મારા પતિ છે, હું તેમની પત્ની છું.....”

પણુ એ સાંભળે કાણુ? બેઉ ન્યાયાધીશો ક્યારનાય ઉઠીને એબ્બરમાં ચાલ્યા ગયા હતા!

“આ જુબાની! આ ન્યાયની અદાલત! આ સત્યને શોધી કાઢવા માટેની રીતભાત!” વિભા પોકારી રહી.

ચન્દ્રવદન તફન ફિસ્કો પડી ગયો. તેના વકીલનું મ્હોં ધડી

મયું. કૃષ્ણલાલ શેઠ બળાતકારે દાબી રાખેલી આનંદરેખાઓ મુખ પર ન ફરકવા દેતાં ખુરશીમાંથી ઉઠી બહાર નીકળ્યા. વિભાએ પિતા તરફ કરડાકાથી જોયું. તેને એ રાક્ષસરૂપે દેખાયા, રાક્ષસને પુત્રી ચંડિકારૂપ ભાસી !

છેવટે દાબી રાખેલા આવેગે વિભાની આંખોમાંથી અશ્રુની ગંગા વહાવી, કપાળ પરથી પ્રસ્વેદની યમુના વહાવી ! એ ગંગા અને યમુનાની ધારાઓ વદનમંડળના ખાડા-ટેકરા પર થઇને વહેતી હૃદયસમુદ્રપર રેડાઇ રહી.

ન્યાયદેવીને આંગણે સત્ય તરફડીને ટાંટિયા ઘસવા લાગ્યું, પણ ન્યાયપીઠના રક્ષકોને એ જોવાનું નહોતું ! તેમને મન સત્ય અને ન્યાય કરતાંય લાગવગ વધારે મૂલ્યવતી હતી ! કોણ કહે છે કે પ્રભુએ કેટલાંક મનુષ્યોનાં કાળજાંમાં રાક્ષસનાં હૃદયો નથી મૂક્યાં ?

અને વિભા તથા ચન્દ્રવદનના દિલનો તે સમયનો તરફડાટ ? આ કલમમાં તે વર્ણવવાની શક્તિ નથી.

વીજળીખાઇએ વિભાનું કાંડું પકડ્યું અને તેને કોર્ટની બહાર ખેંચવા માંડી. તેણે આંચકો મારીને કાંડું છોડાવી નાંખ્યું અને ચન્દ્રવદનને સંજોધીને તે બોલી : “ ચન્દ્રવદન ! હવે તું જા, મારી આશા છોડી દેજે ! ”

“ હું આશા છોડું ! એ કેમ અને ? ”

“ તેમ કર્યા વિના તારો છૂટકો નથી, કારણકે મારા મૃત્યુની ખબર સાંભળવાને જ હવે તારે તૈયાર રહેવાનું છે.”

“ હે ! ” અને ચન્દ્રવદન એક કારમા આંચકાથી શિથિલ-ગાત્ર બની ગયો. તેના વકીલનો ખભો તેણે પકડ્યો, પરન્તુ તેનો દેહ હાથમાં ન રહ્યો અને તે પછડાયો.

એકદમ બિહારી કુંદ્રાડા નાંખતો આવ્યો અને તેણે વિભાનો હાથ પકડી, તેને ખેંચી, ઉપાડી, મોટરમાં નાંખી.

એ અજાણ્યા ગામની અદાલતમાં બેભાન બનીને પડેલા ચન્દ્રવદનના મ્હોં પર પાણી છાંટવા માટે કોર્ટનો ફરાસ હતો અને પવન નાંખવા માટે તેનો પોતાનો જ વકીલ હતો.

૪૨

જન્મભૂમિનો ‘જ’કારો

આખું ક્ષેત્રનગર ચક્રચારને ચક્રકોળે ચડયું હતું. અદાલતમાં ન્યારે વિભાની જુબાની લેવામાં આવી ત્યારે કેસ સાથે સંબંધ રાખનારાઓ સિવાય બીજા કોઇને અદાલતમાં દાખલ કરવામાં આવ્યા નહોતા, છતાં અદાલતમાં બનેલો પ્રકાર વાયુએ ગ્રહણ કરીને આખા નગરમાં એક ધડીમાં પ્રસારી દીધો હતો.

અજાણ્યા નગરમાં, કોર્ટની પણ ઓળખાણ કે આશ્રય વિના, અનુકૂળ વાતાવરણથી નીપજતા ઉત્સાહની ઉમ્માથી વિહીન ચન્દ્રવદન ક્ષેત્રનગરના એક ધનવાન ગૃહસ્થની પુત્રી ઉપર પોતાનો પતિ તરીકેનો દાવો સિદ્ધ કરવા આવ્યો હતો. પહેલાં તો લોકોને તેથી બહુ આશ્ચર્ય થયું. કોર્ટ તેને ઠગારો માનવા લાગ્યા, કોર્ટ વિભા તેના હાથમાં ફસાઈ ગઈ હશે એવી કલ્પના કરવા લાગ્યા, પરંતુ અદાલતનો અધો પ્રકાર જાણ્યા પછી લોકોની સહાનુભૂતિ વિભા અને ચન્દ્રવદન પ્રતિ આકર્ષાઈ.

ફિક્કા વદનવાળો, ઉત્સાહહીન અને હતાશ થયેલા લડવૈયાના નેવો ચન્દ્રવદન ન્યારે પોતાના વકીલ સાથે એક ઘોડાના ટાંગામાં બેસી ક્ષેત્રનગરની બજારમાં થઈને રોશન પર ચાલ્યો ત્યારે અનેક સહાનુભૂતિભરી આંખો અને આંગળીઓ તેની પ્રતિ ખેંચાવા લાગી. “ગરીબ બિચારો!” એ સર્વસામાન્ય દિલસોજ ઉદ્ગાર અનેક મુખમાંથી સરી પડ્યો.

રેશન પર આવીને વકીલે કોફી મંગાવી ચન્દ્રવદનને પાછા વકીલ પચાસેક વર્ષની વયનો ઠરેલ સ્વભાવનો માણસ હતો. તે ચન્દ્રવદનની માનસિક સ્થિતિ સમજી ગયો હતો. ચન્દ્રવદનને માનમાં આણુતાં જે શ્રમ પડ્યો હતો, તેથી તેને બચ પણ લાગ્યો હતો કે કદાચ એ આઘાતથી જ ચન્દ્રવદનનું નિર્જાળ બની ગયેલું હૃદય બંધ પડી જશે, તો શું થશે? આ કારણથી તેને પોતાની સાથે મુંબઈ લઈ જતાં પણ વકીલને ડર લાગ્યો.

ચન્દ્રવદનને કોફી પાછને વકીલે કહ્યું: “ ચન્દ્રવદનભાઈ ! તમે બહુ નિરાશ થઈ ગયા છો તે હું સમજું છું, પણ તેમાં મારો કશો ઉપાય નહોતો. આ દેશી રાજ્યના ન્યાયના અમલદારો પણ કેવા પ્રકારના હોય છે તે તમે સમજી ચૂક્યા હશે.”

“ આપને હું કશો દોષ દેતો નથી. આપનાથી બનતું કર્યું, પણ જ્યાં ધનવાનોની રહેમાં તણાઈ જવાનો દેશી રાજ્યોના અમલદારોનો સ્વભાવ જ રહ્યો ત્યાં તમે શું કરો ? હું શું કરું ? બિચારી વિભા પણ શું કરે ? તેનો આર્તનાદ સાંભળીને અદાલતની દિવાલોના પથ્થર ધ્રુજતા હતા, પણ પથ્થરનાં કાળજાંવાળા મનુષ્યો તો સ્વસ્થ જ હતા ! ”

“ હવે એ પ્રસંગ સંભારો નહિ, તમારા દિલને આઘાત નહિ. ”

“ હવે મુંબઈના કેસનું શું થવાનું ? ”

“ કમિશનનો રિપોર્ટ જશે, તે રિપોર્ટ કેવો છે તે જોયા પછી ખબર પડે. પછી આપણે વાંધો ઉઠાવીશું કે મુદ્દાના પ્રશ્ન ઉપર કમિશનરોએ પૂરતી જુગ્યાની લીધી નથી, માટે ફરીથી કમિશનથી જુગ્યાની લેવી જોઈએ. ”

“ પણ એવા વાંધાનું ઇષ્ટ પરિણામ આવશે ખરું ? ”

“ એ તો આપના સોલીસિટરોને લાગે તે ખરું. હું તો ધારું છું કે મુંબઈની કોર્ટ એ મુદ્દા પર બરાબર લક્ષ આપશે નહિ; કારણકે અહીંથી જે રિપોર્ટ જશે તે જ એવો જશે કે જેથી કોર્ટને ફરીથી કમિશન કાઢવાની જરૂર નહિ રહે. અહીંના હરામખોર કમિ-

શનરોએ મારો વાંધો પણ નોંધ્યો નથી, નહિતો એ વાંધો પર હું મુંબઈમાં સારી પેઠે લડી શકતં. ”

“ હવે ખચર પડે છે કે અહીં કૃષ્ણલાલ શેઠે અગાઉથી બધું રાંધી રાખ્યું હોવું જોઈએ, અને અમારા કાઠિયાવાડના દેશી રાજ્યમાં જે ન બને તે એાછું. વારુ, હવે તમે મને શી સલાહ આપો છો ? ”

“ હવે બે-ત્રણ મહિના સુધી તો મુંબઈની કોર્ટમાં મુદત પડવાની નથી અને ત્યાં તમારી જરૂર પણ હમણું નથી, એટલે મારી સલાહ છે કે તમે આ કેસની ચિંતામાં ખૂબ સુકાષ ગયા છો, માટે દેશમાં રહીને કાંઈક તબિયત સુધારો. ”

“ તબિયત સુધારું ? ” ચંદ્રવદન ફિક્કું હસ્યો : “ હવા, પાણી અને ખોરાકથી તબિયત સુધરે એમ તમે માનો છો ? ”

“ જરૂર, પણ જરા દવા લેતા રહેવું જોઈએ. ”

ચંદ્રવદન ફરીથી હસ્યો : “ સાહેબ ! મારી તબિયત હવે સુધરવાની નથી. મારો ખોરાક માનસિક છે, એ ખોરાક મારા બાણીમાંથી ઝૂંટવી લેવામાં આવ્યો છે; હવે તો હું બૂખે જ મરી જવાનો. ”

“ એ માત્ર બ્રમણ છે. હું કહું છું કે તમે તમારા પિતાજી પાસે જઈને રહો, ખુદલી હવામાં ફરો અને જરા ઘી-દૂધનું જોર રાખો, એટલે તમારા મેહોં પર જે પીળાશ છે તે અદશ્ય થઈ જશે અને રતાશ ચડી આવશે. તબિયત સુધરે એટલે મુંબઈ આવજો; કેસની સુનાવણી નીકળશે, તોપણ શરૂઆતમાં કાંઈ તમારી જરૂર પડવાની નથી. વકીલોની તકરાર ચાલશે અને પછી કેસના માત્ર મુદ્દા નીકળશે, તે વખતે તમારી જરૂર પડશે એટલે તમારા સોલી-સીટરો તમને ખચર આપશે. ”

ચંદ્રવદન વિચારમાં પડ્યો. મુંબઈમાં હમણું પોતાને ગમશે નહિ, તો વતનમાં પણ કેવી રીતે ગમવાનું હતું ? અને નબળું પડેલું મન શું નબળા શરીરને સુધરવા દે છે ખરું ?

વિભા તેની માનસ મૂર્તિ હતી. પ્રતિક્ષણે તે તેના અંતઃશક્તિ સમીપે જ આવીને ઊભી રહેતી. તેના દેહની દિવ્યતા ચંદ્રવદનને આજતી. તેની માનસિક દિવ્યતા ચંદ્રવદનની ભક્તિને સ્ફુરાવતી. એ દેવીને-એ મનોમૂર્તિને હમેશાં પોતાની દૃષ્ટિ સમીપે રાખવાને તેણે કેટલાં વલખાં માર્યા હતાં ! પરંતુ જગતના રાક્ષસોએ તેને એ દેવીથી દૂર ને દૂર રાખવાનું જ કાવતરું રચ્યું હતું. ન્યાયદેવીએ પણ રાક્ષસોનો સાથ કર્યો હતો, અને તેથી તેની બધી આશાઓ ઉપર પાણી ફરી વળ્યું હતું. કઈ આશાના અવલંબન ઉપર હવે જીવન ચલાવવું એ જ તેને સૂઝતું નહોતું. તેની નૈસર્ગિક જિજ્ઞાસા પણ પ્રતિક્ષણે પીગળીને વહી જતી તેના જોવામાં આવતી હતી.

તેણે કહ્યું : “ વતનમાં જવાની શી જરૂર છે વકીલ સાહેબ ? હું આખું કે કુમસ જમને થોડા દિવસ ગાળું તો ? ”

“ ત્યાં તમારે એકલા રહેવું પડે, પણ વતનમાં વડીલો હોય, સગાંઓ હોય એટલે જરા મનને ગોઠે અને દિવસ સહેલાઈથી વીતે.”

“ ત્યારે તમારી સલાહ એવી છે કે હું થોડા દિવસ વતનમાં ગાળીને પછી મુંબઈ આવું ? ”

“ હા, બરાબર.”

“ ઠીક, તો આપ મુંબઈ પધારો, હું મારે ગામ જઈ છું.” એમ કહી ચંદ્રવદને વકીલના હાથમાં તેમના બાડાના પૈસા મૂક્યા. શી તો અગાઉથી આપેલી જ હતી.

*

*

*

બેંગ અને બિછાનું મજૂર પાસે ઉપડાવીને ચંદ્રવદન બ્યારે ધરને પગથિયે ચડ્યો ત્યારે તેની માતા ઓસરીમાં બેઠી હતી, તે તેને જોઈ રહી. પુત્રને ઓળખ્યો, તે આશ્ચર્ય પામી અને બોલી : “ એકાએક ક્યાંથી આવ્યો ? ”

“ ક્ષેમનગરથી આવું છું.”

“ હાં, હાં, કોરટમાં લડવા આવ્યા હશે, ખરું ને ? ”

“હા.”

“સસરાએ પાઘડી બંધાવી ?” એ વેણુમાંથી નીતરતી કડુતાને ચંદ્રવદન મૂગે મ્હોંએ ગળી ગયો.

ઓતમચંદ શેઠને કાઠએ ખગરમાં ખચ્ચર આપી કે ‘તમારો ચંદ્રવદન રોશન પર ઊતરીને ઘેર ગયો છે,’ એટલે તુરત શેઠ ઘેર દોડતા આવ્યા અને પગથીએ ચડતાં જ બોલ્યા: “કેમ બાઇસાહેબ ! તમારાં પગલાં વળી ગરીબ આપને ઘેર ક્યાંથી થયાં ?”

“ક્ષેમનગર આવ્યો હતો એટલે મનમાં એમ થયું કે અહીં થઈને પછી મુંબઈ જઈ.”

“પણ અહીં તમે રહેશો ક્યાં ?”

ચંદ્રવદન ચમકીને જોઈ રહ્યો.

“રહેવું હોય તો ઘર જુદું બાડે લઈને રહો, મારે ત્યાં નહિ. ખચ્ચર છે ને, તમારાં કરતુકાએ મને હેરાન-હેરાન કરી નાંખ્યો છે.”

“મને કશી ખચ્ચર નથી.”

“ક્યાંથી હોય ? તમારે ને આપને હવે ક્યાં કશી સગાઈ રહી છે કે તમે આપની ખચ્ચર રાખો ? ન્યાતે મને ચોખ્ખું સંભળાવી દીધું છે કે ચંદ્રવદનને તમે ઘરમાં ધાંલશો તો તમને ન્યાત બહાર મૂકીશું. હવે તમારા જેવા દીકરા પાક્યા, તેથી શું મારે ન્યાતબહાર થવું ?”

“હું તેમ નથી કહેતો પિતાજી, તમે ખુશીથી ન્યાતમાં રહો, પણ ન્યાતે તમને એવું કહ્યું તેનું કારણ શું ?”

ઓતમચંદ શેઠનો ગુસ્સો તેમના મગજની પાળ તોડીને બહાર વહેવા લાગ્યો: “અક્કરમી ! તારાં કરમ તું નથી જાણતો ? તારાં સગપણ છોડતાં મારો તો નાકમાંથી દમ નીકળી ગયો; ન્યાતે સગપણ મૂકવા બદલ પાંચસો રૂપિયા દંડ લીધા અને ઉપરથી તને એકલાને ન્યાત બહાર મૂક્યો, નહિતો આખું કુટુંબ ન્યાત બહાર મૂકવાનું હતું.”

વાત સાચી હતી. ચંદ્રવદનનું સગપણ કરતી વખતે ઐન્યુએટ દીકરાના બદલામાં ઓતમચંદ શેઠે રૂ. ૫૦૦ ઠન્યાના આપ પાસેથી ખાનગી પડાવ્યા હતા, અને સગપણ છોડવાને વખતે એ ૫૦૦ રૂ. પાછા આપવા પડ્યા હતા; તે ઉપરાંત ન્યાતને દંડ પણ આપવો પડ્યો હતો. એ દંડ શેઠને બહુ સાલતો હતો. એ દંડે જ ચંદ્રવદનને ખૂબ અળખામણો કર્યો હતો. પુત્રને પરણાવવા માટે વરધોડો કાઢવા, ન્યાત જમાડવા કે લ્હાણું કરવા શેઠ ખુશીથી હળ્લર-પંદરસો ખર્ચવાનો ઉત્સાહ ધરાવતા હતા, પરંતુ ન્યાતને દંડ ભરતાં તેમને સગો પુત્ર દુશ્મન જેવો-દવલો લાગ્યો હતો.

પાંચસો રૂપિયા ઉપર વિલાપ કરતા પિતાને સંતોષવા ચંદ્રવદને ગજવામાંથી પાકીટ કાઢ્યું, અને તેમાંથી સો-સો રૂપિયાની પાંચ નોટો કાઢી તે પિતાને ચરણે ધરી. ઓતમચંદ શેઠે ચડપ તે ઉપાડી, ગણી, ઘડી વાળીને, ચમકતી પણ હસતી આંખે ગજવામાં મૂકી.

એકાદ ઘડી મૌનમાં વીતી ગઈ.

પિતાએ જરા નરમાશથી પૂછ્યું: “ તારે, અહીં કેટલાક દિવસ રહેવું છે? શા કામે આવ્યો છું? ”

“ પાંચ-પંદર દિવસ આરામ માટે આવ્યો છું, બીજું કશું ખાસ કામ નથી. ”

“ પણ મને મૂંઝવણ થાય છે કે તને રાખવો કેવી રીતે? ન્યાતે તને ન્યાત બહાર મૂક્યો છે, મારાથી તને ઘરમાં રખાય નહિ કે ખવડાવાય નહિ. ”

“ તો હું અત્યારે જ પાછો ચાલ્યો જઈશ. તમને જરાએ દુઃખ થાય એવી મારી ઇચ્છા નથી. ”

ન્યાત પિતા-પુત્રનો સંબંધ બાહ્યતઃ તોડાવી શકે એ તો કીક, પરંતુ ચંદ્રવદને જોયું કે પિતાનો પોતા પ્રત્યેનો અંતઃપ્રેમ પણ નાશ પામી ચૂક્યો છે, એટલે તેને એ ઘરમાં ક્ષણભર પણ રોકાવું એરે જેવું લાગ્યું.

“ હું રેશન પર જઈ છું. ”

“ ભલે ! ” પિતાનો એ લુખ્યો જવાબ હતો.

ઔતમચંદ શેઠ મળુર બોલાવી લાગ્યા અને ચંદ્રવદન તેને માથે સામાન પાછો ઉપડાવીને ખડકી બહાર નીકળ્યો. સામેના ખાંચે એક પડોશી ભેગો હતો તે સાંભળે એવી રીતે ઔતમચંદ શેઠ બોલ્યા: “ ભાઈ, આવજો હોં, તારું શરીર જળવળે, કાગળ પત્તર લખજો, નહિતો અમને ઉચાટ થશે. ”

ચંદ્રવદન મૂગો મૂગો ચાલતો થયો, એટલે માતાએ પણ ‘વિવેક’ કર્યો: “ ભાઈ, આવજો ! ”

એ ‘વિવેક’ હતો? આજના સમાજની ‘વિવેક’ની વ્યાખ્યા ‘દંભ’ સિવાય બીજી કોઈ જવલ્લે જ થાય છે !

ચંદ્રવદનને કાંઈ બહુ ખેદ ન થયો. પિતાના સ્વભાવથી તે પરિચિત હતો. સ્વાર્થકુશળતા અને કેવળ વ્યવહારબુદ્ધિ મનુષ્યને કેવો બનાવી મૂકે છે તે તે સમજતો હતો, પરંતુ પુત્ર સાથેના વ્યવહારમાં પણ પિતા એટલો જ સ્વાર્થકુશળ રહેતો હશે, શુષ્ક હૃદયનો-લાગણીહીન બની જતો હશે, એવું તે માનતો નહોતો; એ સમજ નહિ હોવાને લીધે જ તેણે પિતાને ઘેર આવવાનું સાહસ ખેડ્યું હતું. હવે તેને સમજાયું હતું કે પોતે એ સાહસ કરવામાં ભૂલ કરી હતી.

રેશન તરફ જતાં જતાં તેને આભાસ થવા લાગ્યો કે પોતા પર હવે આફતોનાં વાદળાં જામે છે અને તેનાં આ બધાં પૂર્વ ચિહ્નો છે.

અંતરમાં પ્રસરતો નિરુત્સાહ માણસને અનેક પ્રકારના સંકલ્પ-વિકલ્પ કરાવે છે, મનને આશંકાઓ અને વહેમથી ભરી મૂકે છે.

અને જન્મભૂમિનો એ ‘જા’ કારો પણ ચંદ્રવદનને કોઈ અમંગળ શુકનના જેવો વસમો લાગ્યા વિના રહ્યો નહિ.

૪૩

નવી સોખત

રાત્રિના અંધકારની સાથે ચંદ્રવદનના અંતરમાં પણ અંધકાર છવાતો જતો હતો. અધી દિશાઓમાં તેને કેવળ અંધકાર ભાસતો હતો. અંધકારના ઘેરામાં અંતઃસૂર્યનાં કિરણો પ્રકટાવીને માર્ગ શોધનારી તેની બુદ્ધિ-શક્તિ હતાશાને ખોળે સૂતી હતી. વિભા જેવી જીવનસખીને વિધાતાએ-ના, જગતના જાલીમોએ તેની પાસેથી ખૂંચવી લીધી હતી, માતા-પિતા જેવાં સ્વજનોએ તેને તરછોડ્યો હતો, જન્મભૂમિએ તેને વતનમાંથી હાંકી કાઢ્યો હતો; મિત્રો દૂર ખેઠા હતા પરંતુ તેઓય પાંખ કપાઈ ગયેલા પંખીઓ કરતાં સારી સ્થિતિમાં રહ્યા નહોતા, અને પોતે એકલો-અટૂલો જીવન-રણુને પ્રેવાસે ઊપડતો હતો ! ક્યાં જવું, શું કરવું, કેવી રીતે દિવસો માળવા, તે તેને સૂઝતું નહોતું. લાંબી તપશ્ચર્યાને અંતે કાંઈ તપસ્વી પોતાને સ્વર્ગમાં લઈ જનારા વિમાનની ઝંખનાથી રાહ જોઈ રહે તેવી રીતે ચંદ્રવદન પોતાને લઈ જનારી રેલવે ટ્રેનની પ્રતીક્ષા કરતો બિસ્તરને તકીઓ ખનાવી આડો પડ્યો હતો અને અંતરમાં કાંઈ કાંઈ મનો-રથો ધડતો તથા ફના કરતો હતો.

મુંબઈ સિવાય બીજે ક્યાંય જવાનો માર્ગ તેને સૂઝતો નહોતો, પરંતુ મુંબઈ તેને હવે ઓળખામણું લાગતું હતું. તેને શાન્તિ જોઈતી હતી પરંતુ અશાન્ત ચિત્તને શાન્તિ મળે એવી સંભાવના નહોતી. બાહ્ય શાન્તિની વચ્ચે અશાન્તિને રડવા માટે જે સમય જોઈએ તે તેને મુંબઈમાં મળે તેમ નહોતું. વતનમાં કદાચ તે મળત, પરંતુ વતનને તો છોડવાના જ નિશ્ચયથી તે રેલવે ટ્રેનની રાહ જોઈ રહ્યો હતો.

એ કલાકની તપશ્ચર્યા પછી ટીકીટની ખાસી ખુલી. તે ઉદયો. ક્યાંની ટીકીટ લેવી તેનો હજી તેણે નિશ્ચય કર્યો નહોતો. તે ખાસીની

સામે જઈને ઊભો રહ્યો. માસ્તરને તેણે પાંચ રૂપિયાની નોટ આપી.

“મિસ્તર! ક્યાંની ટીકીટ જોઈએ?” માસ્તરે પૂછ્યું.

“રહેવારે ટ્રેન ક્યાં પહોંચશે સાહેબ?”

“અમદાવાદ અને મહેસાણા.”

“ત્યારે અમદાવાદની ટીકીટ આપો.”

શૂન્ય ચિત્તમાં રવિકિરણોની પ્રભા કાંઈ નવો પ્રકાશ આપશે એવી આશાથી ટળવળતા ચંદ્રવદને અમદાવાદની ટીકીટ લીધી.

ગાડી આવી. એમ અને મિસ્તર લઈ ચંદ્રવદન ગાડીમાં ચડ્યો. ડબ્બાના જે ખાનામાં તે આવી ઊભો તેમાં એક માંદો બાઇ સૂતી હતી અને સામી બેઠક પર એક બીજી બાઇ બેઠી હતી. સૂતેલી બાઈના પગ પાસેની બેઠક જરા ખાલી હતી તે ઉપર તે બેઠો અને સામાનને તેણે બેઠકની નીચે ગોઠવી દીધો.

ડબ્બાની બીજી બેઠકો પર બેઠેલાં સ્ત્રીપુરુષો અલક-મલકની વાતોના તડાકા હાંકતાં હતાં અને બાળકો કહોલ કરતાં હતાં. ચંદ્રવદનને પોતાના ખાનાની શાંતિ વધારે અનુકૂળ લાગી. ગાડી ઊપડી અને તે વિચારતંદ્રામાં પડ્યો.

થોડી વારે પેલી બાઇએ આઈએ દર્દી બાઈના મુખ પરથી શાલ ખસેડીને પૂછ્યું : “દીવું! થોડું દુઃખ પીશ, બહેન?”

“ઊહું!” દર્દી બાઈએ ધીરો જવાબ આપ્યો.

“થોડું દુઃખ લે તો સારું, નહિતો પછી દુઃખ બગડી જશે.”

અત્યંત કંટાળાથી ચ્હીડાઈને દર્દી બાઈએ ચીસ નાંખી : “નથી પીવું મારે, મને પડી પડી મરવા દે તોય તારો પાડ હવે!” એમ કહી આંચકો મારી તેણે શાલ પાછી પોતાના મ્હોં પર ઓઢી લીધી.

બાઇએ બાઈ દર્દીની ચીસથી ગભરાઈને એકદમ મૂંગી બની ગઈ. પાંચેક પળો વીતી ગઈ અને ચંદ્રવદને સહજ પૂછ્યું : “ક્યાં જવું છે માણ?”

“માઈ! સુરત જવું છે અને ત્યાંથી કુમસ જમશું.”

“આ બાઈને હવાફેર માટે લઈ જતાં હશે.”

“હા બાઈ ! એ મારી દીકરી છે; મહીનાથી બહુ માંદી પડી ગઈ હતી અને હવે જરા ઠીક છે. ડાક્ટર કહે છે કે આ ઉનાળો છે એટલે તેને દરિયાની હવા ખવડાવો, એટલે કુમસ લઈ જઈ છું.”

“ઠીક, કુમસ દરિયાકાંઠે છે અને બધી સગવડ પણ મળશે.”

“તમે કુમસ જોયું છે ?” માણસે પૂછ્યું : “હું તો કોઈ વાર ગઈ નથી, એટલે મુંઝાઈ છું. કહે છે કે સુરત સ્ટેશને જ કુમસની બાડાની ગાડીઓ મળે છે.”

“હા, સાચી વાત છે. હું કુમસ ગયો છું. તમને કુમસમાં જરાએ હરકત નહિ પડે, કારણકે પૈસા ખર્ચે બધીય સગવડ મળી શકે છે.”

“પૈસા ખર્ચ્યા વિના તો કાંઈ ફૂટકો છે, બાઈ ? પણ દીકરીની તબિયત સુધરે તો જાણે ગંગા નાહ્યાં.”

“સુવાવડમાંથી તબિયત બગડી ગઈ લાગે છે.”

“ના બાઈ ના, હજી તો કુંવારી છે. મુંબઈનું પાણી લાગ્યું હતું, તેથી તબિયત બગડી એટલે હું તેને લઈને દેશમાં આવી હતી.”

એટલામાં દહીં બાળાએ કહ્યું : “બા, મને જરા બેઠી કર, મારું પાસું તપી આવ્યું છે.”

તુરત માણ ઉઠ્યાં અને બાળાને ટેકો આપી બેઠી કરી. પાછળ એસીકું મૂકી આપ્યું એટલે બાળા તેને અડેલીને જરા સ્વસ્થતાથી બેઠી. ચંદ્રવદનને એ ફિક્કું અને ડાચાં મળી ગયેલું વદન આવીસ-ઓવીસ વર્ષે પહેંચેલું લાગ્યું, પરંતુ બ્યારે તે કુમારિકા જ હતી, ત્યારે તે અઢાર-ઓગણીસ વર્ષની વયની જરૂર હશે અને માંદગીથી તેના વદન પર પડેલી અકાલ પરિપક્વતાની રેખાઓને લીધે તે ખરી ઉંમર કરતાં પાંચ વર્ષ વધારે મોટી ઉંમરની દેખાય છે એવું તેણે અનુમાન કર્યું. એ શુષ્ક વદનમાંય સૌંદર્ય-લાવણ્યની છટા દષ્ટિગોચર થતી હતી. નેત્રાની તેજસ્વિતા અને તરલતા ઢાંકી રહેતી નહોતી. વસ્ત્રો

અને મુસાફરીની સામગ્રી ઉપરથી તે કોઈ સુખવસ્તુ કુટુંબની આળા દેખાઈ આવતી હતી.

ચંદ્રવદને માણને સહજ પૂછ્યું : “ તાવ આવે છે ખરો ? ”

“ હા, બાઈ, તાવ આવતો’તો, પણ આઠેક દિવસથી ભીતર્યો છે. દીવુ ! એક વખતની દવા પી લઈશ જલેન ? ” માણને દવા સાંભરી.

ચ્છીડાયલી વાઘણની પેઠે દાંતીઈ કરતી દીવુ બોલી : “ હવે તું મને નિરાંતે બેસવા પણ નહિ દે ! ગ્રાવ તારી દવા, એટલે તું જીવ ખાતી રહે. ”

માણએ દવા આપી અને દીવુએ તે પીધી. ચંદ્રવદન જોઈ રહ્યો. માણએ બાટલીને પાછી મૂકતાં કહ્યું : “ માંદગીથી એવા ચ્છીડિયા સ્વભાવની બની ગઈ છે કે ન પૂછો વાત ! ”

“ તમારી ન્યાત કઈ ? ”

“ અમે શ્રીગોડ બ્રાહ્મણ છીએ. ”

“ તમારી ન્યાતમાં વરોના તોટા હશે. ”

“ ના, તોટા તો નહિ, પણ બધી વાતનું સરખાપણું જોતાં જોતાં દીવુ મોટી થઈ ગઈ. ”

માતાનો ઉત્તર સાંભળીને દીવુના મુખમાં સ્મિતરેખા ફરકીને વિલીન થઈ ગઈ. એ સ્મિતમાં સ્પષ્ટ તિરસ્કાર હતો એમ ચંદ્રવદને જોયું.

રાત વાંધતી હતી, ગાડી આગળ વધતી હતી, ડાયામાં મુસાફરો શાન્ત પડતાં, આડા પડતાં અને ઉંધવા લાગતાં હતાં. ચંદ્રવદનનું પણ ડીલ મરડાતું હતું, પરંતુ પોણા ભાગનું પાટિયું રોડી રહેલી દીવુ તેને જરાએ આડો પડવા દે તેમ નહોતું. માંદા બાઈ માણસને પોતાને જરા વધુ જગ્યા આપવાનું કહેવું એવો અવિનય તેનાથી થાય તેમ નહોતું. તેણે બેઠાં બેઠાં જૂત બાવિના અનેક સંકલ્પ-વિકલ્પ-માં રાત્રિ માળવા માંડી.

દીવુએ જરા પગ સંકેરતાં પૂછ્યું : “ તમે મુંખઈ જવાના છો, ભારતર ? ”

“ ના, અત્યારે તો અમદાવાદની ટીકીટ લઇને માડીમાં બેઠો છું. ”

“ કાંઈ કામે જતા હશો. ”

“ ના ના, કાંઈ ખાસ કામ નથી; હું જરા હવાફેર માટે વતનમાં આવ્યો હતો, પણ વતનમાં ગોઠ્યું નહિ અને હમણું મુંખઈ જવાનો ઈરાદો નથી. ગમશે તો અમદાવાદમાં એકાદ-બે દિવસ માળીશ અને પછી વળી ક્યાંક જઈશ. ”

“ વાણિયા છો ? ”

“ હા. ”

“ હવાફેર કરવા માટે જ મુંખઈ છોડ્યું હોય તો અમારી સાથે કુમસ ચાલો. ”

કુમસમાં સેનેટોરિયમ હતું અને ત્યાં એકાદ ઓરડી લઇને અઠવાડીકે માળવાનો વિચાર તેણે કરી બેઠો. ત્યાં હાથે રસોઈ કરવી ન હોય તો વીંશીમાંથી સવાર-સાંજ તૈયાર બાણું મળી શકે તેમ હતું. દરિયાકિનારાની હવા તેની તબિયતમાં સુધારો કરશે તેવી તો તેની ગણતરી નહોતી કે અપેક્ષા નહોતી; પરંતુ મનોમૂર્તિના ચિંતન અને ધ્યાન માટે જે શાન્ત તપશ્ચર્યા કરવાને તેનું હૃદય તલસી રહ્યું હતું, તે માટે કુમસ ઠીક હતું એમ તેને લાગ્યું.

તેણે કહ્યું : “ બેચાર દિવસ માટે કુમસ આવીશ, અને મને ગોઠે છે કે નહિ તે જોઈશ. ”

“ તો સારું. અમારી સાથે કોઈ પુરુષ નથી અને તમારા જેવા કોઈ કાઠિયાવાડના જ માણસનો સાથ હોય તો અમનેય ઠીક પડે. ” દીવુ બોલી. તેના કંટાળેલા-થાકેલા વદન પર સંતોષની એક રેખા પડી.

માજી સામેના પાટિયા પર ઓકાં ખાતાં ખાતાં જરા ઉંઘમાં પડ્યાં હતાં.

ચંદ્રવદનની સંસ્કારી રીતભાત, વિવેકભરી વાણી, દુઃખી હૃદયની સહાનુભૂતિભરી દષ્ટિ અને નમ્રતા જોઈને પોતાને એક સારો સહ-પ્રવાસી મળી ગયો એમ દીવુને લાગ્યું. માતા પર તે ચ્હીડાઈ જતી, તે વખતે આ પ્રવાસીનો સાથ થયો તે ઠીક થયું એમ તેના અંતરને લાગ્યું. હવે તો તે ઠેઠ કુમસ સુધી આવવાનો હતો અને ત્યાં થોડા દિવસ રહેવાનો પણ હતો એ તેને ગમ્યું. પ્રવાસીઓનાં હૃદય નગરોથી દૂર અણુઅભડાયલા વાતાવરણમાં સરલ બની જાય છે અને તેઓ સહજમાં એકબીજાનાં ઓળખાણવાળાં મિત્રો બની જાય છે. મનુષ્ય મિત્રતા અને માનવસહચારને ઝંખે છે. પ્રવાસમાં તેને એકલતા લાગે છે, ત્યારે તેને જે કોઈ સમાનધર્મી, સમાનવ્યવસાયી, સમાન-દિશાભિમુખી કે સમાનશીલ માનવ મળી જાય છે, તેની મિત્રતા અને સહચારને તે હૃદયકપાટને ખોલીને ત્વરાથી ઝીલી લે છે. અનેક મિત્રોની જોડીઓ પ્રવાસમાં જમી જાય છે, અનેક ધંધાદારીઓની બેવડદેવડ અને વેપાર સહપ્રવાસથી વિકાસ પામે છે અને અનેક દુઃખી હૃદયોએ દિલના વિસામા પ્રવાસી સાથીઓમાં શોધ્યા છે. દીવુ આ સહપ્રવાસી બનેલા જીવાનના અંતરની નિકટ જવાને યત્ન કરવા લાગી : “ તમારું નામ શું, માસ્તર ? ”

“ ચંદ્રવદન. ”

“ મુંબઈમાં શો ધંધો કરો છો ? ”

“ નિશાળમાં હું ભણાવતો, સાઠેક રૂપિયા પગાર મળતો. ”

“ દેશમાં કેમ આવેલા ? ”

“ થોડું ધરકામ હતું, પિતાજીને મળવું તું, અને હવાફેરનો ધરિદો હતો, પણ ગમ્યું નહિ. નબળા તબિયતે માણસને ક્યાંય એન પડતું નથી. ”

“ સાચું કહો છો તમે; મનેય ક્યાંય ગમતું નથી. કુમસમાં હવે મને તો સારું, નહિતો હું પાછી ઊથલી પડવાની. ”

“ તખિયત સુધરવા લાગે છે અને શરીરમાં લોહી વધે છે, એટલે દર્દીને ખરે છે ખરું. ”

“ પણ ડોઝ મનગમતી સોજત તો જોઈએને ! ” દીવુ બોલીઃ
“ નહિતો દિવસ કેમે કર્યો ખૂટે નહિ. ”

“ તમે મુંબઈ રહેતાં તો, તો ત્યાં તમારા ભાઈ, કાકા, દાણુ રહે છે ? ” ચન્દ્રવદને જોયું હતું કે માજી વિધવા હતાં.

દીવુ બોલીઃ “ મુંબઈમાં અમારું ડોઝ સચું નથી, પણ મને બાણુવાનો ઉમંગ હતો એટલે મારી બા મને ત્યાં લઈ ગઈ હતી, પણ હું માંદી પડી એટલે અમે દેશમાં પાછાં આવ્યાં. ”

“ તમે અંગ્રેજ કેટલું બણ્યાં ? ”

“ અંગ્રેજ તો હું બણી નથી, પણ નર્સીંગ શીખવાનો મને ઉમંગ હતો, ત્યાં તો મારું નર્સીંગ મારી બાને કરવાનો વખત આવ્યો ! ” અને દીવુ હસી.

આવી છૂટક-તુટક વાતચીતો બેઉ વચ્ચે ઠેઠ સુરત સુધી અનેક વાર થઈ. દીવુ એક ચતુર, બુદ્ધિશાળી અને સુંદર સ્વભાવની તેમજ રમૂજ બાળા હતી એમ ચન્દ્રવદને જોયું; તે સાથે તેણે એમ પણ જોયું કે તેને તેની માતાનો એક શબ્દ પણ મમતો નહિ, છતાં માતા જરાએ કંટાળ્યા વિના પુત્રીને પ્રસન્ન રાખવા જ મથ્યા કરતી. માજી સારી પેઠે ધનવાન હોય અને સુખી માણસના જેવી ખર્ચાળ ટેવમાં ન બિહારી હોય એવું પણ ચન્દ્રવદને જોયું. ચન્દ્રવદન કુમસ આવી થોડા દિવસ રહેશે એવું જાણી માજીને પણ દીવુના જેટલો જ સંતોષ થયો હતો.

૪૪

કુમસમાં

કુમસમાંના સેનેટોરિયમમાં ચન્દ્રવદને એ ઓરડીએ મેળવી અને તેમાંની એકમાં દીવુ તથા તેની માની ગોઠવણ તેણે કરી આપી અને બીજામાં તેણે પોતાનો સામાન મુકાવ્યો. દરિયાની નજીકમાં જ સેનેટોરિયમ આવેલું હતું, ખરો ઉત્કાળો પણ અહીં લાગતો નહોતો અને રહવારમાં તો ખુશનુમા ઠંડી હવા દર્દીઓનાં દર્દોને દૂર કરવા માટે પૂરતી હતી.

ચન્દ્રવદનનો સાથ માળને સોનાના મૂલ્યનો થઈ પડ્યો. ચન્દ્રવદન કુમસથી ગળણીતો હતો, જોઈતી વસ્તુ ક્યાંથી મળશે તેનો તે ભોમિયો હતો, એટલે અજાણ્યાં માળને પહેલાં જે કાંઈ મૂંઝવણ થતી હતી તેનો જરા જેટલોએ અનુભવ તેમને કરવો પડ્યો નહિ તે ચન્દ્રવદનને લીધે જ. તે વારંવાર કહેતી: “તમારો જે સાથ અમને ન થયો હોત, તો અમે મુંઝાઈ મુંઝાઈને મરી જાત. પ્રભુ-એ જ અમને તમારો સાથ મેળવી આપ્યો.”

રહવારે તો ચન્દ્રવદને અને માળએ પોતપોતાની સાથે આણેલા ભાથામાંથી ચલાવ્યું પણ સાંજે માળએ તાજ રસોઈ કરી. ચન્દ્રવદને વીંછીમાંથી બાણું મંગાવ્યું, એ જોઈને માળ કકળી ઉઠ્યાં: “આ તમે શું કર્યું? અમારી સાથે જ તમારે જમવાનું છે. શું તમે થોડું ખાશો તો અમે ગરીબ થઈ જઈશું?”

અને દીવુ બોલી: “તમને મારા સોગંદ છે, એ બાણું પાણું મોકલાવી દો. શું અમે એટલાં નણુણાં થઈએ અને તમને નબળી તબિયતે વીંછીનો ખોરાક જમવા દઈએ?”

ચન્દ્રવદનને વિચાર થઈ પડ્યો. કેવળ અજાણ્યાં અને માત્ર પ્રવાસમાં જ સંગાથ થયો હતો એવાં ટુંકા પરિચયનાં મનુષ્યો સાથે એકદમ ધરોળો બાંધી દેવો એ તેને અણગમતી વાત હતી. તેણે

કહ્યું: “તમારો હું આભારી છું, પરન્તુ મને એ આપતમાં આગ્રહ ન કરશો. કોઈની સાથે કેટલો સંબંધ બાંધવો અને જળવવો એ વિષે મારા ચોક્કસ નિયમો છે અને એ નિયમોની બહાર જઈ હું આપને ત્યાં જમી શકીશ નહિ.”

દીવુ ચ્હીડાઇને બોલી: “ત્યારે અમે મૂરખાં કે તમને આટલી બધી તકલીફ આપી. આ કુમસમાં જેવા તમે મુસાફર છો, તેવાં અમે મુસાફર છીએ; પંખીઓના મેળાની પેઠે આપણે છૂટાં પડી જવાનાં છીએ; એટલો વખત પણ એક બીજના કામમાં ન આવીએ તો પછી માણસનું બોળિયું મળ્યું શા કામનું?”

ચંદ્રવદન નીચું જોઇને બોલ્યો: “મને શરમાવશો નહિ. તમારે માટે તકલીફ ઉઠાવવામાં મેં કાંઈ મારો દોકડોય ખચ્યો નથી.”

માજી બોલ્યાં: “ચંદ્રવદનભાઈ! મારું થોડું માનો. જુઓ, તમે અહીં કેટલો વખત રોકાશો તે નક્કી નથી. તમારે મહીનો-બે મહીના રોકાવાનું થાય અને તમને અહીં ગોઠે, તો ખુશીથી તમે વીશીમાંથી બાણું મંગાવજો, પણ એ હજી નક્કી ન થાય ત્યાંસુધી-માત્ર દસબાર દિવસ સુધી અમારી ઓરડીએ જમજો.”

ચંદ્રવદને એટલી માંગણીનો છેવટે સ્વીકાર કર્યો.

એક-બે દિવસમાં જ જણાવા લાગ્યું કે દીવુની તબિયત સુધરતી જતી હતી, પરન્તુ ચંદ્રવદનની તબિયત બગડતી જતી હતી.

રહવારે અને સાંજે બેઠે વખત ત્રણે જણાં દરિયાના કાંઠા પર ફરતાં, વાતો કરતાં અને વખત ગાળતાં. બપોરે ભોજન પછી નિદ્રા, ત્યારપછી ચાહ કે કોફી અને સાંજે પુનઃ ફરી આવ્યા પછી ભોજન એ તેમનો કાર્યક્રમ હતો. ચાર પાંચ દિવસ પછી તો દીવુ અને ચંદ્રવદન એકલાં પણ ફરવા જવા લાગ્યાં. કોઈ વાર માજી રસોઈમાં રોકાયાં હોય તો સાથે ન જતાં અને કોઈ વાર કુરસદ હોય તો જતાં પણ ખરાં.

દીવુને ચંદ્રવદનનો પરિચય બહુ ગમી ગયો હતો. તેની સાથે

વાતો કરવામાં દીવુની અનેક સહવારો, અપોરો અને સાંજો ઝડપથી વીતી ગઈ હતી. માછને પણ સમજાવા લાગ્યું હતું કે દીવુ પોતાના પર ચ્હીડાતી હતી તે કુમસમાં આવ્યા પછી ચ્હીડાતી નહોતી, તે ચન્દ્રવદનના પરિચયનો પ્રભાવ હતો. તેનો અધો સમય હવે આનંદમાં જતો હતો અને તેથી તેની તણિયત સુધરતી હતી.

પરન્તુ ચન્દ્રવદન ઉપર દીવુના સહવાસની કશી અસર થઈ નહોતી. દીવુની આનંદભરી વાતો સાંભળતાં પણ તેણે કંઈ વાર ઉલ્લાસ કે આનંદ-રોમાંયનો અનુભવ કયો નહોતો. તેનું ચિત્ત કેવળ વિભાની મૂર્તિમાં લાગ્યા કરતું હતું અને તેનું જ સ્મરણ કરતો, વિરહ અનુભવતો, હતાશાથી દગ્ધ થતો તે રાત્રિ-દિવસ ચિંતાતુર રહ્યા કરતો હતો. એ ચિંતાતુરતા કુમસની દરિયાર્ધ હવાને પણ હરાવીને પોતાનો પ્રભાવ ચન્દ્રવદનના અંગોપાંગ ઉપર પાડતી હતી.

ચન્દ્રવદનનો પોતાના ભાવિ જીવનનો અધો રસ સુકાર્ધ જવા લાગ્યો હતો. વિભા વિનાનું જીવન હવે તેની કલ્પનામાં પણ સ્થિર થઈ શકતું નહોતું. આજસુધી તે હિંમતપૂર્વક દિવસ ગાળી શક્યો હતો, કારણકે વિભામય ભાવિ જીવનની આશા તેના અંતરમાં અમી પૂરી રહી હતી; હવે એ અમીને ધારણ કરનાર હૃદયને સ્થાને એક સૂકું કાચલું માત્ર હતું, જેમાં ધગધગતી રેણુ હતી, તે હૃદયને દગ્ધાડતી હતી, મુખવાટે જીના નિઃશ્વાસો સ્ફુરાવતી હતી અને દેહનાં લોહી-માંસને પ્રત્યેક ક્ષણે શોષતી હતી.

દીવુ એ ઉલ્લાસહીન અંતરને જોઈ શકતી હતી, પરન્તુ તેનું કારણ તે સમજી શકતી નહોતી. થોડા દિવસ દીવુને એમ લાગ્યું હતું કે માસ્તરને કાંઈ દર્દ હશે, પરન્તુ પછી તો તેને સમજાતું ગયું કે તે કાંઈ અંતરના દર્દથી પીડાઈ રહ્યા છે. એક વાર સાંજે કુમસની ચોપાટી પર ફરતાં ફરતાં તેણે ચન્દ્રવદનને પૂછવાની હિંમત કરી: “માસ્તર ! કુમસમાં આવ્યા પછી તમારી તણિયત ઊલટી અગતી જતી દેખાય છે, નહિ વારુ ?”

“હા, મને પણ એમ લાગે છે ખરું.”

“તો તમે કાંઈ દવા લ્યો.”

“ના, ના.”

“એમ શામાટે?”

“મને દવા ગમતી નથી.”

“દવા ગમતી નથી, તો શું માંદગી ગમે છે?” દીવુ જરા હસી.

“ખરેખર માંદગી જ ગમે છે.”

“તમે તો કોઈ અદ્ભુત માણસ લાગો છો. માંદગી તો કોઈને ન ગમે.”

“છતાં મને તે ગમે છે.”

દીવુ એ સાંભળીને જાણે ચોંકી ઉઠી અને ચાલતાં ચાલતાં થોંભી ગઈ. તેણે ચન્દ્રવદનના કિક્કા ચહેરા સામે જોઈને પૂછ્યું:

“માસ્તર, તમારા દિલમાં કાંઈ દુઃખ છે?”

“હા, છે.”

“તમે કહો છો કે તમે પરણેલા છો; મને લાગે છે કે તમને સ્ત્રી સંબંધી જ કાંઈ દુઃખ હોવું જોઈએ.”

ચન્દ્રવદને ચૂપ રહી રેતીમાં આગળ ડગલાં ભરવા માંડ્યાં. દીવુ પાછળ પાછળ દોરાર્ધ.

“માસ્તર! શું તમે મને જવાબ નહિ આપો?”

“ના!” ચન્દ્રવદને ગંભીરતાથી અને જરા આવેશથી જવાબ આપ્યો.

“કેમ વારુ?” દીવુ હજી હિંમતથી પોતાના પ્રશ્નને વળગી રહી.

“મારા દિલના દર્દનો ઉપચાર કરવાનો કોઈને પણ અધિકાર નથી. તારે મને એ વિષે કોઈ વાર ફરીથી પૂછવું નહિ.”

દીવુની હિંમત આળપંપાળ બની ગઈ. તે ચન્દ્રવદનથી કાંઈક બીધી પણ ખરી. એ સરળ દિલનો, સીધી રીતભાતવાળો, વિનય

અને સુશીલ જુવાન તેને ખરેખર ગમતો હતો, તેના સહવાસમાં તેને સારી પેઠે ગોઠી ગયું હતું અને તેણે તેના દિલ તરફ પણ કૂચ કરવા માંડી હતી. પરંતુ આજે એ કૂચ દરમ્યાન તેણે એક ડગલું એવું બચું હતું કે તેથી તેને ખૂબ પાછું હટવું પડ્યું હતું. તે ક્ષણથી તે મૂળી બની ગઈ, અને દરિયાકિનારેથી ફરીને પાછાં નિવાસસ્થાને જઈ પહોંચતાં સુધી તે ચંદ્રવદન સાથે એક શબ્દ પણ બોલી નહિ.

બીજે દિવસે સહવારે મોડે સુધી ચંદ્રવદન બિછાનામાંથી ઉઠીને બહાર આવ્યો નહિ. તેની ઓરડીનું આરણ્ય ઉઘડેલું જોવા દીવુ પાંચ-સાત વાર બહાર ઓટલા પર આવીને નજર કરી ગઈ.

છેવટે પ્રહર દિવસ ચડ્યો. ચંદ્રવદન ઉઠ્યો અને ઓરડીનું દ્વાર ઉઘાડ્યું કે તુરત દીવુ દોડતી અંદર ગઈ અને બોલી: “માસ્તર! અત્યારસુધી તમે સૂઈ રહ્યા, તો મારી સાથે રીસાયા છો કે શું?”

અને તેણે ચંદ્રવદનના મ્હોં તરફ જોયું. ગઈ કાલની સાંજ કરતાંય અત્યારે ચંદ્રવદનનું વદન વધારે ફિક્કું પડેલું તેણે જોયું.

એક ફિક્કું રિમત કરીને તે બોલ્યો: “તારી સાથે હું શા માટે રીસાઉં? પણ રાત્રે મને ખૂબ તાવ ચડ્યો હતો, દીવુ!”

દીવુએ તત્ક્ષણ ચંદ્રવદનને કપાળે હાથ મૂકી જોયો. “અત્યારે પણ થોડો તાવ લાગે છે.”

“હા છે; શરીર કળે છે, પગ તૂટે છે એટલે તાવ હોવો જ જોઈએ.”

“કુમસમાં હવાનું સુખ, પણ મચ્છરનું દુઃખ ખરું. તમારી પાસે મચ્છરદાની નથી?”

“ના, ના, હું કાંઈ કુમસ આવવા નીકળ્યો નહોતો, એટલે શામાટે લાવું?”

તુરત દીવુ પોતાની ઓરડીમાં ગઈ. તે પોતાની પથારી ઉપર આંધેલી મચ્છરદાની છોડીને લઈ આવી, અને ચંદ્રવદનની પથારી પર આંધવા લાગી. ચંદ્રવદને કહ્યું: “પણ તારી મચ્છરદાની અહીં આંધે છે, તો પછી તું શું કરીશ?”

“તમારે મને એ વિષે કાઠ વાર ફરીથી પૂછવું નહિ!” દીવુ બોલી અને તાવના ઉભરામાંએ ચંદ્રવદનથી હસ્યા વિના રહેવાયું નહિ.

માઝ પાસે ક્વીનાઇન હતું તે ચંદ્રવદને લીધું એટલે તેનો તાવ ઊતરી ગયો, પરંતુ એ દિવસ પછી પાછો ફરીથી તાવ આવ્યો. તાવ દરમ્યાન દીવુ ચંદ્રવદનની પથારી પાસે વધુ સમય માળતી અને તેની સારી રીતે સુશ્રૂષા કરતી.

તાવની ચડ-ઊતરમાં આર-ચૌદ દિવસ વીતી ગયા અને ચંદ્રવદનને વધારે નજળાઈ જણાવા માંડી. દીવુની શુશ્રૂષા તેના ચિત્તનું આકર્ષણ કરતી. એ નવયૌવના કુમારિકા વિનાસંક્રાંતિ પોતાની પાસે ને પાસે રહે, અને તેની માતા તેને તેમ કરવાની છૂટ આપે, તે તેને જરા વિચિત્ર લાગતું, પરંતુ ધીરે ધીરે તેને સમજવા લાગ્યું હતું કે દીવુનું દિલ પોતા તરફ વિશેષ ને વિશેષ આકર્ષાતું જાય છે! તેને હવે ગૂંચવણ ઊપજવા લાગી. દીવુનો વધુપડતો સહવાસ ઓછો કરવો જોઈએ એમ તેને પોતાનું મન કહેવા લાગ્યું; પણ તેની શારીરિક અસ્વસ્થતા એટલી વધતી જતી હતી કે માજીનો બોજનનો ઉપકાર અને દીવુનો શુશ્રૂષાનો ઉપકાર માથે ચડાવ્યા વિના તેને ચાલે તેમ નહોતું : તેની લાચારીએ તેને એ વિષમ સ્થિતિમાં મૂક્યો હતો.

૪૫

દીવુનાં સુખસ્વપ્નો

સંધ્યાનો સમય હતો. સૂર્યની છેલ્લી સોનેરી કિનારને દરિયાના જળમાં ડૂબી જતી ચંદ્રવદન જોઈ રહ્યો હતો. તેની ઓરડીના દાર પાસેના વિશાળ ઓટલા પર આરામખુરશીમાં પડ્યો પડ્યો તે સૂર્યાસ્તમાં ચિત્ત પરોવી રહ્યો હતો અને ભૂતકાળનાં સંસ્મરણોના ઘોષમાં સ્નાન કરતો હતો. એ સંસ્મરણો સુખનાં હતાં અને દુઃખનાં

પણ હતાં; જ્યારે સુખની રેલ ચાલી રહી હતી ત્યારે દુઃખનું સ્વપ્ન પણ આવતું નહોતું અને અત્યારે આવી પડેલા દુઃખની નિશામાં તેને ભાવિ સુખનું એક કિરણ પણ દૃષ્ટિગોચર થતું નહોતું. સમાજથી તરછોડાયેલા, સ્વજનોથી ત્યજાયેલા, પત્ની પાસેથી હાંકી કઢાયેલા, મિત્રોથી છુલાતો જતો, દીન અને હીન સ્થિતિનો અનુભવ કરતો અત્યારે પોતે એક આરોગ્યભુવનની વગરભાડાની ઓરડીમાં સાંજે-માંદો કાલક્રમણ કરી રહ્યો હતો; આવતી કાલના ભાવિનો પણ તેની પાસે કશો કાર્યક્રમ નહોતો, ત્યાં ભાવિ જીવનની રેષાઓ તો તે ક્યાંથી આંકી શકે? કાર્યહીનતાથી માથે આવી પડેલી કુરસદની પ્રત્યેક ક્ષણે તે હીજરાયા કરતો હતો અને વિભા પોતાની આંખોએ નથી એ સ્થિતિનું તેને જરાએ વિસ્મરણ થતું નહોતું.

ઉદ્ધાસ આરોગ્યપ્રદ છે અને વ્યાકુળતા આરોગ્યનાશક છે : એ ખેડના નમૂનાએ આરોગ્યભુવનમાં હતા. દીવુના અંતરમાં ઉદ્ધાસ હતો, ચંદ્રવદનના અંતરમાં વ્યાકુળતા ભરી હતી. દીવુ તંદુરસ્ત બનતી જતી હતી, ચંદ્રવદન શક્તિહીનતા, પાંડુતા, જ્વર અને અવાર-નવાર શરદીથી ઘેરાતો જતો હતો. દીવુ ઉદ્ધસિત રહ્યા કરતી હતી, તેનો શક્તિહીનતા અને રક્તશોષણનો રોગ દૈન્ય થઈ ગયો હતો, કારણકે અહીં તેને ચંદ્રવદન જેવા જીવાનનો સહવાસ પ્રાપ્ત થયો હતો. તે કોઈ વાર ચંદ્રવદનને કહેતી પણ ખરી: “માસ્તર! જો તમારો સંભાવ ન થયો હોત અને મારી આ મને અહીં લઈને એકલી જ આવી હોત તો હું આ હવામાંય વધારે માંદી પડી જતો!” ચંદ્રવદનની પાસે બેસવું તેને ગમતું; તેની સાથેની વાતો તેને મીઠી લાગતી; તેની શુશ્રૂષા કરતાં તેનામાં હરિણીસમાન ચપળતા આવતી. કોઈ વાર મંજુશૈ રમતાં ચંદ્રવદનથી હારી જતી વખતે દીવુને જે આનંદ થતો અને તેના ગાલમાં લજ્જાનાં ચકરડાં પડતાં, તે તો ચંદ્રવદનને પણ ક્ષણભર આકર્ષતાં.

ચંદ્રવદનનું વ્યક્તિત્વ દીવુને ઉદ્ધાસપ્રેરક બનતું, પરન્તુ દીવુ

પોતાના ઉદ્ધાસનું પ્રતિબિંબ ચંદ્રવદનના વદન પર પડેલું જોતી નહિ. દીવુનું હસતું મ્હોં, તેની અજળ ચાલાકીભરી વાતો, તેના ટોળટપ્પા, એ કશું ચંદ્રવદનના વદન ઉપર વિશિષ્ટ ઉદ્ધાસપ્રેરક બનતું દેખાતું નહિ. તે કોઈ વાર હસતો પણ તેમાં શુષ્કતા દેખાતી, તે વાતો કરતો પણ તેમાં ભાવશૂન્યતા તરતી, તે દીવુ તરફ આકર્ષાતો પણ એ આકર્ષણ એવું સૌમ્ય-શાંત હતું કે દીવુને તો તેથી કોઈ વાર ગ્લાનિ પણ થઈ આવતી !

દીવુએ મનમાં કાંઈ કાંઈ રસસ્વપ્નો માણી લીધાં હતાં. તે કુમારી હતી; માતાએ હજીસુધી તેને પરણાવી નહોતી; ચંદ્રવદન ભણેલો, જીવાન અને ધરસંસારનો દુઃખી હતો, તો તેને પોતે પોતાની મેળે પરણી કે તો શું ખોદું ? તેને સાંભરતું કે પોતે બ્રાહ્મણપુત્રી હતી અને ચંદ્રવદન વણિક હતો; પરંતુ જ્યારે આટલી મોટી વય થતાં સુધી માતાએ તેને સ્વજ્ઞાતિમાં પરણાવવાની દરકાર કરી નહોતી, તો પછી પોતાની મેળે પોતાના મનમાન્યા યુવક વેરે પરણી જવામાં તેને કશો વાંધો દેખાતો નહોતો. તે સમજતી હતી કે પોતાની માતા તેવું થવા દે તેવી નથી, પોતે તેમ કરે તો માતા તેને એક પાર્શ્વ પણ આપે નહિ, છતાં દીવુને હીંમત હતી કે માતાની કે તેની પાસેના ધનની પરવા કર્યા વિના જો પોતાને ચંદ્રવદન જેવો પતિ મળે, તો પોતે સુખી થયા વિના રહે નહિ. જો ચંદ્રવદન હા કહે તો માતાને સૂતી મૂકીને પણ તે ચંદ્રવદન સાથે નાસી જવા તૈયાર હતી ! પરંતુ હજી તે ચંદ્રવદનના દિલનું દર્દ જાણી શકી નહોતી. તે માત્ર કલ્પના જ કરી શકતી હતી અને એ કલ્પનાવડે તે માની લેતી હતી કે ચંદ્રવદન સ્ત્રીસંમંધી દુઃખ ભોગવતો હતો. તેની સ્ત્રી નડોર હશે, અભણ અને અયોગ્ય હશે, તેની સાથે રહેવા ઈચ્છતી નહિ હોય, અથવાતો સ્ત્રી તરફનું કેવું દુઃખ એ બિચારો જીવાન વેઠતો હશે તેની કશી વીગત તેની પાસે નહોતી. કદાચ પોતે ચંદ્રવદનને પોતાનો કરે અને પછી તેની સ્ત્રી તેની સાથે આવી રહે, તો એ સ્ત્રીઓનો એ પતિ પોતાને સુખને બદલે દુઃખ આપ-

નારો અને એવી મણુત્રી પણ કોઈ વાર દીવું કરતી, પરંતુ એ દુઃખની બરદાસ્ત કરવી એ તેને હાલની પોતાની દુઃસ્થિતિ કરતાં વધારે રુચિકર લાગતું ! હાલની દુઃસ્થિતિને દીવું અત્યંત ભયંકર માનતી હતી, તેથી જ તે એવું સાહસ કરવાનાં સ્વપ્નો પણ રચતી.

પરંતુ એ સ્વપ્નો તે સ્વપ્નો જ હતાં. ચંદ્રવદન પોતા સાથે ખુલા દિલથી જરાએ વાતચીત કરતો નહિ, એ તેને સાલતું હતું. કોઈ વાર તે બાણીજોષને દીવુંની અવમણના કરતો તે દીવું જોતી હતી, છતાં દર્દનાં ભિરમાં કે હીજરાતા અંતઃકરણના કોઈ ઉડા નિઃશ્વાસમાં ચંદ્રવદનની આંખોમાં અત્યંત વ્યાકુળતા દીવું જોતી ત્યારે તેનું દિલ મમતાથી આર્દ્ર બની જતું અને તે ચંદ્રવદન પાસે દોડી જઈને તેને શાન્ત કરવા મથતી.

આ સ્થિતિમાં દિવસો વહી જતા હતા. બેઝિનાં ભાવિ આડે અકલ્પ્ય ભાવિને કાળો પડદો પડેલો હતો. એ પડદો હડસેલી મૂકવાના કોષ્ટકના ચત્નો કાવ્યા નહોતા.

સંધ્યા વીતી અને રાત્રિ આવી પહોંચી. દીવું દૂધનો પ્યાલો લઈને ચંદ્રવદનની પાસે આવી: “આ દૂધ પી લેશો?”

“હા. ઓરડીમાં હજી અંધારું છે.” ચંદ્રવદન બોલ્યો.

“રાત્રિ પડી એટલે અંધારું થાય જ.”

ચંદ્રવદન ખુરશી પરથી ઉઠ્યો અને ઓરડીમાં પેડો. તેણે મેજ પરથી દવાની બાટલી લીધી અને પછી ચટાઈ પર બેઠો. દીવુંએ ચટાઈની બાજુએ દૂધનો પ્યાલો મૂક્યો અને તે મૂગી બેઠી. ચંદ્રવદને વાડકીમાં દવા કાઢી અને પી લીધી. પછી પ્યાલામાંથી થોડે થોડે દૂધ પીવા માંડ્યું.

અંધકાર ગાઢ થતો જતો હતો. દીવુંની ચળકતી આંખો દર્દનાં મ્હાન અને મૂગા વદનને જોઈ રહી હતી.

ચંદ્રવદને દૂધ પીને પ્યાલો નીચે મૂક્યો, આરામ લેવાને તે

ચટાઇ પર જરા ખસ્યો અને પાછળ તકિયો પડેલો છે એમ ધારીને તે પર પડ્યો, પણ ત્યાં તકિયો નહોતો. તે પછડાયો અને દીવાલ સાથે તેનું માથું અફળાયું !

“પાછળ તકિયો નથી ?” એ એકદમ ચમકીને બોલી ઉઠ્યો. દીવુએ જવાબ આપ્યો: “ના.”

“અંધારે ખબર ન પડી.” તે જરા વધુ આંધો ખસીને દીવાલને અઢેલીને બેઠો.

દીવુ ચૂપ-ચાપ બેઠી હતી. તે ક્યારની ધારી રહી હતી કે ચંદ્રવદન પોતાને દીવો કરવાની આજ્ઞા કરશે, તકિયો લાવીને મૂકવાનું સૂચવશે, પણ ચંદ્રવદને તેને કશું કહ્યું નહિ.

દીવુથી હવે રહેવાયું નહિ. તે ઠપકાબરેલે સ્વરે બોલી: “માસ્તર ! હું કાંઈ તમારા વાંકમાં આવી છું ?”

“કેમ એવું પૂછે છે ?”

“ત્યારે તમે મને કેમ દીવો કરવાનું ન કહ્યું ? માથું અફળાયું, તોય મારી પાસે તકિયો ન મંગાવ્યો !”

“આટલું આટલું તું મારે માટે કરે તે શું થોડું છે કે હું તને એવી આજ્ઞાઓ કરવાની ધૃષ્ટતા કરું ? આ પરદેશમાં જે વખતે મારી પાસે મારું કાંઈ નથી, તે વખતે તું.....”

ચંદ્રવદન આગળ બોલતો અટકી ગયો. તેનો કંઈ ગદ્ગદ થતો જણાયો. દીવુએ એકદમ ઊભા થઈને દીવો કયો. ચંદ્રવદનની આંખોમાંથી વહેતી અશ્રુધારા તેણે જોઈ અને તેનો રોષ ઊતરી ગયો.

તેણે તકિયો લાવીને ચંદ્રવદનની પીઠ પાછળ ગોઠવ્યો અને દૂધનો બીજો પ્યાલો તે લઈ આવી, પણ ચંદ્રવદને તે પીવા ના કહી. દીવુના આગ્રહને વશ થઈ તેણે માત્ર એક ઘુંટડો ભર્યો અને પ્યાલો પાછો મૂકી દીધો.

થોડી ક્ષણો વીતી ગઈ. ચંદ્રવદન કાંઈક શાન્ત લાગ્યો, ત્યારે

દીવુએ પૂછ્યું: “ગુરસો ન કરો તો હું થોડું પૂછું.”

“પૂછ.”

“તમને મારી સેવા ક્ષેતાં સંકાય થતો હોય તો તમારી સ્ત્રીને બોલાવી શકાય તેમ નથી?”

“ના.”

“કેમ વારુ?”

મનમાં જવાબ ધૂંટીને તે બોલ્યો: “દીવુ! જગતના જાલી-મોએ મારી સ્ત્રીને મારા હાથમાંથી ખૂંચવી લીધી છે.”

ક્ષણભર થોભી દીવુએ પૂછ્યું: “પણ ડાહી સ્ત્રી એવા જાલી-મોની પરવા કર્યા વિના પતિ પાસે કેમ આવ્યા વિના રહે? તમે પત્ર લખો, તે જરૂર આવશે.”

“નહિ, નહિ, દીવુ! એ બિચારી વિષમ સ્થિતિમાં છે; મારો પત્ર પણ તેને મળી શકશે નહિ.”

“મને તો લાગે છે કે તમે એ જ દુઃખમાં માંદા પડ્યા છો, નહિ વારુ?”

“મારા રોગનું તેં સાચું નિદાન કર્યું છે.”

એ વાત એટલેથી જ અટકી. દીવુમાં જરા હિંમત આવી. ચંદ્રવદનની સુશીલતા દીવુને મુગ્ધ કરતી, તેનું દુઃખ તેનામાં દયાંકુર ઉત્પન્ન કરતું, તેની એકલતા પોતાની અભિલાષા પાર પાડવામાં મદદમાર બનશે એમ પણ તેને લાગ્યું.

અને ત્યારથી દીવુનો ચંદ્રવદન ઉપરનો ચાલ વધ્યો.

૪૬

દીવુ પોતાનો મનોભાવ સ્પષ્ટ કરે છે, પણ....

મધરાત જાગી હતી. ચંદ્રવદન ખોંખો કરતો બિછાનામાં આમથી તેમ આજોડતો હતો. તેને ઉંઘ આવતી નહોતી. શરીરમાં તાવ તો સાધારણ હતો, પરંતુ ઉધરસ તેને ઉંઘવા દેતી નહોતી અને મગજ ઉત્તમ રહ્યા કરતું હતું. કાંઈ કાંઈ વિચારો મગજમાં આવતા અને જતા. વિચારો કરવા છોડીને ઉંઘી જવાને તે જેમ જેમ યત્ન કરતો હતો, તેમ તેમ દબાયેલી કમાનની પેઠે વિચારો વધારે જોર કરતા હતા.

આજુએ એક આરામખુરશીમાં પડેલી દીવુ જાગી રહી હતી, અને વિચારતરંગોનો સંવાદ ખળભળતા સાગરના તરંગોની સાથે સાધી રહી હતી.

એટલામાં નજીકના કોઈના મકાનમાંની ધડિયાળનો એક ડંકો સંભળાયો. ચંદ્રવદન બોલ્યો: “ દીવુ ! કેટલા વાગ્યા ? એક ! ”

દીવુ ચડપ ઉઠી અને ચંદ્રવદનના ખીરસામાંથી ધડીઆળ કાઢી તે જોઈને તેણે કહ્યું: “ ના, સાડાઆર ! ”

“ બહુ રાત ગઈ છે; જા, હવે તું સૂઈ રહે. ”

“ તમને ઉંઘ આવશે, એટલે હું મારી મેળે જતી રહીશ. ”

“ દીવુ ! ” જાણે કે પોતે ખૂબ અકળાતો હોય તેવે સ્વરે તે બોલ્યો: “ હવે તો હદ થાય છે. મધરાત સુધી તું મટકુંએ માયાં વિના રોજરોજ મારા બિછાના પાસે બેસી રહે, તે ઉપકારનો ભાર મારાથી કેમ ઉપડશે ? ”

“ ઉપડશે, ઉપડશે, એમ અકળાઓ છો શાને ? એક વાર તમે જલ્દી સાજા થઈ જાઓ, પછી એવી બધી વાતો કરજો. ”

“ હવે હું આ માંદગીમાંથી ઉઠવાનો જ નથી; તારા ઉપકારનું ઋણ ચૂકવવા તો મારે બીજા અવતાર લેવો પડશે. ”

“આમ નિરાશ શાને થાઓ છો ? તમારો તાવ ઓછો થઇ ગયો છે અને માત્ર ઉધરસ તો આ દરિયાકાંઠાની શરદીને લીધે છે; એમાં આવી અમંગળ વાતો શાને બોલો છો ?”

“પણ તારામાં જે હિંમત છે તે મારામાં નથી. મારાં ગાત્રોની શિથિલતા જ બોલી રહી છે કે હવે હું ઝાઝા દિવસનો મહે-માન નથી. તને શું એમ નથી લાગતું?”

“ના, તમે જરૂર સાજા થશો; પણ તમે મારી એક સલાહ માનતા નથી, એટલો જ વાંધો છે ને !”

“શું વળી ?”

“તમે તમારી પત્નીને બૂલી જાઓ !”

“દીવુ ! એ બૂલ્યું કેમ બુલાય રે ! પ્રેમના ધાથી અણુવિ-ધાયલા હૃદયને આ વિદ્ધ હૃદયનો ખ્યાલ ક્યાંથી આવે !” ચંદ્રવદને ઉંડો નિસાસો નાંખ્યો. દીવુનું હૃદય પણ તેથી થરથરી ગયું.

દીવુ ઉઠીને પલંગની ઈસ પર બેઠી. તેણે ચંદ્રવદનના કપાળ પર હાથ મૂક્યો અને કહ્યું : “આત્મારે તો જરાયે તાવ નથી. તમે નકામા હિંમત હારો છો.”

“પણ મારા દિલની એચેની કાંઈ કપાળ થોડું જ બોલે છે ?”

“એ એચેની બૂલવા જ હું તમને કહું છું કે તમે વિંધાયલા હૃદયને રુઝવવા યત્ન કરો.”

ચંદ્રવદન દીવુની વાતની ક્ષુલ્લકતા પર હસ્યો અને બોલ્યો : “વિંધાયલા હૃદયને રુઝવનારો મલમ દુનિયાના કોઇ વૈદ્ય કે દાકતરે બતાવ્યો નથી.”

“છે, છે, એનો મલમ પણ છે; પરન્તુ દર્દીએ એટલું શ્રદ્ધા-પૂર્વક માનવું જોઇએ કે વિંધાયલું હૃદય રુઝાઇ શકે છે.”

“તું કાંઈક મર્મમાં બોલે છે, દીવુ !”

“હા.”

“તો તું કહે છે, તે મને સમજાવ.”

“ તમારા વિંધાયલા હૃદય ઉપર મારા હૃદયપ્રેમનો મલમ મને લગાડવા દો, અને પછી જુઓ કે તમારા હૃદયનો બોહીઝરતો ધા રુઝાવા લાગે છે કે નહિ ! ”

“ હે ! ! ”

ચંદ્રવદનને કેટલાક દિવસથી જે શંકા રહ્યા કરતી હતી, તે અત્યારે તેણે સાચી પડેલી જોઈ. દીવુ પોતાની પાછળ મરી શીટતી રનેહાળ બાળાની પેઠે વર્તી રહી હતી, તેના એ વર્તનનો ઉંડો બેદ કેટલાક દિવસસુધી ચંદ્રવદન પારખી શક્યો નહોતો. પછી તેને શંકા આવવા લાગી હતી કે દીવુની દષ્ટિ પોતા પ્રત્યે રનેહાળ બનતી જાય છે, એટલે તેણે તેનો સંપર્ક ઘટાડવાનો વિચાર કર્યો હતો, પરંતુ શરીરની અસ્વસ્થતાથી તે એ વિચારનો અમલ કરી શક્યો નહોતો અને ચંદ્રવદનની શંકાને દઢતર બનાવે એવા પ્રસંગો બન્યા કરતા હતા. આજે દીવુએ સ્પષ્ટ શબ્દોમાં તેનો મનોભાવ રજુ કરીને ચંદ્રવદનની શંકાને સાચી બનાવી હતી.

દીવુ બોલી : “ તમે જરાએ ચમકશો નહિ. તમે અને હું એકસરખાં દુઃખી છીએ. તમારા વિંધાયલા હૃદયમાંથી પ્રેમરશ્મિ નિરર્થક વહી રહ્યું છે, મારું તૃષાતુર હૃદય પ્રેમધારા ઝીલવાને વિકસિત થઈ રહ્યું છે. આપણાં બેઉનાં દર્દ એક જ રીતે મટે તેમ છે : તમારે હૃદયના જૂના ધાને વિસરી જવો અને મને મારા હૃદયનું અર્પણ કરવા દેવાની સંમતિ આપવી. ”

“ દીવુ ! એ કેમ બને ? તું બ્રાહ્મણપુત્રી છે. ”

“ પ્રેમ અને વર્ણને શો સંબંધ છે ? ”

“ જોહો ! આટલી બધી હિંમત ! મને આશ્ચર્ય થાય છે. દીવુ ! તારી વૃદ્ધ માતા તને મારા જેવા અપરિચિતની પાસે મધરાત સુધી એકલી રહેવા દેવા કેવી રીતે રજા આપે છે ? ”

“ એમાં તમને આશ્ચર્ય કેમ થાય છે ? મારી માતાનો મારી ઉપર પૂરો વિશ્વાસ છે અને મારા મનોબળની તેને ખાત્રી છે. ”

“ ત્યારે તો તું મને પૂછે છે, તે વિષે પણ તારી માતાની સંમતિ મેળવી રાખી જ હશે. ”

“ ના, એમ નથી. ”

“ ત્યારે ? ”

“ એ હવે અત્યારે કશું નહિ. ફરી વળી કોઇ વાર તમને કહીશ. પણ એક વાર તમે તમારા હૃદયના જૂના ધાને બૂલો, પ્રેમના મલમમાં શ્રદ્ધા રાખવા માંડો, એટલે જુઓ કે તમે સાચા થાઓ છો કે નહિ ! ” એમ કહી દીવુ પાછી ખુરશીમાં બેઠી.

આ ચતુર બાળાની આત્મશ્રદ્ધાની પ્રશંસા કરવાનું ચંદ્રવદનને મન થયું. ખરેખર, તે અજ્ઞા બાળા હતી. વિભાની હિંમત કરતાં પણ દીવુની હિંમત તેણે વધી જતી જોઇ. આટલી બધી હિંમત આ બાળાએ પોતાના કુંવારા જીવનમાં કેવી રીતે કેળવી હશે, તે ચંદ્રવદનના મનનો એક કોયડો થઇ પડ્યો. એ કોયડો તેનાથી ઉઠવી શકે તેમ નહોતું; તે તો દીવુ ઉઠે ત્યારે જ ઉઠે તેમ હતું.

વિભાના સ્વભાવમાં રહેલી હિંમત તેણે પોતાના અભ્યાસથી કેળવી હતી અને એ કેળવણીમાં ચંદ્રવદન શિક્ષક તરીકે સહાયક બન્યો હતો. જે થોડા દિવસ તેઓ દાંપત્યજીવનમાં સાથે રહ્યાં હતાં, તે સમયમાં એ હિંમતની ખૂબ કસોટી પણ થઇ હતી. એવી કશી કસોટીમાં નહિ ઊતરી ચૂકેલી દીવુ કેમ આટલી બધી હિંમતવાન બની શકી હશે ?

“ દીવુ ! તું ખરેખર અજ્ઞા બાળા છે હોં ! તેં તો મને વિચારમાં પાડી દીધો. ”

દીવુ હસી. “ એવા વિચારો કરવા છોડીને જેટલી ત્વરાથી તમે નિશ્ચય ઉપર આવશો, તેટલી ત્વરાથી તમારી તબિયત સુધરવા લાગશે. ”

“ હું નિશ્ચય કરવા પ્રયત્ન કરીશ...પણ ના, ના, તું કહે છે તેટલું બળ મને મારામાં નથી લાગતું. મારા હૃદયનો ધા રુઝાય

દીવુ પોતાનો મનોભાવ સ્પષ્ટ કરે છે, પણ...

૩૦૧

તેવો જ ક્યાં છે ? મેં બહુ બહુ મથન કર્યો છે, પણ હું તે ભૂલી શક્યો નથી, પછી ધા કેવી રીતે રુઝાવાનો હતો ?”

“ મન એવું ડમાડોળ ન રાખો. તમારા એકલાના મનના યત્નો ભલે નિષ્ફળ નીવડ્યા હોય, પરંતુ મારી સહાયથી તે સફળ નીવડશે એવી મને શ્રદ્ધા છે. ”

“ ઠી...ક ! ” ચંદ્રવદને પુનઃ નિઃશ્વાસ નાંખ્યો.

“ હવે આપણે વાતો અંધ કરીશું ? તે સિવાય તમે ઉંઘવાના નથી. ”

“ મને એમ લાગે છે કે તું અહીં હોઈશ, ત્યાંસુધી આપણી વાતો અંધ થવાની નથી ! ”

“ તો હું જઈ, તમે નિરાંતે ઉંઘો. ” એમ કહેતી દીવુ પુર-શીમાંથી ઊભી થઈ.

ચંદ્રવદનના શરીર પરથી ખસી ગયેલી શાલ તેણે જરા હાથ લાંબો કરીને સમી કરતાં કરતાં પૂછ્યું : “ પણ ભારતર ! તમારા હૃદયમાં વજ્રક્ષેપ થઈ રહેલી એ ભાગ્યશાળી પત્નીનું નામ તો તમે મને કોઈ વાર કહ્યું નથી. ”

“ નામ જાણવાથી તું કાંઈ એને થોડી જ ઓળખી શકવાની છે ? ”

“ ઓળખું તો શાની ? પણ તે જાણવાની મને સહજ ઈચ્છા થઈ આવી. ”

“ તેનું નામ છે વિભા. ”

દીવુએ વીજળીના જેવો કારમો આંચકો અનુભવ્યો. તેનાથી એકદમ પુરશીમાં ખેસી જવાયું. ચંદ્રવદન તેની એ એટલા જોતો ચમકીને ટિંછાનામાં ખેડો થયો. “ તું એને ઓળખતી હોય એમ લાગે છે. ”

“ વિભા ? વિભાવરી ? ”

“હાં, હાં, એ જ નામ. ખરેખર, ત્યારે તું તેને ઓળખે જ છે.”

“હા...ના, ના, મેં તેને કોઈ જ વાર જોઈ નથી.”

એમ કહી એકદમ ખુરશીમાંથી ઉઠી દીવુ ચાલી ગઈ. ચંદ્રવદન તેને આશ્ચર્યપૂર્વક જોઈ રહ્યો. તેને લાગ્યું તો ખરું કે દીવુ તેને જોયે નહિ ઓળખતી હોય. પણ નામથી તો ઓળખતી હશે અને વિભાને નામથી ઓળખવી એ કાંઈ મુશ્કેલ નહોતું. છાપાંમાં તેનું નામ ખૂબ ચક્રડોળે ચડ્યું હતું અને મુંઝમું થોડો વખત રહેનારી દીવુને કાને એ નામ અનેક વાર પડ્યું હોય તેમાં કાંઈ નવાઈ નહોતી.

પણ ચંદ્રવદનને ખબર નહોતી કે એ નામે દીવુના અંતઃકરણમાં કેવો ખળભળાટ મચાવ્યો હતો.

૪૭

“શશી જતાં, પ્રિય રમ્ય વિભાવરી....”

દીવુ ગઈ, પણ ચંદ્રવદનને ઉંઘ ન આવી. તેના શરીરમાં તાવ હતો, મગજ ઉત્તમ હતું અને દીવુએ મૂકેલો મમરો તેને વિચારને ચક્રડોળે ચડાવતો હતો. તે ઝિજ્ઞાસામાં આજોટ્યો, પણ ઉંઘ આઘી ને આઘી જતી લાગી. લથડતે પગે તે ઉઠ્યો, પાણી પીધું, માથામાં પાણી છાંટી મગજને શીતળ કરવા યત્ન કર્યો, પણ તેના ચિત્તને શાંતિ મળી નહિ, પછી ઉંઘ ક્યાંથી આવે ?

“દીવુ ડાહી છે, સ્નેહાળ લાગે છે, મારા પરનેા તેનો ભાવ હું મહિનાથી જોઈ રહ્યો છું, અને તે મને પરણીને સુખી કરવા ઈચ્છે છે, તે એ સ્નેહવશતાથી જ; તેને પણ હું તેને સુખી કરીશ એવી સ્વાભાવિક આશા હોય જ. હું તેને પરણીને સુખી થઈ ખરો ? અને વિભાને ભૂલીને સાંભળે પણ થઈ ખરો?...”

વિભાની દિવ્ય મૂર્તિ તેની સમીપે આવીને ઊભી અને તે ચમક્યો. ચંદ્રવદનને એમ થયું કે જાણે ભોંય માર્ગ આપે તો તેમાં સમાઈ જઈ !

“ઓહ ! ઓહ ! આ મને શું થઈ રહ્યું છે ? વિભા ! વિભા ! હું તને ભૂલવાનો વિચાર કરી રહ્યો છું ? કેઈ સેતાન મારી પાછળ પડ્યો છે !” હંડા ઉચ્છ્વાસ ભરતો તે યિછાનામાં બેઠો થયો. ઝાંખી કરેલી ખત્તીના આછા પ્રકાશમાં તેણે જોયું. ત્યાં વિભા નહોતી, સેતાન નહોતો, દીવુ પણ નહોતી. દાર બંધ હતાં. તે પાછો સૂઈ ગયો.

“કાંઈ નહિ ! મને દીવુ શામાટે જોઈએ ? મારા પ્રેમામૃતની ધારા ઝીલવા ?” તે લુખ્યુ હસ્યો : “એ કેમ અને ? એ ધારા તો મારી વિભા માટે છે, વિભા એ ન ઝીલી શકે તો ભલે તે મારી સાથે જ બળી બરમ થાય ! પણ દીવુ ! એ પ્રેમ તને નહિ મળે ; તારા ભાવો ગમે તેવા હોય, પણ તેનું પ્રતિબિંબ મારા પ્રેમામૃતના એક બિંદુમાં પણ નહિ પડી શકે !”

જાણે દીવુને એ છેવટનો ઉત્તર આપીને ચંદ્રવદન હંધી જવા મથતો હોય એવી રીતે તેણે આંખો મીંચી, પણ તેથી કશું વળ્યું નહિ. ચર્મચક્ષુઓ મીંચ્યાં પણ અંતઃશક્ષુઓ સદા જગત મગજની ચોકી કરી રહ્યાં હતાં.

“દીવુ શું કહેતી હતી ? વિભાના પ્રેમને હું ભૂલી જઈ તો હું જલ્દી સાજો થઈ ! તેના પ્રેમનો મલમ મારા હૃદયનો ધા રુઝાવી નાંખે ! ઓહોહો ! કેવું એ બચંકર મૂલ્ય ? એ ધનવાન પિતાની સંસ્કારી પુત્રીએ પિતાની અને સ્વજનોની વિરુદ્ધ થઈને, સમાજનો અણુમમે વેડીને, સૌ કેાઇની દરકાર છોડીને, કેવળ મારા વિશુદ્ધ પ્રેમ ઉપર ભરોસો રાખી છેલ્લી ધડી સુધીની એકનિષ્ઠા જાળવી છે, તેને હું ભૂલું ? તેનાં પ્રેમી સંભારણીને વેચી નાંખીને તેના બદલામાં હું મારી તંદુરસ્તી ખરીદું ? દીવુ ! નથી જોઈતો મને તારા પ્રેમનો મલમ !

ભલે વિંધાયલા હૃદયમાંથી લોહી વહી જાય અને આ દેહમાંથી જીવન પણ વહી જાય!"

જાણે પોતે છેવટનો નિશ્ચય કરી ચક્રો હોય અને હવે કશું વિચારવાનું જ ન હોય તેવી રીતે તે શાલને માથા પર ઓઢી ગોટ-મોટ થઈ સૂતો. હવે કશો વધુ વિચાર કરવાનો જ રહેતો નથી એટલે પોતાને જલદી ઉંઘ આવી જશે એવી તેને આશા હતી.

અર્ધઊંઘાડી ખારીમાંથી પરોઢની શીતલ લહરિએ આવી તેના મગજને શાંત બનવા મદદ કરી ત્યારે તેને સહજ ઉંઘ આવી, પરંતુ એ ઉંઘ નિરુપદ્રવ નહોતી. રાત્રિના ત્રીજા પ્રહર સુધી જે વિચારો તેના ચિત્તમાં ઘડમથલ મચાવી રહ્યા હતા, તે જ વિચારના ઓળા પુનઃ પુનઃ સ્વપ્નો રચી તેની ચિત્તશાન્તિને ભગ્ન કરતા હતા. વિભા એ સ્વપ્નસાગરની સપાટી પર દિવ્ય સ્વરૂપે તૃપ્તી કરતી, ચંદ્રવદન તેની પાસે પહોંચવા કોઈ વાર નાવમાં બેસી હંકારતો, કોઈ વાર પાણી ખૂંદતો, તો કોઈ વાર તરતો-તરફડતો જતો; પરંતુ એ દુર્ભાગી પ્રેમિક! સ્વપ્નમાં પણ વિભાની દેહલતાને સ્પર્શવામાં તે સફળ થતો નહિ!

એવા એક સ્વપ્નને અંતે તેણે પાસું ફેરવી નિઃશ્વાસ નાંખ્યોઃ
“હે વિભુ! વિભા...”

એટલામાં દાર ખખડ્યું. બહારથી તે કોઈ ખખડાવતું હોય તેમ લાગ્યું.

ચંદ્રવદનથી જાગી જવાયું. તાવ હમહમતો હતો, શરીર ઢૂંજતું હતું, પગ સ્થિર રહી શકતા નહોતા, પણ તે યિછાનામાંથી ઉઠ્યો. “વિભા” ના નામોચ્ચારની સાથે જ દાર ખખડ્યું હતું, પણ વિભા કાંઈ આવવાની નહોતી તે તે જાણતો હતો; વિભાનું સ્થાન બેવા ઇચ્છતી દીવુ સિવાય બીજું કોઈ નહિ હોય એવી તેને ખાત્રી હતી.

ધારે ડગલે દાર ભણી જઈ તેણે દાર ઉઘાડ્યું. પૂર્વકાશમાં પ્રકટેલા અરુણના પ્રકાશમાં તેણે બે જણને ઊભેલા જોયા. “નવીન! શંકરલાલ!” ઉદ્દગાર સાથે જ તે નવીનને એકદમ બેટી પડ્યો અને

તે ક્ષણે જ જાણે તેનું અધુન અળ હણાઇ અધુન હોય તેમ ત્યાં ને ત્યાં જ—આરણ્યામાં જ તે ફસડાઇ પડ્યો !

જીવનમાં સૌ કાંઈના સ્નેહને ખોદા બેઠેલા અંદ્રવદન વિશેષ નહિ તો મિત્રોના જીવંત રહેલા સ્નેહની આંખીથી આવેશમાં આવી ગયો હતો. ત્રણેક દિવસ પહેલાં તેણે એ બેઠેને પત્રો લખ્યા હતા, તેમાં એમ પણ લખ્યું હતું કે દિવસે દિવસે પોતાની નયણી બનતી જતી તબિયત અને શરીરમાં જણાતી ક્ષયની અસરથી પોતે લાંબો સમય જીવી શકે એવો સંભવ નથી; આથી એ બેઠે જણા એ ધાયલ થએલા પ્રેમિકના હણાઇ રહેલા જીવનની છેલ્લી ક્ષણોમાં મિત્ર-સ્નેહનું મીઠું પાણી પાઈ તેને સર્વાંશે નહિ તો કિંચિત્ અંશે પણ તૃપ્ત કરવા આવી પહોંચ્યા હતા. સુરતને રેશનેથી બાડાની ગાડીમાં તેઓ બરાબર મળરકે કુમસ પહોંચ્યા હતા અને સેનેટોરિયમના સરનામાને આધારે અંદ્રવદનની ઓરડી પર જ આવીને ઊભા રહ્યા હતા. હૃદયના આવેગને અંતે બલહીન બનેલા બિમાર મિત્રને ઉચકી નવીન અને શંકરલાલે તેને બિછાના પર સુવાડ્યો. ત્યારપછી કેટલીક ક્ષણે તેને કળ વળી અને શરીરે ખૂબ પરસેવો વળ્યો.

તે જરા સ્વસ્થ થતાં બોલ્યો: “દુર્ભાગી ઉપર પ્રભુ છેલ્લી ઘડીએ તો દયા કરે જ છે. તમારા સ્નેહની અંજલિ પાવા પ્રભુએ તમને અત્યારે મારી પાસે મોકલ્યા છે !”

નવીન બોલ્યો: “અંદ્રવદન ! તું મુંબઈ ન આવી શકે ?”

“શામાટે ?”

“અહીં તું એકલો છે. અહીં દવાની, માવજતની કાંઈ સમ-વડ ન હોય, મુંબઈમાં અધુન બની શકે. અમે પણ ત્યાં હોઈએ.”

“મુંબઈ મારે હવે આવવું જ નથી. આ નયણી તબિયતે હું આવી શકું પણ નહિ; છતાં આવી શકાય તોએ આવવાની ઈચ્છા નથી.” તે થોડી ઉધરસ ખાઈને જોરથી ઉચ્છ્વાસ બરતો બોલ્યો: “અહીં શાંતિમાં મરવાની જ હવે ઈચ્છા શેષ રહી છે.”

એઉ મિત્રોનાં માનસ ચક્ષુઓ સમીપે તેના ભૂતકાળ તરવા લાગ્યો. અત્યારની તેની સ્થિતિ અને એક જ શેષ ઈચ્છાની વાત સાંભળી તેમની આંખોમાં આંસુ આવ્યાં.

ભૂતકાળની કાંઈ પણ વાત નવીને કે શંકરલાલે સંભારી નહિ. મુંબઈના કેસની વાત, ક્ષેમનગરની અદાલતમાંની વિભાની જુલાનીની વાત, પિતાએ ચંદ્રવદનના કરેલા તુચ્છકારની વાત, એ બધું તેઓ ચંદ્રવદનના પત્ર ઉપરથી જાણી ચૂકેલા હતા; આ સમયે એ વાતો તાજી કરવી એ ચંદ્રવદનના જૂના ધાને તાજા કરવા જેવું હતું. એ કશું વાતચીતનું પ્રકરણ ન કાઢતાં અત્યારે ચંદ્રવદનને ધીરજ આપવી અને તેના મનને શાન્તિનો અનુભવ કરાવવો એ જ તેમને આવશ્યક લાગ્યું. તેની શરીરસ્થિતિ જોઈને એઉ મિત્રોને લાગ્યું કે ચંદ્રવદન હવે બચે તેમ નથી; કદાચ એકાદ બે દિવસનો પણ તે મહેમાન હોય !

શંકરલાલે કહ્યું : “ તમે મુંબઈ આવો તો બહુ જ સારું. આ માંદગીમાં તમારી માવજત કાંઈ જ નહિ થતી હોય. ”

“ એ બાબતમાંય પ્રભુએ મારા પર કૃપા કરી હોય એમ હું માનું છું. એક બ્રાહ્મણ મા-દીકરી પાસેના ખંડમાં આવેલાં છે, તેઓ બિચારાં મારી એવી સમવડ સાચવે છે કે જાણે પરભવનાં તે મારાં ઋણી હશે. ”

તત્ક્ષણુ તેને ખૂબ ઉધરસ ચડી અને તે બળ કરી બિચારામાં બેઠો થઈ ગયો. કેટલીક વારે ઉધરસ બંધ થઈ. છાતી તો ધમણની પેઠે હાંફતી હતી.

“ તમે અહીં એકાદ-બે દિવસ રહી શકશો ? ”

“ હા જરૂર રહીશું. ” શંકરલાલે કહ્યું.

નવીને પૂછ્યું : “ તારે અમારું કાંઈ કામ હોય તો કહે. ”

“ મારે બીજું તો શું કામ હોય ? મારે કાંઈ મિલકતની વ્યવસ્થા કરવાની નથી, મારે કાંઈ બાળ-બચ્ચાં કે નાના ભાઈઓની ભલામણ કરવાની નથી, માત્ર ધણી સમયથી હૃદયમાં જે દુઃખનો ડૂમો ભરાઈ

રહ્યો છે તે તમારી સમક્ષ કાઢીને જરા શાંતિ.....” પણ તેનાથી આગળ બોલી શકાયું નહિ. તેનું હૃદય ભરાઈ આવ્યું હતું.

થોડી વાર ચુપકાઈ ચાલી. મનને જરા શાંત થવા દઈ તે બોલ્યો: “શંકરલાલભાઈ! તમે મારા માટે બહુ વેડ્યું છે. નવીન મારો બાળ મિત્ર છે, તેણે મિત્રધર્મ અનુવવામાં મણા રાખી નથી; પરંતુ તમે જે ભોગ આપ્યો છે તે તો મેં મારી આ ટૂંકી છંદગીમાં બીજે ક્યાંય જોયો નથી. છૂપી પોલીસ ખાતાના તમે નોકર હતા; પોલીસનો માણસ કોઈનો મિત્ર હોય નહિ-બની શકે નહિ, પણ તમે તો મારા અને વિભાના પરમ હિતરત્ની બંધુ બન્યા અને તેટલા માટે નોકરીએ ગુમાવી !”

“એ બધું અત્યારે શાને સંભારો છો ? તમે મનુષ્ય છો-હું મનુષ્ય છું; એ પ્રભુદત સંબંધ સિવાય બીજું બધું બૂલી જાયો.”

“પરંતુ આ મનુષ્યોથી ભરેલી દુનિયામાં જ્યાંસુધી કૃતજ્ઞતા છે અને કૃતદત્તા છે, ત્યાંસુધી ઉપકારોનું ઋણ છે અને અપકારનો બદલો છે, અને મનુષ્યને તેટલા માટે તો બીજો જન્મ પણ લેવો પડે છે, શંકરલાલભાઈ : મારાથી તમારા ઉપકારનું ઋણ ફેડાયું નથી અને હવે આ જન્મમાં તો ફેડી શકાય તેવી મારી રચિતી જ રહી નથી. છતાં હજી એક વધુ ઉપકાર હું તમારી પાસેથી ધરું છું.”

“કહો.”

“મારો અતિમ સંદેશ તમારે વિભાને પહોંચાડવાનો છે; તે વિના હું દુર્ગતિમાં ભગ્યા કરીશ.”

નવીન ઠપકાભર્યે સ્વરે બોલ્યો: “આ તને લત લાગી છે, ચંદ્રવદન ! તને કશું થવાનું નથી. તું મુંબઈ ચાલ.”

“હું મુંબઈ આવી શકું તેમ નથી, અને હું જીવું તોય મારે વિભાને સંદેશ તો મોકલવો જ છે. પછી તું અને શામાટે રોકે છે ?”

નવીન ચૂપ રહ્યો.

શંકરલાલ બોલ્યો: “ તમે એમ કરો. તમને જરા ઠીક વર્તીય, એટલે તમે સંદેશો કાગળમાં લખી રાખજો, એટલે હું વિમાને પહોંચાડીશ. મોઢાનો સંદેશો તો પહોંચાડી શકાય તેમ છે જ નહિ. ”

“ ત્યાર લાવો કાગળ અને પેન્સીલ; હું અત્યારે જ લખી આપું. ” એમ કહી ચંદ્રવદન આવેશભરી દૃષ્ટિએ શંકરલાલના મ્હોં સામે તાકીને હાંફવા લાગ્યો.

શંકરલાલે નવીન સામે જોયું. નવીને કહ્યું: “ ભલે, તેની લત મટાડો. ”

શંકરલાલે ગળવામાંથી કાગળ અને પેન કાઢ્યાં અને એક પુસ્તકની ઉપર કાગળ મૂકી તે તથા પેન ચંદ્રવદનના ખોળામાં મૂક્યાં. ચંદ્રવદને ધૂનતે હાથે લખ્યું :

“ શશી જતાં, પ્રિય રમ્ય વિભાવરી !

“ થઇ રખે જતી અંધ વિયોગથી;

“ દિનરૂપે સુભગા બની રહે પ્રહી—

“ કર પ્રભાકરના મનમાનીતા.

“ લી. તારો જ ચંદ્ર. ”

“ બસ, લ્યો ! આ જ મારો સંદેશો ! ”

ચંદ્રવદને શંકરલાલના હાથમાં પત્ર સોંપ્યો. શંકરલાલ તે વાંચી રહ્યો. સરસ્વતીચંદ્રે પિતૃધર છોડી અગ્નણી ભૂમિમાં ઊતરી પડતાં જે સંદેશો કુમુદને મોકલ્યો હતો, તે જ સંદેશો—તે જ શબ્દોમાં ચંદ્રવદન વિભાવરીને મોકલી રહ્યો હતો ! શંકરલાલના અંતરમાં કરુણા ધ્રુવવા લાગી: “ અહો ! સરસ્વતીચંદ્રે કુમુદને જે શબ્દોમાં કહ્યું હતું તે જ આ શબ્દો છે, પરંતુ તેમાં કેટલું અર્થાંતર રહેલું છે ! સરસ્વતીચંદ્રે વિભાવરીરૂપી કુમુદને કહ્યું હતું કે વિયોગથી અંધ ન થઇને પ્રભાકરનાં કિરણ ઝીલી દિવસરૂપે સૌભાગ્યવતી બનજે; ચંદ્રવદન પણ એ જ શબ્દોમાં બીજા પ્રેમ પતિનો હસ્ત ઝાલી સુભગા બનવાનું

વિભાને સૂચન કરે છે; પરંતુ ચંદ્ર તો આખા દિવસની રાહ જોયા પછી પુનઃ રાત્રિ પડતાં આવી પહોંચવાની આશા હોય છે અને એ આશા સરસ્વતીચંદ્રના સંદેશામાં ગર્ભિત હતી; અહીં એવી કશી આશા જ નથી! સરસ્વતીચંદ્ર પાછો ફરવાની જે આશા હતી, તેમાંના એક અંશ જેટલી પણ આશા ચંદ્રવદન પાછો ફરે તેવી ક્યાં છે? સરસ્વતીચંદ્રની અજાણી ભૂમિથી કેવળ જુદી જ અગોચર ભૂમિમાં ચંદ્રવદન જન્મ વસવાનો છે કે જ્યાંથી પાછા આવી શકાતું જ નથી! પણ હા, બિચારી વિભાને માટે તો આ જ સંદેશો અરાબર છે; તેના જીવનને ધૂળ થતું બચાવવાનો જે એક માર્ગ છે તે આધીને...”

“હું મારી ફરજ માત્ર બળવું છું.” શંકરલાલની વિચારમાળાને અધવચ્ચ તોડતો ચંદ્રવદન બોલ્યો: “વિભાના જીવનને અંધકારમય રહેવા દેવાનું પાપ કરવા તેની પરનો મારો પ્રેમ ઈચ્છતો નથી.”

“અરાબર છે.” શંકરલાલ પ્રકટ રીતે બોલ્યો: “એ જ ઈષ્ટ છે.”

“તો, એ સંદેશો તમે તેને જરૂર પહોંચાડજો હોં; મારા મૃત્યુ પછી તુરત—”

“તું હવે સૂઈ જા!” નવીને તેને બળ કરીને બિછાનામાં સુવાડ્યો.

શંકરલાલે નિઃશ્વાસ નાંખતાં ક્રોટ ઉતારી ખૂંટી પર ભેરવ્યો અને બહાર નજર કરી. ઉષા ઉગી હતી, અજવાળું વધતું હતું, સાગર ગાજતો હતો; એ પ્રકૃતિસૌંદર્યની વચ્ચે બિમારની પથારીની આસપાસનું વાતાવરણ વિશેષ અંભીર, શૂન્ય અને કરણોત્પાદક બાસતું હતું.

એટલામાં દીવું આવીને બારણામાં ઊભી. બે નવા પુરુષોને જોઈને તે આશ્ચર્ય પામતી જરા ખમચાઈ. શંકરલાલે તેને જોઈને ચમકારો અનુભવ્યો: “ઓ...હો! આ તો પેલી પ્રિયંકરા!”

૪૮

સ્નેહલગ્નની વિધવા

મેઘથી ઘેરાયલા મધ્યરાત્રિના આકાશમાં એકાદ તારાકણીનું તેજઃકિરણ પકડીને આશ્વાસન લેવા ધ્વજિતા આશાતુર તથા પંથ બૂલેલા પ્રવાસીના જેવી વિભાવરીની દશા હતી.

તેની છેલ્લામાં છેલ્લી આશા પર તેના પિતાએ કુઠારાઘાત કર્યો હતો. કૃષ્ણલાલ શેઠ વિભાની જીયાનીનું નાટક ક્ષેમનગરની અદાલતમાં બજવાયું તે જ સાંજે ત્યાંથી ઉપડીને મુંબઈ રવાના થઈ ગયા હતા. વિભાનું હવે શું કરવું તેનો ક્રમ તેમણે આલેખી રાખ્યો હતો, પરંતુ એ ક્રમને પાર પાડવાને હજી થોડા સમયની વાર હતી. મુંબઈમાં ચાલતો કેસ પતી જવાની જરૂર હતી અને વિભાના હૃદય ઉપર પડેલો તાળો ધા ભુંસાવાનીય જરૂર હતી.

પણ વિભાના હૃદય ઉપરનો ધા ભુંસાય એવાં કોઈ ચિહ્નો વીજળીઆઈના જોવામાં આવતાં નહોતાં. દિવસ પછી દિવસ વીતતા. વિભા આખો દિવસ સુસ્તીમાં ગાળતી દેખાતી, કોઈની સાથે કશું બોલતી નહિ, કોઈ કાંઈ પૂછે તો તેનો જવાબ ટૂંકમાં જ આપતી અને નરી ઉદાસીનતામાં, જાણે મુનિત્રત ધારણ કરી રહેલી કોઈ યોગિની હોય, તેમ સમય ગાળતો.

વીજળીઆઈને હવે રહી રહીને પસ્તાવો થવા લાગ્યો હતો. અદાલતમાં તેમણે વિભાને મુખેથી ચંદ્રવદન પ્રત્યે ઉચ્ચરાએલાં વાક્યો સાંભળ્યાં હતાં, સારથી તેમના હૃદયમાં ફરક પેસી ગઈ હતી કે હવે જરૂર વિભા આપઘાત કરીને જીવનનો અંત આણવાની. આ ભય વીજળીઆઈને નિરંતર સતાવ્યા કરતો. તેમને હવે મનમાં થતું હતું કે “અરે, જો મને આવી ખબર હોત, તો હું તેને ચંદ્રવદન સાથે જવા દેત અને ભાઈને પણ ગમે તેમ કરીને સમજાવત.

દીકરી જેવી દીકરી કમેતે મરવા તૈયાર થાય, તેના કરતાં તો તે જીવતી રહીને મરજીમાં આવે ત્યાં ભક્ષે જાય.” પરંતુ વીજળીઆમને એ હૃદયપલટો કેવળ વિભાના આપઘાતના ભયમાંથી જ ઉત્પન્ન થયો હતો.

વિભાના હૃદય પર જે ક્ષણે ચંદ્રવદનથી જીવનભર વિખૂટા રહેવાનો પ્રસંગ આવી અચડાયો હતો અને તેથી એ હૃદયમાં ચીરો પડ્યો હતો, તે ક્ષણે તેને એ ચીરાયલા હૃદય સાથે જીવવા કરતાં મૃત્યુને વધારે વહાલું લાગ્યું હતું. પરંતુ એ આવેશ શમ્યો એટલે તેના વીરતાભર્યા હૃદયને આત્મઘાત કરવા જેવી નિર્થળતા અણુમ-મતી લાગી. દિવસો પછી દિવસો જવા લાગ્યા, રોજ-રોજ પ્રભાતમાં વિભાનું મુડકું જ જોવાની ભીતિ સાથે વીજળીઆમ ઉંઘમાંથી જાગવા લાગ્યાં, પરંતુ તે વિભાને તેના ખંડમાં જીવતી જેતાં એટલે તેમનું કાળજી હેકું ખેસતું. તેમના દિલનો એ ફફડાટ એક વાર વિભાએ જોયો અને તેણે કહ્યું: “ફાઈયા, તમે ચિંતા કરશો નહિ હોં, હું ઝેર ખાવાની નથી.” આ શબ્દો સાંભળવાથી વીજળીઆમને જે હરખ થયો તે વિભાએ તેમના વદન પર કોઈ વાર જોયો નહોતો.

વિભા હવે પરિસ્થિતિને યરાયર સમજવા લાગશે અને પોતાની જાંદગીને સુખી કરવાને કાંઈ ખીજો વિચાર કરશે એવી આશા વીજળીઆમને ખંધાઈ, પણ કોઈ પ્રકારનું સૂચન તેને કરવાની હિંમત તેમનામાં હવે નહોતી. તે વિભાથી ડરીને ચાલતાં, તેના આવેશ આગળ ધૂજી જતાં, અને તેનો એક બોલ સાંભળતાં ફડકાઈ તેની પાસે દોડી આવતાં.

ઉત્કટ ઈચ્છાનું દમન થતાં મન અને શરીરની કેવી સ્થિતિ થાય છે તેના જીવતા નમૂનારૂપ વિભા બની રહી હતી. દસ-પંદર દિવસમાં તો તેનું શરીર ફુગળું અને પીળું પડી ગયું હતું, ખોરાકમાં તે ઊતરી ગઈ હતી, રાત્રે તેને ઉંઘ આવતી નહિ તેથી અજીર્ણ લાગુ પડવા લાગ્યું હતું, પરંતુ તેણે પોતાના દર્દની ફરિયાદ

કોઈની પાસે કરી નહોતી. તે આખો દિવસ વાંચવામાં ગાળતી. કોઈ પુસ્તક વાંચવામાં ચિત્ત પરોવાતું નહિ, ત્યારે તે ચંદ્રવદનના પત્રો કાઢીને વાંચતી. એ પત્રો તેના અંતરમાં કલ્પાત મચાવતા, પરન્તુ તેની ચીસો તે પોતે જ સાંભળી શકતી; તેની આંખોમાં આંસુના હોજ ભરાતા પણ એકેકે ધારા પોપચાંની બહાર નીકળતી નહિ. શુભાચ તેની વિશ્વાસુ સખી બની હતી, પરન્તુ અદાલતમાં ભજવાયલા પ્રકારની વાત પોતાના સ્વામી પાસેથી સાંભળીને તેને એટલું બધું લાગી આવ્યું હતું કે તેનું દુઃખ જોવા-સાંભળવાની શક્તિના અભાવને કીધે તે તેની પાસે જવાની ધીરજ પણ ખોઈ બેઠી હતી.

એક દિવસ વિભાના નામે મુંબઈથી એક પત્ર આવ્યો તે બિહારીએ વીજળીઆઈના હાથમાં આપ્યો. વીજળીઆઈએ તે ફેડીને વાંચ્યો. વાંચતાં જ આશા અને આનંદ ધસી આવ્યાં, પરન્તુ ઉડી-ઉડી મૂંઝવેણે એ આશા અને આનંદ વદન પર ઉભરાવા દીધાં નહિ.

એ પત્રમાં શું હતું ?

શંકરલાલે મુંબઈથી વિભા પર પત્ર લખી તેમાં હુમસ ખાતે ચંદ્રવદનના થએલા મૃત્યુના સમાચાર આપ્યા હતા, અને મૃત્યુને આમણે દિવસે તેણે જે વિભા જોગો સંદેશો સ્વહસ્તે લખી આપ્યો હતો તે સંદેશાવાળો પત્ર તેમાં બીડ્યો હતો. એ સંદેશાની કવિતાનો મર્મ સમજવા જેટલી શક્તિ વીજળીઆઈમાં નહોતી, પરન્તુ શંકરલાલે પત્રમાં જે વિશેષ વીગત લખી હતી, તેની અને ચંદ્રવદનની વચ્ચે થએલી વાતચીતનો જે સાર આપ્યો હતો તથા છેવટે વિભાને અન્ય કોઈમાં ચિત્ત પરોવી સુખી થવાની જે સલાહ લખી હતી, તે ઉપરથી તો વીજળીઆઈ સમજી ગયાં કે વિભાનો માર્ગ હવે બધી રીતે ખુલ્લો થઈ ગયો છે. ચંદ્રવદન ગયો, જતાં જતાં વિભાને બીજે પરણી જવાની સલાહ આપતો ગયો, એટલે હવે જ્યાં મૂળ જ રહ્યું

નહિ ત્યાં શાખાનો વિચાર કરવાની કાંઈ વાત જ રહેતી નહોતી, એમ વીજળીઆઈના સમજવામાં આવી ગયું.

ખીજ પત્રો વિભા પાસે જવા દેવામાં આવતા નહિ, પણ આ પત્ર તો તેની પાસે પહોંચાડવાની જરૂર હતી. ચંદ્રવદન તરફથી વિભાની આશાઓના તંતુઓ તૂટે તો જ તેનું મન ખીજ દિશાએ તંતુઓ જોડે અને તો જ વિભાનું અત્યારનું ઉદાસ જીવન ઉલ્લાસવંતું અને તેમ હતું.

પરન્તુ વિભા પાસે જઈને એ પત્ર તેને હાથેહાથ આપવાની વીજળીઆઈની હિંમત ચાલતી નહોતી. તેમણે બિહારીને બોલાવ્યો અને તેને એ પત્ર વિભાને આપી આવવાનું કહ્યું. બિહારીએ તે પ્રમાણે કર્યું.

વિભાએ તે પત્ર વાંચ્યો અને તેને પરસેવો વળી ગયો. મધ્ય-રાત્રિએ મેઘાચ્છન્ન આકાશમાં એકાદ તારાકણીના તેજના દર્શનની આશા પડી ભાગતાં પંથ બૂલેલો પ્રવાસી ધોધમાર વરસાદ દ્વારા આવી પહોંચવાના પ્રલયકાળમાં લીન થવાની કલ્પનામાં જ ભાન બૂલી જાય, તેવી સ્થિતિને અનુભવતી વિભાએ પતિના મૃત્યુનું સ્નાન પ્રસ્વેદધારાઓથી અને અશ્રુધારાઓથી જ કર્યું.

તેના હૃદયનો મૂગો આર્તનાદ સાંભળવા ત્યાં કોઈ નહોતું, માત્ર ચંદ્રવદનનાં સંસ્મરણો મૂર્ત રૂપ ધારણ કરીને તેની આસપાસ ભ્રમણ કરી રહ્યાં હતાં.

“આવો, આવો, અહીં રમો, નાચો, ખેલો ! હવે મારે તમારી વચ્ચે રહીને જ જીવન ગાળવું છે : તમે ન જશો હોં, ચંદ્રની સાથે તમે ન રૂપી જશો, મારે તમારી સાથે જ વસવું છે ! મારે નથી પકડવો પ્રભાકરનો કર, મારે નથી થવું સુભગા, મારે નથી થવું હિષા કે સંધ્યા, મારે રહેવું છે નિશા-મધ્યનિશા-અમાવાસ્યાની મેઘાચ્છન્ન કાળીકુંદ માઝમ રાત ! ચંદ્રે પોતાનાં કિરણ સંકેલી લીધાં, મેઘે તારાકણીઓને છાઈ દીધી, એક પણ તેજઃકિરણ દષ્ટિપથમાં ન

રહું, પણ તમે-મારાં વહાલાં પ્રેમસ્મરણાં ! તમે જાગ્રત રહ્યાં કરજો અને મારી આસપાસ પ્રકાશની રેલ રેલાવજો ! તમારી એટલી કૃપા હશે તો—

“શશી જતાં નહિ રમ્ય વિભાવરી—

“થઈ જશે કદિ દીન વિયોગથી,

“ન બનશે સુભગા દિન રૂપ લે,

“સ્મરણની છૂતિને ઝીલી જીવશે !”

હૃદયમાંથી સુખ દ્વારા સરી પડેલી એ કવિતાપંક્તિઓને પુનઃ પુનઃ રટતાં તેનું હૃદય ભરાઈ આવ્યું અને મૂગો વિલાપ કરી રહ્યું :

“ચંદ્ર ! જ્યારથી સમજતાં શીખી ત્યારથી તેં જ વિભાવરીને અપરિમિત બળ આપ્યું છે, અને હવે શું મને તું ‘દિન’ બનાવી ‘દીન’ કરવા ચાહે છે ? વહાલા ! તારું કહ્યું હું નહિ માનું, તેં કહ્યું તે હું નહિ ઠરું, પણ તને વહાલું છે તે જ હું કરીશ. તેં મારા સુખને માટે જે કહ્યું તેમાં મારું સુખ રહ્યું નથી, તને પ્રિય હતું તે કરવામાં મારું સુખ છે; અને હું જન્મેજન્મ તારી જ રહું, તું મારો જ રહે એ શું તને પ્રિય નથી ? તેં વિભાવરીની ક્ષુલ્લક ક્ષણિક સુભગતાની ચિંતા શાને કરી ? સ્નેહલગ્નની વિધવાને ‘પુનર્લગ્નનું પાપ’ આચરવાનું કેમ કહ્યું ? તારા સરખા મૂર્તિમંત પ્રેમે આત્માના અદ્વૈતની સાધનાને છેલ્લી ધડીએ કાં તરછોડી ? પણ મારા પ્રેમજળથી મત થએલાં તારાં સંસ્મરણો એ અદ્વૈત સાધનાને અક્ષય નહિ કરે. તું જ્યાં હો ત્યાં શાન્તિમાં રહેજે ! હું આવીશ, એક દિવસ જરૂર આવીશ, તારી સૂક્ષ્મ પ્રેમધારાને ઝીલતી હું પૂર્ણ પવિત્ર બનીને તારી પાસે આવીશ, અને પછી આપણે આ જીવનનો અધૂરો રહેલો પ્રેમયજ્ઞ પૂરો કરવાને સાથે જ પુનર્જન્મ ધારણ કરીશું !”

“વિભા...જહેન...” બોલતાં વીજળીઆઈએ ધીમેથી ડોકાઈ કર્યું.

“ફોખા ! આવો, મારે આજે સાંજે કુમસ જવા માટે અહીંથી નીકળવું છે.”

“કુમસ ?” વીજળીઆમ્ ગભરાયાં: “હવે ત્યાં શું છે બહેન ?”

“હવે ત્યાં ચંદ્રવદન નથી, મારે જ મને આ કેદમાંથી છોડીને ત્યાં જવા દેવામાં તમને વાંધો શો છે ?” કુઃખમારથી અકળાયથી વિભા ઉશ્કેરાઇને બોલી.

“વાંધો તો કાંઈ નહિ, પણ જરૂર નહિ, પછી મને શો કાયદો? પત્ર તો તે વાંચ્યો હશે.”

“વાંચ્યો, છેવટે તમે બધાં મને વિધવા બનાવીને જ સંતોષાયાં, પરંતુ હું તમને કોઇને દોષ દેવા ધમ્મતી નથી. મારે તો મારા સ્વામીની ચિતાની પવિત્ર રાખનું દર્શન કરવા જેવું છે.”

“ગાંડી ! આ તું શું બોલે છે ? ચંદ્રવદને મરતાં પહેલાં શું કહ્યું છે તે તે વાંચ્યું છે, પછી...”

“ચંદ્રવદને ભલે ગમે તે કહ્યું, પણ તમારા કરતાં અને ખીજાં બધાં કરતાં હું તેને વધારે ઝોળખતી’તી.”

વીજળીઆમ્ મુંઝાતાં મૂગાં મૂગાં વિભાને બોલતાં બોલતાં.

“સમજ્યાંને કોઈ ? મારો સામાન તૈયાર કરાવો, સાથે આવવું હોય તો તમે એકલાં જ-ખીજાં કોઈ નહિ.”

“તારા બાપને મુંબઈથી બોલાવીએ, પછી આપણે જઈશું.”

“મારે ખીજા કોઈનું કામ નથી. તમે નહિ આવો તો હું એકલી જઈશ. કશો સામાન નહિ લઈ જવા દો. તો એમ ને એમ જઈશ. હવે તો હું ચંદ્રવદન સાથે નાસી જવાની નથી ને ?”

વિભાનાં વચનબાણ વીજળીઆમ્ને વીંધતાં હતાં, પણ તેમને ગુસ્સો કરવો પાલવે તેમ ન હતો.

વીજળીઆમ્ સમજી ગયાં કે હવે વિભા કોઈનું માને તેમ નથી. તેમણે તુરત મુંબઈ કૃષ્ણલાલ શેઠને લાંબો તાર કરાવ્યો અને તેમાં ચંદ્રવદનના કુમસ ખાતે થએલા મરણની, તેના વિભા પરના સંદેશાની, અને હવે વિભા આજે સાંજે કુમસ જવા નીકળવાની છે એ બધી વાત વિસ્તારથી જણાવી.

સાંજસુધી વીજળાબાધએ વિભાને સમજાવવા મહેનત કરી પણ તે નિષ્ફળ ગઈ અને ખરેખર સાંજે વીજળાબાધની સાથે તે કુમસ જવા નીકળી ચૂકી.

૪૯

સંતાનભક્ષિણી પ્રતિષ્ઠા

દીવુ-દીવાળા ઉર્ફે પ્રિયંકરાના જીવનને અને આરોગ્યને તેની દુષ્ટ માતા જમનાબાઈએ છૂંદી નાંખ્યું હતું. લગ્નથી ઠેવળ વિમુખ રાખીને દીવાળીને મુંઝામુંઝામાં લાવવામાં આવી ત્યારે પોતાના જીવનની જે ખરાબીનો ખ્યાલ તેને આવ્યો નહોતો, તે ખ્યાલ તેને હવે આવી ચૂક્યો હતો. કૃષ્ણલાલ શેઠ સાથેનો સંબંધ તેને અપવિત્ર સંબંધ તરીકે તો અળખામણો લાગતો હતો જ, પરંતુ મનની ક્ષુધાતુર વૃત્તિ-ઓની તૃપ્તિનો એ પહેલો જ અનુભવ હતો એટલે તેમાં રસ મળ્યો હતો અને તેની વિલાસવૃત્તિને તૃપ્તિ મળવા લાગી હતી. પરંતુ તેની માતાની દ્રષ્ટિ તો દીવાળીને ધન મેળવવા માટેનું રમકડું જ બતાવવાની હતી, એટલે તેણે દીવાળીને સમજાવીને શેઠ સાથે ફોટોગ્રાફો પડાવ્યા, તેનો તેણે ધન પડાવવા માટે ઉપયોગ કર્યો અને કૃષ્ણલાલ શેઠ પાસેથી મોટી રકમ પડાવીને એ સંબંધની પૂર્ણાહુતિ કરી. દીવાળીને એ ગમ્યું નહોતું, પરંતુ માતાના હાથમાં જ રમતી પૂતળી તરીકે તે અસહાય બની હતી, એટલે માતાની સામે થવાનું બળ તે દાખવી શકી નહિ.

કૃષ્ણલાલ શેઠ સાથેનો સંબંધ છૂટ્યો, એટલે દીવાળીનો સંબંધ એક ખોજ સાથે બંધાયો. એ સંબંધ બે માસ સુધી ચાલ્યો, પછી દીવાળી એક બાટિયાની ઉપપત્ની થઈ! ત્યારપછી એક જ માસમાં દીવાળીનું શરીર રોગગ્રસ્ત બની ગયું, અને એ જીવનમાં તેને જે

કંટાળો આવવા લાગ્યો હતો તે મૂર્તિમંત અન્યો. પોતાના રોગગ્રસ્ત શરીરે તેને સમજવી દીધું કે પોતાનું શીલ, સૌંદર્ય અને આરોગ્ય રાક્ષસીસમી પોતાની માતા જ ચુસાવી રહી છે અને તેમ કરતાં પૈસાની તેને જેટલી દરકાર છે તેટલી પોતાની પુત્રીની દરકાર નથી. જે ક્ષણે તેને એ જ્ઞાન થયું, તે જ ક્ષણે તેણે માતા સામે પ્રકટ બંડ ઉઠાવ્યું. તેણે દવાની શીશીઓ ફેાડી નાંખી, પલંગની મચ્છરદાની ફાડી નાંખી, શરીર પરનાં ધરેણાં ઉતારીને માતાના મ્હોં પર ફેંક્યાં અને કહ્યું : “ચાલ, મારે દેશમાં જવું છે, મારે અહીં રહેવું જ નથી; અને તું નહિ આવે તો હું એકલી જતી રહીશ.” પુત્રીને સમજાવવાના જમનાબાઈના બધા પ્રયત્નો વ્યર્થ ગયા અને તે તેને લઇને કાઠિયાવાડના પોતાના વતનના ગામમાં પાછી ફરી. માતા ઉપરનો દીવાળીનો તે સમયનો કંટાળો તે હુમસમાં આવી ત્યાંસુધી એકસરખો ચાલુ રહ્યો હતો. હુમસમંતેની તબિયત સુધરવા લાગી, તે ચંદ્રવદનના પરિચયમાં રહી ચિત્તોષ્ણ અનુભવવા લાગી અને જમાનાની ખાધેલી જમનાબાઈ તેને પૂરતી સ્વતંત્રતા આપવા લાગી, તેથી દીવાળીના એ કંટાળામાં ઘટાડો થયો હતો. તેને એમ લાગવા માંડ્યું હતું કે હવે પોતાની માતા ધનને માટે પોતાના શીલસૌંદર્ય અને આરોગ્યની હરરાજ નહિ બોલાવે. કોઇને પરણી લઇને ગૃહજીવન ગાળવાની તેની અભિલાષા પૂરી થવાનો સમય તેને હવે નજીક લાગતો હતો. આ અભિલાષાની પૂર્તિ માટે તેણે ચંદ્રવદન પાસે પોતાનો મનોભાવ પ્રકટ કર્યો હતો, પરન્તુ ચંદ્રવદનની પત્નીનું નામ વિભાવરી હતું એમ જાણતાં તે ચોંકી ઉઠી હતી.

વિભાનું પ્રકરણ દીવાળીએ કૃષ્ણલાલ શેઠ પાસેથી જાણ્યું નહોતું. શેઠ પાસેથી તો તેણે માત્ર એટલું જ જાણ્યું હતું કે વિભાનું વેતીશાળ કરવામાં આવ્યું છે અને થોડા સમયમાં તેનું લગ્ન કરી નાંખવામાં આવનાર છે. સારપક્ષી દીવાળીને શેઠ સાથેનો સંબંધ તૂટ્યો અને મુંબઈના છાપામાં ચાલતી ચકચાર ઉપરથી દીવાળીએ ચંદ્રવદન અને

વિભાના પ્રેમપ્રકરણની વાત જાણી હતી. ત્યારસુધી તો એ પ્રકરણ ઉપર તેણે માત્ર એક અવનવા બનાવ તરીકે જ નજર નાંખી હતી. ટ્રેનમાં ચંદ્રવદનનો સમાગમ અને પરિચય થયો ત્યાંસુધી એ ચંદ્રવદન જ વિભાનો પતિ હતો એવી કલ્પના દીવાળીને આવી શકી નહોતી. જ્યારે ચંદ્રવદનને મુખે જ તેણે વિભાનું નામ સાંભળ્યું ત્યારે એ આખું પ્રકરણ તેની આંખો સામે આવીને ઊભું અને તે સાથે જ તેના ચિત્તમાં એક નવી રેખા ખેંચાઈ.

ચંદ્રવદનનું મનોદુઃખ તેને સાંભર્યું. વિભા ઉપરનો તેનો મૂર્તિ-મંત પ્રેમ તેના લક્ષમાં આવ્યો. વિભાની પરાધીન દશા અને ચંદ્રવદનના હાથમાંથી ખૂંચવી શ્વેવામાં આવેલી એ પ્રેમાળ પત્ની ઉપરના તેના નિસાસા તેને યાદ આવ્યા. તેને સમજાઈ ગયું કે વિભાના અને ચંદ્રવદનનાં દુઃખોનું કારણ એ કૃષ્ણલાલ શેઠ જ છે. “માતાએ મારું બોહી પીધું”, વિભાના પિતાએ તે બિચારીનું બોહી પીધું!” એ કોમળતાની રેખાથી અંકાએલા દીવાળીના ચિત્તે રાત્રે બિછાનામાં આજોટતાં આજોટતાં દીર્ઘ નિઃશ્વાસ નાંખ્યો. ખીલતાં પુષ્પોને પોતાના છુલ્લક સ્વાર્થો માટે કચડતાં માળાપો પેલા હરેક ક્ષણે હીણાતા અસુરો કરતાં શું ઉચ્ચ કોટિના હતા ?

અને પ્રતિજ્ઞાને માટે વિભાને કચડતા એ પિતાની આંતરિક પ્રતિજ્ઞા કેવી હતી તે તો દીવાળી જાણતી જ હતી. ખરેખર, એ પ્રતિજ્ઞા મંતાનભક્ષિણી એક રાક્ષસી જ હતી. દીવાળીના વદન ઉપર તિરસ્કારસ્પ્યક સ્મિત પ્રસર્યું : “આવો રાક્ષસ એ આશાબરી કળીનો પિતૃદેવ !”

દીવાળીને કૃષ્ણલાલ શેઠ ઉપર ખૂબ રોષ ચડ્યો. ચંદ્રવદન પ્રત્યે તેને અનુરાગ ઉત્પન્ન થયો હતો, એટલે-તો તેની દુઃખની માત્રા દીવાળીને જેટલી વિશેષ અસર કરતી હતી, તેટલો વિશેષ અણુમત્રે એના દુઃખના કારણીભૂત કૃષ્ણલાલ શેઠ ઉપર તેને આવતો હતો.

વિભા આવો પ્રેમમૂર્તિ પતિ પામવા માટે દીવાળીને મન જેટલી

સદ્ભાગિની હતી, તેટલી જ કૃષ્ણલાલ જેવા પિતા પામવા માટે તે દુર્ભાગિની હતી. ચંદ્રવદન પોતાનો પતિ હોય તો કેવું સારું, એવી અભિલાષા તેને થએલી જ હતી, પરંતુ વિભાનું નામ સાંભળીને તે વિચારમાં પડી ગઇ હતી. તેને હવે લાગતું નહોતું કે હવે વિભાનો પ્રેમી પતિ કેમ રીતે પોતાનો બને.

આ વિચારમાળામાં તેણે રાત ગાળી. પરોઢમાં જરા નિદ્રા આવતાં તે ઉઘી, પરંતુ પ્રભાત થતાં પહેલાં જાગીને પાછી ચંદ્રવદન પાસે ગઇ. શંકરલાલે તેને ઓળખી, શુશ્રૂષા કરનાર એ જ હતી એમ તેણે જાણ્યું હતું, એટલે તેના જીવનનો ભેદ ન તો શંકરલાલે ચંદ્રવદનને કહ્યો કે ન તેણે દીવાળીને જાણવા દીધું કે પોતે તેને ઓળખી ગયો છે.

બીજે દિવસે એ જ સ્થિતિમાં ચંદ્રવદનની આંખ કાયમને માટે મીંચાઈ ગઈ. મૃત્યુસમયે તેને 'વિભુ' સાંભર્યો નહોતો, 'વિભા'નું નામ જ તેના જીભના ટેરવા પર રમી રહ્યું હતું. 'વિભા'માં જ તે પ્રેમમૂર્તિએ વિભુત્વ જોયું હતું, તેની પ્રાપ્તિમાં જ તેણે પોતાનો મોક્ષ જોયો હતો !

સાંજે દરિયાકિનારા પરની રેતીમાં ચંદ્રવદનના મૃતદેહને અમ્મિદાહ દઇ રાત્રે શંકરલાલ તથા નવીન મુંઝઈ પાછા ફર્યા.

દીવાળીના નયનમાં દીનતા રમી રહી. જેની સેવા-શુશ્રૂષામાં એ અભિલાષવતી યુવતીએ ઉલ્લાસ અનુભવ્યો હતો, એ ઉલ્લાસનું સાધન હવે ખોવાઈ ગયું હતું.

ત્રણ દિવસ વહી ગયા. જ્યાંસુધી ચંદ્રવદન હરીફરી શકતો હતો, ત્યાંસુધી દીવાળી તેની સાથે દરિયાકાંઠે ફરવા જતી. ચંદ્રવદન માંદો પડતાં તેની પથારીની આસપાસ તે ગૂંજ રહેતી. તેના મૃત્યુ પછી તેને હવે સેનેટોરિયમમાં ગમતું નહોતું. તે એકલી દરિયા-કાંઠે ફરવા ગઇ પરંતુ ત્યાં ચંદ્રવદનની ચિતાના અવશેષરૂપ ભરમનો દમ્બો જોઇ તેને વિષાદ થયો અને અશ્રુભરિત બોચને તે તુરત પાછી ફરી. તે તરફ પુનઃ ફરવા જવાનું ધૈર્ય તેનામાં નહોતું.

૫૦

ભરમરેખા

એક સાંજે સેનેટારિયમના આંગણામાં તેણે એક ગાડીને આવી જાબી રહેલી જોઈ. તેમાંથી તેણે વિભા, વીજળાયામ્ અને બિહારીને જોતરતાં જોયાં. બિહારીને ઓળખતાં, અને તે કૃષ્ણલાલ શેઠની નોકરીમાં રહ્યો હતો તે દીવાળી જાણતી હોવાથી દીવાળીએ વિભાને પણ ઓળખી કાઢી. બિહારીએ પણ દીવાળીને જોઈને ચમકારો અનુભવ્યો.

દીવાળી વિભા પાસે પહોંચી અને તેણે પૂછ્યું: “તમે ક્યાંથી આવો છો?”

“ક્ષેમનગરથી.”

“ક્ષેમનગરથી? તમારું નામ વિભાવરી?”

“હા, તમે મને ઓળખતાં લાગો છો.”

“હા, પરંતુ...”

“હું જાણું છું, બહેન! પરંતુ હું મારા સ્વામીની ઠંડી પડી ગયેલી ચિતાનાં દર્શન કરવા જ આવી છું; તમે યતાવશે, એ ભૂમિ ક્યાં છે!”

દીવાળીએ વિભાની આંખોમાં બહાવરાપણું જોયું. તેના વદન પર નિર્ભેજ ભાવનાશીલતા નિરખી. સ્વામીની ઠંડી ચિતાનાં દર્શન કરવા દોડી આવેલી વિભા પ્રત્યે દીવાળીનું હૃદય જાણે વિનમ્રતાથી મૂકી રહ્યું. તે ક્ષણભર વિભાનાં નેત્રો ભણી મૂકી મૂકી જોઈ રહી અને બોલી: “દરિયાકાંઠે તેમને બાળ્યા હતા.”

“તમે સાચે આવશો?”

દીવાળીના પગ એ દિશાએ ઉપડતા નહોતા, પરંતુ વિભાની આર્દ્ર યાચના તેનાથી કેમ તિરસ્કારાય?

“હા, ચાક્ષો આવું છું.”

તેઓ ચાલ્યાં. એક બે સાંકડા માર્ગો, થોડાં વૃક્ષોની હારો, ફેટલીક ભેખડો વટાવીને આગળ દીવાળી તથા વિભા અને પાછળ વીજળીખાઈ તથા બિહારી મૂંગાં મૂંગાં ચાલ્યાં.

કાંઠાની રેતીનો પટ દૃષ્ટિ સમીપે આવતાં જ દીવાળી અચકા-ધને ઊભી. તે બોલી: “સામે જ તેમની ચિતાની ભસ્મનો ઢગલો મેં જોયો, પરંતુ ભરતીનાં પાણી ભસ્મને ખેંચી અયાં હોય તેમ લાગે છે.”

“પેલી ભૂખરી-કાળી રેખા દેખાય છે ત્યાં જ ?” વિભાએ પૂછ્યું.

“હા ત્યાં જ; એ રેખા જ તેમની ચિતાની ભસ્મની છે.”

વિભા થોડાં ડગલાં આગળ વધી. વાંકી-ચૂંકી, આછી-પાંખી, એક ભરમરેખા-ખાકની લકાર રેતીના પટને વળગી રહી હતી. ત્યાં પહોંચીને વિભાએ એ ભસ્મને આંગળાઓથી એકઠી કરીને તેની ચપટી ભરી અને પછી પોતાના કપાળ પર તેની લાંબી રેખા કરી !

સૌ કોઈ આશ્ચર્યથી જોઈ રહ્યાં. વીજળીખાઈ બોલી ઉઠ્યાં: “એશું કરે છે વિભા ? આ તને શી ઘેલછા લાગી છે ?”

“જેણે મને ઘેલી બનાવી’તી તેની ભસ્મની રેખા મારા કપાળ પર રું છું, ફેઈખા ! નિષ્કુર દુનિયાની પેઠે સાગર પણ નિષ્કુર થયે છે તેમની ભસ્મને ખેંચી ગયો, નહિતો હું એ ભસ્મમાં આબોદી ક્ષેત્રને એવું સુખ અનુભવત કે જેની તમને કલ્પનાયે નહિ આવે !”

“ઠીક-ઠીક, હવે તું ચાલ.”

“ચાલો, આટલી ભરમરેખાથીય મારી તીર્થયાત્રા તો ફળી ચૂકી છે, મારું વૈધવ્ય પવિત્ર બની ચૂક્યું છે.”

વિભાનો એક-એક બોલ વીજળીખાઈને બાળી રહ્યો હતો. પરંતુ તે લાચાર બની ગયાં હતાં. બાજુ હવે હાથથી ગ્રહ હોય તેમ તેમ લાગતું હતું.

દીવાળી તો વિભાવરીની પવિત્ર પ્રભાથી બાજુ અંબાઈ અંબાઈ બની હતી, અને રોહની એ સાક્ષાત્ મૂર્તિનું દર્શન કરી પોતાને

ધન્ય માનતી હતી. તેણે કહ્યું: “વિભાવરી બહેન! હવે અહીંથી ચાલો, આ ગમગીન રથને રથને મારાથી રહી શકાતું નથી.”

વિભા દીવાળીના સૂચનને સ્વીકારી લઈ પાછી ફરી. તેની સાથે બીજાં સૌ ગામ તરફ વળ્યાં.

સેનેટોરિયમ પાસે આવતાં સૌએ ઘેરાતી સંધ્યાના ઝાંખા પ્રકાશમાં જોયું કે એક બીજી ગાડી પણ આંગણમાં ઊભી હતી અને સેનેટોરિયમને આટલે કૃષ્ણલાલ શેઠ બેઠા હતા. શેઠ ગુસ્સામાં જણાતા હતા. વિભાને ધમકાવવા માટે તે મુખેથી આવી પહોંચ્યા હતા. પરંતુ દીવાળીને જોતાં જ તે હીચકી ગયા.

અને દીવાળીએ શેઠને જોતાં-શેઠની આંખોની સામે તેની આંખો મળતાં જ એવી તીવ્ર સળગતી દષ્ટિ શેઠની સામે ફેંકી કે જેમાં શેઠનાં મર્મસ્થાનો ભડભડ બળવા લાગ્યાં. દીવાળીને દષ્ટિ-જ્વાળાઓમાં જ શેઠ પોતાના રાક્ષસીપણા પ્રત્યેના મૂગોતિરસ્કા વાંચી રહ્યા. તે એવા થીજ ગયા કે તેમણે વિભાને એક શબ્દ પણ ન કહ્યો! તેમને ત્યાંથી એકદમ નાસી છૂટવાનું મન થતું હતું. જે પ્રતિદાને માટે તેમણે પુત્રીને વિધવા બનાવી હતી, તે જ પ્રતિદાની ખડકને એક જ પ્રહાર સાથે ચૂર્ણ કરનારું ટાકણું તેમની નજરપડયું હતું અને એ ટાકણાની તીણી અણી તેમને રોમેરોમે ચેંચવા લાગી હતી.

તુરત ગાડીઓને ઘોડા જોડવામાં આવ્યા અને સત્વરપાછાં ફરવાની તૈયારી થવા લાગી. એ બધો વખત દીવાળીની દષ્ટિ એક બાજુએ વિભા પરથી અને બીજી બાજુએ કૃષ્ણલાલ શેઠ પરથી ખસતી નહોતી.

“અમે હવે જમણું બહેન!” વિભાએ ગાડીમાં બેસતી દીવાળીને કહ્યું: “તમને અમે બહુ તરદી આપી છે.”

“એમાં અને કશી તરદી પડી નથી.” એટલું કહેતાં દીવાળીની આંખો બીની થઈ.

“તમે ક્યાંનાં છો? તમારું નામઠામ ઓળખાણુ તો કહો,
ય કોઈ વાર મળીએ.” વિભાવરીએ પૂછ્યું.

“મારું નામ દીવાળી. વધુ મને ન પૂછશો.”

વિભા જરા નવાઈ પામી. તેનાં ચહેલાં બવાં વિભા ચમકીને
ઈ રહી.

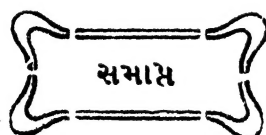
એટલામાં ગાડીઓ ઝિપડી. દીવાળી આંગણામાં ઊભી ઊભી
ઈ રહી. ગાડી જરા વાંક વળી તે ક્ષણે સૌને કાને દીવાળીની
પુંબેદક મર્જના અથડાઈ:

“રા...ક્ષ...સ!”

બીજાં સૌ માત્ર ચમક્યાં જ પણ કૃષ્ણલાલ શેઠ ધૂણ ગયા.
તાં એ ધૂજરી તેમના પોતાના સિવાય બીજા કોઈએ જોઈ નહોતી
પાંસુધી તેમની પ્રતિષ્ઠા અખંડ હતી!

વર્ષ પછી વર્ષ વીતવા લાગ્યાં. કૃષ્ણલાલ શેઠના ઘરમાં વિભા-એ
સ્નેહલક્ષ્મી વિધવા સ્વામીના પુણ્યસ્મરણમાં આયુષ્યનાં વર્ષો વીતા-
વતી રહી; શેઠ તેને વિધવારૂપે જ જોઈ રહેતા; પરંતુ પ્રતિષ્ઠા-એ
સંતાનભક્ષિણી રાક્ષસી પ્રતિષ્ઠાને વિભાના વૈધવ્ય ઉપર પણ નાચતી જ
રહેતી હોઠો જોતા અને નિઃશ્વસતા.

અને આ કથા પણ એવો જ એક નિઃશ્વાસ છે.

પ્રણય અને પરિણય

એક જ અભિપ્રાય.

“ જુવાનોને નવલકથા ન વાંચવાની વડીલો શિખામણ આપે છે; અને તેમાંય લગ્ન અને પ્રેમની વાર્તાઓને તો આંગળી પણ ન લગાડવા જણાવાય છે. એવી સલાહ આપવામાં વડીલો ઘણી વાર જુવાનોનું ભલું જ ચાહે છે એમ કેટલીક વાતો વાંચતાં માનવાને કારણ મળે છે, પરંતુ જે વિચારશીલ વડીલો ‘પ્રણય અને પરિણય’ની નવલકથા વાંચશે તેઓ આવી સલાહ જુવાનોને નહિ આપશે. એટલું જ નહિ, પરંતુ સંસારક્ષેત્રમાં પગલાં માંડવા ધૃષ્ટતા જુવાનને, તેમ કરતાં પહેલાં ‘પ્રણય અને પરિણય’ની વાર્તા વાંચી લેવાની સાચી સલાહ આપશે. ”

કિ. ડા|| ડા.

ગાંડીવ.

બકોર પટલ
ઝેટલે હસાહસ ★

★ હસાહસ
ઝેટલે
બકોર પટલ

વીસ બાજ . કાન્યા પૂઠાં : ૭ રૂપિયા

પાસાં પૂઠાં : ૯ રૂપિયા

પાલખાં ૭૫૫

ચાપડીયાળાઓ વેચે ૭.

